Tiểu Phì Thu Chủ Luôn Muốn Ăn Ta

Contents

Tiểu Phì Thu Chủ Luôn Muốn Ăn Ta **2**
1. Chương 1 . . . 2
2. Chương 2 . . . 6
3. Chương 3 . . . 8
4. Chương 4 . . . 11
5. Chương 5 . . . 14
6. Chương 6 . . . 17
7. Chương 7 . . . 19
8. Chương 8 . . . 22
9. Chương 9 . . . 25
10. Chương 10 . . . 28
11. Chương 11 . . . 32
12. Chương 12 . . . 35
13. Chương 13 . . . 37
14. Chương 14 . . . 39
15. Chương 15 . . . 42
16. Chương 16 . . . 45
17. Chương 17 . . . 48
18. Chương 18 . . . 50
19. Chương 19 . . . 53
20. Chương 20 . . . 55
21. Chương 21 . . . 59
22. Chương 22 . . . 61
23. Chương 23 . . . 64
24. Chương 24 . . . 66
25. Chương 25 . . . 69
26. Chương 26 . . . 72
27. Chương 27 . . . 75
28. Chương 28 . . . 77
29. Chương 29 . . . 80
30. Chương 30 . . . 83
31. Chương 31 . . . 86
32. Chương 32 . . . 89
33. Chương 33 . . . 92
34. Chương 34 . . . 95
35. Chương 35 . . . 98
36. Chương 36 . . . 101
37. Chương 37 . . . 104
38. Chương 38 . . . 107
39. Chương 39 . . . 110
40. Chương 40 . . . 113
41. Chương 41 . . . 117

42. Chương 42 120
43. Chương 43 126
44. Chương 44 129
45. Chương 45 132
46. Chương 46 135
47. Chương 47 137
48. Chương 48 140
49. Chương 49 143
50. Chương 50 145
51. Chương 51 148
52. Chương 52 150
53. Chương 53 154
54. Chương 54 157
55. Chương 55 160
56. Chương 56 163
57. Chương 57 166
58. Chương 58 169
59. Chương 59 172
60. Chương 60 175
61. Chương 61 178
62. Chương 62 181
63. Chương 63 184
64. Chương 64 187
65. Chương 65 190
66. Chương 66 192
67. Chương 67 196
68. Chương 68 199

Tiểu Phì Thu Chủ Luôn Muốn Ăn Ta

Giới thiệu
Mềm mại tiểu tước tinh thụ x Một tay che trời khó chịu nam thần công. Điềm văn. Nội dung nhãn: Điềm văn, tình hữu

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tieu-phi-thu-chu-luon-muon-an-ta

1. Chương 1

Mùa đông, ban đêm rơi xuống một trận tuyết lớn, khắp mặt đất đều bị vùi trong lớp tuyết mềm mịn dày cộp.

Một cây liễu trụi lủi đứng thẳng trong tuyết, chạc cây mà nâu đen dịu dàng rủ xuống, nhưng không hiểu sao qua cả một đêm mà không dính chút tuyết nào.

Phía chân trời im ắng đột nhiên bị một bóng dáng tròn quay lắc lư lắc lư cắt ngang, nhìn như một cái nắm tay của người thanh niên nam tử nào đó say rượu rồi ngã xuống trên chạc cây.

Hóa ra là một con chim con, phần lông ở đuôi cánh mang theo một chút màu đen, còn những chỗ khác thì đều bị tuyết trắng bao phủ, lông chim xõa tung. Đôi mắt tròn tròn trong sáng, trông vào thấy xinh đẹp ngốc ngốc. Lớn lên béo béo tròn tròn, cứ coi như là dùng ngón tay chọc một cái, cũng có thể lăn lăn trên mặt đất kêu la không ngớt, con mắt đen ngập nước lộ ra vẻ đáng thương. Tóm lại là ngốc không chịu được.

Gió lạnh thổi lên, cành liễu đung qua đưa lại, khiến cho con chim nhỏ không kịp phòng bị mà trượt chân ngã xuống phịch một cái trên đất, kinh hoảng kêu chíp chíp.

Lớp tuyết dày đọng lại bị cái quả cầu thịt này rơi xuống lõm thành một cái hố to. Lâu sau, cái đầu mới từ trong tuyết chui ra, nhưng nháy mắt lại giống như nhụt chí, nằm thẳng ra nền tuyết.

Đông Tảo bay thẳng một đường từ trên núi xuống, bây giờ có chút mệt mỏi, lại cộng thêm tâm tình sa sút, bị tuyết bao lấy cũng không muốn đứng dậy nữa.

"Ay da, xem ai nè, đồ quái dị, đồ quái dị!" Một âm thanh nhỏ bé vang lên trên đầu Đông Tảo, Đông Tảo vội vàng đứng lên, có chút ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn.

Trên chạc cây nó vừa rơi xuống, có một con chim lớn màu đen đang đứng, chỉ vào Đông Tảo cười nhạo "Đến bay còn không biết bay mà cứ tự gọi mình là chim…"

Đông Tảo rũ tuyết trên người, cố gắng bay vọt lên không trung, thân thể như một quả cầu nhỏ. Con chim đen ngẩn người không thốt lên được tiếng nào, dọa nó một cái rồi giống như chạy trốn mà giương cánh bay đi.

Lúc đi vẫn còn đang mắng chửi. Bên trong tầng mây cũng vang vọng lại mấy lần ba chữ "Đồ quái dị!"

Lại nói đến Đông Tảo, nó là một con chim tước nhỏ giống như bình thường. Lúc trước cũng là được cha thương mẹ yêu, anh em thuận hòa. Nhưng vào ba mươi năm trước, khi nó đang chơi đùa cùng các anh em nhà mình thì bị đạp một cái ngã ra khỏi ổ. Nhân duyên thế nào lại bị một giọt tiên lộ từ trên trời rơi xuống trúng đầu, mê man ngủ trên đất hai ngày xong không chỉ không chết mà còn khai mở ý thức. Công lực mà những tiểu yêu tinh khác phải tiêu tốn đến năm trăm năm mới có được, nó cứ vậy mà nháy mắt đã đạt được.

Thế nhưng điều đó lại không được coi là may mắn, bởi vì cuộc sống của Đông Tảo từ hôm đó liên tiếp xảy ra những thay đổi nghiêng trời lệch đất. Sau khi tỉnh, nó chíp chíp kêu muốn bay về ổ, ai ngờ cha mẹ không chỉ không nhận nó, không đút sâu cho nó ăn mà còn đuổi đánh Đông Tảo, khiến Đông Tảo sợ đến mấy tháng cũng không dám về nhà.

Chờ nó lấy được dũng khí quay về nhìn, mùa đông đã đến rồi, trong nhà chỉ còn lại cái ổ chim trơ trọi trống vắng, cha mẹ và anh em đều đã bay về phía nam.

Mẹ Đông Tảo chưa dạy nó cách bắt sâu, nó lại đang ở giai đoạn phát triển từ chim non thành chim trưởng thành, bình thường đừng nói bắt sâu, ngay cả bay cao một chút cũng tốn sức vô cùng. Do trên người có chứa ý thức, nên các loài chim khác cũng không muốn nhận nó về.

Nhìn thì thấy hơi đáng thương vì lúc bắt được sâu rất hay bị cướp, thế nhưng càng khiến Đông Tảo đáng thương hơn là rất nhiều loài chim không thèm để ý đến nó. Thậm chí là mấy loài săn mồi cũng không! Ai thấy nó cũng như thấy ôn thần. Ví dụ như cái con chim đen vừa nãy, tuy thân hình to lớn hơn Đông Tảo mấy lần, lại suốt ngày thích chế nhạo Đông Tảo, thế nhưng Đông Tảo vừa tiến lên phía trước, nó đã cực kì sợ hãi.

Nó chỉ có duy nhất một người bạn yêu tinh đã khai mở ý thức trong núi là hồ ly tu vi hơn sáu trăm năm. Thế nhưng con hồ ly kia hai mươi năm trước xuống núi xong thì không quay về nữa.

Đông Tảo có chút giận, nhưng càng nhiều hơn là buồn bã, chán nản.

Đông Tảo không để tâm đến bất kì thứ gì cảm thấy mình quả thực thật đáng thương. Chớp mắt đã qua ba mươi năm, cái vẻ buồn bã u sầu này đã không tiêu tán đi được chút gì, lại còn theo thời gian càng tích càng sâu, nhanh chóng biến thành oán niệm.

Nhưng buồn thì buồn, bụng vẫn phải lấp đầy. Đông Tảo phành phạch vỗ cánh, chuẩn bị bay đến trong thôn thử vận may.

Thời tiết hiu quạnh, gió thổi khiến cho đầu khớp xương cũng thấy buốt, thôn dân đa số đều ngồi trên giường gạch (*) ủ ấm mà không muốn ra ngoài.

[Giường gạch: Loại giường xây bằng gạch, bên dưới có chỗ đốt củi để sưởi ấm.]

Thế nhưng, lúc này, trong rừng cây nhỏ phía đông thôn lại truyền ra những tiếng sột soạt. Đông Tảo nghĩ muốn vào rừng kiếm chút gì ăn, không ngờ lại đụng phải một đôi nam nữ đang ôm lấy nhau. Gương mặt cả hai đều đỏ như mông khỉ, Đông Tảo cảm thấy thật kì lạ.

Nó cẩn thận đứng trên một cành cây nhìn xuống.

Người nam nhân nói "Tam Nương, nàng yên tâm, chờ ta theo cha ta đến kinh thành buôn bán xong quay về, ta nhất định đến thú nàng! Lúc đó, nàng chỉ cần mỗi ngày ở nhà hưởng phúc, ăn năm bữa gà vịt cá heo đều không cần động tay!"

Giọng nói của y mang theo chút kích động, càng nói càng lớn, dọa cho tiểu cô nương kia phải vội vã giơ tay lên che miệng y lại.

"Đừng nói những lời ngốc nghếch này, chàng trở về còn nhớ ta, ta đã mãn nguyện rồi…"

Một ngày ăn năm bữa gà vịt cá heo, còn không cần tự mình động tay, có chuyện tốt như vậy sao? Đông Tử cúi đầu nhìn cái bụng trống rỗng một chút, vội vàng im lặng tiếp tục lắng nghe.

"Sao lại là những lời ngốc nghếch chứ? Nàng nói nàng muốn làm nương tử của ta, ta đương nhiên muốn nàng được sống sung sướng, không lo cơm áo rồi!"

Nam tử ôm chặt tiểu nương tử e thẹn trong lòng. Lúc Đông Tảo nghiêng đầu quan sát, miệng hai người dính lại với nhau, đổi tới đổi lui không phân biệt được, giống như cảnh chim lớn đút chim nhỏ ăn.

Đông Tảo hiếu kì nhưng ngây thơ, lời bọn họ nói đều đã nghe hết, hóa ra làm nương tử của con người lại tốt nhiều như vậy sao?

Đông Tảo không nghĩ tới, sau đó còn có chuyện hay hơn.

Nam tử và tiểu nương tử thở gấp ôm lấy nhau, y lại nói "Ai dám bắt nạt nàng, và người nhà nàng, sau này đều phải hỏi qua nắm đấm của ta đã! Bọn họ nói nàng một câu, ta cho bọn họ tìm không ra trời trăng gì hết! Ta sẽ bảo vệ nàng cả một đời!"

Hóa ra tìm tướng công còn có cả tác dụng như thế cơ à? Đông Tảo lại cẩn thận ghi nhớ lại một điều.

Nam tử nói xong, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng chim hót. Y ngẩng đầu lên, thấy một con chim trắng mập mạp đang đậu phía trên cành cây nhìn mình chăm chú.

Cho dù chỉ là một con chim, thì tiểu nương tử kia vẫn "Ôi" lên một tiếng, xấu hổ vì hành động bạo dạn lúc nãy của mình, trốn vào trong lòng nam tử chẳng chịu ra.

"Đi đi đi!" Nam tử nhặt lên một cành cây, ném về phía Đông Tảo "Con chim chết tiệt từ đâu đến không biết."

Lúc này, Đông Tảo mới nhanh chóng giương cánh bay đi. Nó loáng thoáng cảm thấy mình có ý nghĩ gì đó, thế nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

Không đợi Đông Tảo nghĩ ra được là cái gì, cái con hồ ly vào thành hai mươi năm kia đã trở về.

Hồ ly không khác với cái ngày nó rời núi lắm, thế nhưng lông da thì có vẻ mượt mà hơn rất nhiều, bóng loáng. Đông Tảo từ trên cao nhìn xuống vô cùng hâm mộ, thầm nghĩ nó mà biến thành người hẳn là tuấn tú lắm.

Quả nhiên, hồ ly nháy mắt biến hình, diện mạo đâu chỉ tuấn tú, nói xinh đẹp còn chẳng quá. Hồ ly nghiêng người dựa mình dưới tàng cây, cười mà như không cười nhìn Đông Tảo, trong máy hiện ra ánh sáng dịu dàng "Nhiều năm không gặp rồi, Đông Tảo."

Đông Tảo không khỏi hỏi nó "A Hồ, sao huynh lại đột nhiên quay về?"

Hồ ly A Hồ đưa tay ra đón lấy Đông Tảo bay xuống, để nó đứng trên ngón trỏ của mình "Không phải nói ăn không no sao, sao lại càng ngày càng mập lên thế này?"

Đầu ngón tay A Hồ hơi động động, có chút giật mình mà bật cười, đồng thời, ánh mắt mang theo hoài nghi về những chuyện mà Đông Tảo đã nói với mình trước đây.

Chỗ nào nhìn ra bộ dạng ngày ăn không no còn bị đánh đập chứ?

Bị hỏi một câu như thế, nếu mà biến được thành người, thì cái mặt của nó có dày đến đâu cũng đỏ ửng lên! Nó nhảy nhảy hai cái trên ngón tay A Hồ, léo nhéo bao biện cho bản thân "Không phải, là tại lông chim dài hơn thôi!"

"Ồ." A Hồ giống như miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích của Đông Tảo, không nói lại chuyện này nữa. Tiếp theo, A Hồ trả lời câu hỏi của Đông Tảo "Ta đi tìm tướng công, giờ đợi hắn từ trong thành đến đây đón ta quay về thú hắn."

Đông Tảo không phân biệt được 'thú' và 'gả', tự nhiên cũng không để ý xem tướng công mà hồ li nói với tướng công mà mình nhận định có gì khác nhau. Nó chỉ biết sững sờ "Tướng.... Tướng công?"

Lại nghe người khác nhắc đến cái từ này, Đông Tảo vội vã muốn tham khảo "Tướng công là huynh tự tìm sao?"

A Hồ ngồi xếp bằng dưới cây, đặt Đông Tảo ra trước mặt mình "Sau khi ta xuất sơn thì ở cùng hắn, cũng coi như là mình tự tìm đi."

"Tướng công có khó tìm không?" Đông Tảo cẩn thận hỏi.

Hồ li chống cằm, bình tĩnh nhìn Đông Tảo "Không khó tìm lắm."

Trong lòng Đông Tảo cực kỳ ao ước, bởi vì ngồi trước mặt nó chính là hồ li, cho nên do dự tâm sự nỗi lòng "Vậy, nếu ta muốn tìm tướng công, có dễ không?"

Nửa câu sau càng nói càng nhỏ, gần như là không nghe thấy gì. Lông chim trên Đông Tảo cũng khe khẽ động hai cái, gần như muốn vùi mình vào trong.

Hồ li lớn lên đẹp như vậy, còn có thể hóa thành hình người, tìm tướng công đương nhiên không khó. Đông Tảo lo sợ mình béo như một quả cầu, không biết biến hình lại còn ăn nhiều, mỗi ngày bị người kêu là quái dị, làm chim đã quái, có khi nào biến xong lại càng quái không? Đông Tảo tự cảm thấy không thể được rồi.

A Hồ nhìn bé chim béo thân hình mập mạp và đôi mắt tròn xoe trước mặt, nở nụ cười, không để ý đến khuôn mặt đầy vẻ lo lắng của Đông Tảo nói "Cũng không thể coi là khó, đệ muốn tìm tướng công sao?"

"Ừm!" Đông Tảo gật đầu không ngừng, không muốn quá mất mặt trước hồ li, cố giả vờ nói "Ta cũng xuống thôn nhỏ dưới chân núi xem một chút, cảm thấy tìm tướng công với ta rất là tốt."

Trong lòng nó vì hồ li nói một câu tìm tướng công không khó mà khôi phục được chút ít tự tin.

Hồ li ngẫm nghĩ một chút tính cách không được thông minh lắm của Đông Tảo, cảm thấy hơi nghi ngờ câu nói kia. Nhưng A Hồ cũng thấy một mình nó ở lại trong núi bị các loài chim khác bắt nạt thật đáng thương. Cho nên nghĩ một lúc, thấy mình sắp phải về kinh thành, chỉ là một con chim nhỏ, chắc tìm cho Đông Tảo một người nuôi chim không có khó khăn gì đâu. Đợi Đông Tảo có thể hóa được thành hình người cũng phải mấy chục năm nữa, lúc ấy thì cái gì cần hiểu nó cũng hiểu rồi!

Vì thế, A Hồ nói "Nếu đệ tin tưởng ánh mắt của ta, thì chờ lúc tướng công của ta đến đón ta, ta chỉ cho đệ một người, đệ bay đến đó đậu lên vai y, rồi ta bảo y nuôi đệ là được."

Đông Tảo không dám tin "Thật, thật sao?"

"Đương nhiên là thật." Hồ li xoa loạn đám lông ngốc trên trán Đông Tảo "Đệ chờ đi."

Đông Tảo vì thế mà lâm vào sự chờ đợi đầy ngọt ngào.

Khoảng chừng không lâu sự, e mới chỉ có một hai ngày gì đó, xa xa phía chân núi đã xuất hiện mấy chiếc xe ngựa to lớn sang trọng được cả đội nhân mã vây quanh tiến đến nơi đây.

(*) Khi nhân vật ở trong hình dạng con vật chắc để nó hết, còn khi nào biến thành người mới lại tính sau:))

2. Chương 2

Chính ngọ, mặt trời nhô cao. Đông Tảo tìm được một hốc cây nhỏ, bên trong chứa đầy tuyết, sau khi bị ánh mặt trời chiếu rọi liền tan ra. Nó cẩn thận bước vào trong nước, sau đó bành bạch đập cánh xuống bắt đầu rửa sạch thân thể. Chịu đựng lạnh giá cả nửa ngày mới tắm xong, rũ rũ xõa tung đám lông, Đông Tảo nhảy khỏi hốc cây ra ngoài.

[Chính ngọ: Mười hai giờ trưa.]

A Hồ nhàn hạ ngồi xếp bằng dưới gốc cây, hai tay để trên đầu gối. Đông Tảo hạ xuống đỉnh đầu hắn, lấy tóc hắn làm hang ổ sưởi ấm.

Đông Tảo tỉ mỉ chải chuốt đám lông của mình một phen, xác nhận cả người gọn gàng sạch sẽ xong mới hơi xấu hổ mở miệng hỏi hồ li "A Hồ, bộ dạng của ta bây giờ có thể gặp tướng công chưa?"

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, hồ li thính tai khẽ run lên. Hắn túm Đông Tảo xuống đặt trong lòng bàn tay, vốn là bị nó chọc cho có chút buồn cười, thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cực kỳ chờ mong của Đông Tảo xong, hắn lại thu lại nụ cười, để Đông Tảo nỗ lực uỗn ngực, trịnh trọng tạo dáng cho hắn xem xét kĩ.

Ngoại trừ một quả cầu thịt với đám lông mượt mà, Đông Tảo lúc này nào có nhìn được ra dung mạo là gì? Thế nhưng, dáng vẻ của nó quả thực rất khao khát, vì thể hồ li gật đầu nói "Cực kì tuấn tú, nhất định sẽ khiến cho người thích."

Đông Tảo thấy vậy mới hơi yên tâm, nhìn theo ánh mắt của A Hồ hướng về con đường lên núi mà nhìn, tha thiết đợi người xuất hiện.

"Đến lúc đó, bên trong đám người sẽ có một người dáng dấp non trẻ tuấn lãng, nhìn qua ước chừng hơn hai mươi tuổi, bên cạnh xúm lại rất nhiều người, đệ chỉ cần chọn ra người có khuôn mặt lương thiện nhất là được, nhớ kĩ chưa?" A Hồ dặn Đông Tảo.

Bên người Hoàng Đế có một thái giám thân cận, A Hồ hiểu rõ bản tính của y, định bụng sẽ giao Đông Tảo cho y chăm sóc. Là tướng công hay không là tướng công, e là đối với Đông Tảo cũng chỉ là được ăn mặc ngủ nghỉ. A Hồ biết nó không hiểu, nên cũng muốn để nó đến nhân gian vài năm bồi dưỡng tính tình cho thêm trầm ổn.

Đông Tảo gật đầu, chíp chíp nói "Ta biết rồi."

Đôi mắt đen to tròn nhịn không được lại bay về phía con đường dài hẹp. Tâm trạng nóng lòng như lửa đốt, tim đập bình bịch như muốn nhảy ra khỏi miệng.

Sắp… Sắp có tướng công của mình rồi! Đông Tảo nghĩ đây giống như là một giấc mơ vậy!

Đường núi chật hẹp, bình thường chỉ dùng cho thôn dân qua lại trên núi, xe ngựa thì lại hoàng gia rộng lớn, nào dễ gì lọt qua. Tiêu Diễm ngồi trên xe, một đường xóc nảy khiến cái mông tê dại, trong lòng lại càng lo lắng, uất ức. Xe đến giữa sườn núi liền nhịn không được thò tay ra ngoài đập vào thùng xe ầm ầm.

"Sao vẫn còn chưa tới?"

Tiêu Diễm mặt mũi sáng sủa, thần sắc hồng hào, áo bào hoa lệ, ngọc quan trên đầu càng làm tôn lên màu da như ngọc, toàn thân khí độ bất phàm. Chỉ là chung quy người vẫn còn trẻ, lúc này lại không kiên nhẫn, nên lộ ra vẻ thiếu tính ổn trọng.

Thị vệ và người hầu không ngừng âm thầm kêu khổ. Đoạn đường này đến cả Hoàng Đế còn chẳng biết rõ hướng đi, địa điểm nói ra cũng mơ mơ hồ hồ, đám người dưới sự miêu tả của y có thể thuận lợi tìm ra được đỉnh núi này đã là may mắn lắm rồi, giờ thật sự không còn chút sức nào nữa.

"Bệ Hạ." Mọi người không dám mở miệng trả lời, bên cạnh lại đột nhiên truyền đến một giọng nam lạnh lùng thản nhiên, nháy mắt chặn đứng khí thế khiến người phiền lòng của Tiêu Diễm "Đường núi xóc nảy, đi chậm vẫn tốt hơn."

Người mở miệng là Tĩnh Vương, luận bối phận thì chính là thúc thúc ruột của Tiêu Diễm, Tiêu Tuy. Hai người tuổi tác chỉ thua kém nhau mười tuổi, nhưng Tiêu Tuy ở sau Tiêu Diễm lấy thân phận Nhiếp Chính

Vương, nắm giữ toàn bộ triều đình hơn mười năm nay. Đến nay, tuy rằng Tiêu Diễm đã bắt đầu từng bước thu hồi lại quyền lực, nhưng căn cơ mười mấy năm của Tiêu Tuy, đâu phải để một tên Hoàng Đế trẻ tuổi đến lay chuyển dễ dàng? Nói thế lực của Tiêu Tuy ở trong triều là một tay che trời cũng không quá đáng chút nào.

Lại nói, ví dụ như lúc này đây, Đế Vương tuổi trẻ khí thịnh cũng không thể không vì một câu nói nhàn nhạt của Tiêu Tuy mà kiềm nén cơn tức, không nói một lời ngồi lại trong xe ngựa.

Tiêu Tuy cưỡi trên ngựa, mặt mày tuy không lạnh, nhưng cảm giác xa cách vẫn tràn ra. Hắn cách người hầu xa nhất không quá hai thước, lại càng không nói đến lúc này tiến vào giữa đám người, nhưng hắn lại vẫn như một người cao ngạo không thuộc về chỗ này, cả người tuấn dật xuất trần, dung mạo không giống người phàm, nếu như nói một khắc sau hắn sẽ mọc cánh bay đi, hẳn là sẽ có không ít người tin tưởng.

Mà một người trong trẻo nhưng lạnh lùng thoát tục như vậy, lại nắm trong tay toàn bộ Tấn Quốc cũng như Tiểu Hoàng Đế của Tấn Quốc, đứng trên đỉnh quyền lực mà nhìn xuống chúng sinh.

Hoàng Đế còn trẻ tuổi đột nhiên nổi hứng muốn ra ngoài thành săn bắn, khiến cho không ít các vị đại thần nghe xong đều kinh sợ đến răng rụng đầy đất. Chỉ nghe người ta nói xuân săn thu săn, chứ đâu ra mà có đông săn? Lại còn là đi săn ở một cái ngọn núi mà chưa ai từng nghe qua!

Tiêu Diễm từ nhỏ đến lớn chưa từng nghiêm túc với điều gì, duy chỉ có một con hồ li mà y nuôi lớn, nghe đâu là một bảo bối vô cùng đáng quý, nhưng chẳng được mấy người nhìn qua. Mới năm ngoái, sau khi Hoàng Đế tuyển phi, con hồ li không biết nghe ai, ngay trong đêm đầu tiên đi cắn phi tần được sủng ái một cái, dọa người ta sợ đến mức lăn xuống khỏi long sàng. Thế nhưng Hoàng Đế không chỉ không trách phạt nó, mà dăm ba ngày sau còn hoang đường tuyên bố giải tán đám phi tử vừa tuyển.

Việc này đã mở ra tiền lệ Hoàng Đế buông thả trong mấy triều đại gần đây. Thế nhưng Tĩnh Vương không mở miệng, những quan viên khác cũng không ai dám mở miệng. Mãi cho đến tháng trước, cái con hồ li sống hơn hai mươi năm, trong thâm tâm một số người đã thành yêu kia rốt cuộc cũng chết đi. Quần thần trên dưới trong triều thở phào một hơi, nghĩ Hoàng Đế đã có thể tĩnh tâm chỉnh đốn lại triều chính, thu về quyền lực trên tay Nhiếp Chính Vương. Ai ngờ, mới chưa yên được bao lâu, hôm nay đã đòi vào núi săn hồ li!

Không biết đến bao giờ mới chịu khôn lớn!

Xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước, thuận theo lời Tĩnh Vương mà chậm rãi di chuyển. Tiêu Tuy không nhanh không chậm cưỡi ngựa theo sau. Mặc dù là theo sau, nhưng mọi ánh mắt nhìn sang đều giống như muốn để Tĩnh Vương lên làm Hoàng Đế thì mới đúng.

Đám người hầu đi phía trước Tiêu Diễm, đôi khi còn len lén dùng dư quang liếc nhìn Hoàng Đế, nhưng đến lượt Tiêu Tuy thì chả ai dám thở mạnh, cả người khẽ run.

Mấy vị quan viên trẻ tuổi do đích thân Hoàng Đế đề bạt thật ra có chút bất mãn với Tĩnh Vương, cho là hắn đã làm hết chức trách của một Nhiếp Chính Vương thì nên giao lại quyền lực ra. Chỉ là không một ai tự nguyện mở miệng nói, thành ra chuyện cứ trì hoãn hết ngày này qua tháng khác.

Ôm tâm tư như vậy, không ít người trong đội ngũ đi săn cảm thấy tác phong của Tiêu Tuy lúc này đúng là kiêu ngạo, không có chút dáng vẻ quân thần tí nào. Mà ngược lại, đám người phụ tá đắc lực bên phía Tĩnh Vương cũng tự nhiên hiểu rằng, bên phía Hoàng Đế chẳng buồn biết ơn. Còn nhớ Tĩnh Vương năm đó một mình dẹp hết chiến loạn nam bắc, một lần nữa củng cố giang sơn Tấn Quốc vững mạnh. Nếu không phải là Tiêu Tuy, bây giờ còn có giang sơn vinh hoa phú quý cho tên tiểu Hoàng Đế kia làm xằng làm bậy?

Bọn họ thì hay rồi, cánh cứng cáp rồi nên muốn đá văng người ta đi, thật là không thèm tự lượng sức mình!

Nói chung, kẻ hầu hai bên đều nhìn nhau cực kì không vừa mắt!

"Đến rồi, đến, đến rồi!" Đông Tảo bay lên cao cao, nhìn thấy đoàn xe ngựa đi về phía này, quay đầu bắt chuyện với A Hồ thì nhận ra A Hồ đã biến trở lại hình dáng hồ li từ sớm.

Chỉ là màu lông khác với màu lông nguyên bản, hiển nhiên là đã dùng phép thuật biến ra.

"Là bọn họ sao?" Đông Tảo cẩn thận chứng thực, khóe mắt nhìn vài binh sĩ hung hăng cầm binh khí, hai cánh căng thẳng vẫn không đập quá mạnh.

"Đúng rồi, nhớ kĩ lời ta vừa nói nhé." A Hồ dùng mật ngữ nói một câu cuối cùng với Đông Tảo, bốn chân di động, không hề sợ hãi quay về phía đám vệ binh mà Đông Tảo cảm thấy vô cùng ác sát kia, nhảy hai cái đã nhảy đến trên tấm ván bên ngoài xe ngựa.

Vệ binh kinh hãi, có người định giơ cung tên lên bắn chết. Nhưng Hoàng Đế lại ngồi ở nơi chỉ cách con hồ li kia một tấm che, lỡ có chuyện gì xảy ra, là ai cũng không thể gánh nổi! Do dự một chốc, hồ li bỗng nhiên kêu lên hai tiếng, xe ngựa vẫn luôn im ắng lại truyền ra chút động tĩnh. Hoàng Đế vẻ mặt kinh ngạc sung sướng đẩy cửa xe ra, vừa nhìn thấy hồ li đã ôm ngay vào ngực.

"Ngươi về rồi!"

Đông Tảo đứng trên cành cây nhìn xuống, thấy A Hồ bị một nam tử trẻ tuổi ôm chặt. Nó ngẫm nghĩ một chút, tự nhiên hiểu ra đây chính là người mà A Hồ đã nói.

"A Hồ A Hồ, còn ta nữa!" Nó thấy A Hồ thân mật cùng một chỗ với nam tử trẻ tuổi kia, cửa xe sắp sửa đóng lại, vội vã kêu chíp chíp chíp nhắc nhở. Rất sợ cái con hồ li không để ý đến chuyện giúp nó tìm tướng công.

Thanh âm của Đông Tảo không tính là quá thu hút, nhưng A Hồ cũng chẳng phải người duy nhất nghe thấy.

Tiêu Tuy theo tiếng chim kêu quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên cành cây có một con chim màu trắng beo béo đang đứng, vô cùng hoạt bát. Hắn vừa nhìn, Đông Tảo cũng song song nhìn lại.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn thấy Tiêu Tuy, chân Đông Tảo đã trượt khỏi cành cây rơi xuống.

Lúc nó gặp được người đẹp trai nhất, chắc là cũng chỉ đến được mức này mà thôi!

Đông Tảo không hiểu trái tim đang đập thình thịch của mình là sao, nó miễn cưỡng ổn định thân mình trong không trung, lòng thầm nhớ lại lời A Hồ đã nói.

A Hồ nói, chọn một người có khuôn mặt hòa ái nhất…

Đông Tảo hơi xấu hổ, nó nhìn bốn phía lựa chọn, nhưng ngoại trừ Tiêu Tuy ra, lúc này, chẳng ai có khuôn mặt hòa ái hết. Vì vậy, nó vừa do dự, vừa kiên định bay về phía Tĩnh Vương Điện Hạ.

Cứ thế, một con chim không có gì khiến người kinh ngạc, lại khiến tất cả phải há hốc mồm nghĩ nó thật to gan!

Mà ở một phía khác, A Hồ ghé vào bên tai Hoàng Đế kể cho y nghe mọi chuyện "Bên cạnh ngươi có nhiều người như vậy, nó muốn ai nuôi nó thì ngươi chỉ thị người đó đi."

Tiêu Diễm hừ hừ đồng ý "Vậy cũng được."

Nhìn ra ngoài cửa xe, Đông Tảo đã sung sướng đứng trên vai Tĩnh Vương tự lúc nào.

3. Chương 3

Mọi người, bao gồm cả Tiêu Diễm cùng nhau ngây ngẩn.

Y chẳng thể ngờ được người mà A Hồ mở miệng xin chỉ thị cho con chim nhỏ kia, thế mà lại là Tiêu Tuy? Mặc dù thân là Hoàng Đế, Tiêu Diễm vẫn có chút miệng khô lưỡi khô, do dự một lát mới nói "Con chim này nhìn thật thú vị."

Sau đó, trong lòng y nhịn không được mà chua xót, hoài nghi có phải Đông Tảo và A Hồ có bí mật gì.

Không khí im ắng khác thường bị một câu nói của Hoàng Đế đánh vỡ, đám người hầu vốn còn đang nhìn chằm chằm mặt đất chỗ Tiêu Tuy đứng nháy mắt chuyển hướng quay về phía Tiêu Diễm, hiếu kì chờ xem y sẽ nói gì tiếp theo.

A Hồ kịp thời phản ứng, trong lòng biết điều Tiêu Diễm định nói, nhất thời cảm thấy không ổn, nhưng còn chưa kịp cản lại đã nghe thấy Tiêu Diễm thông thạo phun ra một tràng "Ta thấy ngọn núi linh khí mười phần, con chim này nhìn cũng thông minh khác thường, nói không chừng lại là một linh vật, có duyên với Tĩnh Vương ngài, mang về nuôi chắc không tồi."

Không ai nghĩ Hoàng Đế lại mở miệng chỉ định Tĩnh Vương nuôi chim, phản ứng phải nói là nghẹn họng nhìn trân trối.

Chim chóc quý hiếm còn chẳng đáng để Tĩnh Vương tự thân chăm sóc, thì cái con chim núi hoang dã, đến thôn dân dưới núi còn chẳng buồn liếc mắt hai cái này lại dám để Tĩnh Vương tiêu hao tâm lực?

Mà ngay cả quan viên bên phía Hoàng Đế cũng không ngờ đến, phần nhiều đều cho là Tiêu Diễm nhân cơ hội này chèn ép dáng vẻ bệ vệ của Tĩnh Vương, quay đầu đi không dám nhìn sắc mặt Tiêu Tuy.

Tĩnh Vương năm đó một thân xông vào quân doanh giết địch anh khí ngời ngời đến giờ còn được lưu truyền rất rộng trong không gian, nếu bây giờ mà hắn giận đến mức muốn chặt đầu Hoàng Đế, tay không tính là cái gì? Các quan văn chỉ dám âm thầm cảm thấy may mắn, vì Tĩnh Vương tuy rằng thủ đoạn dư thừa, nhưng cũng không có lỗ mãng giống như võ tướng. Lúc trên sa trường, hắn chưa từng làm chuyện gì không chắc chắn, tính toán phân lượng chuẩn xác như thần. Đó cũng là một trong các lí do khiến Tiêu Tuy không có động tĩnh gì trong nhiều năm qua, mà phái thân thích của Hoàng Đế không dám gạt hắn sang một bên.

Chỉ là Tiêu Tuy không mạo phạm Tiêu Diễm, không có nghĩa là hạ nhân của hắn không mạo phạm!

"Bệ Hạ, chim hoang e là khó thích bị người giam cầm, nói không chừng một khắc sau lại bay lên trời, Người miệng vàng lời ngọc, chỉ định Tĩnh Vương có hơi…."

Người nói chính là lão tướng Trần Khởi Minh bên cạnh Tiêu Tuy. Ông ta luôn không thích vị Hoàng Đế tính tình xúc động này, đồng thời dựa vào chiến công hiển hách của bản thân và công lao to lớn của Tĩnh Vương, chẳng thèm nịnh nọt lấy lòng Tiêu Diễm.

Hồ li ở trong xe ngựa, đuôi chậm rãi lắc lư, ánh mắt gim chặt trên người Trần Khởi Minh, đôi mắt sắc lẻm dần dần biến lạnh.

Đối tượng trung tâm của cuộc tranh luận – Đông Tảo, lúc này đã đứng trên vai Tiêu Tuy đánh giá hắn một lúc lâu. Nhìn từ đầu mũi chân nhìn lên đến trán, trong lòng thích đến không chịu nổi. Nó càng nhìn càng thấy Tiêu Tuy đẹp trai, quả là đẹp đến không lời diễn tả.

Nghe thấy lời của Trần Khởi Minh, nó sợ sự tình thất bại, vội vã đập cánh bay ra giữa không trung, dưới ánh mắt trông ngóng của mọi người, nhẹ nhàng dùng mặt mình cọ cọ lên mặt Tiêu Tuy.

Hành động lấy lòng không che giấu.

Động tác của nó rất nhẹ, cho nên Tiêu Tuy chỉ thấy hơi ngưa ngứa, sau đó cảm giác quen thuộc chạm vào mặt có khuynh hướng lảo đảo, khiến mặt hắn hầu như tê liệt.

Tiêu Tuy kinh ngạc mở to mắt, lần thứ hai đối nhau nhìn Đông Tảo. Hắn chậm rãi đưa tay túm Đông Tảo ra trước mặt, Đông Tảo liền vội vàng đậu trên ngón tay Tiêu Tuy, móng vuốt nho nhỏ chăm chú bám vào tay hắn, giống như sợ hắn sẽ chạy mất.

Trong lòng hơi động, ánh mắt nhu hòa đi một chút.

"Ngươi mang ta về làm tướng công của ta đi, ta ăn rất ít, một ngày không cần ăn năm sáu bữa gà vịt cá heo đâu, có ngươi rồi thì các con chim khác sẽ không dám bắt nạt ta nữa." Đông Tảo ngôn từ khẩn thiết, tội nghiệp nhìn Tiêu Tuy. Chỉ là một đoạn nói chuyện này, rơi vào tai Tiêu Tuy, chỉ còn là một loạt âm thanh chíp chíp đầy linh hoạt.

Môi hắn lộ ra một chút ý cười khó nhận. Hắn quay đầu nhìn về phía Tiêu Diễm sắc mặt có chút không ngờ, mở miệng nói "Tạ ơn Bệ Hạ ân điển."

Xe ngựa quay về so với lúc đi vội vội vàng vàng, có thể hình dung là ung dung nhàn nhã.

A Hồ dùng phép thuật ngăn chặn âm thanh động tĩnh bên trong thùng xe với bên ngoài, sau đó hóa thành hình người.

Tiêu Diễm thay đổi vẻ nhiệt tình khi trước, ngồi một mình trong góc, giả bộ lôi một quyển sách ra xem. Chỉ là khóe mắt vẫn không nhịn được mà nhìn về phía A Hồ, rõ ràng là một bộ khó nhịn.

Hồ li duỗi tay, cũng không quan tâm Tiêu Diễm ra làm sao, ôm y vào lòng, không nói một lời nắm lấy cằm Tiêu Diễm, dán sát vào bên môi y, đem trong ngoài miệng Hoàng Đế hôn hết một lượt.

"A Diễm, ta rất nhớ ngươi."

Tiêu Diễm thở dốc, khóe mắt bị hôn đến ửng hồng, vẻ giả bộ lạnh lùng sớm đã bị phá rách. Y cũng không thèm giả bộ nữa, vừa kéo vạt áo hồ li vừa ghét bỏ nói "Cái con chim kia rốt cuộc là lai lịch thế nào, ngươi nói nó cũng là yêu tinh, lẽ nào nó cũng có thể biến hóa, ngươi với nó thân thế nào, nó có thích ngươi không?"

Một loạt các câu hỏi khiến hồ li hơi buồn cười "Nó không thể tính là yêu tinh được, mà sao lại nghĩ nó thích ta?"

Hắn lúc trước chỉ nói muốn một người nuôi Đông Tảo, chứ không nói Đông Tảo muốn tìm tướng công với Tiêu Diễm. Còn về phần Đông Tảo có được tính là yêu tinh hay không, nó thật sự không tính. Bởi vì Đông Tảo là do dính một giọt tiên lộ, nên toàn thân đều phát ra tiên khí. Sau này tu luyện, căn bản không cần chịu sự khảo nghiệm của Thiên Kiếp.

"Ngươi lớn lên xinh đẹp như vậy, ai lại không thích ngươi?" Tiêu Diễm chua chua mở miệng.

"Ngốc." A Hồ ôm eo Tiêu Diễm, khi có khi không vuốt ve mái tóc y, nhìn cái trán không hiển lộ chút sầu lo nào với triều cục của Tiêu Diễm.

Ngoài xe ngựa, Đông Tảo cẩn thận bay sát cạnh ngựa của Tiêu Tuy, thỉnh thoảng lại dừng trên vai Tiêu Tuy một lúc.

Nhưng không thể dừng lâu quá, Đông Tảo lo lắng nghĩ, mình mập như thế, dừng lâu sợ vai tướng công sẽ mỏi. Chỉ là đến tới chân núi, nó đã thở hổn hển mất sức, người đẫm mồ hôi.

Tiêu Tuy thấy nó bay mệt mỏi, đưa tay ra ôm lấy Đông Tảo vào ngực mình.

Tay hắn ấp ám, Đông Tảo thoải mái run run, hai mắt không nhịn được mà ngước lên nhìn Tiêu Tuy.

Khuôn mặt Tiêu Tuy như ngọc, mắt sáng như suối nguồn trong núi sâu, lông mày như vẽ. Đông Tảo nhìn đến tim đập thình thịch, có chút tự đắc lấy Tiêu Tuy ra so sánh với những tướng công nó đã từng gặp qua, cuối cùng giật mình phát hiện, bản thân hình như đã tìm được một tướng công tốt nhất trong thiên hạ.

Đây là cái vận tốt gì nha....

Đông Tảo mơ màng suy nghĩ, không biết chìm vào giấc mộng từ lúc nào.

Tiêu Tuy cúi đầu nhìn một đám lông tơ béo béo trong tay, chẳng cảm thấy gì ngoài thịt mềm núc ních. Hắn vẫn là lần đầu tiên được chạm vào một vật sống thuần khiết nhỏ như vậy, mà mục đích lại không phải vì muốn đẩy nó vào chỗ chết.

Đông Tảo ngủ đến không ý thức được chính mình, xiêu vẹo tựa lên ngón cái của Tiêu Tuy, mỏ hơi mở ra, lộ ra khoang miệng hồng hồng.

Không hiểu sao, Tiêu Tuy bỗng nhiên tưởng tượng ra một bức tranh trong đầu mình, chú chim đang ngủ trong tay biến thành một thiếu niên ngây thơ, mắt hạnh trong veo như nước, đôi môi hồng nhuận, lúc ngủ cũng là một bộ dáng an tâm không nghi ngờ. Hắn dùng tay động động thiếu niên trong tưởng tượng một chút, tâm tình từ trước đến nay chưa từng rung động lại nổi lên gợn sóng, nghĩ con chim nhỏ này thật là đáng yêu đến không gì sánh được.

Thế nhưng tâm tư ấy cũng chỉ xuất hiện trong nháy mắt, Tiêu Tuy nhanh chóng cho là hoang đường, lắc lắc đầu hòng xua tan ý nghĩ.

Đoàn xe tiếp tục đi về phía trước, chạy về phía kinh thành.

Đông Tảo ở trong xe ngựa lắc lư mà tỉnh lại. Nó bị người đặt lên một cái đệm êm, bố trí coi như thỏa đáng, xung quanh đệm còn đặt hai cái khăn tay bằng lụa, ấm áp bao lấy nó.

Chỉ là trong xe ngựa không có bóng dáng của Tiêu Tuy mà chỉ có hai tỳ nữ một béo một gầy đang tò mò nhìn nó.

"A, tỉnh rồi tỉnh rồi, ta còn tưởng chết rồi chứ..." Tỳ nữ gầy nói.

"Nó chết chúng ta cũng chết, con chim này là do Hoàng Thượng ban cho Vương Gia nuôi, giờ rơi lại trên đầu chúng ta, còn không hầu hạ cho cẩn thận." Tỳ nữ béo tiếp lời nói.

Nói thì nói vậy, nhưng tỳ nữ béo thấy Đông Tảo không sao, liền cười cười vươn tay chọc chọc ngực Đông Tảo, đẩy Đông Tảo vừa mới đứng lên lùi về sau hai bước, sau đó đặt mông ngã lên giữa cái khăn tay, có chút mơ ngủ mà ngước lên nhìn nàng.

Đây là đâu, hai người trước mặt là ai?

"Ay nha ay nha." Tỳ nữ béo cảm thấy tim mình như nhũn ra, nhịn không được than "Cái con chim này thật là xinh đẹp, khiến người yêu thích, mập mập giống như một quả cầu thịt, chúng ta cũng không thể nuôi gầy được nó đâu."

Đông Tảo thật ra kiêng kị nhất là thân hình nhiều thịt của mình, chỉ là lúc này muốn xù lông cãi nhau với con người là không thể, đành thở phì phì quay lưng lại với hai người.

Sau đó, đại khái là khoảng một lúc sau, Đông Tảo mới mơ màng nhớ ra, tướng công đệ nhất thiên hạ nhà mình đi đâu rồi?

4. Chương 4

Đông Tảo bị nhốt trong một cái lồng tre vô cùng tinh xảo, sáng sớm không cần vất vả bay đi bắt sâu. Tỳ nữ béo đã chuẩn bị cho nó mấy cái đĩa, trên đĩa bày đủ loại đồ ăn vặt. Có trái cây theo mùa, gạo được nấu mềm, thịt băm cẩn thận, thậm chí là có cả một đĩa trứng gà vàng ươm. Tổng cộng cũng phải bảy tám loại, giống như nghĩ đến cái gì có thể ăn được thì đều bê hết lên.

Đối với một con chim nhỏ mà nói, sơn hào hải vị cũng không khác thế này là mấy.

Đông Tảo vượt qua nỗi lo ăn mặc sinh hoạt, mỗi ngày làm ổ trong lồng chim vùi đầu ăn uống ngủ nghỉ. Tỳ nữ béo phụ trách cho nó ăn còn tỳ nữ gầy thì đến giờ mang nó và cái lồng ra ngoài mái hiên phơi nắng. Cứ thế trôi qua hai ngày.

Đáng lí, Đông Tảo hẳn phải rất vui vẻ, thế nhưng nó có chút mê man, Tiêu Tuy đi đâu rồi?

"Ngươi nói xem có phải Mập Mập có chút không vui không?" Tỳ nữ gầy đứng dưới lồng chim ngẩng đầu lên nhìn Đông Tảo đang cuộn tròn lại, lo lắng nói "Ta thấy nó cứ co lại như thế suốt từ sáng rồi."

Lúc giao Đông Tảo cho các nàng, quản sự đã nói đây là chim Hoàng Thượng ban cho Tĩnh Vương, ngoài ra không nói thêm bất kì thông tin gì, kể cả tên. Sau khi hai vị tỳ nữ nào đó tùy theo tính mình mà đặt cho Đông Tảo một cái tên xong, cứ một tiếng một tiếng gọi cũng thấy vô cùng thuận miệng.

Đông Tảo vốn đang có vẻ không vui nghe thấy hai tiếng "Mập Mập" thì lập tức giật mình một cái. Nó ngẩng đầu hướng về phía tỳ nữ gầy kêu vài tiếng, cuối cùng có chút nhụt chí. Cho dù nó có kêu thế nào thì các nàng vẫn nghe không hiểu!

"Haiz, lại nói." Tỳ nữ gầy che mặt cười "Mỗi lần ngươi gọi nó Mập Mập nó đều kêu, không phải là nghe hiểu đấy chứ?"

"Nghe hiểu mới lạ, có thể là sáng sớm ăn no quá thôi." Tỳ nữ béo mở lồng chim ra, lấy Đông Tảo đặt lên tay mình chọc chọc cái bụng đầy thịt, sau đó thả nó ra, cài cái móc khóa bằng kim loại của lồng chim lại "Không sao, để nó tiêu thực một chút đi."

Đông Tảo tạm thời rộng lượng bỏ qua cái tên gọi Mập Mập kia, đôi mắt đậu đen yên lặng nhìn tỳ nữ béo khóa lại cái thanh khóa.

Nó không thèm để ý mình tự do hay không tự do, bởi vì lúc còn ở trên núi, phần lớn thời gian nó cũng cuộn mình trong hốc cây mà ngủ, thế nhưng giờ nó đã có tướng công rồi. Đông Tảo nghĩ, nó phải ở cùng một chỗ với tướng công mới đúng!

Trâu không đi tìm cọc thì cọc ta đi tìm trâu vậy!

Chạng vạng tối, tỳ nữ béo quét lại phòng ốc một lần, bụng kêu ùng ục hai tiếng. Nàng rướn đầu nhìn ra ngoài, thấy tỳ nữ gầy đang định đi, vội vã gọi nàng đợi mình, sau đó quay đầu liếc nhìn lồng chim. Đông Tảo nhắm mắt ngủ, dáng vẻ không còn gì an ổn hơn. Lúc này, nàng mới yên tâm khép cánh cửa lại, nhẹ nhàng cất bước rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại một con chim béo nhỏ.

Đông Tảo lập tức mở mắt, cận thận nhảy đến song chuồng, mỏ dùng lực khẽ đẩy cái khuy khóa. Ai cũng không ngờ đến việc một con chim nhỏ có thể mở được cửa lồng chim, cho nên làm khóa rất đơn giản, không gây cho Đông Tảo bất kì trở ngại gì,

Nó bay một vòng quanh phòng, chăm chú nhìn vào một khung cửa sổ hẻo lánh, giương cánh bay qua mổ cửa, cuối cùng chui qua lỗ hổng ra ngoài.

Bóng đêm là sự yểm hộ tốt nhất của nó, Đông Tảo ngừng lại giữa không trung, hầu như hòa thành một với sắc trời. Nhưng vấn đề mới lại ùn ùn kéo đến. Đông Tảo nhìn bốn phía, phát hiện mình hoàn toàn không biết nên đi về đâu!

Kết cấu Tĩnh Vương phủ vô cùng uy nghiêm to lớn, phòng buồng sân viện nhiều không đếm xuể, trong đó rốt cuộc phòng nào là của Tiêu Tuy, Đông Tảo không biết thì làm sao mà đi. Nó không thể làm gì khác hơn là dùng biện pháp ngu ngốc nhất, bay đi từng phòng một tìm! Dựa theo phương pháp ấy, Đông Tảo vừa đi tìm được một số phòng, mặt trăng đã treo trên đầu ngọn liễu.

Vương Phủ an tĩnh lại, thi thoảng mới có một người thắp đèn lồng đi qua, còn đâu thì vô cùng im ắng.

Đông Tảo đến trên mái ngói, xõa tung đám lông chim, đang muốn nghỉ ngơi lấy sức, bỗng nhiên thấy trong bụi hoa cỏ dưới sân viện lóe lên một đôi mắt xanh. Nó muốn chăm chú nhìn lại lần nữa nhưng không thấy gì.

Lẽ nào nhìn nhầm rồi?

Sau khi rời khỏi rừng sâu thật ra không còn nhiều điều đáng lo nữa. Đông Tảo tạm nghỉ xong lại cất cánh phi lên cao tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được hết một vòng, chỉ còn lại hai căn sân viện cuối cùng. Một cái sáng đèn, mà một cái thì tối đen.

Đông Tảo nghĩ một chút, cẩn thận đi vào bên có đèn.

Đáng tiếc, mệnh nó không may, đoán sai. Trong căn sân viện sáng đèn, một đám tỳ nữ vú em đang thêu thùa nói chuyện phiếm. Đông Tảo quay hết một vòng, mệt đến mức chỉ muốn được nghỉ ngơi. Nó vỗ cánh dừng trên đầu một ngọn cây đại thụ, trong lòng nhụt chí uể oải, hoàn toàn không để ý đến nguy hiểm phía sau lưng.

Một con mèo to màu đen lưu loát trèo lên thân cây, khẽ khàng dẫm lên chạc cây, thong thả mà kiên nhẫn hòng khóa chặt thân hình Đông Tảo.

Thẳng đến khi nó đảm bảo một kích có thể chuẩn xác chộp được Đông Tảo, nó mới nhảy mạnh qua, hai móng vuốt chộp lấy bụng Đông Tảo, giữ chặt.

Chỉ là động tác quá lớn, cành cây nho nhỏ mà Đông Tảo đang đậu không chịu nổi sức nặng, bị con mèo đạp gẫy. Sau đó, một mèo một chim cùng nhau rơi xuống khỏi cây. Lúc ở giữa không trung, vuốt mèo không khỏi thả lỏng, Đông Tảo nhân cơ hội chạy thoát, hồn phi phách tán gắng sức bay lên.

Mèo đen rơi xuống đất, lần thứ hai nhảy lên, móng vuốt vụt qua đuôi Đông Tảo, may mà không chụp được Đông Tảo từ trên không xuống.

Lông cả người Đông Tảo xõa tung, lúc này cơ hồ là bị dọa cho nổ tung. Nó cổ vũ bản thân, không dám ngừng lại mà gắng sức bay qua tường vây cao cao, bay thẳng sang sân viện còn lại, sân viên tối om như mực.

Tiêu Tuy vừa đẩy cửa từ trong thư phòng đi ra, đứng trên hành lang thì thấy Đông Tảo hoảng hốt bay từ xa xa tới. Hắn đứng lại không nhúc nhích, đợi Đông Tảo bay đến đâm vào người mình, đưa tay ra đón lấy.

"Sao ngươi lại đến đây." Hắn mở miệng, trong mắt hiện lên chút ngạc nhiên.

Dáng vẻ của Đông Tảo lúc này có thể dùng hai chữ thảm hại để hình dung. Lông nó dính đầy bụi, cả người không ngừng run rẩy, lúc nằm trong tay Tiêu Tuy rồi cũng không thấy an toàn, nhất định muốn đứng lên chui vào vạt áo hắn trốn đi.

"Meo meo…"

Tiêu Tuy ngẩng đầu nhìn, một con mèo đen đứng trên tường vây nhìn chằm chằm vào Đông Tảo trong tay hắn, vì thế hiểu được nguyên nhân khiến Đông Tảo nhếch nhác.

Chỉ là, hắn thật không ngờ, Đông Tảo lại trùng hợp như vậy, tìm được sân viện khó tìm nhất của hắn.

"Ta rốt cuộc tìm được ngươi rồi." Một lát sau, Đông Tảo mới ở trong tay Tiêu Tuy trấn định lại, chíp chíp chíp kêu.

Không ít người đều nói trên người Tĩnh Vương có linh khí của thần tiên. Nhưng đây cũng chỉ là lời nịnh nọt mà thôi, chứ nói trắng ra, cái linh khí của thần tiên đó chỉ là cái vẻ lạnh lùng ngăn người đến gần của hắn

Hầu như là từ khi hiểu chuyện, Tiêu Tuy đã là một người vô cùng lạnh lùng. Đây cũng có thể coi là từ hai phía, một phía là hắn đối với người ta, còn một phía là người ta đối với hắn. Mặc dù là mẹ ruột của Tần Tiêu, cũng đối với đứa con này không ấm không lạnh, chỉ là không vội vã thái quá như một người khách qua đường.

Cho nên, thấy Đông Tảo mấy lần không đầu không đuôi nhào lên người mình, Tiêu Tuy ngoài ý muốn thấy có chút thú vị.

Nhưng cũng giống như trước đây, thấy Đông Tảo thú vị không có nghĩa là sẽ để nó trong lòng. Hắn độc lai độc vãng đã quen, sao có thể nuôi chim.

Tiêu Tuy ôm Đông Tảo men theo hành lang đi về phía trước, chẳng biết từ đâu gọi ra một ám vệ, sau đó Đông Tảo bị đưa qua "Bảo bọn họ để ý chút, đừng để chạy lạc nữa."

Hắn dừng một chút, cúi đầu nhìn Đông Tảo xong lại bổ sung thêm một câu "Cho người đem con mèo đen kia ra khỏi phủ đi."

Đông Tảo ngây ngẩn cả người, lập tức có chút tủi thân.

Nó cứ cho là chỉ cần tìm thấy Tiêu Tuy, mọi chuyện sau này sẽ thuận lí thành chương, Tiêu Tuy sẽ nuôi mình. Sao bây giờ lại muốn đưa mình quay về rồi?

"Ngươi mới là tướng công của ta mà, bọn họ đâu phải đâu." Đông Tảo không giãy dụa, chỉ cuộn tròn trong bàn tay ám vệ chăm chú nhìn Tiêu Tuy.

Tiêu Tuy ngơ ngẩn, cũng không biết tại sao lại nghĩ quả cầu béo kia mới nói chuyện với mình, thậm chí là cảm nhận được tâm trạng tụt dốc của nó.

Cái gì, tướng công…?

Nhưng mà ám vệ hoàn toàn không phản ứng gì, vậy thì con chim kia hiển nhiên là không thể nói tiếng người. Tiêu Tuy quay người đi nhíu mày. Trong lòng tự nhủ phán đoán khi nãy của mình thật hoang đường.

Đông Tảo bị mang đi, nhưng nó cũng không nản lòng. Trên núi sống sót ba mươi năm, thứ không cần người dạy mà Đông Tảo vẫn học được ít nhiều, đó chính là bất khuất.

Mười lần đi bắt sâu mới được một lần, không có tính nhẫn nại thì sao nuôi được bản thân béo tròn như bậy giờ?

Phi, Đông Tảo mới không thèm nhận mình béo đâu!

Vì vậy, vào lúc nửa đêm, tỳ nữ béo kinh hô sợ hãi, Đông Tảo lại ung dung cuộn mình trong lồng chim nhắm mắt dưỡng thần, yên tĩnh chờ đợi lần tiếp theo trốn ra.

Nó có gì mà phải sợ? Lồng chim chắc chắn sẽ có cách thoát khỏi, tướng công ở đâu nó cũng biết, cái con mèo đen to đùng đáng sợ kia cũng đã bị xách ra khỏi phủ rồi. Đông Tảo khuyến khích mình, nghĩ nghĩ không cần phải lo lắng.

Trong khoảng thời gian tĩnh lặng này, nó nhớ, hôm đó dưới chân núi nhìn thấy tiểu nương tử và người thanh niên tướng công của nàng. Tiểu nương tử kia ở trong thôn nổi danh xinh đẹp, người thanh niên thì cũng chỉ bình thường thôi. Nó nhớ cái cậu thanh niên đó từ khi còn là một đứa bé vắt mũi chưa sạch đã ra sức theo đuổi tiểu nương tử. Tiểu nương tử lúc đầu cũng sợ hãi, nhưng qua đi vài chục năm, ngày trước hai người đã ôm nhau cấn miệng.

Nếu theo lẽ thường là như vậy, Đông Tảo đột nhiên thấy hơi tự trách. Nó tự nhiên kêu Tiêu Tuy làm tướng công của mình, hẳn Tiêu Tuy cũng sẽ sợ.

Đông Tảo nghĩ đến đây, chuyện lập tức biến thành mình thiếu đi sự chăm sóc tỉ mỉ. Giống như người bị mèo vồ hụt đem nhốt lồng chẳng phải nó, hơn nữa còn thương xót thay cho Tiêu Tuy.

Mà Tiêu Tuy luôn vô mộng, đêm đó lại nằm mơ. Cái con chim trắng beo béo kia đứng trên đầu giường hắn, nghiêng đầu nhìn hắn một lúc liền biến thành khuôn mặt một thiếu niên mũm mĩm tuấn tú. Y cười cười rồi xấu hổ gọi hắn một câu "Tướng công!"

Tiêu Tuy giật mình tỉnh giấc. Hắn vô lực lấy tay che hai mắt, không giải thích được là vì sao.

Sau khi Đông Tảo đến, mang cho mình các loại trải nghiệm cổ quái, Tiêu Tuy không thể phủ nhận. Hắn đành phải tạm thời để tâm đến con chim đó.

5. Chương 5

Tiêu Diễm rõ ràng không được sinh ra để làm Hoàng Đế.

Tính cách y tự do tản mạn, mỗi ngày sáng sớm nghe các đại thần nghị sự, ban ngày thì xử lí các loại công vụ, bận đến một phút một giây cũng không ngơi nghỉ. Cuộc sống như thế, nghĩ đến thôi đã thật đáng sợ. Cho nên, thật ra, có rất nhiều chuyện Tiêu Diễm chẳng buồn để ý mà giao cho Tĩnh Vương xử lí. Nhưng hai năm nay, sự tình càng ngày càng không do y chủ trì, đại thần chia bè kết phái rõ ràng, ngôn từ quyết tâm đòi Tĩnh Vương giao quyền. Điều này khiến Tiêu Diễm đau đầu không biết làm sao mới tốt.

"Việc này từ trước đến nay vẫn đều do Tĩnh Vương làm." Tiêu Diễm cầm một quyển tấu chương trong tay, quay đầu nói với A Hồ "A Hồ, ngươi còn nhớ lúc chúng ta còn bé không? Thật là thoải mái. Khi ấy, không có những công việc này quấn thân gây phiền."

Hồ li ngồi một bên cầm bút dùng chữ của Tiêu Diễm phê tấu "Khi ấy ngươi bao nhiêu tuổi, giờ bao nhiêu tuổi?"

Tiêu Diễm tiện tay vất tấu chương lên bàn, hai tay khoanh lại kê dưới cằm, mắt không chuyển nhìn chằm chằm hồ li, trong mắt tràn đầy yêu thích "Dù sao giờ ta cũng có ngươi rồi, ta không sợ."

Hoàng Đế bên này còn đang mông lung, các đại thần bên kia đã lo sốt vó.

Tiêu Diễm nhớ lại chuyện lâm triều hôm nay, nhịn không được mà thở dài một hơi.

Lúc lâm triều lại là cãi nhau đến trời đất mù mịt, nói đến nói đi vẫn là những lời đó, chứ thẳng ra thì chỉ là do hai bên không vừa mắt nhau mà thôi…

Nhưng cãi nhau lại chẳng phải chính chủ cãi nhau. Tĩnh Vương đứng phía trước, ánh mắt lạnh nhạt, không tỏ thái độ. Hoàng Đế ngồi trên long ỷ cảm thấy cả đầu đau nhức, lúc nhìn xuống không may đối diện với đường nhìn của Tiêu Tuy, thế là trong lòng hoảng hốt, không hiểu sao lại chột dạ.

Đây là bệnh cũ rồi, y từ nhỏ chỉ cần nhìn thấy Tiêu Tuy là chân lại mềm nhũn. Mấy năm nay còn đỡ, ít nhất cũng không đến nỗi gây ra chuyện gì mất mặt.

Chỉ là, chốc chốc, Tiêu Diễm lại liếc nhìn Tiêu Tuy.

Y thật sự không hiểu nổi tâm tư của Tĩnh Vương, có lẽ chẳng ai hiểu được đâu?

Lúc Hoàng Đế đăng cơ năm tám tuổi, Tĩnh Vương lại chính là một anh hùng tuổi trẻ, không nói đến thủ đoạn cao thâm, chỉ nói dân tâm cũng đã nằm trong tay hắn. Lúc ấy nếu Tiêu Tuy có ép Tiêu Diễm nhường ngôi, hắn là chẳng mất sức bằng thổi một hạt bụi. Nhưng Tiêu Tuy lại khiến rất nhiều người khó hiểu, hắn chỉ làm một Nhiếp Chính Vương không hơn, phụ tá tiểu Hoàng Thượng đến khi hiểu chuyện liền không còn yêu cầu nào khác.

Nhưng nói Tĩnh Vương vô dục vô cầu, Tiêu Diễm cũng cảm thấy không đúng. Ít nhất thì trước mắt, hơn phân nửa quân quyền trong nước đều nằm trong tay Tiêu Tuy, nếu hắn có tâm, e là nói động liền có thể động. Thậm chí, có nhiều đại thần còn nói, Tĩnh Vương đến tuổi này mà bên người còn chưa có thị thiếp hay Vương Phi nào, càng khiến hắn vô lo vô nghĩ, mưu phản cũng không cần quá để tâm.

Trong hai năm, đại thần đã nhiều lần nhắc nhở Tiêu Diễm, phải chôn chân Tĩnh Vương trong kinh thành, nhất định không được để hắn rời đi.

Nói vậy, Tiêu Diễm cũng không thể không dao động. Sự sợ hãi bản thân dành cho Tiêu Tuy đã đủ khiến y nảy sinh hoài nghi, chớ nói cho đến đoán không ra tâm tư Tiêu Tuy càng khiến hắn đáng ngờ hơn.

Tiêu Diễm dù lười, nhưng y lại càng sợ chết. Tiêu Tuy nếu thật muốn đoạt vị, y nhất định không còn đường sống.

Bởi thế, dưới các loại vun vào, Tiêu Diễm đã lo lại lo hơn.

Lấy cung điện nguy nga làm nền, đứng trước khoảng thềm đá rộng lớn phóng tầm mắt ra xa, không chỉ nhìn thấy một khung cảnh hùng vĩ tráng lệ mà còn lộ ra đôi phần tịch mịch lạnh lẽo. Ngoài kia, ngay cả một bóng người nhỏ bé đang vội vã bước đi cũng trở nên nhỏ bé.

Trần Khởi Minh hai tay chắp sau mông, lông mày nhíu chặt, đầu tiên là cúi đầu không nói đi cạnh Tiêu Tuy, đi được khoảng chừng nửa chặng đường, không đợi ra đến cửa cung đã mở miệng nói "Quá vô lí, hôm nay quả thực quá vô lí!"

Câu này là để chỉ hành vi chỉ chó mắng mèo của mấy vị quan văn hồi nãy. Trần Khởi Minh cả đời đao thật kiếm thật đánh qua giết tới, nào chịu được cái kiểu nói vòng nói vo nói tránh nói giảm kia? Thật là ép ông phải tự mình bước lên nói, nhưng mở miệng hơn nửa đều là lời thô tục, thành ra có nặng nhẹ hai câu với Tiêu Diễm.

"Trước đây còn đỡ, nay thì thiên vị quan văn rõ rệt rồi!" Trần Khởi Minh nhìn bóng lưng Tiêu Tuy nói "Còn muốn cắt giảm quân lương, ở cái nơi khỉ ho cò gáy ấy còn muốn quan binh tự mình trồng trọt? Tham gia quân ngũ là để trồng trọt ư? Biên cương đã khổ lắm rồi, hôm nay còn cắt xén lương thực? Đúng là đầu óc vất cho… vất cho…"

Ông dừng một chút, rốt cuộc vẫn không thể thốt ra những từ ngữ ô uế kia, nhịn nhịn lại nói "Hồ đồ! Bọn họ sống sung sướng, ở nhà hưởng phúc còn muốn vơ vét đồ của người khác, ngoài miệng thì ba hoa chích chòe, nhưng trong lòng là vì cái gì, ai mà không biết?"

Tiêu Tuy bước đi không nhanh không chậm, Trần Khởi Minh chưa ra khỏi cung đã trút hết bầu tâm sự. Cuối cùng, đến cửa cung, Tiêu Tuy mới quay đầu nói với Trần Khởi Minh "Đem quân lương vốn truyền cho Tây Bắc thu hồi về phát qua đó đi, nói là ý chỉ của ta."

Nghe vậy, hai mắt Trần Khởi Minh sáng ngời "Được, được."

Có quan viên đi cách bọn họ không xa lắm nghe được hai câu này, sửng sốt không biết nói gì cho phải. Tiêu Tuy ngồi xe ngựa chưa về đến Tĩnh Vương Phủ, mấy câu này đã bị thêm mắm thêm muối truyền đi.

Mấy người quan văn tức đến lảo đảo, nhưng không thể không thừa nhận bây giờ quyền lực vẫn còn đang nằm trong tay Tiêu tuy, hắn không mở miệng thì thôi, chứ hắn đã mở miệng, chuyện nói rồi không gì mà không thành. Cái này có gọi Tiêu Diễm cũng vô pháp.

Ngã tư rộng rãi bên ngoài Hoàng Thành có rất ít bách tính qua lại. Tiêu Tuy ngồi trong xe ngựa, đầu tựa lên vách xe, con mắt nhắm lại.

Chuyện trong triều hắn biết rõ, nhân tâm vì sao ở sau thao túng, cũng có thể nhìn ra từng tầng từng lớp. Điều này cũng khiến cho tâm tư Tiêu Diễm lộ ra cực kì rõ ràng.

Mặc dù trong mấy năm này, Tiêu Tuy vẫn biết sẽ có một ngày như thế, nhưng điều duy nhất không biết chính là khi nó đến thật, lòng mình lại hơi hơi gợn sóng. Hắn cũng rõ ràng y như Tiêu Diễm, là nếu như hắn có tâm tư đoạt vị, thì y sẽ không còn đường sống. Hay nếu Tiêu Diễm thực thay lòng đổi dạ, Tiêu Tuy cũng sẽ chỉ như cái gai trong mắt cái đinh trong thịt, không nhổ sạch thì không được.

Hai thúc cháu ngoài mặt hòa nhã, nhưng lại bị số phận đặt ở hai vị trí đối lập nhau.

Xe ngược rẽ qua hai góc rẽ, âm thanh truyền đến không chỉ còn mỗi tiếng vó ngựa khô khan nữa. Các cửa hàng nhỏ buôn bán náo nhiệt, bách tính tới lui nối liền không dứt.

"Phụ thân, phụ thân, con muốn ăn cái kia." Trong tiếng người cười nói rộn ràng, một giọng trẻ em thanh thúy trong trẻo vang lên, truyền vào lỗ tai bên thành xe ngựa của Tiêu Tuy.

Hắn hơi mở mắt, đưa tay vén rèm xe lên nhìn ra ngoài. Một người nam nhân trung tuổi đang ôm một đứa bé gái khoảng chừng ba tuổi. Khuôn mặt hai người thân thiết kề sát, bé gái lúc này đã cầm một chuỗi mứt quả đỏ au trên tay, đặt bên môi khúc khích cười liếm liếm.

Đầu ngón tay Tiêu Tuy buông lỏng, rèm xe lại hạ xuống. Sự ấm áp của người nhà, hắn chưa từng được hưởng thụ qua. Đây cũng không phải do Hoàng Đế Hoàng Hậu lạnh lùng với hắn. Từ nhỏ, Tiêu Tuy nhớ, mẫu thân và phụ thân cũng rất gần gũi với mình. Mà khi ấy, Thái Tử, người sắp trở thành Hoàng Đế, cũng chính là anh cả của hắn, đã giải quyết gần hết các hoàng tử khác. Đến lượt Tiêu Tuy được sinh ra, thì cục bộ triều đình đã được quyết định, người anh cả cùng cha cùng mẹ thấy hắn không có gì đáng ngại, nên đối với hắn cũng có chút yêu mến.

Nhưng tính tình của Tiêu Tuy lại giống như lạnh từ trong xương, hoặc là quá thông minh cho nên mất đi sự ngây thơ của trẻ nhỏ. Cuối cùng đến quan hệ cũng ngày càng lạnh nhạt, chứ đừng nói đến những thứ khác.

Lập tức, dưới chân Thiên Tử xuất hiện thêm một nơi mới.

Trong một tiểu viện không bắt mắt ở Tĩnh Vương Phủ, dựa vào phúc khí của Đông Tảo, tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy được ngồi hơ lò than ấm áp vui vẻ. Dù sao chim Hoàng Đế ban cũng không thể để bị đông chết.

Nhưng lần trước Đông Tảo bỏ chạy làm các nàng sợ hãi, nên hai người liền tỉ mỉ gia công lại cái lồng. Những khe hở nhỏ dài xung quanh đều bị che lại mà không ai nghĩ tới việc Đông Tảo nghênh ngang đi ra từ cửa lồng.

Nếu Đông Tảo biết hai người này vì sao lại làm vậy, e là vừa mừng vừa lo.

Haiz, bản thân mình nhìn qua gầy đến thế sao?

Lúc này, lồng chim được treo phía trên đầu hai người tỳ nữ. Các nàng rảnh rỗi liền lôi ra một quyển tiểu thuyết nhỏ do tỳ nữ gầy len lén mua về từ bên ngoài. Tỳ nữ gầy biết chữ nên nhỏ giọng đọc lên.

Đông Tảo chán chết, ăn no xong nằm ườn trên lồng thì nghe thấy tiếng các nàng ở dưới.

"Đoạn đầu nói Trần thư sinh rốt cuộc cũng thi đỗ Trạng Nguyên, áo gấm về làng thì bị đại quan yêu cầu thú con gái của mình…"

"Này sao mà được, Từ nương vẫn còn ở nhà chờ Trần thư sinh mà!"

Trong sách, Trần thư sinh nhớ lại cảnh mình cũng Từ nương ân ái ngọt ngào.

"Trần thư sinh nhẹ nhàng kéo Từ nương, cúi đầu nhìn khuôn mặt nàng e thẹn đỏ ửng, tay nắm lấy cằm nàng, hai người nói vài câu liền ôm nhau lăn cùng một chỗ…."

Thanh âm của tỳ nữ gầy càng ngày càng nhỏ, Đông Tảo đứng lên dùng lực ngó ra ngoài lồng nhìn, chỉ thấy hai người mặt đỏ như đít khỉ. Nó hiếu kì không chịu nổi, còn muốn nghe thêm, vì thế cố gắng nhớ kỹ từng lời tỳ nữ gầy đọc.

"Từ nương vô cùng nhiệt tình, đưa tay trút sạch quần áo và trang sức của Trần thư sinh, hé miệng đón nhận, hai tay mềm yếu lướt qua bờ ngực của Trần thư sinh…."

Đông Tảo nghe đoạn này không hiểu sao giật mình.

Nó nhớ rõ lúc trước tỳ nữ gầy nói Từ nương đó là nương tử của Trần thư sinh, Trần thư sinh là tướng công của Từ nương. Những chuyện liên quan đến tướng công và nương tử vô cùng ít, vì vậy có cơ hội liền không nhịn được mà muốn học lỏm.

Đông Tảo thở ra một hơi, ghi tạc từng lời tỳ nữ gầy đọc ra vào đầu.

Hóa ra nương tử là phải như vậy với tướng công, giờ nhất định phải nhớ kĩ, miễn cho sau này ở chung với Tiêu Tuy rồi lại bởi vì không hiểu chuyện mà xấu hổ.

6. Chương 6

Tĩnh Vương phủ cổng cao rộng, bậc thềm sừng sững. Từ dưới những nấc thang nhìn lên, bên trong là khoảng trống hay là sắt lạnh, thì qua mắt người ngoài, cũng chỉ là đại biểu của quyền lực, của vinh hoa phú quý trầm luân.

Xe ngựa dừng lại, tôi tớ đứng chờ từ trước vội vàng tiến lên, đầu tiên là thấp giọng hành lễ, sau mới cẩn thận đẩy cửa xe ra, giống như tránh quỷ mà nhanh nhẹn tránh sang một bên.

Tiêu Tuy một mình bước qua cổng, đi trên hành lang rộng rãi, vạt áo dài theo bước đi của hắn mà rung động. Ánh mắt nhìn về phía trước, sắc đỏ sẫm giữa trời đông càng thêm tiêu điều. Sân viện nâu xám còn rớt lại một hai cọng cỏ khô, bị người qua lại giẫm nát.

"Ây, huynh đừng nghịch, Trịnh quản sự nói một lát phải dùng đó…"

"Ha ha, chiều nay ta có nửa ngày nghỉ, muội cần vật gì ta tự đi mua về cho muội."

Hai giọng nói cách một ô cửa hoa văn truyền tới tai Tiêu Tuy. Bước chân hắn không đổi, thân thể vụt thoáng qua ô cửa, giọng nói bên kia đã tắt vụt. Hắn lại rẽ, nhìn thấy một đôi nam nữ nô bộc đang run rẩy quỳ trên mặt đất hành lễ.

Hai tay Tiêu Tuy vốn để bên người yên lặng chuyển về sau lưng, đầu ngón tay giấu dưới tay áo nắm lại với nhau. Hắn chỉ đi lướt qua hai người hầu, đến cả ánh mắt cùng không thèm nhìn.

Chờ Tiêu Tuy đi xa, một nam một nữ chăm chú cúi đầu mới từ trên đất đứng lên.

Tiểu tỳ nữ lấy tay phủi bụi phía trên đầu gối mình, nhỏ giọng lầm bầm "Làm ta sợ muốn chết, sao lại xui xẻo thế chứ."

Người hầu nam cũng thở ra hai cái, cười nói "Cái này mà xui? Cái này là may mắn! Cũng tại ta quên, giờ này không sai lắm chính là giờ Vương Gia lâm triều quay về, lần sau nhớ kĩ là được."

Hai người nhìn quanh bốn phía hai vòng, xác định trong sân vắng vẻ không còn ai mới tiếp tục nói chuyện.

"Kỳ thật ta cảm thấy…" Tiểu tỳ nữ nhỏ giọng sao cho không ai nghe thấy "Vương Gia thật đáng thương."

"Hửm?" Người hầu nam không hiểu, hàm hồ suy đoán nói "Muội nói ngốc nghếch cái gì vậy? Muội ra đường hỏi người khác chút xem, ai lại thấy Vương Gia nhà chúng ta đáng… cái đó chứ."

"Sao mà không đáng thương?" Tiểu tỳ nói "Chẳng qua là không phải cùng một loại đáng thương mà thôi. Huynh nói xem, chúng ta có chuyện, được khen ngợi, dù thế nào cũng có thể giúp nhau một phen, thi thoảng trong lòng không vui cũng có thể tìm ai đó tâm sự, thế nhưng Vương Gia thì tìm ai được… Ngài ấy đến cả Vương Phi cũng không có một người."

Cho dù là có Vương Phi, một người giống như Tĩnh Vương có hay không sẽ đem tất cả tín nhiệm giao cho đối phương cũng khó mà nói trước được.

Tiếng nói hai người dần dần đi xa, lần thứ hai lưu lại một nơi yên tĩnh.

Nếu như Tiêu Tuy có thể nghe thấy một đoạn này, hắn cũng không nói tiểu tỳ nữ kia là vọng ngôn được. Vì đi đến đâu, Tiêu Tuy cũng gây cho người khác một loại cảm giác tịch mịch. Kể cả là ở cái nơi được coi như nhà của hắn, hắn cũng bị tránh như tránh rắn rết, nhớ tới mà không khỏi buồn cười.

Lồng chim treo trên cao được người nhẹ nhàng hạ xuống, một con chim béo tròn trắng trẻo đang ngủ đến ngửa bụng lên trời, còn mơ hồ nhìn thấy lớp lông tơ dày đang phập phồng theo hô hấp.

Tỳ nữ gầy giơ một ngón tay lên môi ra hiệu với tỳ nữ béo, sau đó cẩn thận treo lồng chim của Đông Tảo trở lại.

"Chắc là cũng ngủ cả một buổi sáng giống như hôm qua, vừa hay chúng ta có thể đi thu dọn Yến Xuân Viên."

"Ừm."

Giọng nói hai người xa dần, sau đó là tiếng cửa vang lên. Đông Tảo rung lông lăn lông lốc đứng dậy. Nhưng nó không vội hành động mà đợi chừng nửa nén hương, Đông Tảo mới chậm rãi ăn chút đồ, xác định tỳ nữ sẽ không đột nhiên quay lại, nó mới nghênh ngang mở ra lồng chim, theo góc lần trước chưa bị ai phát hiện dán lại giấy chui ra ngoài.

Lần này nó cẩn thận hơn rất nhiều, một đường bay thẳng đến trong viện của Tiêu Tuy, phát hiện người không ở liền đậu trên cành cây trong sân chờ đợi.

Gió Đông thổi qua cành cây không còn phiến lá nào, dội hết lên người Đông Tảo, làm rối tung bộ lông của nó. Nó quay đầu cẩn thận chải chuốt, từng sợi từng sợi vuốt trở về.

"Ê, đồ ngốc." Một tiếng nữ vang lên, Đông Tảo vội vàng quay đầu, thấy một con chim cái lông màu nâu xám đang đứng trên một cành cây cao hơn nó nhìn mình.

"Ta là Đông Tảo." Nó chậm rãi sửa lại lời con chim kia cho đúng, cũng không để ý đối phương mất lịch sự "Ngươi tên gì? Ở đây sao?"

Con chim từ trên cành trên bay xuống, đứng cạnh Đông Tảo, không trả lời câu hỏi của nó mà tràn đầy hoài nghi ghé vào người nó săm soi, mỏ chim gần như mổ lên đầu Đông Tảo.

Đông Tảo lúc này mới phát hiện, con chim cái này to hơn mình hẳn một vòng. Điều này làm nó nhớ tới chuyện bị chim tranh sâu còn đập cánh đánh nó ở chân núi.

"Ngươi là chim gì vậy…." Con chim cái lầm bầm "Ta đã thấy tộc của các ngươi rồi, nhưng hình như ngươi có chỗ nào không giống, ừm… Có vẻ như ngươi không phải là chim."

Quả…. Quả nhiên, Đông Tảo co rụt người lại, như một con chim cút nhỏ nhìn con chim kia, nhỏ giọng cãi lại "Ta là chim…."

"Ngươi là một chim còn chưa thành niên nhỉ, sao lại một mình đến đây? Ở đây không tìm được nhiều đồ ăn đâu." Con chim kia vỗ cánh, nhưng không đánh Đông Tảo như nó nghĩ.

Đông Tảo đúng là không lớn lên, đây cũng là do một giọt tiên lộ kia. Tiên lộ khiến thân thể nó như ngừng lại trong nháy mắt đó, ba mươi năm qua đi, nhưng Đông Tảo không còn lớn lên nữa. Điều này cũng dẫn đến việc nó thiếu đi sức lực cạnh tranh, có cẩn thận đến đâu cũng dễ dàng bị chim khác bắt nạt.

Nó kể tất cả câu chuyện của mình, chỉ trừ chi tiết đã sống hơn ba mươi năm, kể cho con chim cái kia nghe.

Con chim cái có chút đồng cảm với Đông Tảo "Thật đáng thương, ta tuyệt đối sẽ không đối với nhi tử của ta như vậy."

"Không sao." Đông Tảo chăm chú nói, xấu hổ nhưng lại có chút không nhịn được muốn khoe "Giờ ta có tướng công rồi."

"Tướng công?" Con chim cái không hiểu, nghiêng đầu nhìn Đông Tảo.

Cùng lúc ấy, cửa viện có người chậm rãi đi tới, Đông Tảo tập trung nhìn, xác nhận đó là Tiêu Tuy thì vút một cái bay đi.

Tiêu Tuy khuôn mặt vô cảm, cũng không nghĩ cái sân trống lúc này có gì khác thường, lại càng không nghĩ đến một con chim beo béo màu trắng sẽ bay đến chỗ mình.

Hắn nhìn kĩ, không phải lúc trước bảo người đưa về chăm sóc cẩn thận cái con chim nhỏ ma lanh kia rồi sao?

Đông Tảo vui mừng dừng trước mặt Tiêu Tuy, sau đó chậm rãi đậu lên vai hắn, cuối cùng thì thở phào nhẹ nhõm. Nó đang định quay đầu lại nói với con chim cái kia là "Đây chính là tướng công của ta." thì phát hiện bóng lưng đang cuống quýt bay đi của chim kia.

Hửm?

Trong lòng Đông Tảo nghi ngờ, nhưng rất nhanh đã ném sang một bên. Tiêu Tuy quay đầu nhìn Đông Tảo, đường nhìn trong trẻo dừng trên người nó, bên trong sự chăm chú còn mang theo chút khó hiểu.

Đầu năm nay chuyện khiến Tĩnh Vương Điện Hạ không hiểu thật là nhiều!

Sao lại có người đẹp trai như vậy nhỉ? Tim Đông Tảo thình thịch đập, bị Tiêu Tuy chăm chú nhìn như vậy, khiến thân thể vốn bị gió thổi lạnh của nó nóng bừng lên như bị thiêu cháy, lâng lâng như ngâm mình trong nước ấm.

Tâm tư Đông Tảo bay bay, móng vuốt bám chặt trên đầu vai Tiêu Tuy hơi không dùng sức, nhất thời vì Tiêu Tuy lần nữa bước đi mà lung lay ngã xuống.

Nó kinh hoàng vỗ cánh, chưa kịp bay lên đã được một bàn tay đỡ lấy. Tiêu Tuy đặt Đông Tảo trong lòng bàn tay đưa đến trước mặt, sau đó dùng tay khác chọc nhẹ cái bụng của Đông Tảo "Sao ngươi lại tới nữa rồi?"

"Ta đến gặp ngươi nha." Đông Tảo trịnh trọng nói với Tiêu Tuy.

Nhưng mấy tiếng này vào tai Tiêu Tuy lại là âm thanh chíp chíp trong trẻo. Có điều bộ dáng muốn nói chuyện với mình của con chim nhỏ, Tiêu Tuy vẫn có thể nhìn ra.

Đông Tảo nhìn biểu hiện của Tiêu Tuy cũng tự nhiên hiểu hắn không có ý tứ muốn thân cận với mình. Thế nhưng nó cũng rất nhanh lí giải được chuyện này. Dù sao sáng nay nó cũng mới nghe tỳ nữ đọc truyện, nó hiểu giữa hai vợ chồng là phải thân mật như vậy.

Tiêu Tuy không xem qua tập truyện, nên không biết hai vợ chồng phải ở chung ra sao là chuyện bình thường. Đông Tảo dùng kinh nghiệm, đặt bản thân vào địa vị của người khác suy tính.

Hay là lúc này tranh thủ dạy hắn? Đông Tảo nghĩ.

Nó dấy lên chút dũng khí, dù sao cũng là lần đầu, có câu quen tay thì hay việc, Đông Tảo liền vỗ cánh bay lên. Lần thứ hai bay đến độ cao thích hợp, nó ghé lại sát bên mặt Tiêu Tuy, dùng mặt mình cọ nhẹ lên mặt hắn. Lại lần nữa rơi xuống bàn tay Tiêu Tuy, vẻ mặt chờ mong hắn cũng có thể đến thân thân mặt mình.

Tiêu Tuy chỉ hiện lên một chút kinh ngạc, không có cúi xuống cọ cọ giống như Đông Tảo chờ mong.

"Này, cho ngươi hôn." Đông Tảo tha thiết bước lên một bước, nhỏ giọng nói "Tướng công…."

Tướng công…..

Trong đầu lại lần nữa vang lên giọng nói xấu hổ của thiếu niên kia khiến mặt Tiêu Tuy lộ ra vẻ dị sắc.

"Ngươi gọi ta là gì?" Mắt hơi tròn, Tiêu Tuy không chớp nhìn Đông Tảo, khuôn mặt bình thường lại lạnh thêm bảy tám phần.

"Ợ…. Tướng… Tướng công nha." Đông Tảo bị dọa nấc lên một cái, mông ngã bệt xuống tay Tiêu Tuy.

7. Chương 7

Mặc dù chăm chú lắng nghe, nhưng lúc này đây, Tiêu Tuy chỉ còn nghe thấy một chuỗi những tiếng chim hót không có gì khác với bình thường, giống như giọng nói kia chưa hề xuất hiện trong đầu hắn, biến mất không lưu chút dấu vết nào.

Dù Tiêu Tuy không tin vào phép thuật vô hình, hắn vẫn không ngăn được chính mình nghĩ theo khuynh hướng đó. Bởi vì chỉ sau khi Đông Tảo xuất hiện, những chuyện kì lạ mà trước đây hắn chưa từng trải qua mới lần lượt kéo đến.

Mọi hành động của con chim béo này thật giống như nghe hiểu những lời hắn nói, hơn nữa, lúc mở miệng kêu còn như đang muốn nói chuyện với hắn.

Thái dương nghiêng dần, bao lấy Tiêu Tuy đang đứng giữa sân trong một luồng sáng ấm áp, cũng đồng thời nhắc nhở Đông Tảo thời gian đã trôi qua.

Đông Tảo không kịp quan tâm phản ứng của Tiêu Tuy, ngã xuống thì lập tức đứng lên, đập đập cánh bay lên.

Nhanh một chút nhanh một chút.

Hôm qua hai tỳ nữ gầy và béo đại khái cũng trở về vào giờ này, nếu như nó không về thì sẽ bị phát hiện mất.

Đông Tảo không sợ gì, chỉ sợ các nàng phát hiện sau này lại khóa chặt cửa lồng, như thế thì sẽ rất khó để trốn ra gặp Tiêu Tuy.

Sự ấm áp trong lòng bàn tay đột nhiên mất đi, Tiêu Tuy ngẩng đầu nhìn con chim béo trên bầu trời, chớp mắt lướt qua tường viện biến mất. Cái này với một Đông Tảo lúc trước vừa thấy mình đã nhiệt tình bay đến cọ cọ mặt thật là khác biệt. Tiêu Tuy tự ngẫm có phải do hắn nghiêm khắc quá, dọa đến con chim kia hay không.

Bỏ qua những điều khó hiểu hắn không thể lí giải được, Đông Tảo đã giúp cho Tiêu Tuy cảm nhận được một sự ấm áp không rõ nguồn gốc.

Tiêu Tuy vừa cất bước, vừa nhìn về hướng Đông Tảo bay đi.

Một đầu khác, Đông Tảo thở hổn hển bay về trong viện, vừa lúc nhìn thấy tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy đang từ xa đi tới.

Nó nhanh nhẹn chui vào trong lỗ nhỏ, chạy như chối chết lao vào trong lồng tre, sau đó, trong một nháy mắt cửa phòng bị mở ra, cửa lồng cũng bị đóng lại.

Xong hết đâu đấy, nó vô lực nằm vật ra trong lồng, thở dốc.

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật.

Tỳ nữ béo vịn lấy cái lồng, thấy Đông Tảo hãy còn đang ở đó thì yên tâm nở nụ cười "Ta nói rồi mà, một chim thôi, có thể bay đi đâu?"

Mà Đông Tảo đang nằm trong lồng lúc này, có chút lo cũng có chút vui, hai loại cảm xúc đan xen vào nhau khiến nó không biết phải làm sao.

Lo chính là Tiêu Tuy hình như không muốn thân thiết với nó, còn vui chính là Tiêu Tuy hình như có thể nghe nó nói chuyện.

Cho đến tận bây giờ, có thể nghe hiểu Đông Tảo nói chuyện chỉ có duy nhất một mình A Hồ. A Hồ đã từng nói với Đông Tảo, nếu muốn để con người nghe được bọn họ nói chuyện, thì nhất định phải tu luyện thành hình người. Vậy nếu như Tiêu Tuy có thể nghe hiểu nó nói chuyện, vậy còn không bớt đi ít việc?

Còn Tiêu Tuy có thật sự nghe hiểu hay không, Đông Tảo nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được, nhịn không nổi lại mò đi ăn một bữa, cuối cùng thì lăn ra ngủ.

Nó trước giờ ngủ rất tốt, trong ba mươi năm dính tiên lộ, ngoại trừ kiếm ăn, thời gian còn lại nó đều trốn trong hốc cây ngủ. Cái đấy đại khái cũng là nguyên nhân khiến Đông Tảo chả có tiến bộ gì trong quá trình tu luyện.

Cứ vậy qua hai ngày, kinh hách Tiêu Tuy mang đến cho nó không còn, hai tiểu tỳ nữ cũng cơ bản buông lỏng cảnh giác, Đông Tảo lần thứ hai nổi lên tâm tư muốn đi tìm Tiêu Tuy. Nhưng hôm nay, cả hai tỳ nữ

đều rảnh rỗi, làm ổ trong phòng không chịu rời đi, mãi đến tận tối, hai nàng mới khóa cửa đi mất. Đông Tảo tìm được cơ hội ra ngoài thì trời đã sớm tối om.

Cũng may Đông Tảo đi hai lần, cũng đã quen đường, không có gì ngăn trở đã đến trong trúc viện của Tiêu Tuy. Trong viện bình thường ít người lui đến, lúc này lại có hai người hầu đang đi xuống khỏi bậc thang.

Đông Tảo đứng trên cành cây đợi đến khi bọn họ ra khỏi sân viện hoàn toàn mới chậm rãi bay xuống, hướng về phía gian phòng lập lòe ánh nến đi đến.

Trên cửa sổ phản chiếu ánh sáng, một lát liền thấy một bóng dáng tròn tròn giống như viên cầu đến gần, lắc qua lắc lại. Đông Tảo đứng ở góc của cửa sổ, cẩn thận mổ lên giấy, sau đó lại cẩn thận ngó vào bên trong. Trong phòng bày biện rất đơn giản, một cái giường một cái đệm, một giá sách, một cái bàn tròn cùng mấy cái ghế. Trừ những thứ đó ra, trong phòng không còn một bóng người, thế nhưng còn một nơi dùng vải ngăn cũng có ánh sáng!

Đông Tảo thầm nhủ, dùng sức mổ ra một cái lỗ nhỏ, chui vào. Lúc chui vào xong, nó mới nghe thấy tiếng nước truyền tới, hiển nhiên là có người đang tắm phía sau tấm vải. Đông Tảo thẳng tắp phi về hướng đó.

Mặc dù nó không phát ra tiếng đập cánh, nhưng một khắc nó tiến vào trong phòng kia đã bị chú ý. Tiếng nước tí tách ngưng bặt, rồi gần như là nháy mắt, rèm vải bị người xốc lên. Bóng dáng Tiêu Tuy sắc bén, mặt mũi tràn đầy sát khí, trước khi Đông Tảo kịp phản ứng đã bị mũi kiếm chỉ vào người.

Sau khi nhìn rõ âm thanh kì lạ phát ra là từ Đông Tảo, thân thể cương cứng của Tiêu Tuy mới thả lỏng.

Đông Tảo vốn giống như một tên trộm thầm chột dạ, không ngờ phản ứng của Tiêu Tuy lại nhanh như vậy. Nó đập cánh dừng lại trong không trung, bị mũi kiếm trước mắt dọa cho sợ run, không biết nên lưu lại hay quay đầu chạy về.

Cũng may Tiêu Tuy không có ý định muốn động đao kiếm với Đông Tảo.

Lúc trước hắn đang tắm, hơi nước trên người còn chưa tan, lại chỉ mặc một tấm áo ngoài khoác vội, Đông Tảo nhìn mà lạnh run.

Nó thấy Tiêu Tuy không có ý muốn làm mình bị thương, hơi bình tĩnh lại, lại sợ hắn lạnh, nhanh chóng bay qua lấy mỏ quắp quắp góc rèm. Chỉ là khí lực nó quá nhỏ, cố sức đập cánh lắm mới nhấc tấm rèm lên được một chút.

Nhưng được cái hành động của Đông Tảo biểu thị rất rõ ràng, Tiêu Tuy lập tức hiểu được đây là muốn mình quay lại tắm.

Bởi thế, hắn thấy muốn cười, ngón tay còn hơi ẩm ướt thích thú xoa xoa lông chim trên đầu Đông Tảo, làm cho nó loạn lên. Con chim béo vốn chỉ hơi ngốc, thoáng cái biến thành ngu ngơ luôn!

Mà Đông Tảo, cũng vì động tác của Tiêu Tuy mà sửng sốt, cái mỏ mỏi nhừ khẽ buông lỏng, rèm vải lại rơi trở lại.

Lần này Tiêu Tuy chủ động thân thiết, Đông Tảo sướng đến kêu lên một tiếng, vui vẻ bay vào trong phòng tắm cùng Tiêu Tuy.

Chỉ nhớ ăn không nhớ đòn như vậy, chính là Đông Tảo.

Bên trong phòng tắm có một cái bể nhỏ, bên trong là nước nóng hãy còn đang bốc hơi.

Tiêu Tuy tự mình cởi áo, chân dài lần nữa bước vào trong bể. Mặc dù trong phòng tắm chỉ có một người một chim, nhưng Tiêu Tuy vẫn cảm nhận được đường nhìn chăm chú của con chim kia. Hắn quay đầu lại, vừa vặn mắt đối mắt với Đông Tảo.

Thật là kỳ quái.

Đông Tảo đậu trên giá treo quần áo, nhịn không được hạnh phúc mà đi tới đi lui. Sau khi thấy Tiêu Tuy nhìn mình, nó liền nghiêng đầu nhìn lại hắn.

"Tới đây." Tiêu Tuy giơ ngón tay lên, mở miệng muốn thăm dò thử xem Đông Tảo có phải thật sự nghe hiểu lời hắn nói hay không.

Hôm nay, hôm nay sao tướng công lại tốt quá vậy. Đông Tảo chóng mặt, cảm thấy mình như đang mơ. Được Tiêu Tuy gọi một cái liền lập tức bay đến, vững vàng đứng trên đầu ngón tay của hắn.

Hai cái móng chim nhỏ bé quặp chặt lấy tay mình, con ngươi tối đen như mực đang nhìn mình phát sáng. Nhưng điều khiến Tiêu Tuy càng chấn động hơn chính là, con chim béo này thế mà thật sự nghe hiểu hắn nói!

Đông Tảo không quan tâm Tiêu Tuy đang kinh ngạc cái gì, nó thấy Tiêu Tuy ngây người thì dời tầm mắt đi chỗ khác, từ mặt hắn nhìn xuống xương quai xanh, rồi vân da biến mất dần ở chỗ đầu vú ẩn hiện dưới làn nước.

Nó chưa từng biến hình, cho nên không biết thân hình con người như thế nào mới đẹp, nhưng nó vẫn vô thức cảm thấy thân thể Tiêu Tuy đẹp đến không chịu được.

À, vừa nãy nhìn thấy một thứ rất kì lạ. Đông Tảo nhớ lại một giây Tiêu Tuy cởi y phục lộ ra hình ảnh ở dưới thắt lưng kia.

Thật giống như một con sâu thịt nha….

Đông Tảo tính tính, nếu thật sự có một con sâu lớn như vậy, nó có thể ăn đến mấy tháng. Chờ bao giờ nó nói chuyện được rồi, nó sẽ hỏi Tiêu Tuy thử, xem có thể cho nó ăn được không.

"Ngươi là… Yêu quái?" Tiêu Tuy hiếm khi kinh ngạc như vậy, hắn tìm từ ngữ xong mới mở miệng hỏi, rồi lại nhớ ra Đông Tảo không nói được tiếng người, bổ sung thêm một câu "Đúng thì kêu một tiếng, không đúng thì hai tiếng."

Ta mới không phải là yêu quái.

Nhưng ta cũng không biết mình là cái gì. Đông Tảo vì thế ngẩn ra, nhìn nhìn chỉ thấy một quả cầu tròn ngu ngốc.

Tiêu Tuy cảm thấy thất vọng, nhưng đồng thời cũng cảm thấy nhẹ nhõm, cảm thấy suy đoán của mình khi nãy hơi thái quá, một con chim mà thôi, có lẽ nó có linh tính, chứ yêu quái ở đâu ra?

Hắn không tin vào chuyện kì quái, nhưng cũng đã nghe qua không ít việc. Lúc còn trên chiến trường, người chết vô số, binh sĩ đều nói đã gặp chuyện khó hiểu, thậm chí đến cả Trần Khởi Minh cũng không ngoại lệ. Nhưng với Tiêu Tuy mà nói, những chuyện này một chút cũng không đáng tin, hôm nay thấy chút ít động tác của Đông Tảo, tạm thời vẫn chưa thể thuyết phục được hắn!

Tiêu Tuy nghe nói có rất nhiều gánh xiếc đi qua hang cùng ngõ hẻm biểu diễn cũng có bí quyết huấn luyện chim. Chỉ cần bản thân lên tiếng có thể sai khiến chim đi làm việc.

"Thôi, là ta nghĩ nhiều rồi."

Tiêu Tuy không hỏi nữa, khiến cho Đông Tảo thở phào một hơi, cũng bình tĩnh lại mà quan sát xung quanh. Nước trong bể ấm áp, Đông Tảo đi lại trên mặt nước hai bước, bị nó hấp dẫn. Nó đã nhiều ngày không tắm, lại thêm hôm đó bị con mèo kia chộp được, cả người dính đầy bụi bặm, thật sự là bẩn đến mức Đông Tảo khó chịu.

Nó hơi nghiêng cánh chạm xuống nước, nghĩ nước ấm trong phạm vi chịu được, liền len lén liếc nhìn Tiêu Tuy. Thấy Tiêu Tuy không phản đối thì tự cổ vũ bản thân, tinh thần hăng hái nhảy xuống, ào ào vỗ nước lên người, không ngại ngùng xông lên.

Tiêu Tuy cụp mắt xuống, để Đông Tảo ở trong nước đùa nghịch, chính mình thì chăm chú quan sát.

Con chim này thật đáng nghi, hắn nghĩ.

8. Chương 8

Hoài nghi của Tiêu Tuy không tránh khỏi liên quan đến Hoàng Đế, dù sao thì Đông Tảo cũng là khi đó Tiêu Diễm ban cho hắn. Trước kia chỉ nghĩ Tiêu Diễm tâm tính trẻ con nổi dậy, giờ nghĩ lại lại e là có nội tình.

Cũng vì thế mà một loạt các hành động thông minh của Đông Tảo lại trở nên càng đáng nghi.

Từ đêm hôm đó tắm cùng Tiêu Tuy xong, Đông Tảo thường xuyên chạy đến trúc viện, chỉ là Tiêu Tuy công vụ bận rộn, mười lần đến thì có đến bảy tám lần không nhìn thấy người. Thi thoảng đụng phải Tiêu Tuy, hắn cũng vô cùng lãnh đạm với Đông Tảo, khiến Đông Tảo hoảng sợ mất mấy ngày, càng nghĩ càng cảm thấy tại mình hôm đó nhảy xuống bể của người ta tắm, khiến người ta không vui, mà không ngờ là mình bị người ta coi thành mật thám chim!

Tranh cãi trong triều đình không giảm đi, mỗi lần đều vì chuyện tăng lương thực cho quân đóng ở phương Bắc. Phương Bắc mười năm trước xảy ra một trận đánh lớn, sau khi bình ổn đến nay cũng chưa từng xảy ra biến động, thế nhưng vẫn được bố trí quân đội hùng mạnh trú đóng ở đó.

Một phần quan viên cho rằng binh lực lớn như vậy là điều không cần, lãng phí bạc của quốc khố. Còn đại đa số thì vẫn tán thành việc tăng lương thực.

"Man tộc phương Bắc trước nay đều thiện chiến, đến nay đã đình chiến được hơn mười năm, đã sớm cho bọn họ cơ hội bồi dưỡng nhân sĩ. Mà năm nay tin truyền báo về, vẫn là nhiều nơi ở phương Bắc đến cỏ còn không mọc nổi, đời sống nhân dân càng ngày càng khốn khổ. Chiến tranh năm đó, cũng không phải do man tộc muốn xuôi nam cướp nước khơi mào ư? Lần này sao chúng ta có thể phớt lờ chuyện này được? Bệ Hạ, người đã quên giáo huấn năm đó rồi sao?"

Trần Khởi Minh không sợ hãi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hoàng Đế, giọng nói trầm thấp gây sự.

Tiêu Diễm bị nói có chút bối rối, hơn mười năm trước y vẫn còn là một con búp bê không hiểu chuyện, mà Trần Khởi Minh cứ năm lần bảy lượt lôi chuyện này ra nhắc nhở y tư chất không đủ, khiến cho y vô cùng bất mãn.

"Trẫm tự nhiên nhớ rõ." Tiêu Diễm mở miệng, ánh mắt chậm rãi chuyển từ trên người Trần Khởi Minh lên người Tiêu Tuy, muốn nhìn ra phản ứng của hắn. "Chỉ là chuyện tăng lương thực tiền trảm hậu tấu lần trước, trẫm còn chưa phê bất kì tấu chương nào mà đã định, bỏ qua ý kiến của trẫm, chuyện này…."

Y dừng một chút, đang suy nghĩ tìm từ thì Tể Tướng đứng ra khom người nói "Bệ Hạ, chuyện này đáng tội khi quân, đáng chém!"

Trần Khởi Minh đâu sợ chút hù dọa ấy, ông cười lạnh nhìn Tể Tưởng nói "Trữ đại nhân mở miệng khéo léo từ xưa đã có tiếng."

Lời Trữ Ninh nói ra dọa sợ Hoàng Đế, chém ai? Y bây giờ chả chém được một ai!

"Đa tạ Trần tướng quân đã khen." Trữ Ninh mặt không đổi sắc, không thèm để ý thể nhưng lại bị Trần Khởi Minh làm cho choáng váng.

"Bệ Hạ." Tiêu Tuy rốt cuộc cũng đứng ra, hắn vừa mở miệng, đại sảnh nguyên bản ồn ào lập tức yên tĩnh lại, chăm chú vểnh tai lắng nghe "Tiền trảm hậu tấu là do lệnh của thần, đây cũng là do bất đắc dĩ mới vậy. Tháng trước quân lính ở phương Bắc báo về lương thực không đủ ăn, nếu như trì hoãn nửa khắc, e là không đợi được lương thảo đến nơi, hơn nửa số binh sĩ đã phải chết đói rồi. Hạ thần sau khi hạ lệnh đã lập tức dâng công văn nộp lên, Bệ Hạ nếu như không thấy, hẳn là đã có người ở dưới gây chuyện không hay, thần quay về sẽ lập tức tra rõ sai lầm là ở đâu mà ra. Còn về việc có rút quân hay không, rút nhiều hay rút ít, đây là chuyện có thể bàn sau, hôm nay quân ta còn đang ở phương Bắc bảo vệ an toàn cho quốc gia, cho họ ăn no, cũng là yêu cầu tối thiểu nhất."

Tĩnh Vương ôm hết trách nhiệm lên người mình, khiến cho quan viên còn đang mải trách cứ nhau thoáng cái không còn gì để nói. Kể cả Tiêu Diễm, vốn dĩ còn định lớn tiếng ra oai, cũng bị Tiêu Tuy đánh cho nát bét!

"Chuyện này." Tiêu Diễm nhíu mày rồi thả lỏng, cuối cùng cũng không thể nói gì hơn, thẳng thắn bỏ qua "Còn ai không? Còn ai có chuyện muốn bẩm báo không? Không có thì bãi triều."

Quan viên đứng dưới không ai lên tiếng, ai cũng biết tâm tình Hoàng Đế không tốt, mấy chuyện muốn bẩm báo cũng đành nhịn lại.

Lại có người thật sự đã động tay động chân đến công văn, lúc này đang phập phồng lo sợ. Tĩnh Vương không mở miệng thì thôi, chỉ cần mở miệng thì không gì không làm được. Thế nhưng những lời trong đầu lại không thể nói ra, chỉ biết âm thầm mắng một câu xui xẻo.

Trong Tĩnh Vương phủ.

Người trong Vương phủ không nhiều, bình thường cũng chỉ hầu hạ có một mình Tiêu Tuy. Ngoại trừ mấy người quản sự, bên dưới còn lại không nhiều lắm nô tỳ và người hầu, hôm nay lại bỗng nhiên sôi trào, trong trong ngoài ngoài bận không hết việc.

Đông Tảo vì thế cũng có rất nhiều khoảng thời gian không bị quản chặt, liền tìm thời cơ bay ra khỏi viện của mình ngay giữa ban ngày, muốn thử xem vận mình có may hay không, có thể gặp được Tiêu Tuy ở trúc viện hay không.

Nó sợ bị nhìn thấy, liền trốn dưới hàng ngói bay đi. Người phía dưới không nhìn được, nhưng chim trên trời thì lại nhìn rất rõ một cục bông trắng đang liêu xiêu di chuyển phía trên lớp ngói đen.

Coi như Đông Tảo khá may mắn, nó đi dọc theo đầu tường được mấy chục bước đã thấy sân viện của Tiêu Tuy phía xa xa, đang định nghỉ ngơi thì thấy Tiêu Tuy chậm rãi đi tới, phía sau còn hai người hầu nói chuyện với hắn.

"Đây cũng là chuyện vô cùng đột ngột, người đưa tin vừa mới tới nơi, báo là hai vị tiểu công tử muốn đến đây ở hai hôm, người bên kia đã gấp rút thu dọn sân viện, rất nhiều đồ đạc đều đã được mua mới…."

Tiểu công tử chính là cách gọi được ấn định trong Tĩnh Vương phủ, nói chính ra thì là một cặp song sinh của Trường Hoa Công Chúa. Trường Hoa Công Chúa là chị ruột của Tiêu Tuy, cũng là cô cô ruột của Hoàng Đế hiện nay. Tuy nhiên nàng đã gả cho một phú thương từ lâu, không cho xây phủ Phò Mã tại kinh thành, cũng không cho trượng phu ở trong triều làm quan, hai người cùng nhau sinh sống ở phía Nam, cực kì hạnh phúc. Chỉ là đã nhiều năm mới có được một đôi song sinh, cho nên cưng chiều hết mực, hai đứa trẻ năm tuổi không có chút chín chắn nào, ở cùng nhau là có thể lật cả mái nhà!

Lần trước Tĩnh Vương phủ đón tiếp hai đứa là hai năm trước, khi đó bọn chúng mới ba tuổi, nhưng cũng đã gây ra không biết bao nhiêu chuyện gà bay chó sủa, khiến cho người hầu vừa không ngừng kêu khổ, vừa không nghĩ ra được cách nào.

Hai người hầu đi phía sau Tiêu Tuy, trông chờ chỉ thị của hắn, đợi một lúc lâu cũng chỉ nhận được một câu "Tùy bọn chúng đi, đừng làm ai bị thương là được."

Trong lòng tên người hầu rét lạnh, tự biết đây là một hồi ầm ĩ không tránh khỏi, nhưng nào còn cách nào? Đành phải phẫn nộ quay đầu đi, tự cầu con đường phía trước nhiều phúc một chút.

Đông tảo đứng trên tường nghe một lúc, có cái hiểu cái không.

Tiêu Tuy lúc này đã ngẩng đầu nhìn về phía Đông Tảo.

Đông Tảo bị Tiêu Tuy phát hiện, không hề sợ hãi mà lập tức đập cánh bay đến, không biết xấu hổ dùng lông cọ cọ má Tiêu Tuy.

"Một ngày không gặp như cách ba thu, tướng công, ngươi khiến ta nhớ quá…" Đông Tảo nói với Tiêu Tuy (Từ Nương nói với Trần thư sinh).

Một chuỗi tiếng chim trong trẻo vang lên bên tai Tiêu Tuy, Đông Tảo đã đậu lên vai hắn, xòe cánh nhiệt tình ôm lấy.

Tiêu Tuy đã không còn cảm giác ngoài ý muốn đối với việc Đông Tảo thân thiết, hắn đưa tay kéo Đông Tảo từ trên cổ mình xuống, nắm ở trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm Đông Tảo.

"Lại nói hai người bốn mắt đối nhau, tình cảm nảy sinh, Trần thư sinh thở dài một tiếng, cúi đầu cùng Từ nương hôn nhau…"

Đông Tảo thình lình thấy ánh mắt chăm chú và khuôn mặt phóng đại của Tiêu Tuy, tim thình thịch thình thịch đập, tiểu thuyết nghe hai ngày nay cũng không nhịn được mà bay hết ra ngoài.

Ay da, Đông Tảo cảm thấy mặt mình nóng như muốn chín, cả người sung sướng đến bay lên như hôm đó được ngâm mình trong hồ nước ấm.

Trên người Tiêu Tuy có một luồng khí rất mơ hồ, nhưng Đông Tảo vẫn cảm nhận được rõ ràng, đồng thời cảm thấy có chút hấp dẫn. Nó mơ màng không rõ lắm, thế nhưng phản ứng thân thể lại khá nhanh. Đông Tảo ngoài dự liệu của Tần Tiêu giãy khỏi bàn tay hắn, thế nhưng nó không chạy mà nhảy lên, dùng mỏ mổ vào môi hắn.

Trên sách nói là phải hôn như vậy, Đông Tảo kiếm cớ.

Không những không đau mà còn vì lực đạo của Đông Tảo mà hơi hơi ngứa. Tuy vậy hành động bất thình lình này vẫn khiến Tiêu Tuy ngây ngẩn cả người.

Trong nháy mắt, Tiêu Tuy thậm chí đã cảm thấy mình quên mất Đông Tảo chỉ là một con chim do mình nuôi lớn, mà trong nháy mắt hai người chạm "môi" vào nhau, trong đầu hắn lại hiện lên khuôn mặt của thiếu niên đã xuất hiện mấy lần kia.

Vì sao lại là y?

Thế nhưng sau khi làm ra hành động này, Đông Tảo cũng là người càng chịu nhiều sự kinh ngạc hơn.

Trên mỏ nó dính một chút nước bọt của Tiêu Tuy, nguyên bản còn cảm thấy không sao, lại không ngờ nước bọt dính trên mỏ nó thoáng cái như lửa cháy mà nóng bừng lên.

Đông Tảo sợ hãi dúi mỏ vào thân mình cọ cọ, sau khi cọ xong thì cả người đều nóng. Không ổn rồi, không chỉ mỏ đau mà cả người cũng đau.

Đông Tảo tuyệt vọng, phạch cái bay lên, liên tục ở trên đầu tường lui về sau, vừa phòng bị vừa tủi thân nhìn Tiêu Tuy đang giật mình đứng trước mặt, mở miệng chỉ trích "Trong miệng ngươi có độc, có độc!"

Hoàn toàn quên mất chính mình mới là người nổi lên sắc tâm muốn đi hôn người ta!

9. Chương 9

Bốn chiếc xe ngựa nối nhau tiến vào từ cửa thành, dáng vẻ trang nghiêm quý phái, đại biểu người ngồi bên trong cũng không phải người bình thường.

Tĩnh Vương phủ đã chuẩn bị từ sớm, lúc này đang cho người ra bên ngoài nghênh tiếp. Bọn họ vừa ầm ĩ tiến vào trong phố, đã có người chạy về thông báo. Xe ngựa đi đến trước cổng Vương Phủ thì chậm rãi dừng lại, đã thấy hai người hầu đứng sẵn để chờ.

Một đôi song sinh nhà Trường Hoa Công Chúa lần này tự mình đi xa, xung quanh mang theo mười mấy thị vệ. Hai đứa con trai cùng lắm mới chỉ có năm tuổi, trên mặt còn phúng phính thịt, liếc mắt nhìn qua chẳng có chút khí khái khôn lớn, thế nhưng lại được chiều quá sinh hư, từ trên xe ngựa đưa tay đòi người bế xuống, một bộ dạng khó mà đối phó.

Nhà Trường Hoa Công Chúa rất xa, sau khi kết hôn, cuộc sống cũng không quá khác biệt so với nữ nhân bình thường. Hai đứa con trai tên là Giang Tử Dương và Giang Tử Hằng, lúc ở nhà muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, bởi lúc còn bé đã từng đến Tĩnh Vương phủ một lần, cho nên luôn một lòng hướng về kinh thành, tranh thủ dịp cuối năm liền ồn ào muốn đến chơi.

Trường Hoa Công Chúa đến nay chỉ còn lại một mình Tiêu Tuy là đệ đệ ruột, để con ở chỗ nào cũng khó mà yên tâm được, tự nhiên sẽ chọn đưa người tống đến đây. Mặc dù hai người không quá thân thiết, thế nhưng như thế cũng vẫn tốt hơn những người khác.

Nhà chồng của Trường Hoa Công Chúa cũng có giàu có, tuy rằng rời xa kinh thành, nhưng ăn mặc tiêu tốn không thua kém là mấy, thậm chí, trong thư gửi đến còn chỉ ra tỉ mỉ thói quen, khẩu vị ăn uống của hai đứa con trai. Bốn chiếc xe ngựa thì hết ba chiếc dùng để chứa đồ bọn chúng thích ăn, ngay cả đầu bếp cũng không hề tiếc rẻ mà đưa đến một người.

Lúc này, hai đứa vừa xuống xe, trong đầu vẫn nhớ lời mẫu thân căn dặn về tính tình không tốt của cữu cữu, cho nên vừa đến đã biết đường thu liễm, không làm ra chuyện gì khác người.

Đông Tảo từ trong trúc viện bay về trong lồng nằm vật ra một lúc mới cảm thấy cảm giác nóng rực ở cổ họng vơi bớt. Nó đứng phắt lên, thở phào nhẹ nhõm. May mà hết rồi, nếu không thì thật đáng sợ.

Nó xòe cánh, đá móng vuốt vài cái, không cảm thấy có chỗ nào không khỏe, yên tâm ngồi xuống.

Tỳ nữ gầy và béo lúc này mới một trước một sau đẩy cửa bước vào.

"Haiz, quả nhiên là hai ông trời nhỏ, uống hớp nước mà cũng ngại nóng ngại lạnh…." Tỳ nữ gầy ngẩng đầu thấy Đông Tảo đang nhìn mình, cười nói "Vẫn là Mập Mập nhà chúng ta dễ nuôi."

Trời từ sáng không có mặt trời, lúc này mới nhô ra khỏi tầng mây chiếu sáng. Vừa hay hôm nay là một ngày không gió, tỳ nữ béo kê ghế tháo lồng chim của Đông Tảo xuống, xách ra sau viện.

"Phơi nắng cho Mập Mập nhà chúng ta nha."

Đông Tảo híp mắt lăn một vòng trong lồng, thích thú chờ được phơi nắng.

Thế nhưng đi ra đến dưới hành lang mới phát hiện, sân bên này bị che bóng mất, mặt trời không chiếu tới được. Có điều lồng chim đã xách ra rồi, vô duyên vô cớ quay về cũng không hay, tỳ nữ béo suy nghĩ một chút, trên dưới cả phủ đều biết thân phận của Đông Tảo, có treo cái lồng chim này ở đâu cũng không sao, vì vậy bước nhanh đến một chỗ trống trong viện, treo lên một chỗ chính diện mặt trời ở giữa hành lang.

Nàng ngồi trông một lúc, nghĩ còn nhiều việc phải làm, vì vậy gọi đến một người hầu ở gần đó, nhờ y trông giúp, còn mình thì rời đi.

Đông Tảo đắm mình trong ánh mặt trời ấm áp, lật qua lật lại thân thể, con mắt híp chặt. Cứ ngây ngốc như thế được một lát, thì nghe thấy tiếng người huyên náo truyền tới, khiến nó hết cơn buồn ngủ.

Nó đứng lên, đi hai bước đến cạnh lồng chim nhìn xuống, vừa lúc thấy hai cái mặt tròn tròn giống như búp bê ngẩng lên nhìn mình.

Giang Tử Dương và Giang Tử Hằng vốn chỉ nhìn thấy lồng chim, lại không ngờ vừa rời mắt liền thấy một cái đầu chim tròn tròn trắng muốt thò ra. Trẻ con năm tuổi chính là vô cùng ham đồ mới, Giang Tử Dương hỏi "Đây là cái gì? Lấy xuống cho ta chơi một chút."

Đông Tảo nghe vậy nhanh chóng lui bước, nó rất hiểu đám trẻ con tầm này, có mấy lần nó xuống núi bắt sâu, đã nhìn thấy một đám trẻ con lớn như vậy dùng bẫy bắt chim, bắt được thì chơi đùa cho đến chết, chết rồi còn lóc thịt đi nướng ăn!

Nó nhớ lại mà không nhịn được sợ hãi, cộng thêm lời Giang Tử Dương nói… Ôi chao, lại nói chính mình thật không may, giờ bị nhốt thế này, có muốn chạy cũng chạy không thoát.

Cũng may lúc này, một người theo hầu bên cạnh Giang Tử Dương, cũng là một quản sự đắc lực dưới trướng Tiêu Tuy mở miệng nói, khéo léo thoái thác "Đây là chim của Điện Hạ, bình thường không ai chạm đến, vô cùng sợ người lạ."

Vừa nghe đến Tiêu Tuy, hai tên nhóc sinh đôi có an phận một chút, nhưng mà trong lòng vẫn hơi không cam tâm, đi một bước lại ngoái đầu nhìn chằm chằm lồng chim.

Dù đã qua nguy hiểm, nhưng Đông Tảo vẫn không thấy yên tâm. Gần nửa canh giờ sau, tỳ nữ béo cuối cùng cũng vội vàng chạy tới xách nó về.

Đêm.

Tiêu Tuy ngồi cạnh bàn đọc sách, ánh mắt đặt trên trang giấy, nhưng tâm tư thì không. Hắn nhịn không được mà nhìn về chỗ hổng trên phía cửa sổ, bình thường vào lúc này, sẽ có một con chim nhỏ beo béo bay tới mổ cửa, nếu như hắn mở, Đông Tảo sẽ rạo rực bay vào, còn nếu hắn không mở thì chẳng bao lâu sau, sẽ có một bóng dáng bé nhỏ tự mình chui vào.

Hiện tại bên ngoài im ắng, không có một góc hình ảnh của Đông Tảo.

Tiêu Tuy kiên nhẫn lật hai trang sách, sau đó nhịn không được mà ném sách lên giường, đứng dậy mở tung cửa sổ ra. Bên ngoài bóng đêm đen kịt, ngoại trừ ánh đèn lồng bên dưới hành lang, ánh trăng bị mây che mờ cũng không sáng tỏ. Hắn ngũ giác nhanh nhạy, biết rõ trong viện không người, càng không chim.

Trong lòng Tiêu Tuy hiện lên sự thất vọng mơ hồ, vì thế hắn chau mày, cuối cùng phất tay áo quay lại trong nhà.

Mà bên kia, Đông Tảo không hề hay biết mình đang được Tiêu Tuy mong nhớ, đang nằm trong lồng chim ngủ mơ.

Lúc này, thân thể của nó ở trong bóng đêm khe khẽ toát ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, theo hô hấp của nó mà lúc ẩn lúc hiện. Không ai nhìn thấy cảnh này, Đông Tảo cũng không.

Trong giấc mơ của nó, lông chim trên người đột nhiên rụng hết, mà đáng sợ hơn nữa chính là, thân thể của nó dần dần biến lớn lên, cuối cùng biến thành dáng dấp của một người thiếu niên.

Nó cúi đầu chăm chăm nhìn dáng mình, nhịn không được giơ tay lên xoa xoa mặt, lại sờ ngực, cuối cùng là bờ mông đầy thịt.

"Thật kì lạ." Nó nhỏ giọng nói, từng tầng mây mù trong giấc mơ cũng vì câu nói này mà tản ra, khung cảnh xung quanh biến mất, đổi lại là cảnh bên trong trúc viện.

Tiêu Tuy đứng trên bậc thang, vẻ mặt dịu dàng mang theo ý cười, ngoắc ngoắc Đông Tảo, Đông Tảo thấy thế thì trong ngực nóng bừng.

Một khắc sau.

"Con chim béo kia, còn không mau qua đây?"

Những lời này như đánh mạnh vào tim Đông Tảo, nó hơi không vui, bước chân vốn tăng nhanh tốc độ đột ngột đứng lại, cao giọng phản bác "Ta mới không phải con chim béo! Người đừng có gọi bừa!"

Tiêu Tuy im lặng không nói, phía trước Đông Tảo bỗng nhiên nhiều hơn một cái gương đồng, chiếu rõ cả thân hình nó. Nó giật mình nhìn gương, phát hiện thiếu niên trong gương có khuôn mặt tròn, con mắt tròn, tuy là lộ ra một vẻ dễ thương không gì sánh được, thế nhưng cổ tay cổ chân vẫn có chút thịt.

"Ngươi nói xem ngươi béo hay không béo?" Tiêu Tuy không biết đến cạnh Đông Tảo từ lúc nào, hai tay khoanh trước ngực, nhướn mày nhìn nó.

"Không, không mập..." Đông Tảo chột dạ đáp lại, nóng nảy muốn quay đầu chạy đi, nhưng nó vừa nhúc nhích liền lăn một vòng trong lồng chim, đụng mạnh vào song lồng tỉnh lại.

Đông Tảo ngây người ngồi một lúc lâu, chờ nó nhớ lại được hết tất cả những cảnh tượng kia chỉ là mơ thôi, nó mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Tuy ở trong mơ thật xấu, Đông Tảo nằm ngửa, nhớ lại chuyện sau khi hôn xong thấy cả người không khỏe lúc sáng, cảm thấy như vậy cũng thật kì quái.

Thế nhưng tướng công vẫn là tướng công của mình, nó nghĩ, nếu như ghét bỏ hắn không tốt thì cũng đâu có được.

Đông Tảo lăn qua lộn lại một lúc, trước khi chìm vào giấc ngủ lần thứ hai cũng rộng lượng không thèm chấp vụ Tiêu Tuy hạ độc mình nữa.

Tĩnh Vương phủ luôn luôn yên tĩnh, nhưng sau khi hai ông trời nhỏ đến vào ngày hôm qua thì nhất thời không thể tìm lại được.

Giang Tử Dương và Giang Tử Hằng dậy sớm, gần như là dày vò hết nô bộc trong Tĩnh Vương phủ, mặc quần áo, rửa mặt, ăn cơm, các loại việc, khiến mấy nô tỳ lao lực quá độ, hận không thể đảo trắng hai mắt ngất xỉu.

Trời rất nhanh đã đến trưa, mấy nô tỳ phụ trách hầu hạ hai tên nhóc con đều nhất nhất nghe theo bọn chúng, chỉ mong không phát sinh chuyện gì.

Giang Tử Dương tuy là ngang ngược kiêu căng, nhưng không thể nói nó không thông minh. Hôm qua tuy rằng quản sự đã nói không cho nó chơi Đông Tảo, thế nhưng nó không hẳn là không để tâm. Hai huynh đệ bọn nó từ nhỏ đã không gì không có được, chỉ cần nhìn trúng thì nhất định phải giành cho được. Từ ngày hôm qua nhìn thấy Đông Tảo, hai đứa đã thấy cực kì hứng thú, nhẫn nhịn chờ đến hôm nay, xác định là kiểu gì cũng phải lấy đến nhìn một chút.

"Hôm qua ta thấy một con chim nhỏ, rất thú vị, đó thật sự là chim cữu cữu nuôi sao?"

Tiểu nha đầu cúi đầu "Đúng là chim Vương gia nuôi ạ."

Đây là cách nói cả phủ trên dưới đã thống nhất từ trước.

"Ồ." Giang Tử Dương gật đầu "Vậy con chim kia là giống chim gì? Ta thấy thật mới lạ, ở Giang Nam hình như không có."

"Cái này.." Tiểu nha đầu hơi nghĩ "Nô tỳ cũng không biết."

Giang Tử Hằng cười hì hì chen vào nói "Hiện tại con chim kia ở đâu? Ta rất muốn nhìn nó một cái, chỉ nhìn một cái thôi, không làm gì khác đâu."

"Cái này..." Tiểu nha đầu càng thở dài, không dám từ chối, thế nhưng tự chủ đồng ý thì lại càng không dám.

10. Chương 10

"Chẳng phải chỉ là một con chim nhỏ thôi sao, cho ta nhìn một chút cũng không được?" Khuôn mặt tròn của Giang Tử Dương nghiêm lại, ánh mắt phát lạnh "Ngươi thật to gan! Người đâu, lôi nha đầu này xuống cho ta!"

Có thể mở miệng nói như vậy, kể ra cũng can đảm đến khó ngờ.

Tiểu nha đầu tuy rằng tỏ ra e sợ, nhưng trong lòng nàng biết, người trong phủ sẽ không dễ gì nghe theo lời Giang Tử Dương. Quả nhiên, những người khác bắt đầu tiến lên khuyên nhủ, mà mấy người hộ vệ của Giang Tử Dương ở Tĩnh Vương phủ cũng vô cùng cẩn thận, không dám tự ý bắt người. Nói gì thì đây cũng không phải là Giang Nam, không thể thích làm gì thì làm.

Những chiêu này không dùng được cũng không sao, Giang Tử Dương rốt cuộc vẫn là một đứa bé, nó còn vô số chiêu thức khác. Nó chành miệng, oa oa khóc lớn "Các ngươi giỏi lắm, dám bắt nạt hai người bọn ta. Chúng ta đường xá xa xôi đến đây vấn an cữu cữu, vậy mà đến một con chim cũng không cho ta xem. Ta muốn mách mẫu thân ta, để người chém đầu các ngươi!"

Nói gần nói xa, vẫn là đặt hết kiêu ngạo lên mặt chữ.

Giang Tử Dương vừa khóc, đám tỳ nữ thật sự hết cách. Trong phủ đó giờ chưa từng có trẻ con, các nàng tự nhiên cũng không biết cách làm sao để đối phó với chúng. Vì thế mấy người liền liên tục dỗ dành, tỏ ra chính mình lùi một bước.

Điều Giang Tử Dương và Giang Tử Hằng muốn chính là như vậy. Bọn chúng chùi miệng, miễn cưỡng nói "Ta cũng không phải thật lòng muốn làm khó các ngươi, chỉ cần các ngươi nói cho ta biết con chim kia hiện giờ đang ở đâu là được."

Mấy người nô tỳ nhìn nhau, do dự một lúc mới mở miệng nói cho hai đứa biết hậu viện đằng sau của Đông Tảo. Ngoại trừ thầm cầu mong đừng xảy ra chuyện, cả đám lúc này chẳng còn biết làm gì hơn.

Đông Tảo hồn nhiên không hề hay biết chuyện này, lúc này vừa mới tỉnh ngủ. Cuộc sống của nó trôi qua cực kì sung sướng, ví dụ như hiện tại, Đông Tảo tinh thần hưng phấn đứng dậy, quay ra ngoài lồng sắt kêu chíp chíp hai tiếng, tỳ nữ béo lập tức biết nó đã tỉnh, ra ngoài mang đến cho nó đồ ăn ưa thích và nước uống mới, chăm lo cho cái bụng của Đông Tảo đến hoàn hảo, không tìm ra chút sai sót.

Tỳ nữ gầy thừa dịp Đông Tảo ra khỏi lồng ăn sáng, lấy lồng chim xuống quét sạch từ trong ra ngoài một lần, lại đem cái đĩa nhỏ đựng chất thải đi rửa sạch.

"Mập Mập nhà chúng ta thật hiểu chuyện." Tỳ nữ béo cười híp mắt nói "Ăn uống, ngủ nghỉ dễ chăm, cũng không chạy loạn, lớn lên còn có thể đáng yêu vô cùng."

Đông Tảo nghe nàng nói về chuyện chạy loạn, vốn là chột dạ, thế nhưng nghe đến nửa câu khen mình dễ thương phía sau, nhất thời lại quên chột dạ, vui vẻ quay đầu cọ cọ lên bàn tay tỳ nữ béo tỏ ra thân thiết.

Tỳ nữ gầy thấy vậy, cũng hùa theo "Mập Mập, ngày nào ta cũng quét tước lồng nhỏ cho ngươi, ngươi cũng nên thân thiết với ta chút chứ hả?"

Đông Tảo nghĩ cũng đúng, không thể bên nặng bên nhẹ, liền cọ cọ lên tay tỳ nữ gầy.

Hai người tỳ nữ đã sớm quen với vẻ thông minh của Đông Tảo, được cọ cọ cũng không kinh hãi. Hai người đang ở trong phòng nói chuyện, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng động.

Tỳ nữ béo vội vã đi đến cạnh cửa, hé mắt nhìn ra ngoài theo khe cửa, đầu lưỡi cong lên chạm lên hàm trên, sốt sắng quay lại "Mau mau thả Mập Mập vào trong lồng!"

"Sao vậy?" Tỳ nữ gầy làm theo, ngoài miệng hiếu kì hỏi.

"Hỗn thế Ma Vương đến rồi!" Tỳ nữ béo chỉ kịp nhỏ giọng nói một câu như vậy, đã nghe thấy tiếng người đến trước mặt mình, lại có tiểu nha đầu đứng ngoài gọi lên tên của nàng.

Tỳ nữ béo ứng tiếng hỏi "Có ta, có ta, sao vậy?"

Nàng mở cửa ra, nhìn thấy hai đứa nhóc thì giả bộ kinh ngạc hành lễ, sau đó ôn tồn hỏi nguyên nhân.

Sau khi biết chuyện bọn chúng đến vì Đông Tảo, ngực không khỏi lộp bộp rơi xuống. Hai thằng nhóc này nhìn qua đã biết không phải dạng hiền lành gì, một con chim nhỏ như vậy mà cho bọn chúng chơi thật, còn không bị bóp chết sao?

Nàng nhanh chóng quay đầu nháy mắt với tỳ nữ gầy, ý bảo đi tìm quản sự.

Tỳ nữ gầy vội vàng ra ngoài, thế nhưng vừa đi vừa về cũng cần thời gian, vì thế tỳ nữ béo chỉ đành cùng bọn họ kéo dài thời gian.

Đông Tảo ở trong lồng, ban đầu còn không hiểu tại sao tự nhiên bị nhét về lồng, giờ tỉnh táo lại, thấy hai thằng nhóc hôm qua lại tới. Nó sợ đến tim đập bình bịch, gấp rút trốn vào góc lồng giảm thiểu cảm giác tồn tại.

Giang Tử Dương cắt đứt lời tỳ nữ béo nói với nó về những chuyện lí thú trong tập tính của Đông Tảo, trực tiếp nói với thị vệ của mình "Lấy lồng chim xuống cho ta!"

Chuyện này thì thị vệ lập tức nghe theo, bỏ qua sự ngăn cản của tỳ nữ béo, vô cùng nhẹ nhàng nhảy lên lấy lồng chim xuống.

Tim Đông Tảo lúc này nhảy lên tận cổ họng luôn.

Lồng chim còn chưa kịp đặt xuống, Giang Tử Dương và Giang Tử Hằng đã cùng nhau chạy tới, ôm lồng tò mò nhìn Đông Tảo.

"Con chim này béo thật, cứ như một cục bông ấy." Giang Tử Hằng nói, trong mắt hiện lên một tia ngoan độc "Đệ muốn sờ nó."

"Huynh cũng vậy." Giang Tử Dương nói "Hì hì, không biết cầm lên có mềm hay không nha, lông chim của nó thật nhỏ, lát chúng ta nhổ một cọng xem sao…"

Đông Tảo là nhân vật chính của câu chuyện nghe xong thì sợ đến mức suýt chút nữa thì nôn hết bữa sáng ra ngoài.

Nó cố gắng rụt người lại giống như một con chim nhỏ bình thường, lo lắng quay đầu nhìn tỳ nữ béo chíp chíp kêu.

Tỳ nữ béo vẫn luôn chăm sóc Đông Tảo, nào có thể không xót nó. Nhưng lúc này đây, ngay cả tiến lên ngăn cản hai cái tay mở lồng chim của hai tên nhóc kia, nàng cũng làm không được, chỉ đành miễn cưỡng mỉm

cười khuyên nhủ "Hai vị công tử, thật sự không thể mở đâu, đây là chim Vương Gia nuôi, bình thường chỉ lúc cho ăn chúng hạ nhân mới mở cửa chuồng, còn lúc khác thì không ai được đùa nghịch nó hết…."

"Cút sang một bên, chúng ta là người khác sao? Chúng ta là cháu ruột của cữu cữu cơ mà!" Giang Tử Dương kiêu căng thành thói, béo béo thành ra sức cũng lớn, đẩy một cái đã đẩy tỳ nữ béo lùi về sau nửa bước. Giang Tử Hằng bên cạnh rất nhanh nhẹn nhân cơ hội mở lồng ra.

Nó đưa tay vào tự mình bắt lấy Đông Tảo, lại không ngờ cái con chim trông vô cùng đáng yêu hiền lành kia lại mạnh mẽ mổ nó.

"Au ui, đau chết mất!" Giang Tử Hằng kêu to một tiếng, khóe mắt trào ngay ra một giọt nước mắt.

Đông Tảo thừa dịp trong phòng hỗn loạn, từ trong lồng bay ra ngoài, một chút liền đậu lên xà nhà trên cao.

"Bắt con chim kia xuống đây cho ta! Dám mổ đệ đệ ta, ta phải đánh chết nó!"

Chuyện càng ngày càng loạn, tỳ nữ béo nhanh chóng đứng ngăn ở phía trước "Con chim này là Bệ Hạ lệnh cho Vương Gia nuôi dưỡng, nếu có một chút sai sót nào, ai cũng không thể tha thứ được."

Giang Tử Dương nghe vậy thì hơi do dự, thế nhưng rất nhanh đã bỏ qua.

"Ta đi nói với biểu ca là được." Trường Hoa Công Chúa đã từng nói với nó, Hoàng Đế, chính là biểu ca ruột của nó, hai tên nhóc song sinh tương đối nhớ rõ chuyện này.

Hai đứa từ nhỏ đã không có gì không vừa lòng, vẫn phải nghĩ mọi cách để chuyện xuôi theo chúng nó.

"Bắt nhanh bắt nhanh! Nếu không con chim kia sẽ bay mất!" Giang Tử Hằng giảo hoạt nói "Không phải nói không gánh nổi sao?"

Thị vệ bên cạnh nghe vậy cũng không do dự nữa, vận khinh công nhanh chóng bắt được Đông Tảo trong tay.

Đông Tảo vừa tức vừa vội, giãy dụa, thế nhưng thị vệ nắm rất chắc, cuối cùng đưa nó cho Giang Tử Dương.

Giang Tử Dương hai tay nhận lấy Đông Tảo, sợ nó chạy mất nên cũng cầm rất chắc, chắc đến mức Đông Tảo ngạt thở. Giang Tử Hằng thì lại càng đáng sợ hơn, nó như mang thù mà tát đầu Đông Tảo, khiến Đông Tảo choáng váng, trước mắt tối đen.

"Cho mày mổ tao này, tao giết chết mày!"

Trong mắt Giang Tử Hằng nảy sinh ác độc, tay muốn vặn gãy đầu Đông Tảo.

"Tiểu công tử!" Tỳ nữ béo quá sợ hãi, không quản thân phận chạy tới đẩy tay Giang Tử Hằng ra, lại đưa tay muốn giật lại Đông Tảo từ Giang Tử Dương, nhưng vừa chạm đến cổ tay nó thì đã bị thị vệ bên cạnh thô lỗ giật lại, đẩy ngã trên mặt đất.

Đông Tảo dùng dư quang nơi khóe mắt nhìn được cảnh này, có chút tỉnh táo lại, thế nhưng vẫn chưa tỉnh hoàn toàn. Giang Tử Dương nháy mắt ngây người, Đông Tảo nhân lúc này giãy ra, liều lĩnh bay ra cửa, chờ bọn thị vệ đuổi ra đến nơi thì đã chỉ còn lại một bầu trời sạch sẽ, Đông Tảo thì mất tung mất tích.

Tỳ nữ béo nhịn đau chạy ra theo, thấy như vậy thì thở phào một hơi. Chạy so với bị hai tên ma vương này chơi chết còn tốt hơn.

Đông Tảo sợ đến run cầm cập, cũng không có tâm tư nghĩ đến cái gì khác, chỉ theo kí ức chạy đến trúc viện của Tiêu Tuy. Cũng vì thế mà phải tận một lúc sau, nó mới phát hiện ra chân mình đau nhức. Đông Tảo cúi đầu nhìn, thấy chân mình đã bị gãy.

Chạy quan trọng hơn, tạm thời không cần quan tâm những điều khác.

Tiêu Tuy vừa hạ triều quay về còn chưa biết chuyện, lúc bước vào trong cổng, chưa đi được hai bước đã thấy người trong phủ vội vã rời đi. Đó chính tỳ nữ gầy và quản sự.

Hai người thấy Tiêu Tuy thì dừng lại hành lễ, nói cho Tiêu Tuy hay.

Cái con chim này từ ngày được mang về vẫn nuôi trong Các Thiên Viện, ai ai cũng cho là Tiêu Tuy sẽ không để tâm đến nó. Ai ngờ, khi nghe Đông Tảo có chuyện, Tiêu Tuy xưa nay chưa từng biết vui buồn nét mặt lại thay đổi, bước chân cũng vội vàng hơn.

Một quản sự một nha đầu cũng không đuổi kịp hắn, chỉ có thể nhìn thấy bóng hắn bước nhanh vào trong viện của Đông Tảo.

Chờ Tiêu Tuy đến nơi, Đông Tảo đã chạy đến trúc viện, bên này chỉ còn lại một sân ầm ĩ tiếng người. Hai đứa nhóc náo loạn đòi thị vệ bắt Đông Tảo lại, khiến Tiêu Tuy vừa vào cổng đã nghe được một câu "Ta không quan tâm, ta muốn chơi con chim kia, ta muốn chơi con chim kia!"

Sau đó cửa viện truyền đến tiếng bước chân, mọi người đồng loạt quay đầu, chỉ thấy Tiêu Tuy đen mặt đi đến.

"Cữu cữu!"

Hai huynh đệ còn chưa sợ. Bọn họ hôm qua có ăn cùng Tiêu Tuy một bữa cơm chiều, cảm thấy người cữu cữu này tuy nói không nhiều, nhưng vẫn có ý tứ quan tâm bọn chúng, không đến nỗi lạnh lùng như lời mẫu thân từng nói.

"Con chim kia chạy rồi, cữu cữu, người giúp chúng con bắt nó lại có được không?"

Tiêu Tuy không nhìn hai đứa nhóc, quay đầu hỏi tỳ nữ béo trước "Đem chuyện từ đầu đến cuối nói cho ta nghe, một chữ cũng không được thiếu!"

Tỳ nữ béo vội cúi đầu, trước ánh nhìn trân trối của hai tên nhóc kia mà kể hết mọi chuyện.

Tầm mắt của Tiêu Tuy rơi vào trên lồng chim trống rỗng, trong lòng từng đợt từng đợt cuộn trào, nhớ tới hình ảnh Đông Tảo dính người.

Nghe tỳ nữ béo kể xong, Tiêu Tuy mới cúi đầu nhìn hai đứa, giọng nói không cao không thấp "Nàng nói có gì sai không?"

Giang Tử Dương và Giang Tử Hằng hai mặt nhìn nhau, cuối cùng cũng cảm nhận được chuyện không đúng lắm, thế nhưng Tiêu Tuy quanh thân tỏa ra khí lạnh, bọn chúng cũng không dám nói dối, miễn cưỡng gật đầu "Đúng ạ..."

"Vậy thì tốt." Tiêu Tuy gật đầu, ngữ khí hình như buông lỏng một chút "Người đâu, mang chúng đến Tàng Thư Lâu diện bích!"

[Diện bích: Úp mặt vào tường (?)]

Vừa dứt lời, cũng không biết từ đâu nhảy ra mấy người thị vệ, xách hai tên nhóc như xách gà con, rất nhanh đã phi ra khỏi cổng. Chờ bọn chúng kịp phản ứng lại, đã sớm bị nhốt trong căn phòng nhỏ phía trên đỉnh Tàng Thư Lâu, ngoại trừ một người thị vệ lạnh mặt đứng ngoài canh giữ, thật sự là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay, ngay cả mấy người thị vệ của mình cũng không biết bị đá đến đâu.

Cứ coi như đã khiển trách hai đứa nhỏ, Tiêu Tuy vẫn khó nhịn mà hờn giận trong lòng.

Con chim mật thám béo kia đã bay đi đâu? Có còn trở về hay không?

Tiêu Tuy tầng tầng nghi vấn, chậm rãi quay về trúc viện. Đông Tảo dính người mặc dù không có lý do, nhưng Tiêu Tuy bây giờ nhớ lại cũng không cảm thấy đáng ghét gì.

Hắn thậm chí bắt đầu nghĩ, nếu như mang Đông Tảo về viện nuôi, có phải sẽ không xảy ra chuyện như vậy không?

Nghĩ nghĩ đã đến nơi, Tiêu Tuy bước qua cánh cổng trúc viện, một con chim béo đã từ trên trời rơi xuống trúng vào trong ngực hắn.

Đông Tảo chịu đủ kinh hách, đợi mãi mới thấy Tiêu Tuy quay về, nó hầu như không chống đỡ được thân mình nữa, mềm nhũn ngã xuống từ trên không trung.

Cũng may Tiêu Tuy phản ứng nhanh, đưa tay đỡ lấy nó.

Đông Tảo không còn vẻ linh hoạt sống động như trước, lúc này đang nhắm nghiền hai mắt, cả người co lại, đau đớn run rẩy.

Tiêu Tuy sợ hãi, hắn lập tức chú ý đến cái chân gãy của Đông Tảo, bước nhanh vào trong phòng kiểm tra những nơi khác trên người Đông Tảo, phát hiện ngoại trừ rụng lông thì cũng không có ngoại thương nào.

Điều này khiến cho Tiêu Tuy cảm thấy thật đáng mừng.

11. Chương 11

Đông Tảo tỉnh lại trong một cảm giác mềm mại.

Nó nằm ngửa, lúc đầu cũng không thấy có gì kì quái, đầu óc choáng váng còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, phía dưới đã truyền đến đau đớn.

Đông Tảo run lên, nhớ đến mình chút nữa là bị hai tên hỗn thế Ma Vương kia giết chết, thân thể lập tức muốn chạy, nhưng không ngờ lại bị một bàn tay nhẹ nhàng đè lại, giọng Tiêu Tuy vang lên trên đỉnh đầu "Đừng nhúc nhích."

Đông Tảo quay mặt, nhìn thấy Tiêu Tuy.

Những kinh hoàng đáng sợ lúc trước đều biến thành tủi hờn vô biên "Ta suýt chút nữa bị đánh chết…"

Nếu như theo những gì Đông Tảo biết được, thì tất cả những chuyện này đều là do Tiêu Tuy không hoàn thành trách nhiệm của một người tướng công tốt "Cũng không biết ngươi đi đâu mất…"

Nó vừa nói vừa không nhịn được mà cọ cọ đầu ngón tay Tiêu Tuy, con ngươi đen như mực càng ướt hơn bình thường một chút, nhìn giống như một hạt nước.

Đông Tảo mất đi sự hoạt bát, Tiêu Tuy lại thấy có chút khó chịu. Hắn chưa từng thấy Đông Tảo bị thương, giờ thấy nó gầy yếu như này, Tiêu Tuy chỉ cảm thấy phạt hai tên nhóc kia diện bích thật là quá nhẹ nhàng!

"Là ta không tốt." Hắn trù trừ thở dài, đầu ngón tay cọ cọ lông trên đầu Đông Tảo "Ngươi ở chỗ ta dưỡng thương trước đi, đừng đi đâu cả."

Tiêu Tuy ngầm thừa nhận Đông Tảo có thể nghe hiểu hắn nói cái gì, lại vì con chim nhỏ lúc này trông thực đáng thương, cho nên không nhịn được mà mở miệng nói mấy câu dễ nghe.

"Một lát ta giúp ngươi trị thương ở chân, ngươi đừng lộn xộn."

Cái chân mảnh khảnh của Đông Tảo bị gãy, Tiêu Tuy làm cho nó một mảnh trúc nhỏ, tự mình gọt thành độ rộng độ dài thích hợp, đặt lên đùi Đông Tảo, cuối cùng cố định lại. Nhưng vậy thì cho dù thi thoảng Đông Tảo có duỗi chân cũng không ảnh hưởng đến vết thương, nếu như có thể hồi phục tốt, thì sau này còn có thể sẽ không nhận ra là đã từng bị thương.

Không thể nói rõ là trong họa có phúc hay không, nhưng từ hôm đó trở đi, Đông Tảo quang minh chính đại được ở lại trong trúc viện.

Kể cả hai tỳ nữ béo và gầy cũng được chuyển vào trúc viện chăm sóc Đông Tảo, nói ra thì, một người đắc đạo cả họ được nhờ cũng là như thế.

Ban ngày, Tiêu Tuy phải giải quyết rất nhiều công việc, chỉ trở về một lúc vào buổi sáng và buổi chiều. Buổi tối là ở nhà nhiều nhất. Khi đó, Đông Tảo nhất định phải chuyển qua đó. Nếu như nó không đi được, thì nó sẽ ngồi trong lồng không ngừng kêu chíp chíp, kêu đến khi nào tỳ nữ gầy mang nó đến với Tiêu Tuy mới thôi.

Cứ vậy trôi qua hai ngày, chân Đông Tảo có chút khá hơn, ít nhất là nó có thể chống người đứng dậy.

Đêm đó nó không ngủ được, nhìn xà nhà đối đen ngơ ngẩn, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng người nói chuyện.

"Tại sao lại là ở đây? Ai dô, thật là xui xẻo, xui xẻo mà!"

"Ở đây thì làm sao?"

Hai giọng nam truyền vào trong tai Đông Tảo, nó vội vã ngồi dậy, tỉnh ngủ nhìn ra ngoài. Theo lí, Đông Tảo nhớ mỗi lần nó chui qua cái cửa sổ dày nặng bên phòng Tiêu Tuy, hắn đều nghe thấy, sao lúc này bên ngoài lại không có động tĩnh gì vậy?

Đông Tảo lại cúi đầu nhìn hai tỳ nữ đang ngủ say trong phòng, các nàng cũng không có chút phản ứng nào, giống như không nghe thấy người bên ngoài đang nói.

Đông Tảo cẩn thận lắng nghe lại một lần.

"Làm theo lệnh, có thể không đến được sao? Đi đường vòng là được…"

"Ta cũng nghe qua một chút tin đồn, nhưng mà không đáng sợ đến như thế chứ? Chúng ta cũng không phải làm chuyện ác, kể ra cũng là người giống nhau mà!"

"Ngươi nằm mơ à? Hắn mà cũng một loại người với ngươi? Ngươi đi hỏi Diêm Vương xem, xem có dám nhận là người giống hắn không? Đi thôi đi thôi, khóa hồn phách xong rồi đi là được."

Giọng nói cả hai xa dần, Đông Tảo nghe mà như đi lạc vào trong sương mù, những lời bọn họ nói là gì? Người bọn họ sợ là ai?

Đông Tảo tự mình nghĩ không ra, một lúc sau, đang định ngủ thì lại nghe thấy giọng hai người truyền vào, thế nhưng lúc này còn có thêm cả một giọng nữ nhân đã già đang cầu xin tha thứ.

"Hai vị quan gia, hai vị quan gia, có thể thư thả cho tôi một ngày không? Nhà tôi còn rất nhiều việc chưa giao lại, bọn họ ngày mai mới đến đây được mà…."

"Trên sổ sinh tử viết ngươi bây giờ chết, ai còn cho ngươi thư thả được? Đi thôi, chuyện chưa bàn giao được, đến chỗ Mạnh Bà uống bát canh là quên ngay thôi, kiếp sau đầu thai vào nhà nào tốt."

Chờ một trận này qua đi, Đông Tảo đã hiểu ra, hai người kia có vẻ như là Hắc Bạch Vô Thường đến khóa hồn phách con người. Là quỷ, cho dù có là quan thì vẫn khiến Đông Tảo sợ hãi, đợi giọng nói bên ngoài xa đi xa, nó liền cẩn thận mở cửa lồng, mổ rách cửa sổ bay ra ngoài, theo thói bay đến trong phòng Tiêu Tuy.

Đông Tảo đứng trên đầu giường Tiêu Tuy trong bóng đêm, thử nhìn hắn, rồi kêu hai tiếng chíp chíp, thanh âm mềm mại hơn bình thường rất nhiều, giống như đang làm nũng.

Tiêu Tuy bị thanh âm bên ngoài đánh động, hắn đang nhắm mắt buồn ngủ thì nghe thấy bên ngoài có tiếng người, thế nhưng khi mở mắt ra lại chẳng thấy ai chứ đừng nói gì đến tiếng người. Bên ngoài tối đen không có chút nhân khí nào.

Vừa lúc ấy thì Đông Tảo lặng lẽ chui vào. Âm thanh mổ cửa sổ của nó quá quen thuộc, Tiêu Tuy khó mà không nhận ra.

Giờ thì Đông Tảo đã đứng trên đầu giường nhìn hắn, tâm Tiêu Tuy khó tránh mềm nhũn.

"Đến đây." Hắn nói.

Đông Tảo nghe vậy vô cùng vui vẻ bay qua, cọ cọ bên cổ Tiêu Tuy một chút, cuối cùng dựa vào nhau.

Hai người cùng dựa vào, một lo lắng, một nghi ngờ, nhưng thoáng cái đã bình thường lại. Mặc dù lần đầu tiên cùng ngủ, nhưng lại giống như đã cùng ngủ vô số lần, cho nhau an tâm.

Trời vừa sáng, tỳ nữ béo ngáp ngáp ngồi dậy từ trên giường, việc đầu tiên là đi xem Đông Tảo.

Nhưng đi đến cạnh lồng chim, nàng lập tức la lên, tỳ nữ gầy bị nàng đánh thức, cho là xảy ra chuyện, cũng cuống quýt hỏi "Sao vậy? Sao vậy?"

Tỳ nữ béo chỉ vào cái lồng mở rộng cửa, vẻ mặt khó tin và kinh ngạc "Mập Mập, Mập Mập không thấy!"

Hai người lo lắng sự an nguy của Đông Tảo, cũng sợ Tiêu Tuy trách tôi. Trước khi xảy ra chuyện của hai tên ma vương con kia, trên dưới Tĩnh Vương phủ còn có người hoài nghi Tiêu Tuy có hay không nhớ đến sự tồn tại của Đông Tảo. Thế nhưng đợi chuyện xảy ra rồi, mọi người mới giật mình, hóa ra Tiêu Tuy không chỉ biết sự tồn tại của Đông Tảo mà còn cực kì quan tâm. Minh chứng tốt nhất chính là hai tên nhóc con

kia sau khi diện bích hai ngày, liền bị đưa đến võ đường, nghe nói còn bị con trai bốn tuổi của võ sư đánh cho oa oa khóc lớn.

Không có thị vệ bảo hộ, lại biết Tiêu Tuy sẽ không làm chỗ dựa cho mình, Giang Tử Dương và Giang Tử Hằng nháy mắt cũng thu liễm lại không ít, thành thành thật thật, hầu như phải làm gì thì làm đó.

Bọn nó cũng muốn được quay về cuộc sống như trước đây, cho nên kêu thị vệ quay về báo tin, để mẫu thân tự mình đến đón.

Thế nhưng không biết Tiêu Tuy dùng cách gì, lại thuyết phục được Trường Hoa Công Chúa cho hai đứa ở lại thêm một tháng. Phải biết là lúc đầu, bọn nó chạy tới cũng chỉ định ở lại có nửa tháng mà thôi, giờ biến thành hơn bốn mươi ngày, lại còn là hơn bốn mươi ngày sống như thế này, đúng là thật đáng sợ.

Tỳ nữ béo và gầy không quan tâm bất cứ điều gì, vội vã chạy ra ngoài, lúc ra đến cửa mới phát hiện trên cửa sổ có một vết rách nhỏ, vừa vặn cho Đông Tảo chui ra.

Hai người bọn họ không nghĩ đến chuyện Đông Tảo tự mình ra ngoài, nên không đi đến chỗ cửa sổ kia mà chạy thẳng ra khỏi cửa. Đang gấp rút bước trên hành lang, đột nhiên có một tiểu tỳ nữ gọi giật các nàng lại.

"A, hai vị tỷ tỷ, vừa lúc hai người dậy rồi." Nàng chạy tới, vẻ mặt tươi cười "Con chim kia không hiểu sao hôm qua lại ở trong phòng Vương Gia, Vương Gia sáng nay lên triều nó còn chưa tỉnh, lúc này mới tỉnh, chíp chíp kêu không ngừng, ta nghĩ có thể nó đói, đang muốn đi chuẩn bị gì cho nó ăn. Nhưng ta không biết nó hay ăn gì, giờ có các tỷ thật tốt, ta cũng không lo làm sai nữa."

Biết Đông Tảo không phải chạy ra ngoài có chuyện, tỳ nữ béo và gầy thở phảo một hơi. Nhưng sao Đông Tảo lại chạy đến phòng Vương Gia? Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Hai tỳ nữ bước nhanh theo tỳ nữ kia đến trong phòng Tiêu Tuy, quả nhiên nhìn thấy Đông Tảo đang ngồi trên cái bàn tròn. Vừa thấy tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy, nó nhỏ giọng kêu hai tiếng.

"Mập Mập!" Tỳ nữ béo nói, đi tới, nhẹ nhàng ôm Đông Tảo lên "Suýt chút nữa thì ngươi dọa chết ta rồi."

Hai người ra khỏi cửa, lại nhìn thấy trên cửa sổ phòng Tiêu Tuy có một cái lỗ hổng y như phòng mình.

Chờ các tỳ nữ quay về, trước nhìn cái lỗ trên cửa sổ một chút, sau mới nhìn đến Đông Tảo đang ngâm nga ăn đồ ăn, khó mà tin tự nó chạy ra ngoài.

Nhưng Đông Tảo không đi chỗ khác, đi chỗ Vương Gia làm gì? Và càng lạ hơn là, Vương Gia vẫn luôn cho người chăm sóc Đông Tảo mà lại giữ Đông Tảo ở lại trong phòng mình một đêm?

Nếu các nàng có thể nói ra suy nghĩ của mình cho Đông Tảo nghe, Đông Tảo nhất định sẽ nhô cái đầu lên khỏi ngực mình gật gật.

Đương nhiên là để ta lại qua đêm, hai người còn ngủ cùng nhau rất say.

Trong Hoàng Cung.

"Ngươi nói một con chim trắng nhỏ?" Một con chim màu nâu xám đứng trên cành cây cao cao, nói chuyện với thiếu niên mặc Hoa phục đứng dưới đất "Ta thật sự có gặp một con chim, ở trong Tĩnh Vương phủ, nó nói nó gọi là Đông Tảo."

Người đứng dưới đất không ai khác chính là đồng hương của Đông Tảo, A Hồ!

A Hồ đút hai tay vào trong ống tay áo, ngửa đầu tiếp tục hỏi "Nó ở trong Vương Phủ thế nào?"

Con chim kia nói "Nhìn mập mập, ta không thể ở lại nên không hỏi kĩ, nhưng nhìn nó hơi ngốc, còn nói mình có tướng công…"

Nó ngừng một chút, hiếu kì hỏi A Hồ "Ngươi có biết tướng công là gì không?"

A Hồ bỏ qua vấn đề này, tiếp tục hỏi "Ngươi còn biết gì nữa không? Hoặc là giúp ta chuyển lời nhắn của ta cho nó thì tốt nhất."

"Ta cũng không chắc, cũng không muốn quay lại chỗ kia lắm." Con chim từ trên cành cao bay thấp xuống một chút, như là ghé vào A Hồ nói thầm "Ta nói cho ngươi nghe, chỗ đó ta từng đi ngang qua, nếu như không phải thấy con chim ngốc kia đậu trên cây, ta cũng không muốn xuống đó đâu, chỗ đó kì lạ lắm, có chút đáng sợ."

"Đáng sợ?"

"Bên trong có gì ấy, hình như là người, rất đáng sợ. Ta không thấy người đáng sợ kia, nhưng cảm thấy cả người cực kì khó chịu."

A Hồ nghĩ con chim kia có thể đang nói đến Tiêu Tuy, nhưng vẫn không chắc chắn. Không ngờ hôm sau con chim kia quay lại, lại mang theo một tin không tốt lắm, Đông Tảo bị gãy chân, hình như đang dưỡng thương.

"Ta không thấy trực tiếp, chỉ là nghe người hầu nói thế, xa xa nhìn thì thấy giống như nó gãy thật, ở trong phòng không ra ngoài, ta cũng không còn cách nào hỏi thẳng hắn."

A Hồ vẫn luôn lo lắng bên Đông Tảo xảy ra chuyện, hiện tai xảy ra thật, trong lòng có chút tự trách.

"Nhưng mà ngươi đừng lo." Con chim nói tiếp "Ta thấy nó bị gãy chân nhưng sống tốt lắm, ta nghe hạ nhân nói Tĩnh Vương cực kì quan tâm nó, còn muốn nuôi nó trong chính viện của mình mà."

Nói đến đây, A Hồ lại càng lo lắng.

Quan hệ giữa Tiêu Diễm và Tiêu Tuy còn tồn tại, hắn tuyệt đối không hy vọng Đông Tảo thân thiết với Tiêu Tuy quá.

12. Chương 12

Đông Tảo nằm trên gối đầu mềm mại, ở giữa bị nó ép cho hơi lõm xuống.

Tỳ nữ béo dùng vải bông lót một tầng mềm mại xuống dưới đáy lồng chim, mặt nàng cúi xuống, ánh mắt có chút ủ rũ "Không biết sao mà tối qua Trịnh ma ma lại đi đột ngột như thế…"

"Ai biết được chứ, có lẽ là tận số rồi…" Tỳ nữ gầy tiếp lời.

Đông Tảo vốn đang buồn ngủ, nghe các nàng nói vậy thì nhịn không được sợ hãi, nhớ tới biến hóa kì lạ tối qua, trong lòng không xua đi được lo lắng, đợi đến xế chiều, Tiêu Tuy vừa về đã bay ngay đến chỗ hắn, buổi tối lần thứ hai cùng ngủ.

Lại qua hai buổi tối, chân của Đông Tảo đã tốt hơn khá nhiều, đã không còn đau khi đi lại nữa.

Buổi sáng không có gió, mặt trời cũng lớn, tỳ nữ béo mang Đông tảo ra hành lang chưa được một lúc thì con chim màu nâu khói bay đến, đứng trên xà ngang phía trên, líu ríu kêu to gọi Đông Tảo.

Tỳ nữ béo ngồi dưới hành lang thêu thùa may vá, thấy thế chỉ hé miệng cười, hoàn toàn không nghĩ hai con chim kia đang thật sự nói chuyện.

"Chân ngươi sao lại bị thương?" Con chim trên xà ngang nhìn Đông Tảo.

Đông Tảo thấy con chim kia đối với mình thân thiết thì sinh ra hảo cảm, nhất nhất nói cho nó biết. "Cũng tại ta xui xẻo, gặp phải hai tên nhóc kia."

"Mấy tên hỗn láo như vậy ta thấy cũng nhiều, không thể nhân nhượng cho bọn chúng được, có lần có đứa đến lấy tổ của ta, ta mổ lên mí mắt nó, làm nó sợ đến mức một năm cũng không dám đến gần mảnh rừng ta ở. Tính tình ngươi tốt quá, nếu là ta, ta nhất định phải đánh cho chúng nó ngã gục!"

Tính tình Đông Tảo không bạo liệt như vậy, chậm rãi nói "Không sao, giờ tốt rồi." Trong lời nói của nó mang theo vui vẻ rạo rực "Tướng công của ta đã phạt bọn họ rồi."

Con chim cái kia nghe vậy nói "Ngươi có biết tướng công là gì không?"

Đông Tảo đối với câu hỏi này có chút kinh nghiệm "Ta biết chứ, tướng công chính là người ở cùng ngươi suốt đời."

Con chim kia lúc trước nghe Đông Tảo mở miệng kêu tướng công, rất nghi hoặc, lúc nó nói chuyện với hồ li còn cố ý hỏi thăm, sau khi hỏi được đáp án thì lại vô cùng nghi ngờ tướng công tự xưng này của Đông Tảo.

Nó nghĩ Đông Tảo ngốc như một đứa bé, muốn lôi nó quay về từ con đường sai trái.

"Không đúng." Con chim kia sửa lại lời Đông Tảo "Hai người như nhau mới có thể thành thân, ngươi là chim, hắn là người, hắn không thể là tướng công của ngươi được."

Lời này đánh cho Đông Tảo một đòn đau, nó sửng sốt mãi mà không lấy lại được tinh thần.

Về vấn đề này, cho đến bây giờ, nó cũng chưa từng nghĩ qua.

"Ngươi cẩn thận nghĩ lại mà xem, những người ngươi từng gặp có, có đôi nào là một người một chim không?" Con chim kia tiếp tục nói.

"Thế nhưng, A Hồ nói.." Đông Tảo nói "Huynh ấy chọn A Tuy làm tướng công cho ta, A Tuy cũng đối với ta rất tốt…"

"Có tướng công nào lại nhốt nương tử của mình trong lồng không?" Con chim lần thứ hai đả kích, triệt để đánh cho Đông Tảo không dậy nổi "Hơn nữa bây giờ là cháu của tướng công ngươi làm ngươi bị thương, hắn chỉ đang bồi tội thôi, ngươi đúng là khờ, người khác đối tốt với ngươi một chút ngươi liền quên hết tất cả."

Có vẻ như đúng như những gì con chim kia vừa nói, Đông Tảo cảm thấy quan hệ của mình và Tiêu Tuy quả là có chỗ đáng ngờ. Nhưng từ đó tới nay nó vẫn luôn coi Tiêu Tuy là tướng công, nay tự nhiên nói không phải, Đông Tảo thực không biết phải làm sao.

Nó im lặng không nói, bộ dạng có chút đau buồn. Con chim kia không đành lòng nhìn nó như vậy, tự nhiên sửa lời nói "Thôi không sao, mặc dù trước đây không có tiền lệ, ngươi cũng có thể làm người đầu tiên, có khi cũng là chuyện tốt."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Đông Tảo vội vàng ngẩng đầu xin chỉ giáo.

Con chim kia cảm thấy dù sao nó cũng là người từng trải trong chuyện này, giương cánh từ trên xà ngang bay xuống trên lồng Đông Tảo, vững vàng đứng "Tìm bạn đời ấy à, ngươi theo đuổi hắn, đợi hắn đồng ý thì thành tướng công của ngươi thôi."

Chuyện tìm bạn đời này Đông Tảo có biết một chút. Nó sống ba mươi năm thường chứng kiến vô số các loài chim đi tìm bạn đời. Tìm bạn đời không hề dễ dàng, có rất nhiều con chim phải tốn hết sức mới có thể tìm được cho mình một con chim cái, có ngoại hình đẹp cũng là một lợi thế.

Nếu như thay thế xuống, người lớn lên vừa đẹp vừa lợi hại như Tiêu Tuy hẳn là rất dễ tìm bạn đời.

Do đó, Đông Tảo, vẫn luôn hiểu nhầm về quan hệ của hai người, đột nhiên lo lắng vô cùng.

Phải… Phải theo đuổi hắn như thế nào mới tốt đây?

Tiêu Tuy phát hiện Đông Tảo có chút thay đổi.

Ví dụ như lúc này, hắn ngồi sau bàn, vào lúc này hôm qua, Đông Tảo sẽ ra sức mổ những hạt gạo nhỏ trước mặt hắn, vừa ngâm nga vừa liếc mắt nhìn hắn.

Nhưng lúc này đây, Đông Tảo lại cuộn mình trên gối mềm, cơ hồ là nhìn chằm chằm Tiêu Tuy không rời mắt, ngoại trừ thi thoảng chớp mắt ra, nó hoàn toàn không có chút biến hóa gì.

Muốn theo đuổi hắn thì phải quan sát hắn trước.

Đông Tảo giả vờ bình tĩnh, sau khi phát hiện Tiêu Tuy nhìn mình thì chuyển tầm nhìn sang chỗ khác, láo liên không ngừng.

Tổng cộng thì Đông Tảo biết được hai cách tìm bạn đời, cách thứ nhất là biểu diễn bộ lông sặc sỡ của mình. Nó cúi đầu nhìn bộ lông trắng muốt và cái đuôi có vài sợi lông đen của mình, thở dài.

Cách thứ hai thì là tìm ít đồ vật đẹp đẽ lấp lánh tặng cho đối phương. Đông Tảo nghĩ nghĩ, e là chỉ còn một cách này. Vì vậy nó tạm thời thử theo đuổi Tiêu Tuy theo cách này.

"Không thích ăn gạo sao?" Tiêu Tuy đẩy chiếc đĩa sứ đựng đầy bánh ngọt đến trước mặt Đông Tảo.

Đông Tảo thấy Tiêu Tuy cho mình ăn thì thụ sủng nhược kinh, vội vã há mỏ mổ một miếng lớn. Miếng bánh mới xuống đến cổ họng, cảm giác nóng rực giống như lần hôn Tiêu Tuy đã sực lên, thậm chí càng mạnh mẽ hơn.

Đông Tảo muốn nhổ ra, Tiêu Tuy lại tưởng nó thích ăn, đi tới đút thêm.

"Thích thì ăn nhiều một chút." Hắn nói.

Sự thân thiết này là thật. Đông Tảo liếc mắt nhìn biểu cảm chân thành của Tiêu Tuy, cũng không có vẻ như muốn độc chết mình.

Có lẽ Tiêu Tuy cũng giống như một số động vật trên núi tự sản sinh ra độc tố, Đông Tảo nghĩ, nếu biểu hiện ra chắc hẳn sẽ làm Tiêu Tuy cảm thấy buồn bã tổn thương, cho nên nó giả bộ như không sao, vùi đầu vào trong gối, đề phòng Tiêu Tuy muốn đút thêm.

Sau này không thể hôn hắn nữa. Đông Tảo nghiêm túc tự dặn mình.

13. Chương 13

Cũng may cái cảm giác nóng rực này rất nhanh đã biến thành cảm giác ấm áp thoải mái, không ngừng lưu chuyển trong thân thể Đông Tảo, khiến nó cả người lười biếng.

Tiêu Tuy cầm bút viết chữ, ánh mắt nhìn sang Đông Tảo đang vươn mình, cuối cùng thì duỗi thẳng trên đệm ngủ say, cái bụng tròn tròn nhấp nhô nhấp nhô.

Động tác của hắn thoáng ngừng lại, trong ánh mắt có chút ý vị dịu dàng.

Đông Tảo mơ một giấc mơ rất mông lung.

Vẫn là đình đài lầu các, vườn cây ao cá như cũ, nhưng xung quanh lại có thêm một tầng khí mù. Nó chậm rãi đi xuyên qua sương mù, đi thật lâu thật lâu vẫn không thấy người nào. Lúc nó đang định nghỉ chân thì nghe thấy tiếng người ở vườn hoa cách đó không xa.

Đông Tảo vội vã theo tiếng nói đi tới, muốn hỏi đây là đâu, làm sao để thoát ra ngoài.

Nó sốt ruột không thấy đường đi, thiếu chút nữa thì lảo đảo ngã xuống. Cũng may nó vịn được vào một hòn giả sơn bên cạnh mới đứng vững được. Đông Tảo kêu lên một tiếng, cúi đầu, kinh ngạc phát hiện mặt đường bằng phẳng dưới chân không biết đã biến thành một hòn núi lơ lửng giữa không trung, nói cách khác chính là lỡ chân bước hụt một cái là ngã xuống dưới ngay lập tức.

Đông Tảo không chịu nổi trải nghiệm này, muốn giương cánh bay lên cao, nhưng đưa tay lên mới nhận ra lông chim trắng muốt đã biến thành tay người, theo sự hiếu kì của nó mà nhích tới nhích lui.

Kỳ quái hơn là, tiếng nó vô thức phát ra cũng không đánh động đến những người đang nói chuyện, giống như Đông Tảo không hề tồn tại.

Vì thế, nó tiếp tục đi về phía trước, muốn thăm dò đến cùng.

"Ngươi nếu như không muốn đi, cũng không phải là không được, nhưng mà không phải ngươi chê cuộc sống như này không thú vị sao… Lúc nào cũng yếu đuối như thế, nói ngươi không tốt cũng không sai chứ hả?" Người nói chuyện là một nam tử trẻ tuổi, giọng nói có chút quen thuộc.

Đông Tảo dừng lại sau hòn giả sơn, vốn còn muốn tiến lên hai bước, nhưng lại như bị vật gì cản lại, dùng hết sức cũng không tiến lên được. Mà lúc này, bên kia lại truyền đến chất giọng trong trẻo lạnh lùng.

"Ngươi lại đi sao?"

"Ta chưa từng đi, nhưng ai mà không phải đi một lần? Nghe nói rất thú vị."

"Thú vị? Kí ức không lưu lại tí nào, ai biết có thú vị hay không?"

Đông Tảo rướn cổ nhìn sang, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng hai người, người có dáng người cao to thì quay lưng về phía Đông Tảo, mặc một áo khoác dài mộc mạc, tóc tùy ý buộc lên một ít, còn lại thì thả xuống. Người nói ít chính là hắn, Đông Tảo cảm thấy như mình đã từng nghe thấy tiếng nói như vậy ở đâu, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

"Ta chỉ biết người từ sớm đã không muốn đi, đã sớm có chuẩn bị." Người còn lại nói, sau đó hình như hơi mỉm cười, giơ tay lên, nháy mắt ánh sáng lóe lên, hút cả hai người vào.

Đông Tảo kinh ngạc, không hiểu sao mọi chuyện lại đột ngột thay đổi như vậy. Nhưng cổ họng nó nghẹn lại, không kêu lên được, cũng không cử động được, chỉ có thể trơ mắt nhìn ánh sáng kia tắt dần đi.

Chỗ hai người vừa đứng trống rỗng, Đông Tảo đứng im, nhìn sương khói dần tản đi. Nó ngẩng đầu, nhìn thấy một cây trâm gỗ từ trên không trung rơi xuống, đập vào cây hoa mà người nam tử thanh lịch kia ươm trồng. Một giọt hoa lộ bị đập cho lăn xuống, xuyên qua tầng tầng mây mờ, rơi vào nhân thế.

Đông Tảo bị kéo khỏi giấc mơ, một khắc sau liền quên sạch nội dung trong mơ.

Đầu tiên nó mơ mơ màng màng nằm một lúc, sau đó mới chậm rãi mở mắt. Bầu trời lúc này đã đen kịt, Đông Tảo vẫn ở trong thư phòng của Tiêu Tuy, bên cạnh cắm một giá nến, phát ra ánh sáng ấm áp, giúp cho căn phòng bớt quạnh quẽ.

Đông Tảo từ trên đệm đứng lên, nhưng lại nhớ ra cái chân đang bị thương và cái thân hình béo tròn của mình, nhanh như chớp ngã bệt ra đệm lăn đến bên cạnh tay Tiêu Tuy, lông chim cọ vào tay hắn.

"Còn tưởng người ngủ đến hôn mê luôn rồi." Tiêu Tuy đưa tay đỡ lấy Đông Tảo, cẩn thận giơ nó lên quan sát cái chân bị thương. Tuy mới qua có bốn năm ngày, nhưng vết thương của Đông Tảo lành lại khá nhanh.

Tiêu Tuy nghĩ đến Đông Tảo suốt ngày hết ăn lại ngủ, nhất thời cảm thấy đây cũng là điều đương nhiên.

Đông Tảo thò một cái cái đầu và một đôi chân ra khỏi lòng bàn tay của Tiêu Tuy, nhưng nó không lo lắng lắm mà trái lại, nó còn vặn vẹo cả người, tìm một vị trí thoải mái ngửa ra, đem bốn chữ "gặp sao yên vậy" phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Sau đó, Đông Tảo lại bị thả về trên đệm, Tiêu Tuy gọi tỳ nữ béo đến bảo nàng mang Đông Tảo ra ngoài cho ăn.

Làm sao để theo đuổi Tiêu Tuy đây? Đông Tảo ăn no uống no xong vẫn chưa tìm được một tí manh mối nào.

Đêm, Đông Tác rất tự nhiên mà chạy đến chỗ Tiêu Tuy ngủ. Vốn còn định thừa dịp mọi người ngủ say sẽ lén đi, ai ngờ trước lúc đi ngủ, tỳ nữ béo lại xách nó và tấm đệm sang bên phòng Tiêu Tuy.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ mà thôi, vì dù cho bây giờ không mang qua, lát nữa kiểu gì Đông Tảo cũng tự mình chạy qua, mấy ngày như thế rồi, sáng nào cũng phải kêu người đến dán lại cửa sổ, thật sự là mất sức quá!

Mặt khác, tỳ nữ béo cũng thấy kì lạ. Nàng cúi đầu nhìn Đông Tảo ngồi trong lòng bàn tay mình như gà mẹ, hai con mắt đen láy hữu thần, gần như không có ý kiến gì với việc mọi người ôm ấm vuốt ve mình. Người bên ngoài nửa đêm đến phòng chủ nhân hầu ngủ, e toàn là những thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp, vậy mà nàng hết lần đến lần khác lại đưa đến một con chim béo ngốc ngốc. Nói thẳng ra là Vương Gia nhà mình bồi con chim nhỏ này ngủ mới đúng.

Vương Gia bình thường lạnh lùng khó gần, nhưng cũng nhờ có Mập Mập mà thay đổi. Tỳ nữ béo vừa nghĩ vừa không nhịn được cười, Đông Tảo ngẩng đầu thấy thế, nghi hoặc liếc nhìn nàng.

Tuy là hôm nay không cần nửa đêm đi mổ cửa sổ, thế nhưng đến khuya nó vẫn tự tỉnh giấc. Cái gối đệm của nó đặt trên đầu vai của Tiêu Tuy, lúc ngủ, Đông Tảo sẽ cuộn tròn bên cạnh cổ hắn, cả người nóng hầm hập.

Đã tỉnh thì không nên lãng phí thời gian, nó lập tức mở mắt, chậm rãi bò ra ngoài.

Động tác của Đông Tảo rất nhẹ, lúc đứng trên gối rồi còn cẩn thận quay đầu nhìn Tiêu Tuy, thấy hắn vẫn nhắm mắt chưa tỉnh, mới tiếp tục kế hoạch của mình.

Nó nhìn Tiêu Tuy thật kĩ, lại cân nhắc tìm xem Tiêu Tuy có yêu thích thứ gì không, để tiện theo đuổi.

Đông Tảo không để ý, lúc nó khẽ động, con mắt Tiêu Tuy đã mở ra, nhưng lúc nó quay người thì đã nhanh chóng khép lại. Đông Tảo bay đến trên đầu giường cao cao quan sát bốn phía, thị lực của nó vào đêm cũng không tốt lắm, không nhìn rõ được thứ gì. Thế nhưng giường bọn họ ngủ được kê sát cạnh cửa sổ, lúc này ánh trăng chiếu vào, bao lấy Tiêu Tuy.

Đông Tảo từ trên đầu giường bay xuống, cách một lớp chăn đứng trên người Tiêu Tuy, đi qua đi lại.

Nó nhìn Tiêu Tuy, phát hiện hắn vẫn không có phản ứng gì, lại càng thêm to gan lớn mật.

Đông Tảo đầu tiên là đi trên ngực Tiêu Tuy dạo một vòng, sau đó đến gần chỗ xương quai xanh, nhìn da thịt và cần cổ hắn một lát. Nó còn nhớ bên trong quyển truyện mà tỳ nữ gầy và tỳ nữ béo hay đọc có các loại ở chung của Từ nương và Trần thư sinh.

Ngọn lửa nhỏ trong ngực Đông Tảo nhen nhóm cháy lên, cũng không hẳn là vì tình dục mà đại khái là vì nó muốn làm chút chuyện mà người ta hay làm với tướng công trên người Tiêu Tuy, thuận tiện an ủi bản thân một chút.

Nó do dự mãi, vẫn không nhịn xuống được, cúi đầu hôn mổ lên xương quai xanh của Tiêu Tuy, động tác nhẹ nhàng giống như không dùng sức.

Tim Đông Tảo bình bịch đập, cả người được loại cảm giác hạnh phúc lâng lâng bao quanh, phảng phất như hành động trong nháy mắt này đã chứng minh rõ ràng quan hệ của mình với Tiêu Tuy.

Nó vùi đầu mình vào lông chim, tránh việc mình quá vui sướng mà cười ra tiếng đánh thức Tiêu Tuy.

Về phần Tiêu Tuy, hắn bị hành động của Đông Tảo làm cho khó hiểu, lại không rõ vì sao Đông Tảo tự nhiên lại đi mổ lông ngực mình. Hắn còn cho là Đông Tảo đang muốn lộ mặt nạ mật thám chim của mình, ai ngờ nó lại hơn nửa đêm đứng trên người mình đi tới đi lui.

Đông Tảo hôn một cái xong hết cơn buồn ngủ, trí tò mò vừa giảm xuống lại bừng bừng dâng lên. Nó đi từ trên ngực Tiêu Tuy xuôi xuống dưới, đứng trên bụng hắn, nghi hoặc nhìn.

Ngày hôm đó, nó thấy con sâu lớn kia ở chỗ này. Đông Tảo tập trung tinh thần nhìn thứ phập phồng mơ hồ dưới chăn, sau đó cẩn thận quay đầu nhìn Tiêu Tuy vẫn đang ngủ say, suy nghĩ xem hắn sẽ có phản ứng gì.

Bây giờ, nó thật muốn ăn thử một miếng xem sao nha!

14. Chương 14

Đáng tiếc.

Đông Tảo nhìn chằm chằm cái chăn một lúc. Hiện giờ thời tiết vẫn còn lạnh, chăn bông đắp vẫn dày, nó chỉ có thể tiếc nuối lùi về sau. Một chân đứng không được vững, Đông Tảo ngã lăn ra bụng Tiêu Tuy, nằm ngửa bất động.

Ánh trăng bên ngoài treo trên đỉnh bầu trời, lấp ló sau tầng mây, tỏa ra ánh sáng như có như không. Đông Tảo lẳng lặng nằm, ngoại trừ một chút mê man và phiền muộn, nó càng cảm thấy bình tĩnh vô lo hơn. Từ trên núi chuyển xuống nơi đây, dù có nguy hiểm, nhưng phần nhiều vẫn là an ổn, thoải mái.

Nó chớp chớp mắt, lại buồn ngủ. Bên ngoài bỗng nhiên có trận gió thổi qua, cửa sổ không đóng kín phát ra tiếng động, trong đêm đông, giống như có bàn tay ai dùng sức đẩy một cái, rất kì lạ.

Đông Tảo giật mình hoảng sợ, nhớ lại chuyện qủy sai mấy hôm trước, vội vàng đứng lên chui về lại bên cổ Tiêu Tuy, mắt mở to, cảnh giác nhìn chằm chằm ra bên ngoài.

May mà bên ngoài cũng không còn động tĩnh nào khác, Đông Tảo mệt mỏi cũng nhanh chóng dựa vào Tiêu Tuy ngủ say.

Mà Tiêu Tuy, sau khi cảm nhận được hơi ấm bên cạnh cổ, trong đầu thầm suy tư về hàm nghĩa hành động lúc nãy của Đông Tảo. Ngực và cổ bị Đông Tảo mổ ngoại trừ có chút buồn thì không còn cảm giác nào khác. Con chim béo kia mổ xong, vừa đắc ý vừa vui vẻ lung lay đi một vòng, cũng không làm thêm việc gì khác.

Nói nó là mật thám chim, chẳng bằng nói nó là một con chim ngốc nghếch.

Tiêu Tuy suy nghĩ thông suốt, lại không hề hay biết chính mình có bao nhiêu may mắn vì được Đông Tảo hạ thủ lưu tình, bảo vệ được con sâu lớn.

Buổi sáng.

Đông Tảo tỉnh lại trên gối mềm, phát hiện cái chân bị thương của mình hình như đã khỏi.

Vì thế nó cúi đầu mổ mổ sợi dây buộc trên chân, khiến cho gậy trúc trên chân tản ra. Nó lại thử duỗi duỗi chân, thấy không đau mới xác định chân mình thật sự đã khỏi.

Tỳ nữ béo ra ngoài lấy đồ ăn cho Đông Tảo từ sớm, từ ngoài cửa xoa xoa tay đi vào "Bên ngoài lạnh muốn chết."

Tỳ nữ gầy vội vã đứng lên đóng cửa lại, quay đầu còn liếc Đông Tảo một cái "Nhanh đóng cửa, không chút nữa Mập Mập lại bay ra ngoài mất."

Đông Tảo đang uống nước ở chậu nước bên cạnh, thi thoảng cúi đầu chỉnh chỉnh lại lông chim. Nó còn đang muốn thừa dịp cửa mở thì bay ra ngoài, vậy mà đã bị tỳ nữ gầy ngăn chặn.

"Bên ngoài lạnh như thế mà còn muốn ra, không sợ bị đông chết sao?" Tỳ nữ béo đi tới trước mặt Đông Tảo, liếc thấy gậy trúc trên chân nó không còn, hoảng sợ "Á, cái gậy trên đùi đâu?"

"Vừa tự mình hủy đi rồi." Tỳ nữ gầy nói "Vừa tháo đã muốn bay ra ngoài, tâm tư toàn ở đâu không.."

"Mập như vậy, đương nhiên không sợ lạnh rồi." Tỳ nữ béo vuốt vuốt đám lông trên lưng Đông Tảo, cười hì hì nói, lại kéo cái đĩa đựng đồ ăn sang một bên.

Đông Tảo lắc mình tránh khỏi tay nàng, thân thể béo như một quả cầu hơi run lên, quay đầu tức giận giải thích "Không cho nói ta béo! Ta là nhiều lông, nhiều lông!!!"

Chỉ tiếc kháng nghị của nó vào đến tai hai người tỳ nữ, vẫn giống như trước đây, là những tiếng kêu ríu rít trong trẻo. Không chỉ không nghe ra được sự tức giận, mà còn cảm thấy rất vui tai. Cả hai nhìn nó cười hì hì.

Đông Tảo ở một bên giận dỗi một lúc, nhưng bụng đói, chưa được bao lâu đã bay đến trước mặt tỳ nữ béo đòi ăn.

Hai tỳ nữ nhìn chân Đông Tảo đã tốt, tuy không thể xác định được tình trạng hồi phục của nó, hai người cũng không dám buộc lại. Thứ nhất là vì Đông Tảo không muốn ngoan ngoãn chờ các nàng sắp xếp, thứ hai là vì các nàng sợ Đông Tảo giãy dụa sẽ làm động đến vết thương.

Chờ đến xế chiều, lúc Tiêu Tuy vừa từ bên ngoài trở về, tỳ nữ béo đã nhanh nhẹn nói với hắn chuyện này.

Tiêu Tuy từ hành lang đi về trong phòng, vừa đi vừa hỏi "Hôm nay vẫn ở trong phòng chứ?"

Đây là hỏi về Đông Tảo.

Tỳ nữ béo gật đầu "Vâng, sáng nay dậy muộn hơn bình thường một chút, sau đó thì tự mình hủy đi gậy trúc ạ. Ăn xong thì ngủ, lúc trưa có muốn ra ngoài, nhưng nô tỳ sợ nó bay mất, lại sợ bên ngoài lạnh, nên không cho nó ra."

Tiêu Tuy nhẹ nhàng gật đầu, đẩy cửa phòng ra. Cửa vừa mở, một quả cầu trắng đã bay thẳng về phía hắn. Nếu không phải Tiêu Tuy phản ứng nhanh, Đông Tảo hẳn đã đập vào mặt hắn.

Tiêu Tuy đưa tay túm lấy Đông Tảo sắp đâm nát cánh cửa về, đặt trong lòng bàn tay, dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn nó.

Đông Tảo bị choáng chớp mắt, sau đó con mắt đậu đen nhìn thấy là Tiêu Tuy thì lập tức vui vẻ, luôn miệng gọi "Tướng công, tướng công!"

Đã lâu không bị lỗi giác, Tiêu Tuy giật mình chớp chớp mắt, trong đầu không ngừng vang vọng hai chữ "Tướng công".

Thế nhưng, nó cũng giống như những lần ảo giác trước đây, ngay lúc Đông Tảo bay lên, đến cạnh gò má hắn mổ mổ, thanh âm trong đầu Tiêu Tuy đã tán đi, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Tiêu Tuy thoáng định tâm, cho dù Đông Tảo vô cùng đáng nghi, lại thi thoảng có những hành động kì lạ, nhưng hắn vẫn không thể hoài nghi Đông Tảo, thậm chí là còn sinh ra cảm giác gần gũi khó hiểu.

Dù sao thì ngoài Đông Tảo ra, cũng không còn ai dám đến gần hắn. Cho nên cảm giác thân thiết Đông Tảo mang đến lại lớn hơn mấy lần.

Đông Tảo ngoan ngoãn ngồi trong lòng bàn tay Tiêu Tuy, gần như là tùy ý hắn sắp xếp. Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy ở cạnh thấy vậy, trong lòng nhịn không được mà ghen tị.

Hừ, sao lúc các nàng sờ thì lại muốn chạy?

Tiêu Tuy tỉ mỉ kiểm tra cái chân bị thương của Đông Tảo, vô cùng kinh ngạc vì mới sáu bảy ngày mà đã khỏi hẳn.

Tiêu Tuy nhìn vẻ mặt vô tội của Đông Tảo, sự nghi ngờ Đông Tảo là yêu quái lúc trước lại trào lên. Ánh mắt hắn nhìn Đông Tảo tràn đầy hoài nghi.

Đông Tảo không hay biết gì, vẫn theo lẽ thường mang theo gối đệm êm của mình lên một khoảng trống trên bàn sách của Tiêu Tuy nằm, tỉ mỉ quan sát sở thích hắn, hòng tìm ra được tin tức gì đó hữu dụng, giúp cho kế hoạch tìm bạn đời của mình thành công.

Hai người nhìn nhau một lúc, mỗi người đều tự đưa ra kết luận riêng.

Đông Tảo, một con chim béo, ăn và ngủ, giống như rất thích nhìn chằm chằm con người.

Tiêu Tuy, dậy sớm ngủ muộn, luyện kiếm đọc sách viết chữ, người tốt nhưng ai cũng sợ hắn.

Nhưng cách này hình như không có tác dụng gì, hai người đành chuyển cách khác.

Tiêu Tuy bắt đầu thử Đông Tảo.

"Mập Mập." Hắn thử gọi cái tên mà tỳ nữ béo đặt cho Đông Tảo "Đến đây."

Đông Tảo đang đứng chải lông, nghe thấy tiếng Tiêu Tuy thì quay đầu, nhưng hai chữ "Mập Mập" kia, lại thật sự khiến Đông Tảo thương tâm, khiếp sợ nhìn Tiêu Tuy "Ta còn tưởng ngươi khác biệt, vì sao ngươi cũng đối với ta như thế?"

Những lời này là học được từ trong tập truyện, lúc Từ nương nói với Trần thư sinh. Tuy rằng tình cảm giữa hai người chưa đau khổ được đến trình độ đó. Đông Tảo chỉ đơn giản là vận lên người mình, cảm thấy đau thương đến phát sốt.

Tiêu Tuy chỉ nghe thấy một chuỗi tiếng chim hót, hắn không ngừng cố gắng "Lần trước bánh ngọt cho ngươi ăn, còn muốn ăn không?"

"Bánh ngọt gì?" Đông Tảo vội vã quay đầu lại, vụt một cái bay đến bên cạnh Tiêu Tuy, trơ mắt nhìn hắn.

Đây là nghe thấy ăn liền quên tức đây mà.

Tiêu Tuy lấy ra một đĩa bánh đậu xanh nhỏ, dùng ngón tay bẻ ra một miếng nhỏ đặt lên bàn, sau đó lại bẻ thêm hai miếng là ba miếng. Hắn vừa ngăn Đông Tảo mổ xuống, vừa nói "Ăn miếng bên trái trước."

Đông Tảo không hiểu, không phải đều là bánh đậu xanh à, ăn thế nào mà chẳng được?

Nó nửa tin nửa ngờ mổ xuống, ăn miếng bên trái xong lại nghe Tiêu Tuy nói "Ăn miếng bên phải."

Đông Tảo nghe lời ăn, lần này không vội vã ăn nữa mà chờ Tiêu Tuy mở miệng.

Tiêu Tuy đứng lên nói "Miếng còn lại có độc, không thể ăn!"

Đông Tảo kinh hãi, phành phạch bay ra sau, bay lên xà nhà rất cao mới dừng lại.

Nó trúng độc mấy lần, trong lòng hãy còn sợ, lúc này nhịn không được mà cảm thán, ăn gì cũng nguy hiểm vậy ư!

Tiêu Tuy lại ngồi xuống, lời nói vạch trần Đông Tảo "Vậy là ngươi nghe hiểu ta nói gì."

Nói xong cầm miếng bánh bị bẻ lên ăn.

Đông Tảo thở phì phò, nghĩa là lại lừa nó?

Nó lập tức bay lên, vọt đến bên mép Tiêu Tuy, thừa dịp hắn chưa nuốt hết xuống, mãnh liệt mổ lên, đoạt lấy một ít bột bánh về, nuốt xuống.

Sau đó, cổ họng nóng rực lên. Nó phịch một cái ngã vật ra bàn, cảm thấy mình đúng là ngốc đến khỏi cần làm chim nữa!

Lại, lại, lại bị hạ độc!!!!

15. Chương 15

Nếu vết thương ở chân đã khỏi, Đông Tảo tự nhiên cũng không nhàn rỗi nữa.

Nó muốn ra ngoài tìm xem có thứ gì đẹp, có thể nhặt về tặng cho Tiêu Tuy hay không. Thế nhưng tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy lại trông chừng nó như trông chừng trộm, nửa bước cũng không cho ra ngoài. Đến tận qua trưa một lúc, Đông Tảo mới được thả trong lồng chim, xách ra dưới hành lang phơi nắng.

Con chim cái đã mấy ngày không gặp lại bay tới.

"Chuyện tìm bạn đời của ngươi tiến triển đến đâu rồi?" Nó thong thả đậu lên xà nhà nói.

Đông Tảo buồn bã ỉu xìu cuộn mình trên đệm, mềm nhũn đáp "Không có tiến triển gì cả! Ta không tìm được cái gì tốt tặng hắn hết."

"Vậy ta có ý này." Con chim cười, phành phạch bay đến cạnh Đông Tảo, con mắt nhìn đĩa nhỏ trước mặt Đông Tảo "Thế nhưng ta hơi đói, ngươi có thể chia cho ta ít đồ ăn không?"

Đông Tảo lập tức hưng phấn, lưu loát hỏi "Ý gì?"

Nó giương cánh đẩy đĩa thức ăn về phía trước, đáng tiếc bên trong chỉ còn lại ít hạt gạo nhỏ nó vừa ăn còn thừa lại, không đủ nhét kẽ răng con chim kia. Đông Tảo thấy hơi ngại, vội vàng nói "Nếu không, trước khi trời tối, ngươi đến trước cửa gọi ta hai tiếng, ta nghĩ cách cho ngươi vào, rồi chia cơm tối của ta cho ngươi."

Ánh mắt Đông Tảo lóe lên tinh thần ham học hỏi, dè dặt hỏi "Ngươi có thể nói cho ta biết trước không?"

Con chim cái kia biết Đông Tảo là người thành thật, sẽ không lừa người. Vì thế, nó gật đầu nói "Cũng không phải ý gì khác, chỉ là cả người ngươi toàn lông trắng thật xấu, tìm ít đồ có màu sắc trang trí lên thì mới đẹp được. Vừa nãy ta bay tới từ chỗ phòng bếp bên kia, thấy có người đang giết gà, lông gà sặc sỡ vô cùng, nếu ngươi muốn, ta có thể đi lấy cho ngươi mấy cái."

Đông Tảo không biết có bao nhiêu cảm kích "Được, được, thật sự rất cảm ơn ngươi."

Không chỉ cơm tối nay, Đông Tảo nghĩ, com tối mai cũng có thể cho nó ăn cùng. Chỉ là nếu nhiều hơn hai ngày thì nó có chút tiếc.

Con chim cái quay đầu bay đi, khoảng nửa nén hương sau, nó ngậm năm sáu cái lông gà quay lại.

Tỳ nữ béo lúc này vừa lúc ra hành lang trêu đùa Đông Tảo, nhưng mãi mà Đông Tảo không để ý. Nàng ngẩng lên, phát hiện con chim cái kia không biết đến từ lúc nào, mà Đông Tảo thì đang giương đôi mắt hạt đậu tròn xoe lên nhìn nó.

"Cảm ơn ngươi." Đông Tảo nhảy từ trên đệm xuống, tỉ mỉ thu mấy cái lông gà về dưới chân.

Tỳ nữ bảo nhìn hai con chim qua lại tốt đến vô cùng.

Con chim kia coi Đông Tảo như trẻ con, cái gì cũng dạy nó. Lúc này, nó đứng ở bên cạnh không bay đi, từng câu từng chữ chỉ cho Đông Tảo "Ngươi lấy cái lông gà này cắm vào trên đầu ngươi, để cho ngũ quan càng đẹp hơn, nói không chừng còn có thể giúp ngươi trong to lớn hơn."

Đông Tảo nghe thấy cũng đúng, bởi thế càng cắm lông gà lên người, nó lại càng thấy mình anh tuấn. Cái đuôi nhỏ ủ rũ hai ngày nay quả là muốn vểnh ngược lên.

Tỳ nữ béo ở cạnh nhìn há hốc miệng, không hiểu Đông Tảo đang làm gì.

"Chắc là muốn tìm vợ rồi." Tỳ nữ gầy rất có kinh nghiệm, nhìn Đông Tảo một lúc nói "Khi còn bé, chim đực trong rừng ở thôn ta cũng thế, trang trí cho mình càng đẹp hơn để thu hút chim cái ấy mà."

Đông Tảo hồn nhiên không nghe thấy hai nàng nói chuyện, vui vẻ biểu diễn cho con chim cái kia nhìn "Ngươi thấy như này có đẹp chưa?"

Con chim kia quan sát trên dưới một lượt, cho ra một đánh giá cực kì quan trọng "Đẹp hơn biết bao nhiêu. Giờ trông ngươi mới có dáng dấp của một con chim đực này, nếu mà đi trong một đám chim đực, đảm bảo có không ít chim cái yêu thích ngươi."

Trong lòng Đông Tảo cực kì thỏa mãn, bay bay một vòng phía trong lồng chim. Tỳ nữ béo và gầy thấy vậy thì cho là nó đang muốn thu hút con chim cái kia, cả hai dâng lên cảm giác chim nhỏ nhà ta sắp lớn rồi, nhìn Đông Tảo cười hì hì.

Chờ đến xế chiều, Tiêu Tuy quay về, tỳ nữ béo Vương Gia hẳn thích nghe chuyện liên quan đến Đông Tảo, vì thế chưa đợi Tiêu Tuy vào nhà đã đem chuyện Đông Tảo muốn tìm bạn đời lúc ban sáng nói cho hắn biết.

"Con chim cái kia có đến vài lần, hai con chim hình như rất thích nhau, hôm nay còn nhảy múa cho nó xem."

Cho dù Đông Tảo khiến mình kinh ngạc không còn là chuyện lần một lần hai, nhưng Tiêu Tuy nghe thế thì vẫn không nhịn được mà ngạc nhiên, một lúc mới phản ứng lại.

"Tìm bạn đời?"

"Vương Gia, ngài tự mình vào xem đi ạ." Tỳ nữ béo nhớ tới dáng vẻ một thân toàn lông gà của Đông Tảo, cảm thấy muốn cười, nhưng trước mặt Tiêu Tuy lại không dám làm càn, nhịn đến bây giờ quả rất khó chịu.

Tiêu Tuy đẩy cửa ra, tỳ nữ béo bưng khay thức ăn theo sau đi vào.

Liếc mắt nhìn Đông Tảo, Tiêu Tuy đầu tiên là sửng sốt, sau đó là có chút buồn cười. Bộ lông trắng muốt của Đông Tảo vốn xõa tung, lúc này hỗn loạn đủ màu xanh đỏ tím vàng, nhìn từ xa cứ như một cái chổi lông gà.

Đông Tảo ngồi trên bàn cố nén cơn buồn ngủ. Nó vuốt vuốt cái lông trên đầu, để duy trì hình tượng, hôm nay nó không ngủ trưa. Lúc này mí mắt díp lại, vẻ như một khắc sau là có thể mất đà, lăn lông lốc trên bàn như một quả cầu nhỏ.

Tiêu Tuy vội vàng bước lên hai bước, đỡ nó vào trong bàn tay mình, miễn cho nó buồn ngủ quá ngã ra.

Đông Tảo rơi vào một lòng bàn tay quen thuộc, lập tức tỉnh táo lại. Nó mở to mắt, thấy đúng là Tiêu Tuy thì kêu chíp chíp bay lên.

Bay lên cũng không phải vì muốn bay ra chỗ khác mà là nhảy lên bàn vỗ cánh, chân trước chân sau nhảy nhảy, đúng là trông như đang nhảy múa. Chỉ tiếc điệu múa này không có chút hoạt bát nào, ngược lại nhảy nhanh quá lại thành ra giống một quả cầu nhiều màu đang đập đập trên mặt bàn.

Nhìn Đông Tảo nhảy đến thở phì phò, rõ là mất rất nhiều sức, hai ánh mắt lại chăm chú nhìn Tiêu Tuy, chờ hắn nhận xét.

Tiêu Tuy không đành lòng làm Đông Tảo thất vọng, cân nhắc một chút mở miệng nói "Mập Mập ngây thơ đơn thuần."

Đông Tảo cho rằng đây là khích lệ, tâm trạng lo lắng thả lỏng, thân thể đi đến cực hạn rũ xuống, nằm dài ra bàn không nhúc nhích, ngực nhỏ nhấp nhô nhấp nhô theo hô hấp.

“Đây là điệu nhảy nó nhảy lúc sáng à?” Tiêu Tuy quay đầu hỏi tỳ nữ béo.

Tỳ nữ béo gật rồi lại lắc “Buổi trưa thì đúng là nhảy, thế nhưng lại không có múa được như lúc này, chỉ nhảy nhảy hai cái, không có thở gấp.”

“Đây là động tác muốn tìm bạn đời?” Tiêu Tuy lại hỏi.

Tỳ nữ gầy rất khẳng định đáp “Vâng.”

“Cho nên nô tỳ nghĩ.” Tỳ nữ béo đánh bạo nói “Có cần bắt con chim kia đến cho Mập Mập không?”

Mập Mập nghe vậy thì khó hiểu, tại sao lại muốn bắt con chim kia?

Tiêu Tuy nhìn Đông Tảo ngây ngốc, không hiểu sao cười nhẹ một tiếng “Không cần.”

Đông Tảo vừa nãy rõ ràng là muốn làm ra hành động tìm bạn đời với chính hắn, còn không nhìn ra sao? Tiêu Tuy nghĩ, nhưng mà cái loại chuyện thú vị này, hắn không muốn nói cho hai tỳ nữ cùng nghe.

“Hôm nay Mập Mập còn muốn ra ngoài không?” Hắn hỏi tiếp.

“Muốn ạ.” Tỳ nữ béo bị Tiêu Tuy phủ định, trong lòng thấp thỏm, cẩn thận đặt cơm tối chuẩn bị cho Đông Tảo lên bàn.

Tiêu Tuy mở tay ra, tung Đông Tảo ra ngoài “Sau này không cần hạn chế Mập Mập, nó sẽ không bay đi.”

Đông Tảo nghe thấy câu này của Tiêu Tuy, phụ họa chíp chíp kêu.

Tỳ nữ béo vội vàng đồng ý.

Đông Tảo tự mình ngồi nghĩ, cảm thấy lần này thật thành công. Vì thế, thừa dịp sức lực hồi phục, đẩy đĩa nhỏ ra trước mặt Tiêu Tuy, thân thiết mà ngại ngùng mời “Tướng công, cùng nhau ăn đi.”

Tỳ nữ béo biết Tiêu Tuy coi trọng Đông Tảo, nói “Mập Mập muốn chia cho Vương Gia cùng ăn đó ạ. Bình thường tụi nô tỳ đi đến động nó cũng không cho động, che chặt lắm.”

Quả nhiên, vừa nói xong, vẻ mặt Tiêu Tuy hòa hoãn hơn hắn, hầu như còn lộ ra ý cười.

Tỳ nữ béo và gầy líu lưỡi, vẻ mặt cung kính, nhưng trong lòng thầm ghi nhớ kĩ thói quen này của Tiêu Tuy, đợi sau này có thể lôi ra dùng để lấy lòng hắn.

“Ngươi ăn đi.” Hắn vươn ngón tay xoa xoa đầu Đông Tảo.

Đông Tảo ngẩng lên cho hắn xoa.

Tỳ nữ gầy cả gan đi lên trêu Đông Tảo “Mập Mập, cái này cho ta ăn được không?”

Đông Tảo lập tức vội vã lấy cánh đẩy tay nàng ra “Không cho, không cho!”

Ngài nhìn xem. Tỳ nữ gầy dùng vẻ mặt cung kính nhìn Tiêu Tuy, lần thứ hai nghiệm chứng lại lời nói lúc trước.

Hắn rất đặc biệt đối với Đông Tảo.

Tiêu Tuy sửng sốt, trong ngực từ đâu xông đến một mùi vị ngọt ngào như mật, khiến cho cả người hắn cảm thấy niềm sung sướng trước giờ chưa từng có.

Đúng lúc này, cửa phòng chưa đóng chặt lúc nãy bay tới một bóng chim màu nâu. Con chim cái kia giống như một tên trộm thò đầu vào nhìn, thấy Đông Tảo liền kêu lên “Đông Tảo, ta có thể vào ăn không?”

Đông Tảo đương nhiên muốn thực hiện lời hứa, vội vã mời nó vào “Đến ăn đi, đến ăn đi.”

Con chim bay vút vào trong phòng, nghênh ngang đứng trước phần ăn Đông Tảo che chắn kĩ càng, dương dương tự đắc ăn xong khẩu phần ăn của Đông Tảo.

Mà Đông Tảo lúc này, hết lòng tuân thủ hứa hẹn, cố nén ánh mắt tham ăn, rơi vào trong mắt Tiêu Tuy lại biến thành: Tình cảm sâu đậm vợ ăn no ta nhịn đói cũng được.

Sắc mặt hắn lập tức tối đi hai phần.

Không nghĩ tới con chim mật thám này không chỉ ngốc mà còn thèm đòn!

16. Chương 16

Con chim cái ăn được một nửa, quan tâm gọi Đông Tảo qua ăn cùng nó.

Tiêu Tuy ngồi ở sau bàn, có chút lười biếng tựa vào lưng ghế. Hắn nhớ tới dáng vẻ thân thiết của Đông Tảo và con chim kia hôm nọ, trong lòng không được vui lắm.

Không nói đến những phương diện khác, chỉ nói đến việc trong số những người đã từng đi qua đời hắn, Đông Tảo là người đầu tiên cho hắn cảm giác thân thiết, hắn đã cho là, bản thân mình đối với Đông Tảo, cũng có một thân phận độc nhất vô nhị. Nhưng chẳng ngờ, đến cuối cùng, thì Đông Tảo cũng vẫn chỉ là một con chim thôi!

Dù đã tự nhủ, chim mà, bản tính tự nhiên sẽ muốn thân thiết cùng đồng loại, nhưng ánh mắt của Tiêu Tuy có chút ngứa khi nhìn về phía Đông Tảo vẫn vô tư như xưa.

Cái tên mật thám làm người ta đau đầu này!

Bên cạnh góc bàn, Đông Tảo còn chưa phát hiện ra điều bất thường, đi dọc theo mép gạch sàn bốn năm bước, lại quay người bước ngược trở lại. Cho đến tận khi nó đi hết trọn vẹn viên gạch mới chạy sang một viên khác đi tiếp. Mặt đất lạnh lẽo, nhưng Đông Tảo không hề cảm thấy. Hai ngày nay, nó vẫn cảm thấy có một dòng nước ấm chảy trong người mình, dù đa số thời gian đều thoải mái, thì đôi khi, lúc nó chảy đến tim, vẫn thấy nong nóng. Lúc ấy, nó phải đi hết hai viên gạch trên nền mới đỡ một chút.

"Mập Mập." Đầu ngón tay Tiêu Tuy chạm vào một miếng bánh bên cạnh, cắt ngang bước chân của Đông Tảo "Đến ăn điểm tâm."

"Chờ chút!" Đông Tảo không quay đầu lại, kiên trì đi hết viên thứ hai, sau đó mới như trút được gánh nặng, bay lên bàn.

Nó đang vui vẻ, muốn đi đến mổ miếng bánh trong tay Tiêu Tuy. Thế nhưng Tiêu Tuy lại cầm miếng bánh kia lên, ở trước mặt Đông Tảo, cắn một miếng, rồi mới đưa cho nó "Đây."

Mập Mập có thể ăn chung đồ ăn với con chim kia, liệu bây giờ nó còn muốn ăn chung với mình không, Tiêu Tuy nghĩ. Mà vốn dĩ hai người đã cùng ăn chung điểm tâm rồi mà, hắn vẫn đáng tự tin lắm.

Nhưng hắn không ngờ, Đông Tảo còn đang hưng phấn há mỏ đột ngột ngậm chặt lại! Thậm chí còn do dự đứng nhìn Tiêu Tuy. Rõ ràng là đang đói, nhưng không chịu mổ xuống.

Đây không phải ghét bỏ thì là gì… Lần đầu tiên, Tiêu Tuy thấy mình bị đả kích!

Trong nháy mắt, sự chờ mong của hắn khiến Đông Tảo không nỡ từ chối. Dù biết có độc, nó cũng muốn lại gần mổ một cái. Đông Tảo do dự, chậm chạp nhích về trước từng bước một, muốn thử độc vì người yêu. Nhưng lúc nó đang định mổ xuống, Tiêu Tuy lại không hề báo trước rút tay về.

Hắn vô cảm đút nửa miếng bánh còn lại vào miệng "Miễn cưỡng quá thì đừng ăn!". Dứt lời, hắn đứng lên, không thèm để ý đến Đông Tảo, xoay người ra ngoài.

"Ta ăn, ta ăn!" Đông Tảo thấy Tiêu Tuy không vui, vội vã đập cánh đuổi theo, trong miệng vẫn nói chuyện, nhưng lời vừa ra, nó lại là người hoảng sợ trước tiên!

Vì, vì nó vừa nói tiếng người!!!

Bình thường, mặc dù Đông Tảo không biết chính xác người bên ngoài nghe thấy nó nói gì, nhưng nó vẫn chắc chắn lời nó nói ra là tiếng chim. Còn câu kia, từng chữ từng chữ một đều là tiếng người!!!

Đông Tảo bị chuyện này dọa sợ, hít một hơi thật sâu, nấc không thể ngừng, đến mức cả ngực cũng run run.

Tiêu Tuy còn chưa đi quá xa, cũng nghe thấy những lời này, nhưng bước chân của hắn vẫn không dừng lại, đồng thời ảo não tại sao mình vẫn nghe thấy những thứ linh tinh.

Đông Tảo nấc đến tận trưa, cũng ngồi nghĩ đến tận trưa. Trước đây, nó không biết tại sao mình đang từ một con chim nhỏ bình thường lại biến thành một con chim có ý thức. Thì bây giờ, nó cũng không biết tại sao trong nháy mắt, mình lại có thể mở miệng nói tiếng người.

Thật lo! Vì Đông Tảo chỉ là một con chim nên chuyện này chẳng tốt tí nào.

Lúc tối, tỳ nữ béo cho Đông Tảo ăn, thấy nó không bình thường, liền quay sang hỏi tỳ nữ gầy "Sao hôm nay Mập Mập ỉu xìu thế nhỉ?"

Tỳ nữ gầy vừa thêu hoa vừa nói "Có lẽ tại con chim kia không tới." Nàng khúc khích cười, cảm thấy suy nghĩ của mình khá thú vị "Mập Mập giờ biết tương tư rồi."

Đông Tảo ở phía trên đầu các nàng, nghe vậy thì tức giận, ta mới không có tương tư!!!

Nhưng nó không dám mở miệng nói ra. Nó rất sợ mình mở miệng lúc này sẽ nói ra tiếng người, sẽ dọa sợ con người.

Đông Tảo buồn bực đi qua đi lại. Tỳ nữ béo ra ngoài đi một vòng lại chạy vào, mở rộng cửa phòng, cười nói với Đông Tảo "Mập Mập, vợ ngươi lại tới kìa."

Đông Tảo sửng sốt, vợ gì?

Chưa đợi nó hiểu ra, con chim cái đã nghênh ngang bay vào. Hai mắt nó đảo quanh, thấy Tiêu Tuy không ở trong phòng thì cả người phơi ra trạng thái thoải mái nhất.

"Đông Tảo, hôm nay có thể chia thêm cho ta một ít không? Ha ha." Con chim kia hôm nay đã không giúp được gì cho Đông Tảo, lại còn không biết ngại mà nói. Nó nghĩ một chút, bổ sung thêm "Ta có thể kể cho ngươi nghe mấy chuyện ta biết trong cung hôm nay, ừm, và một số chuyện khác nữa."

Đông Tảo đang lo, miệng ngậm chặt không dám nói, vội vã gật đầu.

Con chim kia đậu xuống cạnh bàn đọc sách, thấy Đông Tảo là lạ, đang định hỏi thăm, tỳ nữ béo đã mang một đĩa thức ăn đến trước mặt nó. Nàng chuẩn bị cho mỗi con một phần riêng, để Đông Tảo và nó ăn xa nhau. Đây cũng là phân phó của Tiêu Tuy sau khi thấy hai con chim ăn chung.

Đông Tảo thở dài một hơi, cảm thấy lúc này có thể nói chuyện với con chim kia, nhưng nó còn chưa mở miệng, con chim kia đã ríu rít nói.

"Hôm nay, trong cung xảy ra chuyện lớn, Thái Hậu tìm một cao nhân tới, nói là trong Hoàng Thành có yêu khí." Con chim thở ra một hơi. Nói đến đây, nó hơi dừng lại, cúi đầu mổ gạo, làm cho Đông Tảo gấp đến vò đầu bứt tóc.

"Sau đó thì sao? Sau đó thì sao hả?"

Trong Hoàng Thành, nói hẹp thì là nói cái khối kiến trúc nguy nga giữa thành kia, mà nói lớn, thì chính là nói cả kinh thành. Đông Tảo vẫn còn chột dạ cái vụ mình có phải yêu hay không, lúc này lại không mở miệng nói chuyện được, càng cảm thấy chuyện có thể dính đến người mình.

Lại nói, A Hồ vẫn còn ở trong cung, Đông Tảo thật lo cho hắn.

"Sau đó.." Con chim kia nghỉ một lúc "Sau đó thì bắt được yêu quái, hai con chuột tinh. Ta không nhìn thấy, cũng không dám tưởng tượng. Chuột xấu như vậy mà thành tinh thì sẽ thành cái dạng gì?"

Không phải A Hồ, cũng không phải mình! Đông Tảo thở ra, lại thấy khi nãy mình mở miệng nói điểu ngữ, tim cũng bình thường lại.

"Thái Hậu nói, chuyện này còn chưa xong đâu. Bà ta lệnh Hoàng Đế hạ chỉ, mỗi nhà trong kinh thành đều phải chú ý động tĩnh của yêu tinh, bắt sống còn có thể có thưởng, thật nhiều thật nhiều tiền thưởng! Cũng không biết vì cái gì mà Thái Hậu lại tức đến mức này."

Con chim lơ đãng nói "Qua đợt bão táp này, nếu như ta có thể thu hút được một người thì thật tốt, nửa đời sau cũng không cần phải đi bắt mồi nữa."

Đông Tảo nghe vậy, trong lòng trống rỗng, cẩn thận dịch sang bên cạnh một bước.

Con chim cái vẫn chưa phát hiện ra điều kì lạ của Đông Tảo, vui vẻ giơ móng vuốt của mình lên cho Đông Tảo nhìn "Này, nhìn cái móc trên vuốt ta này, mấy cái loại như chuột tinh á, ta trảo một cái thì chuẩn một cái luôn! Yêu tinh mà thân hình nhỏ như ngươi ấy, ta cũng thừa sức bắt được."

Đông Tảo gần như lạnh run.

"Nhưng mà ngươi không cần sợ yêu quái đâu." Con chim kia ghé sát vào Đông Tảo, nói nhỏ "Ngươi ở đây, đừng nói là yêu tinh, cho dù là Diêm Vương, sợ là cũng không dám đến. Ta đúng là to gan lắm mới dám đến đấy." Ngoài ra còn phải thêm lí do là rất đói vào thêm nữa.

Đông Tảo bị con chim ghé đến sợ cứng người "Vì, vì sao???"

Nó sợ mình lộ ra điểm khác thường sẽ khiến cho chim kia nghi ngờ, sau đó một vuốt, quắp lấy nó bay vào cung tranh công.

"Cái vị Vương Gia kia đó." Con chim nhỏ giọng "Trên người có mùi lạ lắm, ngửi thấy là sợ. Ngươi nghĩ đi, lâu như vậy rồi, ngoài ta ra, ngươi có nhìn thấy con chim khác không?"

"Trên người A Tuy không có mùi lạ." Mặc dù sợ, Đông Tảo vẫn dũng cảm bảo vệ Tiêu Tuy "Người A Tuy rất thơm, hơn nữa lúc trước ở đây còn có một con mèo đen, suýt nữa là bắt ta ăn thịt rồi."

Con chim nghiêng đầu, tiến lại gần Đông Tảo hít hà, bổ sung "Đúng mà, chả trách trên người ngươi bây giờ cũng có mùi thối, còn ngốc nghếch cho là mùi thơm."

Nó nói xong thì cọ má mình lên má Đông Tảo "Sắp tới ta phải đi một thời gian, đi về phía Nam, lúc về không biết ngươi còn ở đây không, nếu còn, cho ta ăn ké bữa cơm nhé?"

"Hửm?" Bầu không khí chợt biến thành cảnh chia xa, Đông Tảo không nhịn được bất ngờ "Ngươi đi về phía Nam làm gì?"

"Tránh rét, ngốc." Con chim cái giương cánh "Lúc này đi cũng muộn rồi, hy vọng là không chết rét chết đói trên đường là được."

Nói đến câu sau, nó đã bay đi mất, chỉ còn lại bóng lưng. Đông Tảo lần đầu tiên kết được một người bạn đồng loại, trong lòng có chút luyến tiếc, giương cánh muốn bay theo tạm biệt thì vừa ra đến cửa, đã bị một bàn tay chuẩn xác chụp lấy.

"Muốn đi đâu?"

Đông Tảo choáng váng ngẩng lên, thấy sắc mặt lạnh lùng của Tiêu Tuy, không biết hắn đã đứng ở cửa bao lâu.

"Ta đuổi theo nàng, nàng phải đi rồi." Đông Tảo nhỏ giọng nói.

Vừa nói nó liền hối hận. Tại sao lại là tiếng người? Rõ ràng lúc nãy nói chuyện với con chim kia vẫn còn là tiếng chim mà?

Đông Tảo hận không thể che miệng mình, nhưng nó lại thấy Tiêu Tuy giống như không nghe thấy. Mãi sau, hắn mới chậm rãi, hàm xúc nhìn chằm chằm Đông Tảo "Đuổi theo nàng...?"

Tiêu Tuy vốn định quay về nhìn Đông Tảo, ai ngờ chưa vào đến cửa đã thấy con chim kia lại tới. Ban ngày, Đông Tảo còn từ chối thân thể với hắn, mà lúc này lại đầu chụm đầu nói chuyện. Hay nói thẳng ra là mặt dính mặt. Giờ lại còn muốn bay đuổi theo nó?

Ai thèm quan tâm có phải nghe nhầm hay không? Tiêu Tuy thật muốn tét mông Đông Tảo!

Đêm.

Đông Tảo có chút lo lắng.

Không chỉ vì chuyện yêu quái con chim kia nói cho nó nghe lúc trước khi bay đi, mà càng vì lúc này, nó hầu như không thể khống chế được mình nói tiếng người hay tiếng chim.

Hơn nữa, A Tuy hình như có chút không vui.

Đông Tảo không ngủ được, đứng trên chăn nhìn vẻ mặt khi ngủ của Tiêu Tuy, nhớ tới chuyện hắn nói với mình trước khi đi ngủ.

"Ta biết ngươi nghe hiểu, nếu ngươi muốn cùng thành đôi với con chim kia, thì sớm bỏ cái ý nghĩ cái ấy đi."

A Tuy sao lại cảm thấy mình muốn thành đôi với con chim kia? Đông Tảo không hiểu lắm, nhưng nó nghĩ mấy chuyện này vẫn nên nói rõ ràng thì mới tốt.

Ban ngày không có dũng khí mở miệng, Đông Tảo thừa dịp tối đen, đối diện với Tiêu Tuy ngủ say có phần dịu dàng hơn, gan nó to ra, nhẹ nhàng nói, giọng nói gần như hòa nhập vào với bóng đêm "Ta không muốn thành đôi với con chim kia, ta muốn thành đôi với ngươi…"

Đông Tảo nói xong, thở phào. Đại khái đã nói ra được lời trong lòng, nó bắt đầu thấy buồn ngủ.

Nó lăng đến cạnh cổ Tiêu Tuy, vô cùng thỏa mãn ngủ chung với hắn.

Tiêu Tuy chậm rãi mở mắt, hô hấp của hắn vẫn vững vàng, cánh tay giật giật, đầu ngón tay chạm lên cạnh cổ mình, rất nhẹ, rất nhẹ mà xoa xoa đầu Đông Tảo.

17. Chương 17

Tình trạng nghe nhầm có vẻ càng ngày càng trầm trọng.

Nhưng Tiêu Tuy cũng không lo lắm. Hắn càng nhìn Đông Tảo, càng thấy cái tên mật thám nhỏ này kì lạ. Lúc trước, hắn chỉ loáng thoáng nghe nhầm, trong mười lần mà nghe được một lần đã là nhiều rồi. Nhưng giờ, chỉ cần Đông Tảo ở trước mặt hắn, mở miệng nấc một tiếng thôi cũng thấy có hơi người rồi.

Lại thêm, sau mỗi lần nói tiếng người, điệu bộ chột dạ của Đông Tảo lại càng lòi ra vẻ giấu đầu hở đuôi, làm Tiêu Tuy nổi hứng thăm dò nó một phen.

Bởi vậy, khi Thái Hậu lấy cớ quan tâm, lệnh đạo sĩ trừ yêu trong cung đến Tĩnh Vương phủ xem xét, Tiêu Tuy dù biết bà có ý đồ riêng, vẫn không từ chối.

Tới đúng lúc lắm, hắn nghĩ.

Nắng sớm ấm áp chiếu qua cửa sổ vào trong phòng. Đông Tảo bị tiếng người bên ngoài đánh thức, đang định mở mắt bay ra ngoài kiếm ăn giống mọi ngày. Đôi mắt nó bỗng nhiên dừng lại trên khuôn mặt đang nhắm mắt say ngủ của Tiêu Tuy.

Bình thường vào giờ này, Tiêu Tuy đã ra ngoài từ lâu. Đông Tảo chưa từng được nhìn thấy vẻ mặt hắn ngủ lúc ban ngày, lúc này hơi sững sờ. Đầu óc ngái ngủ khiến nó can đảm hơn, trong lòng dâng lên một niềm vui rạo rực. Nó ngập ngừng giẫm lên ngực Tiêu Tuy, gọi thử "A Tuy…?"

Tiêu Tuy không phản ứng, nhịp thở vẫn đều đặn.

Đông Tảo lại càng to gan. Vì mới sớm đã gặp được chuyện tốt, nó nhịn không được khẽ cười hai tiếng "hí hí". Nó nghênh ngang đi lên phía trước hai bước, nghiêng đầu hôn lên cằm Tiêu Tuy, chẳng thèm ngại.

Tiếc là miệng A Tuy có độc, Đông Tảo cực kì tiếc nuối nhìn chằm chằm bờ môi nhợt nhạt của hắn. Nó do dự mãi cũng không dám mổ xuống, chỉ cạ cạ lên hõm vai Tiêu Tuy.

Sau đó, một bàn tay bỗng nhiên túm Đông Tảo xuống khỏi chăn.

Tiêu Tuy vuốt ve đầu Đông Tảo. Hắn nhìn cái tên mật thám nhỏ một giây trước còn đang si mê mình mà lúc này lại giả bộ đến là ngờ nghệch. Đông Tảo liếc đôi mắt đen láy qua nhìn Tiêu Tuy, nghiêng đầu, như đang nói: Ngươi nhìn ta làm gì?

Tiêu Tuy đành chịu, dùng ngón tay gõ nhẹ lên ấn đường của Đông Tảo.

Ăn xong bữa sáng, Đông Tảo hấp ta hấp tấp bay theo Tiêu Tuy vào thư phòng. Nó vốn muốn đặt mông xuống gối êm chợp mắt thêm một lát cho đã giấc, ai ngờ Tiêu Tuy cứ mở miệng nói tới nói lui.

"Trong cung xảy ra chuyện yêu quái." Tiêu Tuy lật sách, ánh mắt tập trung, giọng nói bình tĩnh "Cả kinh thành đều đang xôn xao. Thái Hậu lo lắng, nên lệnh pháp sư đến Vương Phủ trừ yêu, không biết có kết quả gì không."

Đông Tảo run bần bật, khiếp sợ nhìn Tiêu Tuy.

Tiêu Tuy vờ như không thấy, nói tiếp "Ta đã bảo Vương Phủ chỉ có mấy người, chẳng thể có chuyện yêu quái gì. Thế nhưng bọn họ lại nói, hoa hoa cỏ cỏ, mèo mèo chó chó đều có thể thành tinh, cho nên vẫn cần phải xem xét."

Lại muốn đến Vương Phủ? Đông Tảo bị dọa, cặp mắt đen láy rưng rưng, trông đến là tội nghiệp.

Lúc trước còn mạnh miệng, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ này của nó, Tiêu Tuy lại không đành lòng dọa nó nữa. Mặc dù, trong lòng hắn đã nắm chắc chín phần là Đông Tảo có thể nói chuyện, giờ chỉ cần kiểm tra lại mà thôi.

Mà Đông Tảo, vừa nghe Tiêu Tuy nói vậy, trong lòng có biết bao lo sợ không dám nói. Nhưng có sợ cũng vô ích, không bao lâu nữa đạo sĩ kia lại tới rồi.

Người tới cùng rất nhiều, Tiêu Tuy đứng dậy ra cửa nhìn. Đông Tảo sợ mình ngơ ngơ ngác ngác lại bị người ta bắt đi đổi tiền, vội vã bay đến đầu vai Tiêu Tuy, bám chặt không chịu xuống. Một đôi vuốt nhỏ bé bấu chặt vào vải vóc trên trên người Tiêu Tuy. Một cục nhỏ trắng trắng tròn tròn đứng ở trên người Vương Gia như vậy, không muốn người ta nhìn thật khó mà!

Mọi người đều biết tính tình Tĩnh Vương cô độc lạnh lùng, nào ngờ hắn lại chịu cho một con chim nhỏ đậu trên người mình. Một người một chim điệu bộ thân thiết, người biết hay không biết, đều có thể nhìn ra được thân phận của Đông Tảo là không hề tầm thường.

Ai cũng tò mò, căng mắt ra nhìn kĩ Đông Tảo, nhưng chỉ dám cúi gằm mặt xuống. Sau khi hành lễ, tất cả cùng đi vào trong. Tiêu Tuy quay lưng lại đi ở phía trước. Đông Tảo đậu trên vai hắn nhịn không được quay đầu nhìn.

Thật ra trước đó Đông Tảo đã thấy đạo sĩ rồi.

Hai mươi năm trước, có một người đạo sĩ trung niên lên núi, liếc mắt liền biết A Hồ là hồ li tinh, vì vậy nổi lên ác ý muốn chém yêu. Đáng tiếc, ông ta đạo hạnh không sâu, không cách nào thu phục được A Hồ, chỉ đành phẫn nộ quay về, hẹn ngày pháp lực cao cường lại đấu tiếp. Trong lòng A Hồ có nguyện vọng muốn trải qua tu luyện – lịch kiếp – thành tiên, cho nên không thể phạm sát giới. Hắn sợ đạo sĩ lại đến tìm mình gây chuyện, nên đành xuống núi.

Vì thế, Đông Tảo cũng không thích đạo sĩ, cũng nhớ là phải tránh xa bọn họ. Ai ngờ bây giờ đạo sĩ tìm tới tận cửa luôn rồi!

Nó len lén liếc nhìn đạo sĩ mặc áo gấm phía sau, trong lòng hoài nghi, sao lại mặc như vậy, không giống đạo sĩ trong tưởng tượng của nó chút nào.

Chỉ mong ông ta cũng chỉ là một đạo sĩ gà mờ không có pháp lực thâm hậu!

Vào đến nội viện, mọi người dần tán ra. Tiêu Tuy không có ý định quan sát nữa, mang Đông Tảo quay về thư phòng. Đạo sĩ ở ngoài sân sai từng tiểu đạo sĩ cùng mình đi tìm từng phòng một. Đông Tảo đứng trên thành cửa sổ, vểnh tai nghe tiếng nói chuyện bên ngoài, dự rằng có biến thì sẽ tót ngay về phòng Tiêu Tuy ẩn nấp.

Tỳ nữ béo và gầy rất hứng thú với chuyện yêu ma quỷ quái, đi sau đạo sĩ mặt hiền hỏi "Đại sư, yêu quái trông như thế nào?"

"Yêu quái à? Đầu tiên là có thể nói tiếng người, nếu là loại yêu này, nhất định là có chút đạo hạnh. Thứ hai là có thể hóa thành hình người, loại này thường có phép thuật, nếu không loại bỏ sớm, sẽ gây ra hậu họa lớn vô cùng…"

Tiếng của đạo sĩ loáng thoáng truyền vào tai Đông Tảo. Nó nghe xong thì rất lo lắng.

"Sợ?" Tiêu Tuy bỗng nhiên lên tiếng, dọa Đông Tảo thiếu chút thì ngã khỏi khung cửa.

Nó nhìn lại, Tiêu Tuy đang đứng phía sau, nhìn nó vô cùng thích thú.

"Ngươi là cái đồ tiểu yêu quái." Một tay Tiêu Tuy bắt lấy Đông Tảo, ngón tay còn lại xoa xoa gò má nó "Nếu giờ ngươi mở miệng nói với ta, ta sẽ giấu giúp ngươi, ra ngoài mời nhóm đạo sĩ kia đi."

A… A Tuy cũng biết!

Đông Tảo bị dọa sợ, nấc lên. Nó ngồi trong tay Tiêu Tuy run run, cảm thấy mình không thể giấu thêm được nữa, đành tỏ vẻ thật đáng thương, ứa nước mắt nói "Ta… Ta nói, ngươi đừng để đạo sĩ bắt ta đi…"

Nó mở miệng nói rõ từng từ, tiếng nói trong trẻo, trơn tru. Tiêu Tuy dù đã biết trước, nhưng vẫn ngẩn hết cả người.

Tên mật thám nhỏ này thế mà nói được tiếng người thật!

"Ta thật sự không phải yêu quái." Đông Tảo nôn nóng sắp khóc "A Tuy, ngươi đừng để bọn họ bắt ta đi, ta chưa từng làm chuyện xấu nào!"

"Lừa ta không tính là chuyện xấu sao?" Tiêu Tuy nhướn mày.

"Ta… Ta…" Đông Tảo dừng một chút, ấp úng nói "Ta… Ta đền cho ngươi."

"Đền cho ta cái gì?" Tiêu Tuy hỏi tiếp, trong mắt hiện ra ý cười rõ ràng.

Đông Tảo tự cổ vũ bản thân, nhắm mắt nói lớn "Lấy ta đền cho ngươi!"

Tỳ nữ béo đang đi trong viện hơi dừng bước, khó hiểu nhìn xung quanh, ai vừa nói chuyện thế nhỉ?

18. Chương 18

Đông Tảo cảm thấy mình đúng là một kẻ biết toan tính.

Nó lấy mình đền cho Tiêu Tuy, biến tướng chính là đang yêu cầu Tiêu Tuy làm bạn đời của nó. Còn nếu đào sâu hơn nữa, Tiêu Tuy mà đồng ý, thì bản thân nó lại là người được lợi.

Đông Tảo cẩn thận ngước mắt lên, muốn quan sát phản ứng của Tiêu Tuy. Tiêu Tuy lấy ngón tay chọc chọc vào trán nó.

Cái loại cảm giác kì lạ cứ luôn quấn quýt lấy Tiêu Tuy từ sau khi tên mật thám này xuất hiện rốt cuộc đến giờ phút này đã được tháo gỡ rồi. Mặc dù, chuyện chim có thể nói tiếng người là chuyện quái lạ nhất mà Tiêu Tuy từng gặp dưới vòm trời này, nhưng khi được đặt lên người Đông Tảo, hắn lại cảm thấy cũng tốt.

"Lấy ngươi đền cho ta?" Tiêu Tuy cười "Ngươi cũng có mắt nhìn đấy."

Quả nhiên…

Sắc mặt Đông Tảo ủ rũ. Nó sợ Tiêu Tuy nghĩ nó giở thói khôn vặt, vội vàng muốn ôm lấy hắn. Nhưng Tiêu Tuy lại nói "Ngươi vốn là chim của ta rồi, cái này không tính."

A Tuy nói mình là chim của hắn! Đông Tảo giống như được cho một giọt mật, cả người tràn đầy tư vị ngọt ngào.

Nhưng cũng vì thế mà Đông Tảo không biết phải làm sao.

"Vậy… Vậy…" Nó do dự nghẹn lời, sợ nói ra cái gì không đúng, đạo sĩ ở ngoài sẽ chạy đến bắt nó đi.

"Không thì vậy đi." Tiêu Tuy quyết định giải vây cho Đông Tảo "Chuyện này cứ nhớ đấy đã, nhớ là ngươi còn nợ ta một nguyện vọng, bao giờ ta nói ra thì ngươi nhất định phải đồng ý. Chỉ một nguyện vọng thôi, có được không?"

Đông Tảo không ngừng gật đầu "Được, được."

Sau đó, hai người lại hỏi sang những chuyện khác.

Đông Tảo nghiêm túc đứng trên giá bút trên bàn, ra sức nhìn Tiêu Tuy. Tiêu Tuy hỏi gì thì đáp nấy.

“Ngươi có tên không?”

“Có, có.” Đông Tảo gật đầu “Ta là Đông Tảo, Đông là mùa đông, Tảo là sáng sớm. Tên này là A Hồ đặt cho ta, vì ta sinh ra vào một sáng mùa đông.”

“A Hồ?” Một cái tên khác xuất hiện trong lời nói của Đông Tảo khiến Tiêu Tuy có chút bất ngờ. Hắn hiểu kì hỏi “A Hồ là ai?”

“Là bạn của ta.” Đông Tảo thấy thái độ hòa nhã của Tiêu Tuy, không giống như kiêng dè yêu quái, nên bay từ trên giá bút xuống. Thế nhưng, nó vẫn không thể nói quá nhiều về A Hồ. “Ta không thể nói cho ngươi nghe thêm những thứ khác được.”

“Nhưng A Hồ rất tốt với ta.” Đông Tảo chậm rãi bổ sung thêm một câu.

Nó rất bảo vệ người bạn duy nhất này của mình.

Từ trước đến nay, Tiêu Tuy đều cho rằng mình là người thân thiết nhất với Đông Tảo. Ai ngờ, khi nói đến A Hồ, giọng nó lại càng mềm mại hơn, càng khiến người ta thương yêu hơn.

Sự chênh lệch giữa hai người làm Tiêu Tuy khó chịu. Nhưng hắn đoán, A Hồ này rất có thể là người chủ đầu tiên của Đông Tảo, nên nó mới bảo vệ hắn ta như vậy.

Đối với chuyện này, Tiêu Tuy thật sự không thể đào bới được cái gì, chỉ đành tạm thời đè nén xuống đáy lòng.

“Vậy ngươi thật sự là yêu quái à?”

“Ta không phải yêu quái.” Đông Tảo vội nói “Ta chưa từng tu luyện, tự nhiên có một ngày, ta đột nhiên hiểu chuyện. A Hồ nói đây là do tốt số, ta cũng nghĩ là như vậy.”

Lại là A Hồ.

Tiêu Tuy lấy tay chọc chọc thân thể béo tròn của Đông Tảo, chuyển trọng tâm câu chuyện “Vậy đến bây giờ, ngươi trải qua bao nhiêu mùa đông rồi?”

Đông Tảo tính toán. Nó vừa hay bằng tuổi Tiêu Tuy. Nhưng một con chim nhỏ như nó, thọ nhất thì sống được bảy tám năm, còn không, sẽ vì đủ các loại nguyên nhân, như bị bắt chẳng hạn, thì chỉ sống được không quá ba năm. Nếu nó nói mình đã sống ba mươi năm, vậy còn không phải tự nhận mình là yêu quái sao?

Trong lòng Đông Tảo không muốn Tiêu Tuy nghĩ mình là yêu quái lắm.

Hồ li đã từng nói với nó, con người rất sợ yêu quái. Nhẹ thì cả đời không qua lại với nhau, nặng thì mời đạo sĩ đến bắt. Ví dụ như lúc này đây, đạo sĩ vẫn còn đang ở ngoài kia, Đông Tảo thì không dám yên lòng chút nào.

“Ba, ba mùa.” Đông Tảo líu lưỡi, nói xong còn đánh bạo, khẳng định gật gật “Đúng, đúng là như thế.”

Tiêu Tuy không nghi ngờ gì, tự mình tính một chút, có lẽ Đông Tảo cũng sẽ không làm bạn với mình được bao lâu nữa. Trong lòng hắn không khỏi sinh ra chút muộn phiền “Đừng sợ, sau này, ta sẽ tự mình chăm sóc ngươi.”

Có lời hứa của Tiêu Tuy, sự lo lắng và sợ hãi của Đông Tảo bay mất sạch. Lát sau, nó phấn chấn đứng trên vai Tiêu Tuy, theo hắn ra ngoài. Lúc nhìn thấy vị đạo sĩ phía trước, nó cũng không cảm thấy ông ta có thể làm gì mình.

“Có thu hoạch gì không?” Tiêu Tuy từ trên bậc thang nhìn xuống.

Cử chỉ và lời nói của hắn rất uy nghiêm và khí thế. Đông Tảo thấy mình lúc này như Chúa Sơn Lâm trong rừng sâu.

Đạo sĩ kia không dám chậm trễ, vội vàng tiến lên khom người hành lễ “Tiểu viện nơi đây không có điều dị thường gì. Vương Gia cứ yên tâm. Chỉ là những chỗ khác thì không biết thế nào.”

Lúc ông ta nói chuyện, hình như có phát hiện ánh nhìn khác hướng đến người mình. Vị đạo sĩ ngẩng đầu lên, phát hiện có một con chim đang đứng trên đầu vai Vương Gia, đôi mắt đen láy, theo động tác cúi đầu mà trong veo như nước.

Ha ha, Đông Tảo thầm nghĩ, tên đạo sĩ này quan sát lâu như vậy mà vẫn không nhìn ra, quả nhiên là một tên lừa đảo không sai!

Nhất thời, cả người nó thoải mái hẳn. Tâm trạng căng thẳng từ sáng sớm cũng buông lỏng.

Mà vị đạo sĩ kia, từ sau khi bước vào cửa, ông ta vẫn luôn quan sát thái độ của Tiêu Tuy. Nhận ra hắn có chút thân thiết với Đông Tảo hơn người bình thường, tuy rất ngạc nhiên, nhưng vẫn không bỏ qua cơ hội để nịnh nọt. Bản thân ông ta là một người không có quá nhiều bản lĩnh, chỉ là động tác võ thuật có chút đẹp mắt. Có thể qua mắt Thái Hậu, hơn phân nửa là do công phu múa mép của ông ta rất giỏi. Giờ cơ hội nằm ngay trước mắt, lí nào lại không mở miệng đây?

Ôm thêm cái đùi lớn Tĩnh Vương, sau này hai bên đều có thể lưu chút đường lui.

Đạo sĩ cân nhắc từ ngữ một chút, mở miệng nói "Con chim trên vai Vương Gia quả thực không tầm thường!"

Đông Tảo nguyên bản còn đang ngốc nghếch nhảy qua nhảy lại trên vai Tiêu Tuy, nghe thấy câu này, nó hơi cứng người lại.

Không… Không phải nói không có gì bất thường sao? Đông Tảo sợ hãi, nghĩ mình khi nãy quá vênh váo rồi! Nó còn đang sợ, Tiêu Tuy đã đưa tay đè lại động tác giương cánh bay lên của nó, hỏi "Không tầm thường thế nào?"

Hắn cũng không muốn đạo sĩ phát hiện Đông Tảo là yêu quái.

Đạo sĩ thấy Tiêu Tuy có hứng thú, trong lòng vui vẻ, ngựa theo đường cũ nói "Đây là một con chim cực kì có linh tính, cũng rất có duyên với Vương Gia, nếu nuôi bên người, sẽ rất thịnh vượng. Sau này, không chỉ mang phúc đến cho ngài, mà còn cho cả Vương Phi và Thế Tử."

Đông Tảo nghe vậy, như lạc vào sương mù. Có rất nhiều từ nó nghe không hiểu, nhưng sợ hãi nên tạm thời nghẹn xuống.

Đạo sĩ còn ba hoa thêm một hồi.

Nhưng những lời ông ta nói, Đông Tảo nghe không hiểu, Tiêu Tuy cũng lười tin.

Ngoại trừ tỳ nữ gầy và tỳ nữ béo muốn ở lại thảo luận pháp lực với đạo sĩ, Đông Tảo theo chân Tiêu Tuy quay về thư phòng, cũng không quá để tâm đến chuyện này nữa.

Đông Tảo rốt cuộc lại có thể mở miệng nói chuyện trước mặt Tiêu Tuy, lập tức lộ ra vẻ hiếu học.

"A Tuy, Vương Phi là cái gì?"

Tiêu Tuy đang lật sách, tùy ý trả lời "Là thê tử của Vương Gia."

"Thế Vương Gia là cái gì?"

Vương Gia không phải là cái gì mà là người! Lời này đảo qua đầu Tiêu Tuy một vòng, cảm thấy không được ổn thỏa lắm "Ta chính là Vương Gia."

Đông Tảo kinh ngạc kêu lên một tiếng, nhưng thật ra nó vẫn chưa hiểu.

Nhưng bản thân mình chính là Vương Phi, điều này thì nó hiểu.

"Vậy còn Thế Tử là cái gì?"

Tiêu Tuy không khó hiểu lắm khi thấy Đông Tảo hỏi câu này. Hắn khép sách lại, chú tâm nói chuyện với Đông Tảo. "Thế Tử là con trưởng của Vương Gia và Vương Phi, có thể thừa kế tước vị Vương Gia ở thời điểm thích hợp."

"Ừm, cái này ta nhớ rồi." Đông Tảo trịnh trọng gật đầu.

Không phải chỉ là con trưởng thôi sao? Khi nó đến thời kì sinh sản, nó sẽ sinh cho A Tuy cả ổ trứng ba bốn quả.

Nhưng mẹ của Đông Tảo đã quên dạy nó rằng, chim đực, thì không thể sinh sản!

19. Chương 19

Sắc trời vừa sáng, Giang Tử Dương và Giang Tử Hằng đã mặc quần áo luyện công bước ra ngoài, trước sau đều có hai thị vệ đi kèm.

Bọn chúng bị áp giải đi luyện công như thế đã nửa tháng nay, ý định đến kinh thành để chơi đùa cũng bị chặt đứt. Lúc này, ngoại trừ về nhà, chúng chẳng còn nguyện vọng nào khác.

Thế nhưng, chỉ có thể đợi đến trước năm mới, có người nhà đến đón, bọn chúng mới được về.

Hai người tự an ủi mình, cúi đầu đi về phía trước. Đi qua hết một tường viện, khi đến cửa trúc viện của Tiêu Tuy, bỗng nhiên có một cục bông trắng thu hút ánh mắt của bọn chúng.

Cũng chẳng phải cái gì khác mà chính là cái tên đầu sỏ làm khổ bọn chúng – Đông Tảo!

Đông Tảo đang ngồi trên bồn hoa lật đến lật đi đống đá nhỏ. Nó nhặt ra rất nhiều viên đá mà nó thấy đẹp, đặt sang một bên. Lúc này, nó đã nhặt được năm sáu viên, dự định mang về cất đi, lựa cơ hội tặng cho Tiêu Tuy.

Đông Tảo nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu lại, thấy Giang Tử Dương và Giang Tử Hằng đang trừng mắt nhìn nó.

Đông Tảo cũng đã quen mặt hai đứa nó, lập tức sợ hãi bay lên, ở trên không trung, phòng bị nhìn bọn chúng.

Đây là hai đứa trẻ hư đã khiến nó chịu không ít nỗi đau thể xác, Đông Tảo hãy còn nhớ kĩ.

"Con chim thối tha kia…" Giang Tử Dương nói thầm. Mặc dù nó có chút hối hận vì lúc trước bắt nạt Đông Tảo. Thế nhưng, sự hối hận này là do nó bị phạt chứ không phải do nó đã làm khổ Đông Tảo.

Đông Tảo có thể thấy được hai tên nhóc này vẫn còn địch ý với mình. Nó sợ bọn chúng lại ra tay lần nữa, nên nhanh chóng đứng lên bờ tường cao cao nhìn xuống. Vốn dĩ, nó muốn quay đầu bay thẳng đi, nhưng tiếc cái đống đá kia, mắt chăm chú nhìn không rời.

Mà Giang Tử Dương thấy đống đá Đông Tảo loay hoay nhặt trên đất, lại thấy Đông Tảo do dự, trong lòng nảy ra một ý. Nó chạy tới đá tung đống đá kia, khiến cho mấy viên đá lăn đi khắp nơi. Sau đó thì vênh váo đắc ý do trả được thù, nghênh ngang rời đi.

Đông Tảo giật mình nhìn nó, trong lòng không vui. Nó đợi hai người kia đi hẳn rồi mới dám từ trên bờ tường bay xuống, kiên nhẫn nhặt lại các hòn đá.

Tỳ nữ béo đứng ở xa xa nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng không vui. Nàng thương xót Đông Tảo, lại càng không thích hai tên nhóc không hiểu chuyện. Cũng vì thế, nàng không dám để Đông Tảo ở ngoài quá lâu, một lát đã dùng đồ ăn dụ nó về.

Chờ đến lúc Tiêu Tuy quay lại, tỳ nữ béo nhịn không được vòng vo nói cho hắn biết.

Nàng nói hết từ đầu đến đuôi, cuối cùng còn nói thêm "Mập Mập bị làm cho giật mình, có vẻ rất sợ."

Lúc nàng nói, Đông Tảo đang đứng trên tay Tiêu Tuy ăn quả nhỏ. Nó mổ một cái được một miếng nhỏ, nghe thấy nàng nói thì nghếch cái mặt mê man lên nhìn nàng.

Đợi tỳ nữ béo lui ra xong, Tiêu Tuy mới thản nhiên hỏi "Sáng bị dọa sao?"

Đông Tảo lắc đầu, chăm chú ăn trái cây "Ta bay lên, ừm, bọn chúng không bắt được ta."

Kỳ thật, Đông Tảo không quá căm.ghét hành vi của Giang Tử Dương và Giang Tử Hằng lắm, vì nó đã gặp qua rất nhiều đứa trẻ như thế. Và cũng do đó, mà nó cho rằng trẻ con rất nguy hiểm. Đồng thời, ưa gây chuyện cãi nhau, là bản tính trời sinh của chúng.

Nhìn cái lí luận ngờ nghệch này của nó là đủ hiểu Đông Tảo có cái nhìn đơn giản về cuộc đời như thế nào rồi đấy.

"Hai ngày nữa là bọn chúng về Giang Nam rồi, chắc không quay lại nữa đâu." Tiêu Tuy có ý an ủi Đông Tảo, nói "Ngươi đừng sợ."

"Có A Tuy ở đây, ta không sợ tí gì hết." Giọng Đông Tảo trong trẻo, ngữ điệu thoải mái, khiến người ta nghe ra được sự thành thật trong đó.

Trong lòng Tiêu Tuy hơi rung động, đưa tay xoa đầu Đông Tảo thể hiện sự thân thiết. Đông Tảo quên sạch những gì hai người vừa nói, ngẩng đầu, xấu hổ hỏi Tiêu Tuy "Có thể cho ta ăn thêm một chút không? Ngọt ngọt, rất ngon!"

Nói xong, nó lại sợ Tiêu Tuy nghĩ nó ăn quá nhiều, vội vã bổ sung "Hôm nay ta mới ăn có hai thứ, nên giờ có chút đói. Bình thường, ta không ăn nhiều như thế đâu."

Sắc mặt Tiêu Tuy vẫn như cũ. Đông Tảo không nhìn ra được là hắn tin hay không tin. Nó còn đang thấp thỏm lo âu, Tiêu Tuy đã lấy một quả nhỏ khác trong đĩa đưa đến miệng nó. Đông Tảo ăn một mạch hết nửa quả, mới quay đầu đi "Không ăn nổi nữa, không ăn nổi nữa rồi!"

Tiêu Tuy lấy khăn lau tay, thuận tiện thả nửa quả Đông Tảo ăn dở lên đĩa, giống như đó không phải là trái cây quý hiếm do ngoại quốc tiến cống.

"Xin ngươi lau mặt giúp cho ta." Bên má Đông Tảo dính nước trái cây, bộ lông trắng bị nhuộm thành màu hồng phấn. Nó không biết điều này, nó chỉ biết lông bị dính nước ươn ướt.

Đông Tảo ưỡn ngực ngẩng đầu đứng trước mặt Tiêu Tuy, thoải mái đợi Vương Gia lau mặt cho mình, từ ngữ nói ra cũng lễ độ vô cùng. Đây là những từ nó mới học được từ tập truyện tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy đọc ngày hôm nay.

Tiêu Tuy nhịn cười lau mặt cho Đông Tảo. Lúc đầu, hắn chỉ nghĩ là bị nước trái cây dính vào, nhưng lau đi lau lại vẫn không thấy nhạt màu. Tiêu Tuy cúi đầu nhìn ngón tay cầm trái cây khi nãy, thấy bên trên cũng bị nhiễm hồng mới hiểu ra lí do tại sao lông của Đông Tảo lại bị như thế.

Đông Tảo không hề hay biết gì về cái má hồng của mình. Nó bay một vòng trong phòng, liền nhớ ra mấy viên đá nó vất vả đem về.

Đông Tảo đứng ở đầu bàn, thấy Tiêu Tuy đang cúi đầu nhìn ngón tay, lông mi rủ xuống, đẹp như một bức tranh vẽ. Trái tim bình thường dễ kích động lúc này lại thình thịch thình thịch đập loạn.

Nó đánh bạo, nâng cao tinh thần, cơn buồn ngủ sau khi ăn no cũng bay biến, thầm nghĩ đây đúng là một dịp tốt để thực hiện kế hoạch tìm bạn đời.

Tiêu Tuy đang nghĩ xem làm cách nào để xóa sạch màu. Ngón tay còn dễ chứ lông của Đông Tảo thì... Hắn ngẩng đầu lên nhìn Đông Tảo, chỉ thấy con chim kia đang thở phì phò lôi kéo từ trên giá sách ra một cái bao nho nhỏ buộc lại từ khăn tay.

Đây chính là do tỳ nữ béo lấy khăn gói lại giúp nó, bên trong, tất cả đều là mấy viên đá nó tìm được trong ngày hôm nay.

Cái dáng tròn vo của Đông Tảo cộng với bộ dạng ra sức lôi kéo đồ vật của nó rất thú vị. Tiêu Tuy cũng không thấy cái vòng tròn bị nhuộm hồng kia có gì không hay, mà trái lại, còn khá dễ thương.

"Cái này tặng cho ngươi." Đông Tảo vất vả lắm mới kéo được đồ đến trước mặt Tiêu Tuy, há mỏ thở gấp "Ta cố ý chọn cho ngươi đấy."

Nó rất xấu hổ hỏi Tiêu Tuy, giọng nói bé tí như muỗi kêu "Ngươi có thích không?"

Đoạn này giọng Đông Tảo nhỏ quá, lại líu ra líu ríu, cho nên Tiêu Tuy không nghe thấy.

Tiêu Tuy cúi đầu nhìn những viên đá kia, có viên thuần trắng, có viên màu hổ phách, lung ta lung tung cộng lại cũng phải đến sáu viên. Không viên nào giống với viên nào, đúng là cũng có nét đẹp riêng.

Chỉ là đối với Tiêu Tuy đã từng thấy qua vô số kì trân dị bảo trên đời mà nói, kém xa nhiều lắm!

Lúc Đông Tảo tìm bạn đời, nó thật sự rất thấp thỏm. Mấy ngày nay, nó nghe rất nhiều tập truyện mà tỳ nữ gầy và tỳ nữ béo đọc, trong đó, vấn đề lớn nhất giữa hai phu thê chính là môn đăng hộ đối.

Đông Tảo vừa nghe vừa học, sâu sắc cho rằng đó là đạo lí. Sau khi hiểu được đạo lí, nó liền khó nhịn mà đem mình với Tiêu Tuy ra so sánh đối chiếu với bốn chữ "môn đăng hộ đối".

Tạm thời, trí thức về quyền lực phú quý, Đông Tảo còn chưa có, nó chỉ có thể so sánh trên phương diện tướng mạo. Nó sống ba mươi năm đều bị kêu là đồ quái dị nên tự nhiên cũng cho rằng mình là đồ quái dị. So sánh với Tiêu Tuy quả là không xứng. Còn cả khí chất nữa, nó cũng không bằng được Tiêu Tuy…

Đông Tảo cúi đầu không dám liếc mắt nhìn Tiêu Tuy, hồi hộp chờ hắn trả lời.

Tiêu Tuy cầm đống đá nhỏ lên, có chút khó hiểu nhìn Đông Tảo "Những thứ này dùng để làm gì?"

"Ta cảm thấy rất đẹp, ngươi có thích không?" Đông Tảo lấy dũng khí lớn tiếng hơn một chút.

Tiêu Tuy hoàn toàn không biết tâm lý của Đông Tảo. Hắn nhớ lại lời tỳ nữ béo nói với hắn, rằng Đông Tảo đã vất vả như thế nào mới tìm được đống đá này về, nên tự nhiên cho là Đông Tảo rất quý trọng chúng, muốn giấu chúng đi, mà lúc này, nó chỉ định cho hắn một viên mà thôi.

"Đẹp lắm, ngươi cất kĩ đi đi." Hắn đẩy mấy viên đá về lại trước mặt Đông Tảo.

Hoàn toàn không biết, hành động này trong mắt Đông Tảo chính là từ chối.

Tim Đông Tảo răng rắc vỡ nát. Hai con mắt đen láy lập tức ầng ậc nước, giọng nói mang theo nức nở "Ngươi, ngươi không thích sao?"

Tiêu Tuy không hiểu "Sao vậy?"

Tặng cho ngươi đó, ngươi nhận lấy đi, nhận xong là chúng ta có thể làm phu thê rồi. Thế nhưng những lời này Đông Tảo đều không dám nói ra để trả lời cho câu hỏi của Tiêu Tuy.

Nó buồn bã nói "Không sao." Sau đó, vất vả thu khăn tay lại cắn trở về.

Tiêu Tuy phát hiện tâm trạng của Đông Tảo không ổn, nhưng lại không biết vì sao nó không ổn. Hắn vốn còn muốn đến hỏi hai câu, vậy mà hạ nhân đã mang công văn đến, khiến hắn không thể phân thân ra làm.

Hơn nửa ngày sau, Đông Tảo cứ luôn ủ rũ. Nó ngồi trên xà nhà cao cao nhìn Tiêu Tuy, buông tiếng thở dài.

Chờ đến khi sắc trời tối đen, Đông Tảo khát muốn uống nước mới bay ra ngoài tìm tỳ nữ béo. Nó bay qua một cái gương đồng. Vốn dĩ nó cũng chỉ giống như bình thường mà bay qua thôi. Nhưng hình ảnh chớp lóe lên lại làm nó ngẩn cả người, vội vàng lui lại nhìn.

Trong gương, cái con chim nguyên bản chỉ trắng trắng tròn tròn, lúc này, hai bên má cạnh mỏ lại có thêm chút màu hồng phấn, trông rất khôi hài.

Đông Tảo giống như bị sét đánh cho cứng còng cả người.

Nó không ngờ mình còn có thể xấu đến một cảnh giới mới như thế!

20. Chương 20

Mình đã dùng cái bộ dạng này để tìm bạn đời ư? Đông Tảo nhớ lại nụ cười của Tiêu Tuy lúc lau mặt cho mình, cảm thấy hẳn là hắn đang cười nó rồi!

Đông Tảo cuộn mình thành cục thịt nhỏ trắng trắng mập mập phía trước gương đồng, kinh ngạc nhìn vào trong gương, trong mắt lộ ra âu lo, khắc khoải vô bờ.

Cái bộ dạng này rốt cuộc phải làm sao mới tốt đây?

Nó không nản vì tìm bạn đời không thành công. Nó chỉ sợ bản thân càng ngày càng xấu đến không thể vãn hồi!

Lúc Tiêu Tuy giải quyết xong công việc, sắc trời đã tối đen. Hắn nhớ ra từ nãy đã không thấy Đông Tảo ở trong phòng, cho nên đứng dậy ra ngoài đi tìm.

Khi ấy đã đến giờ cơm tối, chúng tỳ nữ đang bưng khay thức ăn gấp gáp đi lại trên hành lang để đến nhà ăn thì nhìn thấy Tiêu Tuy đứng chắp tay ở phía trước, vội dừng bước hành lễ.

"Mập Mập đâu?" Tiêu Tuy hỏi.

Tỳ nữ phía trước không phụ trách chăm sóc Đông Tảo cho nên không biết. Tiêu Tuy đứng yên tại chỗ cho các nàng đi vòng qua. Sau khi xác định Đông Tảo không ở bên ngoài, hắn đi thẳng đến cửa phòng – nơi tỳ nữ béo và gầy vẫn hay cho Đông Tảo ăn.

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy nghe tiếng bước ra, thấy Tiêu Tuy thì ngay lập tức chỉ cho hắn chỗ của Đông Tảo.

Lúc trước, tỳ nữ béo cũng muốn đi tìm Tiêu Tuy rồi. Thế nhưng nàng sợ quấy rầy hắn xử lí công vụ nên không dám qua nữa.

Nàng theo sau Tiêu Tuy, bước nhanh vào phòng "Đã như vậy một lúc lâu rồi ạ. Nó cứ cắm đầu vào nước không chịu ra, tỳ nữ nhấc nó ra một cái là nó lại phi vào ngay. Trời thì rét, tỳ nữ sợ nó lạnh, cho nên cách một lúc lại đổi nước ấm một lần."

Tiêu Tuy tiến lên phía trước, chưa bước được hai bước đã thấy Đông Tảo đậu trên thành chậu. Tuy nó có quay đầu nhìn thoáng qua Tiêu Tuy, nhưng rất nhanh đã lại chúi đầu xuống nước.

Được cái Đông Tảo lông dày, không những không chìm xuống mà còn nổi lềnh phềnh trên mặt nước, miễn cưỡng lắm cũng chỉ có cái đầu là bị nó cắm xuống. Hai cánh phành phạch tát nước.

Tiêu Tuy nhận ra hành động này của nó là đang rửa mặt.

Quả nhiên, Đông Tảo vò vò mặt chưa được bao lâu liền nhảy ra ngoài. Lông chim ướt sũng còn chưa kịp rũ hết nước, nó đã bay tới trước gương đồng kiểm tra.

Lúc nó bay vốn đã mất rất nhiều sức, bây giờ, lông chim bị dính nước lại càng khiến nó vất vả hơn. Sau khi rời khỏi nước ấm, không khí lạnh bao quanh trở nên rõ rệt hơn, Đông Tảo nhịn không được mà run run. Nó cắn răng bay đến trước gương đồng một lần nữa, nương theo ánh sáng mờ nhạt của ngọn nến cẩn thận soi lại mặt mình. Thế nhưng, một bàn tay từ phía sau bỗng nhiên vươn tới ôm lấy nó.

"Sao lại ngốc vậy chứ?" Tiêu Tuy bất đắc dĩ nói khẽ, lấy khăn khô tỳ nữ béo đưa tới, dịu dàng bọc nó lại, xua tan khí lạnh trên người nó.

Đông Tảo ỉu xìu, hai con mắt đen láy rưng rưng liếc nhìn Tiêu Tuy.

Trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác tủi thân không chịu được.

Nó thật đáng thương! Nó vốn đã xấu, hôm nay lại còn bị dính thêm cái màu khó coi này lên mặt, đúng là xấu đến không còn gì bằng! Đã vậy, A Tuy lại còn nói nó ngốc…

Nhưng Đông Tảo cũng cảm thấy mình không thể phản bác lời của Tiêu Tuy… Nó dường như ngốc thật…

Tiêu Tuy không nói nhiều nữa, mang thẳng Đông Tảo đến thư phòng, dặn dò tỳ nữ mang tất cả đồ ăn đến đó. Hắn ngồi trên ghế gỗ, đích thân lau khô nước trên người cho Đông Tảo.

Chờ đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Tiêu Tuy mới lại mở miệng nói "Trời lạnh như vậy, sao lại ngâm cả người vào trong nước thế? Nếu bị cóng thì có phải khổ rồi không?"

Đông Tảo đang buồn, ủ rũ không nói chuyện. Nhưng được Tiêu Tuy cẩn thận lau người cho, lại nghe thấy ngữ khí ấm áp của hắn, chút tinh thần hiếm hoi còn sót lại của Đông Tảo lập tức bị nhen cháy lên.

"Nhưng mà ta thật xấu." Đông Tảo yếu ớt nói. Những lời này khiến người ta quá mức đau lòng, dù cho Đông Tảo có tự mình thừa nhận, nó cũng không muốn phải thừa nhận trước mặt Tiêu Tuy.

"Xấu?" Tiêu Tuy hoàn toàn không biết Đông Tảo còn có suy nghĩ như vậy.

Xét từ góc độ của hắn mà nói, tên mật thám nhỏ Đông Tảo này tuy không được coi là loài chim đẹp nhất, nhưng nhanh nhẹn dễ thương thì khó có loài nào sánh bằng. Chưa kể, nó còn có khả năng độc nhất vô nhị là biết nói chuyện, biết tự mình phiền não, lộ ra bộ dạng đáng thương nhỏ bé.

"Xấu!" Đông Tảo rất khẳng định đáp lại. Đồng thời, nó càng cúi thấp đầu, xấu hổ đến mức không muốn ngẩng lên nữa.

Tiêu Tuy nhịn cười, không biết tiêu chuẩn xấu đẹp của thế giới loài chim chúng nó, cho nên hỏi "Vậy phải trông thế nào mới đẹp?"

Đông Tảo chậm rãi ngẩng đầu lên, giọng lại nhỏ đi một chút, hơi ngượng ngùng nói "Trông như A Tuy rất đẹp."

"Một người một chim làm sao mà so được?" Tiêu Tuy lau cho Đông Tảo gần khô. Hắn sợ Đông Tạo lạnh nên lấy hai tay ôm lấy nó "Ta cảm thấy ngươi rất dễ thương mà."

Trong lòng Đông Tảo ấm áp, nhưng cũng không tin lắm. Không dưng mà nó bị các con chim khác gọi là "đồ quái dị" suốt ba mươi năm. "Người đừng lừa ta nữa, ta biết mình rất xấu."

Âm thanh của nó không còn giòn giã như xưa nữa, cả người héo rũ, hoàn toàn cho rằng đây là sự thật.

Đông Tảo ngẩng đầu nhìn Tiêu Tuy. Nó nói thêm một câu, chất giọng non trẻ mang theo nghẹn ngào càng lộ ra sự đáng thương "Nếu như, nếu như sau này ta vẫn xấu như này, ngươi có còn cần ta nữa không?"

Đông Tảo nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy rất sợ việc bị Tiêu Tuy ghét bỏ.

Tiêu Tuy xoa xoa cái mặt đã nhạt màu của Đông Tảo "Ta lừa ngươi làm gì? Không xấu chính là không xấu."

Hắn không hiểu sự buồn bã của Đông Tảo bắt nguồn từ đâu, nhưng vẫn kiên trì an ủi nó.

"Thật, thật sao?" Trong đáy lòng Đông Tảo dần dần dấy lên một niềm hi vọng. Nó tha thiết nhìn Tiêu Tuy.

Tiêu Tuy gật đầu "Màu trên mặt ngươi chỉ hai hôm là phai, đừng lo."

Nghe được câu an ủi này, tâm trạng Đông Tảo mới khá hơn một chút. Thế nhưng trước khi đi ngủ, nó vẫn lo lắng chạy đi soi gương, cái màu hồng kia hình như đúng là có nhạt đi một chút như lời Tiêu Tuy nói.

Đông Tảo nghe tiếng nước Tiêu Tuy tắm rửa từ phòng trong, tâm tư nhộn nhạo, cẩn thận giương cánh bay kên, đậu phía trên tấm rèm che, ló đầu vào nhìn lén.

Tiêu Tuy ngồi ở trong bồn, quay lưng về phía nó. Tóc dài xõa tung, hợp với hơi nước mờ trắng không ngừng vấn vít bay lên trông như tiên cảnh.

Đông Tảo ngây ngốc ngắm nhìn một lúc, không thể nói rõ xem cảnh này có bao nhiêu quen thuộc. Tuy vậy, ý nghĩ này cũng chỉ thoáng qua trong đầu nó, rất nhanh đã biến mất.

Một trận gió lạnh thổi qua, Đông Tảo rùng mình. Nó nhìn lại, thấy cửa sổ không biết đã bị mở ra một cánh tự lúc nào. Trăng đêm nay rất sáng, soi rõ bên trong đình viện. Đông Tảo bay đến bên cửa sổ, nhìn chằm chằm ánh trăng. Lúc nó đang định bay đi, một bóng người bỗng nhiên im lặng xuất hiện trước cửa sổ.

Đông Tảo bị y dọa sợ, còn đối phương hình như cũng cảm thấy kì quái khi thấy trong phòng có một con chim nhỏ. Nhưng hiển nhiên, y không coi Đông Tảo là mối đe dọa gì. Ai ngờ, Đông Tảo đột ngột giương cánh, lao mạnh vào phòng trong, lớn tiếng hô lên "A Tuy!"

Tiếng nước trong phòng trong tí tách rơi, hắc y nhân ngoài cửa sổ nhanh chóng phi thân vào theo. Y không thể tin được mà nhìn chằm chằm Đông Tảo. Con chim đó vừa nói tiếng người ư...?

Hắc y nhân còn chưa kịp nghĩ nhiều, Tiêu Tuy đã dùng kiếm vén rèm hướng thẳng về phía y.

Hắc y nhân không hoảng hốt lắm, y đi chuyến này vốn đã quyết tâm phải chết. Nhưng sau khi liên tiếp giết chết bốn ám vệ của Tiêu Tuy, y đã ước lượng được trình độ võ công của Tiêu Tuy. Y tự tin y có thể giết chết hắn!

Hắc y nhân rút vũ khí ra nghênh chiến. Đao kiếm hai người chạm nhau, vang lên tiếng lách cách không ngừng trong không khí. Đông Tảo nghe tiếng, trong lòng run lên sợ hãi.

Nhưng nó rất nhanh đã nghĩ ra một ý. Nó cẩn thận bay từ trên xà nhà ra ngoài cửa sổ, đứng trên nóc nhà hô to "Người đâu! Người đâu!"

Hắc y nhân không hiểu sao một con chim lại biết nói. Lúc trước, y cứ nghĩ là mình nghe nhầm. Nhưng lúc này, lần thứ hai nghe thấy âm thanh của Đông Tảo một cách rõ ràng, y giật mình.

Cũng vì sự thất thần trong nháy mắt này, kiếm của Tiêu Tuy đã lướt qua cổ y, cắt ra một vết thương vừa dài vừa sâu, máu đỏ mạnh mẽ trào ra.

Một kiếm này của Tiêu Tuy rõ ràng không có ý định lưu lại mạng sống cho hắc y nhân, y khó tin ngã xuống.

Ánh mắt Tiêu Tuy lạnh băng, vẻ mặt vô cảm, giơ cái kiếm đã cắt cổ hắc y nhân giống như cắt đậu phụ lên, đâm xuống tim y, để y hoàn toàn chết đi.

Còn hắn, trên người chỉ khoác duy nhất một cái áo khoác, hai chân để trần, tóc ướt xõa tung sau người, lại không hề có chút hỗn loạn nào.

Thị vệ bên ngoài bị tiếng của Đông Tảo dọa sợ, lục đục chạy tới. Bọn họ vừa vào cửa đã bị cảnh tượng khiến cho không thốt nổi lên lời, liên tục xin lỗi vì mình hộ chủ bất lực.

Tiêu Tuy không để ý đến bọn họ, đi thẳng ra ngoài, ngẩng đầu lên nóc nhà gọi Đông Tảo "Đông Tảo, xuống đây!"

Sau khi trải qua chuyện lớn như vậy mà việc đầu tiên hắn làm lại là đi ra ngoài tìm chim…!

Mọi người ai cũng có suy nghĩ riêng, nhưng tất cả đều cúi gằm mặt không dám ngẩng lên nhìn. Chỉ có tỳ nữ béo nhìn thấy Đông Tảo bay nhanh từ trên nóc nhà xuống, đậu trên tay Tiêu Tuy, vô cùng lo lắng kiểm tra thân thể Tiêu Tuy.

Nó xác nhận Tiêu Tuy đánh nhau xong không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm, đậu trên vai hắn không chịu xuống.

Lúc này, trong phòng, máu văng khắp nơi, buổi tối không thể ngủ lại nữa, Tiêu Tuy đi vào phòng trong rửa qua mặt, chải đầu, rồi đi đến phòng bên cùng Đông Tảo.

Về phần chủ của hắc y nhân kia là ai, trong lòng Tiêu Tuy đã nắm được bảy tám phần, đồng thời cũng lạnh đi hai phần.

Trải qua chuyện vừa nãy, tâm trạng Đông Tảo phập phồng lên xuống. Đến tận trước giờ đi ngủ, nó còn tự cảm thấy không thể lại khinh địch như vậy nữa.

Thừa dịp Tiêu Tuy đang thương nghị chuyện điều tra với thủ hạ, nó cuộn mình lại trên cái bàn mềm mại, hướng về phía ánh trăng ngoài cửa sổ cầu xin "Hi vọng vị đại thần tiên ở đây có thể nghe thấy lời của con, con chỉ có hai nguyện vọng là mong A Tuy sau này được bình an và con có thể đẹp hơn một chút thôi, chỉ hai điều này thôi, những điều khác con không có cần đâu."

Đông Tảo nói xong lại cảm thấy mình nói nhanh quá, vội vã bồi thêm "À không, không phải, vừa nãy nói nhanh quá, con còn bỏ sót một điều, ngài nghe thêm một chút có được không?"

"Hi vọng A Tuy sẽ thích con." Đông Tảo nhỏ giọng thì thầm, cuối cùng còn không yên tâm lắm mà dặn dò vị đại thần tiên kia "Ngài nhất định phải thành toàn cho tâm nguyện của con đó nha, cảm ơn, cảm ơn ngài!"

Tối nay, từ trong trúc viện ra đến bên ngoài Tĩnh Vương phủ đều không yên, đèn đuốc hầu như được thắp sáng cả đêm, đề phòng nghiêm ngặt.

Mà ở căn phòng bên cạnh trúc viện, Đông Tảo yên lặng tựa sát vào cần cổ Tiêu Tuy, mềm giọng an ủi hắn "Đừng sợ, đừng sợ, A Tuy đừng sợ nha."

Mặc dù Đông Tảo đã mệt mỏi ngủ mất, Tiêu Tuy vẫn bị hành động của nó đánh tan chút băng lạnh trong lòng…

Đông Tảo thở phì phò, yên tĩnh ngủ say khiến cho Tiêu Tuy đang tỉnh táo cũng dần dần cảm thấy buồn ngủ lây. Hai người tựa cùng một chỗ, say giấc…

21. Chương 21

Hôm sau, tin tức Tĩnh Vương bị ám sát đã được truyền vào trong cung từ sớm.

Hoàng Đế lười biếng nằm trên long sàng không muốn dậy, đá đá A Hồ, mơ mơ màng màng oán hận hắn "Ngươi phiền chết đi được, lát nữa đi lâm triều giúp ta đi…"

Thái giám vội vàng từ bên ngoài đi vào, cúi đầu đứng cách màn lụa năm sáu bước chân, nghiêm túc nói "Khởi bẩm Bệ Hạ, Tĩnh Vương Điện Hạ đêm qua bị ám sát, thụ thương không nhẹ!"

Tiêu Diễm đang nằm ườn nghe vậy ngồi bật dậy, vén mạnh bức rèm, lộ ra nửa thân trên "Ngươi nói cái gì?"

"Bệ Hạ, Tĩnh Vương Điện Hạ đêm qua bị ám sát." Thái giám lặp lại lần nữa, sắc mặt cũng không tốt lắm. Chuyện này không phải chuyện đùa, nhất định sẽ tạo ra một trận chấn động trong triều.

Mới sáng ra đã nhận được tin lớn như vậy, còn buồn ngủ gì nữa cơ chứ!

Tiêu Diễm vốn đã phiền chuyện triều chính, giờ lại bất ngờ xảy ra chuyện như này, y quả thực đau hết cả đầu "Ngươi lui xuống trước đi."

Thái giám vừa đi, A Hồ đã hiện thân, an ủi Tiêu Diễm "Đừng nôn nóng!"

Tiêu Diễm đi chân trần trong phòng "Sao lúc này lại lòi ra một con thiêu thân thế cơ chứ? Ta có ra ngoài nói không phải ta làm, e là cũng không có mấy người chịu tin ta."

Tuy rằng Tiêu Diễm chưa từng nghĩ đến việc giết chết thúc thúc ruột của mình, nhưng ngay lập tức, y lại cảm thấy chẳng bằng lúc này Tiêu Tuy chết luôn đi, thì có phải thu dọn tàn cục dễ hơn không? Bên võ tướng không có người tâm phúc, y có thể thuận lí thành chương thu hồi binh quyền, hợp nhất hai phe trong triều.

Nhưng Tiêu Tuy cố tình lại bị thương… Tin này chắc chắn đã lan khắp triều, lâm triều không biết sẽ ra làm sao nữa… Đám quan viên kia vốn đã khó trị, bây giờ… Ngay cả nghĩ Tiêu Diễm cũng không dám nghĩ nữa.

A Hồ đi đến kéo tay Tiêu Diễm về giường, nhỏ giọng nói "Ngươi trước tiên đừng nôn nóng, lát nữa ngươi bãi bỏ buổi lâm triều, đến thẳng Tĩnh Vương phủ thăm hắn đi."

Thích khách là do hồ li phái đi, đêm qua không trở về, cho nên hắn cũng đã biết chuyện không thành. Hắn thậm chí còn nghi ngờ Tiêu Tuy có thật sự bị thương hay không? Hắn muốn đến nhìn tận mắt mới có thể yên tâm được!

Trong vòng một buổi sáng, tin tức quả nhiên đã truyền khắp trong triều và nhân gian, dư luận xôn xao, những võ tướng như Trần Khởi Minh lại càng giận tím cả mặt, chỉ hận lúc này không lôi ra được bằng chứng gì rõ ràng để đối chất với Hoàng Đế. Bên dưới lại càng hỗn loạn hơn. Nếu không phải Tĩnh Vương phủ biểu thị lúc này không tiếp khách, e là cả đám đã kéo đến rồi.

Lại nghe Hoàng Đế nói muốn đến Tĩnh Vương phủ, bọn họ không nhịn được mà mắng hai câu "Mèo khóc chuột!"

Đối lập với bên ngoài gió nổi mây bay, trong Tĩnh Vương phủ phải nói là vô cùng yên ả.

Đông Tảo cẩn thận đậu trên thành chậu, nín thở chúi đầu vào trong nước, sau đó ngẩng lên lắc lắc rũ nước. Cuối cùng, nó quay sang nhìn Tiêu Tuy, nói "A Tuy, xin ngươi lau mặt giúp cho ta!"

Từ sáng đến giờ nó đã rửa mặt ba lần nhưng vẫn chưa rửa hết được màu phấn hồng trên mặt.

Chờ Tiêu Tuy lần thứ hai lau khô nước trên lông chim cho nó xong, Đông Tảo lại giương cánh bay đến trước gương đồng săm soi. Đáng tiếc, nó có rửa kĩ đến đâu, vệt hồng kia cũng vẫn không chịu nhạt đi.

Tiêu Tuy cúi người, đầu ngón tay ấn ấn cái mặt núc ních của Đông Tảo, nhìn trái nhìn phải, trầm ngâm nói "Hình như… Vẫn chưa rửa sạch được."

Đông Tảo khó khăn nâng cái đầu tròn của mình lên, hấp tấp đáp lại "Thế bây giờ phải làm sao đây?"

"Thật ra cũng nhạt đi chút rồi." Tiêu Tuy đỡ mặt Đông Tảo, chăm chú nói "Ngươi phải nhẫn nại đợi, có khi mấy ngày nữa là hết."

Hắn thấy Đông Tảo như này cũng rất đáng yêu mà.

Nhưng Đông Tảo rõ ràng rất để ý chuyện này, nói "Không! Ta muốn nó mất nhanh một chút cơ!"

Lúc trước tỳ nữ béo đến đưa bữa sáng cho nó còn chọc chọc mặt nó nói trông nó như hát tuồng.

"Ta trông giống hát tuồng lắm à?" Đông Tảo không hiểu hát tuồng là gì, lúc này nhớ ra mới vội hỏi "A Xuân nói với ta đó."

"Hát tuồng à?" Tiêu Tuy đặt cái khăn sang một bên, xoa tay. Hắn nghĩ nghĩ, chắc là tỳ nữ béo đang nói đến một nhân vật trong loại hình biểu diễn nghệ thuật dân gian, chứ trong kinh kịch của Kinh Thành chưa thấy bao giờ.

Giọng Đông Tảo âu lo, gật đầu "Đúng rồi đó!" Sau đó nó lại tha thiết nhìn Tiêu Tuy "Là như thế này à?"

Trên mặt những người đó bôi bôi cái màu hồng không lau sạch được này thì cho dù có diễn cái gì cũng thật buồn cười. Tiêu Tuy cho rằng như thế thì sao mà sánh được với mật thám nhỏ nhà hắn chứ?

Vì thế, hắn rất khẳng định mà lắc đầu với Đông Tảo "Không giống, không giống một chút nào hết."

Đông Tảo lúc này mới thở phào.

Hoàng Đế chỉnh đốn công việc xong cũng không dám lười biếng nữa. Mặc dù lúc ngồi trong xe ngựa có ngủ gà ngủ gật một chút, nhưng vừa xuống xe cái là y lập tức tỉnh táo lại ngay.

"Lát ngươi phải ở cạnh ta đấy, ta có chút sợ!" Y nhỏ giọng nói.

Thái giám đứng cách y không xa, cho rằng y đang nói chuyện với mình, vội hỏi "Bệ Hạ, ngài vừa nói gì?"

Tiêu Diễm xua xua ống tay áo, giả vờ bình tĩnh "Không, ngươi cách ta xa một chút."

Hồ li ẩn mình ở một bên, chỉ để một mình Tiêu Diễm nhìn thấy mình, đưa tay xoa xoa cổ Tiêu Diễm, ngữ khí trấn an rõ rệt "Có ta đây rồi."

A Hồ ngẩng đầu nhìn cổng Tĩnh Vương phủ, không nói gì thêm. Hắn không nhịn được mà nghĩ đến Đông Tảo. Từ ngày Đông Tảo vào đây, hắn không còn nghe được tin tức gì của nó nữa.

Hồ li tu luyện mấy trăm năm, luôn một thân một mình không có bạn bè bằng hữu gì. Ba mươi năm trước, Đông Tảo ngây ngốc lại rơi từ trên trời xuống. Bộ dạng đáng thương của nó khiến lòng trắc ẩn của hồ li hơi động. Hắn đặt tên cho Đông Tảo, dạy cho Đông Tảo một vài đạo lí làm người.

Hồ li hiểu rõ bản tính của Đông Tảo. Nói Đông Tảo ngốc là không đúng. Chẳng qua, nó chỉ nhìn đời, nhìn người quá đơn giản mà thôi. Hồ li có thể vất bỏ rất nhiều thứ, nhưng Đông Tảo, hắn thật sự không lỡ kéo nó xuống nước chung.

"Sau khi vào thì nghĩ cách cứu Đông Tảo ra." Hồ li đứng bên cạnh Hoàng Đế, cùng y đi vào trong. Một đám thị vệ vây quanh bọn họ tiến thẳng vào cửa trúc viện, nhưng ngoại trừ mấy nô tỳ ra thì không còn thấy bất kì bóng dáng nghênh đón nào.

Tiêu Diễm không để ý chuyện này, nhưng y lại rất để ý lời nói của hồ li, nghi ngờ giận dỗi "Ngươi vẫn còn nhớ con chim đó?! Còn muốn cứu nó? Cứu cái rắm ấy!"

Thị vệ đi cạnh thấy Tiêu Diễm tự nhiên mở miệng nói lẩm bẩm thì sợ hãi. Thái giám cũng sợ, cho dù không biểu lộ ra ngoài mặt nhưng trong lòng đã sớm tự nhủ phải nói chuyện này cho Thái Hậu biết.

Thái Hậu nói quả không sai, bên cạnh Bệ Hạ vẫn còn yêu vật quấn thân chưa tan hết!

"Ngươi cũng biết tính cách của Tiêu Tuy, hắn sao có thể quan tâm gì đến Đông Tảo? Bây giờ không biết nó bị nhốt ở đâu, mặc kệ cho tự sinh tự diệt rồi. Là ta sai, ta để nó tới Kinh Thành, ta đương nhiên phải đưa

nó về. Không cần nói gì đâu, cứ nói ngươi lo lắng thân thể Tĩnh Vương không khỏe, không tiện nuôi dưỡng Đông Tảo là được."

Mặc dù hồ li từng nghe nói Đông Tảo đang sống rất tốt, nhưng hắn không được tận mắt chứng kiến, hắn vẫn nghi ngờ. Đặc biệt là khi đối tượng là Tiêu Tuy.

Hồ li kiên nhẫn như vậy khiến cho Tiêu Diễm thu lại cảm xúc một chút, chỉ hừ mà không nói gì thêm, thái độ cam chịu.

Hai người còn đang nói chuyện đã đến trước trúc viện. Sau khi thông truyền, mới có một người trông như quản sự đi ra tiếp đón. Người đó hành lễ với Tiêu Diễm xong thì nói "Vương Gia hôm qua gặp phải thích khách bị thương, giờ đang nghỉ ngơi ở bên trong ạ."

Tiêu Diễm tỏ ra thân thiết hỏi "Thương thế có nghiêm trọng không? Ngươi mau dẫn Trẫm đến xem."

Trong phòng, Đông Tảo đứng trên đầu giường nhìn Tiêu Tuy, hai tỳ nữ ở bên dọn dẹp băng vải dính máu. Đợi các nàng ra ngoài rồi, Đông Tảo mới cẩn thận bay xuống chỗ đầu vai của Tiêu Tuy, ghé vào lỗ tai hắn hỏi "A Tuy, ngươi muốn ngủ sao?"

Nó không hiểu sao đang yên đang lành, tự nhiên lại đi nằm làm gì?

Tiêu Tuy cười khẽ, thò tay nhét Đông Tảo vào trong chăn "Ừ, ngươi ngủ cùng ta đi."

Vừa nghe đến ngủ, Đông Tảo để mặc Tiêu Tuy. Nó cũng đang muốn tìm một cái gối êm ái để ngủ, không ngờ hôm nay lại gặp được chuyện tốt, có thể ngủ cùng A Tuy ngay giữa ban ngày.

Cửa phòng mở ra, hai tay còn chắp sau lưng của Tiêu Diễm lập tức buông xuống hai bên sườn, giống như lúc nhỏ bị Tiêu Tuy dạy dỗ. Cái thói quen này vẫn chưa tài nào sửa được!

Hồ li kéo tay y, cùng y bước vào trong, nhưng trong ánh mắt của mọi người, chỉ có thể nhìn thấy Tiêu Diễm một mình bước vào.

Đông Tảo mơ mơ màng màng ngủ cạnh Tiêu Tuy. Nó mông lung nghe thấy có tiếng người nói chuyện.

"Chuyện này nhất định phải tra cho rõ! Trẫm sẽ sai người xử lí nghiêm khắc, Tĩnh Vương cứ nghỉ ngơi một thời gian ngắn cho tốt hẳn lên, thân thể vẫn quan trọng hơn."

"Tạ ơn Bệ Hạ quan tâm." Tiêu Tuy có chút lãnh đạm.

Đông Tảo ló cái đầu ra khỏi chăn ấm, hiếu kì nhìn. Nó chui ở trong góc nên người khác cũng khó thấy. Người đầu tiên nó nhìn thấy là Tiêu Diễm, sau đó là hồ li đứng sau Tiêu Diễm.

Ý, A Hồ?

22. Chương 22

"A?" Tiêu Diễm nhanh chóng để ý cái đầu chim nhô ra khỏi chăn. Lúc đầu y không nhìn rõ còn tưởng là yêu ma quỷ quái gì, sợ hãi lùi về sau hai bước, trừng mắt nhìn Đông Tảo "Đây… Đây…"

Đông Tảo thấy Tiêu Diễm phát hiện ra mình liền bò ra ngoài, đứng ở mép giường rũ lông. Do có Tiêu Tuy ở cạnh nên nó cũng không lo lắm. Chỉ có điều, Đông Tảo hơi ngại ngùng quay mặt đi không nhìn Tiêu Diễm, vì nó cho rằng vừa nãy y phản ứng mạnh như vậy là do màu phấn hồng trên mặt nó.

Quá xấu nên khiến cho người khác phát sợ! Đông Tảo nghiêm túc suy nghĩ, giấu mặt mình đi.

"Là chim Bệ Hạ ban." Tiêu Tuy nói, trong giọng nói lộ ra vẻ suy yếu "Mập Mập, đừng chạy loạn."

Hắn lười phải giải thích cái tên Đông Tảo với Hoàng Đế cho nên gọi luôn là Mập Mập. Tuy ngữ khí của Tiêu Tuy không dữ dằn gì, nhưng vẫn lộ ra sự lạnh lẽo khiến Tiêu Diễm chột dạ.

Thật đáng sợ!

Đứng trên phương diện của Đông Tảo, Tiêu Diễm thực thương xót thay cho nó. Mỗi ngày phải đối mặt với người như Tiêu Tuy, không bị dọa chết cũng bị dọa nghẹn!

Y nổi lên lòng trắc ẩn, cảm thấy đúng là nên mang Đông Tảo đi mới được. Ý nghĩ vừa lóe lên, Tiêu Diễm còn chưa kịp mở miệng, Đông Tảo đã dừng lại, quay lưng về phía hai người, nhảy tới cạnh đầu Tiêu Tuy. Đầu tiên, nó đứng im như đang suy tư. Sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của Tiêu Diễm và hồ li, thân thiết đến gần hôn lên mặt Tiêu Tuy.

Tiêu Tuy bị hôn như vậy, tươi cười đến suýt chút thì không giả bộ yếu đuối được nữa.

Cái tên mật thám nhỏ này, đúng là biết lấy lòng mà!

Tim Đông Tảo thình thịch đập. Vì muốn chứng minh mình và Tiêu Tuy có bao nhiêu thân thiết trước mặt người khác mà nó thấy trong người hơi lâng lâng.

Cùng lúc này, A Hồ cũng ngây ngẩn. Hắn hoàn toàn không ngờ được Đông Tảo lại làm vậy với Tiêu Tuy.

Còn Tiêu Tuy… Tầm mắt của mọi người chuyển lên người Tiêu Tuy, muốn xem phản ứng của hắn. Chỉ thấy, Tiêu Tuy hơi rũ mắt, không nhìn rõ tâm tình, chỉ có giọng nói là mang theo sự ấm áp "Mập Mập, nghe lời, tự mình đi ăn chút gì đi."

Quan hệ giữa hai người hiển nhiên là rất gần gũi.

Có trời mới biết, nếu lúc này Tiêu Diễm không ở đây, Tiêu Tuy muốn ôm Đông Tảo vào lòng bàn tay xoa nắn nó đến cỡ nào!

Đông Tảo nhịn không đáp, vỗ cánh nhìn thoáng qua Tiêu Diễm, sau đó đậu xuống một cái bàn cách đó không xa.

Tiêu Diễm không còn gì để nói, quay đầu hung hăng lườm hồ li, ý là thế này thì cứu làm sao?

Nhà người ta một người một chim sống rất vui vẻ, nếu cứu còn không phải lo chuyện bao đồng à!

Bị Đông Tảo chen ngang như vậy, khung cảnh vốn đã xấu hổ lại càng trở lên im ắng. Khổ nhất là đám thị vệ ở ngoài, phải căng tai lên mà nghe động tĩnh bên trong, sợ sẽ vì sai sót của mình mà gây ra chuyện. Người hai bên đứng nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, chẳng ai dám thở mạnh.

Hồ li đi đến cạnh Đông Tảo, dùng mật ngữ nói với nó "Đông Tảo, đệ ở đây thế nào?"

Đông Tảo liếc về phía Tiêu Tuy, thấy người bên kia giống như hoàn toàn không phát hiện A Hồ ở bên này. Vì thế, nó biết hồ li đang dùng ẩn thân thuật, nhỏ giọng hỏi "A Hồ, huynh không muốn bị người nhìn thấy à?"

Không biết có phải bị A Hồ ảnh hưởng hay không, nhưng lúc này, nó mở miệng nói chuyện đã biến lại về tiếng chim.

"Lát nữa đệ ra ngoài cho ta nói chuyện." Hồ li dặn Đông Tảo.

Đông Tảo không hiểu "Ừm, được."

Tiêu Diễm suy nghĩ một lúc, mở miệng muốn cứu Đông Tảo về "Hiện nay thân thể Tĩnh Vương không khỏe, e rằng nuôi chim sẽ làm người phân tâm chuyện dưỡng thương, không bằng để Trẫm mang về nuôi, dù sao con chim này cũng rất có linh tính."

"Không cần đâu." Tiêu Tuy không do dự phủ quyết, ngay cả đường lui cũng không chừa cho Tiêu Diễm "Mập Mập ở với thần đã quen, đột nhiên thay đổi chỗ ở, thần sợ nó không thích ứng được!"

"Một con chim thôi, chỗ nào…" Tiêu Diễm cười khan, đường nhìn vừa lướt lên đến mặt Tiêu Tuy thì lập tức im miệng.

Y cầu cứu nhìn hồ li, chờ mong hắn giúp mình.

"Bảo với hắn, chuyện này dựa theo ý nguyện của Đông Tảo." A Hồ đè lên vai Tiêu Diễm, ghé vào tai y nói.

Tiêu Diễm nhất nhất nói theo "Trẫm thấy con chim này thật thông minh, có lẽ nó cũng có chủ ý của chính mình. Nếu nó nguyện ý, có thể để nó đến chỗ Trẫm ở mấy hôm, chờ người khỏe lại, Trẫm lại đưa về có được hay không?"

Hồ li ở phía sau lại quay lại chỗ Đông Tảo, gật đầu với nó "Lát nữa đệ theo ta ra ngoài, về trong cung ở cùng ta. Nếu đệ muốn về núi cũng có thể về. Ngoài ra…"

Hắn còn chưa nói xong, Đông Tảo đã vội vàng cắt ngang "Tại sao? Ta có tướng công rồi mà?"

A Hồ ngẩng đầu, phát hiện Tiêu Tuy đang nghi ngờ nhìn về phía này, chỉ đành dừng lại "Nói chung, lát nữa đệ theo ta ra ngoài rồi nói."

Ánh mắt của Tiêu Tuy rơi vào trên người Đông Tảo. Đông Tảo vốn đang ăn thức ăn ngon lành, lúc này hình như không được bình thường lắm. Nó đi lên đi xuống, trong miệng cũng tuôn ra một tràng tiếng chim.

Hắn cũng bắt đầu nhận ra có một luồng khí tức khác trong phòng. Tiêu Tuy nhìn quanh một vòng, hơi nhíu mày. Trong phòng tựa hồ không chỉ có hai người một chim mà còn một cái gì đó liên quan đến việc Đông Tảo đột nhiên mở miệng.

"Mập Mập?" Hắn vừa lên tiếng, Đông Tảo lập tức nhìn sang. Sau đó, một tràng tiếng chim cũng im bặt.

Rất nhiều yêu quái không muốn bị người biết. Đông Tảo biết chuyện này nên chỉ đành tạm thời nhịn lại nghi ngờ, không làm lộ bí mật của hồ li.

Tiêu Diễm không đợi được Tiêu Tuy trả lời, lại hỏi lại "Thế nào?"

Tiêu Tuy nghe vậy, cảm thấy Tiêu Diễm có chút không biết tự lượng sức mình. Quan hệ giữa hắn và Đông Tảo càng ngày càng thân thiết, hắn nhất định không tin Đông Tảo sẽ để kệ Tiêu Diễm mang nó đi.

Hắn nói "Bệ Hạ cứ thử xem."

"Chúng ta đi thôi." Hồ li đứng sau Tiêu Diễm, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Tuy. Hắn đang định dịch chuyển, ánh mắt vốn không có tiêu cự của Tiêu Tuy loại đột nhiên nhìn thẳng vào mắt hắn. Nếu không phải Tiêu Tuy nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, hồ li còn cho rằng Tiêu Tuy có thể nhìn thấy mình.

Trên người Tiêu Tuy có nhiều điều kì lạ, làm người cũng khó đối phó, hắn phải mang Đông Tảo đi sớm một chút.

Tiêu Diễm theo sau hồ li ra cửa. Cửa vừa mở, hồ li liền nói với Đông Tảo "Đông Tảo, đến đây, ta có chuyện muốn nói rõ ràng với đệ."

Cùng lúc, Tiêu Tuy cũng nói "Mập Mập, đến chỗ ta."

Đông Tảo đang định giương cánh bay ra ngoài, thấy hai người cùng mở miệng, lập tức biến thành loay hoay trên không, chẳng biết phải đi đâu mới tốt?

Tiêu Tuy tự tin Đông Tảo sẽ bay về phía mình. Cho dù lúc đầu Tiêu Diễm để Đông Tảo đến cạnh mình vì mục đích gì, bây giờ lại muốn mang nó đi vì mục đích gì, Đông Tảo có phải mật thám thật hay không, lúc này hắn cũng còn không muốn để nó rời đi nữa!

Tiêu Diễm cũng tràn ngập nghi ngờ. Vừa nãy y cũng thấy Đông Tảo thân thiết với Tiêu Tuy, hiện giờ không biết có thể nói đi là đi hay không?

Đông Tảo do dự một lúc, nghĩ "Hiếm khi A Hồ mới đến được một lần, giờ huynh ấy có chuyện muốn nói với mình, mình đương nhiên là phải đi với huynh ấy trước. A Tuy chỉ buồn ngủ thôi, muộn một lát chắc cũng chả sao."

Quyết định xong, nó không đắn đo nữa mà bay xuống theo sau Tiêu Diễm ra ngoài.

Cái bộ dạng kia phải nói là cực kì gấp gáp.

Tiêu Diễm: ….

Tiêu Tuy: ….

Ngươi quay lại đây cho ta!!!

23. Chương 23

Cửa bị người cạch một cái từ trong mở ra. Tiêu Diễm chậm chạp bước đi, thị vệ nhanh chóng theo sau.

Đông Tảo bay đến cành cây trong góc sân cùng với hồ li, nói "A Hồ, ta không muốn về núi, bây giờ ta ở đây rất tốt."

Hồ li hỏi "Bình thường hắn đích thân chăm sóc đệ sao?"

"Đúng vậy, A Tuy rất tốt với ta."

Trên núi chỉ còn mấy quả mọng nhỏ Đông Tảo giấu trong hốc cây, có khi bây giờ đã thối chỉ còn hạt. Đúng là chẳng còn gì đáng để nó bận tâm…

Mà chuyện phân tranh triều chính cùng tình người biến đổi, hồ li lại không định nói cho Đông Tảo biết.

Hắn thở dài một hơi, nghĩ chuyện đến nước này cũng không còn thay đổi được điều gì, chỉ đành dặn dò Đông Tảo "Đừng nói cho Tiêu Tuy biết ta đang ở cạnh Hoàng Đế. Lát nữa ta dùng chân thân xuất hiện, đệ cũng đừng để hắn biết đệ quen ta. Sau này có gặp ta ở ngoài, đệ phải coi như không biết. Đây là vì tốt cho đệ, đệ nhớ kĩ chưa?"

Quan hệ giữa Tiêu Tuy và Hoàng Đế càng ngày càng đối chọi gay gắt, không cần biết Tiêu Tuy hiện tại coi Đông Tảo là gì, nhưng, hồ li nghĩ, chắc hắn cũng chỉ coi nó như một vật nuôi nhỏ mà thôi, dù gì ngoại hình của Đông Tảo cũng rất dễ khiến người ta yêu thích. Chỉ là, nếu để Tiêu Tuy biết Đông Tảo có quan hệ bạn bè với mình, vậy sẽ khó tránh khỏi việc hắn hoài nghi thân phận của Đông Tảo. Thế thì thật bất lợi cho Đông Tảo.

Đông Tảo cái hiểu cái không "Được, được rồi!"

Nó nghĩ một lúc lại hỏi thêm "Vậy lúc có mỗi hai chúng ta thôi thì có thể nói chuyện không?"

Hồ li mỉm cười, chăm chú nhìn Đông Tảo, giọng nói có chút bất đắc dĩ "Đương nhiên có thể, có chuyện cũng có thể tới tìm ta luôn, chỉ cần đừng để Tiêu Tuy biết là được."

"Ồ, ta nhớ rồi!" Mặc dù Đông Tảo không hiểu tính toán của hồ li nhưng nó vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

A Hồ sẽ không hại mình đâu, nó nghĩ.

Hoàng Đế chẳng qua chỉ ghé qua một lúc, đến nhanh đi cũng nhanh. Tiêu Diễm vốn không muốn mang theo Đông Tảo rời đi, cho nên nghe được đoạn đối thoại của hai người thì thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi bọn họ rời đi, Đông Tảo còn đứng trên cây hóng gió, đến khi thấy lành lạnh mới giật mình bay về phòng.

Tiểu tỳ nữ canh cửa thấy Đông Tảo, vội vã mở cửa cho nó. Cửa bị kéo ra ngoài, lộ ra một khe hở vừa đủ cho Đông Tảo chui vào.

"A Tuy, ta đã về rồi!" Nó nhỏ giọng nói, vội vã bay đến cạnh giường tìm Tiêu Tuy ngủ cùng. Nhưng không ngờ, sau khi bay qua bình phong đã thấy Tiêu Tuy lạnh mặt ngồi trên ghế, không thèm ngẩng đầu đáp lại Đông Tảo đang nhiệt tình bắt chuyện.

Đông Tảo sửng sốt. Nó cảm thấy tâm trạng của Tiêu Tuy không đúng lắm, dự định lao mạnh đến cạnh tay Tiêu Tuy lập tức phanh lại. Nó muốn hạ xuống cạnh bàn nhưng không ngờ tốc độ xoay người nhanh quá nên sinh ra lỗi kĩ thuật, rơi bộp xuống đất.

Tiêu Tuy thấy tên mật thám béo kia lăn lông lốc một vòng, sau đó rơi thẳng xuống đất, không giả vờ lạnh lùng nổi nữa. Hắn vươn tay tóm lấy Đông Tảo nhấc lên.

Đông Tảo thở dốc đứng dậy trong tay Tiêu Tuy, sau đó cẩn thận nhìn hắn "A Tuy, ngươi giận sao?"

"Ừ, giận." Tiêu Tuy không vòng vo, ánh mắt băng giá rơi lên người Đông Tảo.

Tim Đông Tảo đập thình thịch, ngữ khí mềm nhũn hỏi Tiêu Tuy không hiểu vì sao mà giận nhưng vẫn rất đẹp trai kia "Á, giận gì vậy?"

Tiêu Tuy thả Đông Tảo xuống bàn, ngón tay gõ gõ đỉnh đầu nó "Ngươi đừng có mà lên mặt với ta, vừa nãy bay ra ngoài làm gì? Ngươi muốn đi với y thật hả?"

"Ta không muốn mà..." Đông Tảo vội vã giải thích "Ta nói với y ta không đi. Vì thế nên ngươi giận sao?"

Không phải không nhìn thấy A Hồ sao? Đông Tảo khó hiểu nghĩ, nhưng nhớ tới chuyện A Hồ dặn nó, nó có chút lo lắng bản thân ăn nói vụng về sẽ làm bại lộ bí mật này.

"Lúc trước Hoàng Đế nói, nếu ngươi nguyện ý thì y sẽ mang ngươi về. Ngươi không nói gì đã bay ra ngoài là có ý gì?"

Tiêu Tuy bị tát một cái, thật sự hận không thể nhéo nhéo cái mặt béo của Đông Tảo! Để coi xem cái tên mật thám nhỏ này còn có thể nghĩ ra từ ngữ nào để biện hộ nữa không!

Hóa ra A Tuy nói đến Hoàng Đế à? Đông Tảo thả lỏng, hơi ngại ngùng nói "Lúc đó ta đang ăn nên không nghe thấy các ngươi nói chuyện. Ta không muốn đi với y, ta chỉ muốn được ở với ngươi thôi."

Giọng nói non trẻ của Đông Tảo trong trẻo, ngữ khí nửa câu sau còn vô cùng trịnh trọng.

Cái tên mật thám nhỏ này mặc dù đáng trách nhưng thật biết cách lấy lòng người khác! Tiêu Tuy vừa ngứa ngáy vừa yêu thương nó, giọng nói cũng không còn nghiêm khắc nữa "Ở với ta làm gì?"

Đông Tảo thành thật trả lời "Ăn uống, ngủ nghỉ."

"Chỉ hai cái này thôi sao?" Tiêu Tuy chọc chọc bụng Đông Tảo "Chí hướng thì nên đặt xa một chút."

Bốn chữ này đối với Tiêu Tuy vô cùng bình thường, thế nhưng, đây lại là việc Đông Tảo làm mỗi ngày. Có điều, nói thật ra thì, chuyện mà Đông Tảo chân chính muốn làm nhất, cũng là chuyện nó hiểu rõ nhất, phải là: ăn thịt sâu và ngủ cùng Tiêu Tuy.

Một con chim mà ôm tâm tư này với Tĩnh Vương, ai dám nói nó chí hướng không xa?

"Sau này..." Tiêu Tuy lại nói "Đừng có mà chưa nói gì với ta đã tùy ý bay ra ngoài."

Khi nãy, lúc Đông Tảo bay đi kia, Tiêu Tuy suýt chút nữa là không nhịn được kích động mà muốn vứt bỏ lớp diễn xuất trước mặt Hoàng Đế, gạt bỏ đại cục sang một bên để chạy theo bắt tên mật thám nhỏ về luôn rồi.

Nhưng may mà cuối cùng hắn vẫn nhịn được. Sau đó thì mỗi giây mỗi phút trong lòng hắn đều nóng như lửa đốt. Hắn thật sự sợ Đông Tảo sẽ chọn rời đi cùng Tiêu Diễm.

Đông Tảo "ừm" một tiếng, nhìn cánh cửa sổ bị mở ra một bên, từng luồng từng luồng gió lạnh thổi vào trong phòng hỏi "Sao cửa sổ lại mở vậy?"

Tiêu Tuy không nói, vươn tay đóng cửa lại "Quên đóng."

Hắn nói xong, đứng dậy nắm lấy Đông Tảo chui vào chăn "Ngủ!"

Tiêu Tuy sẽ không nói cho Đông Tảo, là khi nãy hắn len lén mở cửa sổ nhìn Đông Tảo đậu trên cây, thầm nghĩ nếu nó dám bay xa hơn, hắn sẽ không chút do dự phi ra bắt nó lại.

Đây là lần đầu tiên hai người tựa đầu vào nhau ngủ giữa ban ngày. Đông Tảo trải qua chuyện lúc trước, hiếm khi khó ngủ.

Nó nhích tới nhích lui bên cạnh cổ Tiêu Tuy, lại sợ ồn đến Tiêu Tuy, mãi sau mới mở miệng nói "A Tuy, ngươi đang ngủ sao?"

"Sao vậy?" Tiêu Tuy nhắm mắt hỏi.

Ồ, hóa ra chưa ngủ à?

Đông Tảo đứng dậy, nhảy lên ngực Tiêu Tuy, muốn thừa dịp hắn ngủ hôn trộm một cái lập tức dừng lại động tác của mình, chột dạ cười ha ha hai tiếng "Không, không có gì nha."

Tiêu Tuy mở mắt, lấy tay gối sau đầu để tầm nhìn ngang bằng với Đông Tảo. Mặc dù hắn không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Đông Tảo thôi nhưng ánh nhìn áp bách đó đã đủ khiến Đông Tảo khuất phục.

Chưa đầy một lúc, nó cúi đầu thừa nhận nói "Ta muốn hôn nhẹ ngươi thôi mà."

Đông Tảo ủ rũ, thầm nghĩ hôm nay thôi khỏi cần nói nữa rồi.

"Gì cơ?" Tiêu Tuy thấy bất ngờ, xong lại thấy thú vị. Hắn nghĩ nghĩ Đông Tảo như vậy cũng không phải lần đầu "Ngươi, cái con chim béo này, cả ngày nghĩ cái gì trong đầu thế hả?"

Hôn nhẹ, sờ sờ... Rõ ràng bộ dạng đơn thuần trong sáng đáng yêu, sao những thứ không nên biết lại biết hết vậy.

"Ta tự học." Đông Tảo không chịu, mở miệng cãi "Phải hôn nhẹ thì mới đúng."

Đông Tảo tự nhận mình vô cùng am hiểu về phương diện này, cho nên nó không thể kệ cho Tiêu Tuy tùy ý chèn ép nó được.

Giữa phu thê với nhau, hôn một cái hai cái thì có sao đâu? Đông Tảo còn nhớ trong truyện mà tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy đọc qua, hai người còn ôm nhau lăn lăn trên giường, dùng gậy chọc chọc cơ mà?

Vì thế, Đông Tảo còn đi xem có cái cành cây gãy nào thích hợp làm gậy gỗ hay không thì tha về để ngày sau còn dùng kia kìa.

"Học ở đâu?" Tiêu Tuy kiên trì hỏi, trong mắt tràn đầy ý cười.

Đông Tảo mỉm cười, ngửa đầu, ưỡn ngực hơi khoe khoang "A Xuân mỗi ngày đều đọc truyện, trong truyện nói tỉ mỉ lắm, hai người hôn nhau là rất bình thường luôn, tiểu nương tử trong đó đều rất thích."

"Ta là tiểu nương tử à?" Tiêu Tuy hỏi lại.

"Không." Đông Tảo lưu loát lắc đầu. Khi Tiêu Tuy cho rằng nó đã hiểu rõ, Đông Tảo lại giòn giã bồi thêm một câu "Nhưng ta là."

Có lẽ là do ngữ khí của Tiêu Tuy quá mức nuông chiều, Đông Tảo liền nổi lên sắc tâm, thừa dịp Tiêu Tuy không chú ý, xông mạnh lên, đụng vào miệng hắn.

Mỏ Đông Tảo không cẩn thận đâm vào môi Tiêu Tuy, một cảm giác nóng hầm hập xông lên.

Hự, lại trúng độc rồi!

Đông Tảo choáng váng ngã vào ngực Tiêu Tuy.

Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu! Lúc này nó cảm thấy thật mỹ mãn.

Còn Tiêu Tuy, bị cọ đầy miệng đều là lông tơ, xế chiều hôm đó liền tìm hai tỳ nữ béo và gầy tới, cướp sạch tập truyện mà hai nàng cất giấu, từ nay về sau không cho xem trước mặt mật thám nhỏ nữa!

24. Chương 24

Gần đây, Đông Tảo càng ngày càng thích ngủ.

Ví dụ như lúc này chẳng hạn.

Tỳ nữ béo vội vã bê bàn ăn bước từ ngoài vào. Gió lạnh vù vù thổi làm đầu ngón tay nàng tê cóng. Vừa tiến vào trong phòng ấm áp, nàng lập tức đặt bàn ăn xuống xoa xoa hai tay.

Phù, sắp đông chết người luôn rồi!

Đông Tảo đứng trên giá đúc từ kim loại, con mắt híp lại nhìn nàng, trông như rất chuyên chú. Thế nhưng tỳ nữ béo còn chưa kịp vui vẻ, hai mắt Đông Tảo đã dính lại, cả người mất đi trọng tâm, ngã thẳng xuống dưới. Cái nhìn vừa nãy chẳng qua là buồn ngủ không tìm được tiêu cự mà thôi!

May mà tỳ nữ béo đứng ngay dưới giá đúc, thấy thế thì nhanh nhẹn đỡ lấy Đông Tảo. Đông Tảo bị chấn động nhưng vẫn không tỉnh, nằm yên trong tay tỳ nữ béo ngủ say. Nếu không phải ngực nó vẫn phập phồng, chẳng ai biết được là nó còn sống hay đã chết.

Tỳ nữ béo cẩn thận thả Đông Tảo lên bàn, nhẹ nhàng chọc chọc cái bụng của nó, gọi "Mập Mập, Mập Mập?"

Đông Tảo mê man giương cánh gạt đầu ngón tay của tỳ nữ béo ra, lăn sang một bên ngủ tiếp.

"Sao mùa đông mà một con chim tước nhỏ như Mập Mập lại thích ngủ thế nhỉ?" Tỳ nữ béo nhíu mày, quay đầu khó hiểu nói với tỳ nữ gầy.

Tỳ nữ gầy ngồi trên ghế may gối đầu mới cho Đông Tảo, cúi đầu đáp "Có lẽ là tại gần đây lại lạnh thêm một chút."

"Nhưng lúc trước cũng lạnh mà, sao không thấy nó ngủ nhiều như thế? Dạo này, cả ngày chẳng tỉnh được mấy lúc nữa." Tỳ nữ béo lo lắng, ánh mắt âu sầu rơi lên người Đông Tảo.

Đông Tảo nằm trên bàn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện, nhưng nó không mở miệng hay làm ra hành động gì đáp lại. Nó thật sự rất buồn ngủ.

"Ngủ được cũng tốt. Mập Mập ngoan thế này cơ mà." Tỳ nữ gầy cười, nói sang chuyện khác "Ta nghe nói, hai tiểu ma vương cuối cùng cũng sắp đi rồi, đúng là nhẹ cả người."

"Sắp đi rồi à?" Tỳ nữ béo ôm Đông Tảo đặt lên gối nhỏ, cười theo "Thật là quá tốt rồi! Bọn chúng còn ở đây, ta không dám cho Mập Mập ra ngoài nữa."

Tiếng nói của các nàng dần dần biến mất bên tai Đông Tảo. Lúc nó tỉnh lại, trời đã không còn sớm nữa, mà bản thân nó cũng phải rất vất vả mới vựng dậy được chút tinh thần.

Đông Tảo đứng lên, rũ rũ lông chim. Đầu tiên, nó ở trên bàn ngây ra một lúc, chờ khi xác định được đây là đâu rồi nó mới cúi đầu mổ mổ hai hạt gạo, uống hai hớp nước. Cuối cùng thì cất cánh bay đi.

Bên ngoài náo nhiệt hơn bình thường rất nhiều.

Trần Khởi Minh dẫn theo mấy người phó tướng đến thăm Tiêu Tuy, hiện tại đang nói chuyện trong thư phòng.

Đông Tảo không thấy Tiêu Tuy cả sáng, lúc này thật muốn nhìn thấy hắn. Nó theo lẽ thường bay đến trước cửa thư phòng, muốn thị vệ mở cửa cho nó vào.

Mọi lần đều là tỳ nữ đứng canh cho nên vừa thấy Đông Tảo, các nàng sẽ giúp nó mở cửa ngay. Nhưng thị vệ thì khác. Bọn họ chỉ đứng nhìn không chớp mắt, mặc kệ Đông Tảo xoay tới xoay lui, tha thiết nhìn bọn họ, bọn họ cũng coi như không thấy.

Nếu Đông Tảo có ý định mổ cửa sổ, sẽ có người cản nó lại. Không nhịn được nữa thì đuổi nó ra xa.

Đông Tảo bị đối xử như vậy, vô cùng tủi thân, chỉ đành đứng trên chạc cây ngoảnh đầu ngóng trông.

Gió lạnh từng trận từng trận thổi tới làm người ta rét co rúm cả người. Thế nhưng Đông Tảo đứng trên cành cây lại không thấy lạnh. Hai ngày nay, cả người nó cứ nóng hầm hập.

Bên trong thư phòng.

Trần Khởi Minh nổi giận đùng đùng "Chuyện này xem ra đều là mưu kế của Hoàng Đế! Y đã tra xét năm sáu ngày rồi nhưng vẫn chưa có tiến triển gì. Đến cả manh mối cũng không có một chút nào! Đã thế lại còn không cho chúng ta đi tra! Ngoài ra, y còn lật đổ hai người bên phe chúng ta."

Mọi hành động của bên phía Hoàng Đế hiện nay đều tỏ rõ là muốn cướp lại quyền lực trong tay Tiêu Tuy. Việc này khiến cho không ít thủ hạ của Tiêu Tuy bất mãn. Trần Khởi Minh đương nhiên là người đầu tiên.

"Binh sĩ Tây Bắc giờ sao rồi?" Sắc mặt Tiêu Tuy nhàn nhạt, câu đầu tiên sau khi mở miệng lại là hỏi đến chuyện thiếu thốn vật tư của binh sĩ Tây Bắc lúc trước.

Mấy quốc gia bên bờ Tây Bắc vẫn luôn rình mò, thật sự là không thể chậm chạp một giây nào!

Trần Khởi Minh sững sờ, sau đó dựa theo tình hình thực tế trả lời "Tây Bắc hiện nay vẫn ổn, ở chỗ thuộc hạ còn một phong tín báo vừa đến sáng nay." Nói xong đưa thư ra cho Tiêu Tuy.

Tiêu Tuy vừa xem, Trần Khởi Minh vừa nói tiếp "Có điều bây giờ cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Các quốc gia Tây Bắc lòng lang dạ thú, nhất định không phải cái loại biết an phận, nếu thủ không chặt, nháy mắt liền có chuyện xấu ngay!"

Tiêu Tuy lướt qua nội dung lá thư, trầm ngâm nói "Nếu như ngày mai lâm triều còn có người nhắc đến chuyện Tây Bắc thì cứ thuận theo ý bọn họ, muốn rút quân thì rút quân, rút về ba mươi dặm, làm cho có hình thức là được."

"Vương Gia." Trần Khởi Minh trợn tròn mắt "Chuyện này làm sao mà được?"

Tiêu Tuy vò tờ giấy viết thư thành một cục, ném vào trong lửa thiêu, lạnh lùng nói "Cứ theo ý y đi."

Hắn nói quả quyết thẳng thắn, mấy vị tướng sĩ phía dưới cũng đồng ý, đối với lời Tiêu Tuy chỉ tin mà không ngờ.

Chuyện thích khách, Tiêu Tuy đã cho người đi tra, mọi đầu mối đều hướng về thâm cung. Trong đó nếu không phải là thái hậu thương con sốt ruột thì chính là Hoàng Đế tự mình động tâm. Nhưng Tiêu Tuy cũng biết bản tính hai người. Khuyết điểm của mẹ con hai người chính là thiếu sự dũng cảm và mưu lược. Chuyện kín kẽ không tra được như vậy, nhất định không phải chuyện bọn họ có thể làm.

Chỉ là… Cho dù thích khách kia được ai phái tới thì người đó cũng là người vì Hoàng Đế!

Tiêu Tuy không phải một kẻ dễ chơi, hắn sẽ không để ai tùy ý đùa bỡn hắn. Còn nếu bọn họ đã muốn ra tay, hắn tự nhiên cũng sẽ theo.

Đông Tảo không biết đã đợi bao lâu. Lúc nó sắp ngủ quên một lần nữa, cửa thư phòng rốt cuộc cũng mở ra.

Nó chỉ sợ cửa mở một lát lại đóng, nên vội vã xông vào, thở hổn hển đậu lên bàn sách của Tiêu Tuy.

Trần Khởi Minh vẫn chưa đi, thấy Đông Tảo thì hoảng sợ "A, đây là…"

Ông cẩn thận nhìn Đông Tảo, một lúc mới nhớ ra "Đây không phải là con chim trên núi lần đó sao?"

Trần Khởi Minh đã sớm quên mất Đông Tảo, cũng không ngờ Tiêu Tuy lại nuôi nó thật.

"Ừm." Tiêu Tuy ôm Đông Tảo vào tay, chọc chọc mặt nó "Màu hồng trên lông mất rồi này."

Đông Tảo ngửa mặt cho hắn chọc, trong lòng thích thú.

Tiêu Tuy buông tay, Đông Tảo bay lên cọ mặt Tiêu Tuy, sau đó đứng trên vai Tiêu Tuy dựa sát vào hắn.

Trần Khởi Minh đã theo Tiêu Tuy mấy chục năm, chưa thấy hắn thân thiết với người hay vật nào chớ nói chi đến việc hắn không khó chịu với động tác thân thiết của Đông Tảo?

Ông đè nèn sự giật mình, vừa đi ra vừa ngoái đầu lại nhìn.

Chờ người trong phòng vừa đi, Đông Tảo lập tức mở miệng nói chuyện "Dạo này ta rất thích ngủ." Chuyện này cũng làm nó rất phiền não "Là tại ngươi ở nhà sao?"

Tiêu Tuy không hiểu "Cái đó thì liên quan gì đến việc ta ở nhà?"

"Hình như cứ thấy ngươi là ta lại buồn ngủ." Đông Tảo nói.

Ví như lúc này, nó hé miệng, phát ra một giọng ngáp "Ta buồn ngủ quá."

Tiêu Tuy cười rộ lên, đang định nói chuyện thì cảm thấy bên cổ nóng bừng. Sau đó, Đông Tảo lăn từ trên vai hắn xuống, rơi vào lòng bàn tay Tiêu Tuy, cả người nóng như quả cầu lửa nhỏ.

"Vừa nãy bọn họ không cho ta vào…" Đông Tảo oán giận, giọng nói đã vì buồn ngủ mà trở nên lộn xộn.

"Ừm, bọn họ làm sai, lần sau ta sẽ bảo bọn họ sửa." Tiêu Tuy nâng Đông Tảo lên, hơi nhíu mày xoa xoa gáy Đông Tảo "Ngươi khó chịu à?"

Sao cả người lại nóng bừng thế này?

Đông Tảo buồn ngủ không nói lên lời "Hửm… Ưm, không, không khó chịu…"

Nó nói xong liền im bặt, bộ lông chim màu trắng lúc này thấp thoáng tỏa ra vầng sáng, sau đó sáng bừng lên, làm cho Tiêu Tuy sững người.

Mặc dù vầng sáng kia chỉ lóe lên cái rồi tắt, nhanh đến mức người ta phải hoài nghi có thật là nó đã từng tồn tại.

Nhưng Tiêu Tuy vẫn kinh ngạc rất lâu mới hồi phục.

Qua một lúc, nhiệt độ trên người Đông Tảo chậm rãi hạ xuống, cũng không còn chỗ nào không bình thường nữa.

Mà Đông Tảo lúc này lại đang lâm vào một giấc mộng.

Trong mộng, nó bị cánh hoa bao lấy, cả người trong suốt, trời đất xung quanh vương đầy hơi nước mơ màng.

Đông Tảo có chút mê man, bây giờ nó đang ở đâu?

Nó quay đầu nhìn xung quanh, nhưng trong tầm mắt đều là một mảnh phấn hồng. Nó giống như đang ngồi trong một đóa hoa, ngửa đầu không nhìn thấy trời xanh mà là một làn nước đang chuyển động, cảm giác chọc một cái liền rách.

Đông Tảo còn đang thấy lạ, bên ngoài đã truyền đến tiếng người khe khẽ "Nhanh đưa đi đi, tiên quân đến giờ rồi."

Đông Tảo vất vả nghển cổ nhìn ra ngoài. Mấy tiểu tiên đồng bước nhanh qua cạnh nó, vạt áo không cẩn thận va vào cánh hoa, làm cho cả đóa hoa lảo đảo. Đông Tảo ở trong bị lắc cho choáng váng, suýt chút thì bất tỉnh.

Nhưng đúng lúc này, một đôi tay bỗng nhiên dịu dàng giữ bông hoa lại, kết thúc trận hành hạ của Đông Tảo. Nó ngẩng đầu xem, đầu ngón tay của Tiêu Tuy đang chạm lên đầu nụ hoa…

25. Chương 25

Đông Tảo đứng soi gương cả nửa ngày, cẩn thận chải chuốt bộ lông của mình, cuối cùng cảm thấy mình không còn xấu lắm mởi ngâm nga một tiếng, nhảy từ trước gương ra cạnh bàn nhỏ, vỗ vỗ hai cánh.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại mình nó, mặc kệ nó nhảy nhót thế nào, bên ngoài cũng không có chút động tĩnh.

Đông Tảo hơi phiền lòng.

Nó đứng trước cửa sổ ngẩn ngơ. Bởi vì sắp đến Tết, nên thời gian này tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy rất bận, lại cộng thêm việc Tiêu Tuy hạ lệnh không cho các nàng đọc truyện nữa, nên khi ở cùng nhau, cả hai cũng chỉ thêu thùa may vá, nói vài ba chuyện trên trời dưới đất.

Đông Tảo hoàn toàn mất đi nguồn kiến thức, có chút không biết phải làm sao để cầu yêu với Tiêu Tuy cho chính xác.

Không chỉ thế, nó còn hơi sợ. Nó đã nhận ra dị thường mấy ngày gần đây. Cả người cứ lúc nóng lúc lạnh không nói, có đôi khi còn nháy mắt liền gục đầu ngủ mất. Lúc ở cùng Tiêu Tuy còn đỡ, hắn có thể nhanh tay đỡ lấy Đông Tảo. Tuy nhiên, cũng có những lúc không được may như thế, một mình nó lăn lông lốc từ trên bàn xuống đất, đau hết cả eo.

Nhưng rốt cuộc là vì sao lại dị thì Đông Tảo không nghĩ ra được.

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy ăn xong bữa trưa, quay về phòng thêu thùa may vá. Vừa đẩy cửa ra, nhìn thấy bóng lưng tịch liêu của Đông Tảo, tỳ nữ béo mím môi cười "Mập Mập cả ngày như có tâm sự ấy nhỉ, trầm lắng quá."

Đông Tảo nghe thế, không vui lắm mà quay đầu nhìn tỳ nữ béo một lúc.

Nó nghĩ, ta vốn vẫn trầm lắng! Đừng có mà coi thường chim nhé!

Tỳ nữ gầy cầm rổ đồ thêu ngồi trên ghế, nói "Ai bảo Mập Mập không thể có tâm sự chứ? Người hay chim thì đều có chuyện phiền lòng của mình, chúng ta không hiểu được đâu."

Đông Tảo có chút đồng ý với câu này, cảm thấy tỳ nữ gầy rất biết suy nghĩ, chíp chíp kêu lên hai tiếng bày tỏ thái độ.

Tỳ nữ béo nói "Chuyện đời khó lường, haiz, nghe nói bên viện bên cạnh lại vừa có một ma ma qua đời, chẳng còn mấy ngày nữa là Tết rồi, ngươi nói xem… Haiz…"

"Mấy hôm trước ta còn gặp ma ma đó, nhưng không thấy có gì bất thường, bà chỉ nói dạo này không thoải mái lắm, vừa lạnh vừa nóng. Ai ngờ ngủ một giấc, người đã không còn nữa…"

Đông Tảo đang định cuộn tròn bên cạnh các nàng đánh một giấc, trong lúc mơ mơ màng màng nghe thấy câu này, lông tơ cả người liền dựng đứng cả lên, mở to mắt, đến động cũng không dám động.

Vừa nóng vừa lạnh mấy ngày, sau đó ngủ một giấc thì chết?

Đông Tảo không ngừng suy sụp.

Bởi vì những trải nghiệm trong đời một con chim thật sự quá khó để nắm bắt. Nó không biết sau này mình sẽ già đi, hay là sẽ hóa thành hình người, sau đó không già, không chết. Thậm chí, bản thân mình là tiên hay là yêu nó cũng không biết luôn!

Đông Tảo không tu luyện là một, không hút nhân khí là hai, sống ba mươi lăm đều mơ mơ hồ hồ. Bây giờ đột nhiên có chút thay đổi lại nói có thể sẽ chết ư?

Thật sự nó khó mà không sợ cho được.

Cơn buồn ngủ vốn như lũ quét tràn xuống, bị Đông Tảo mạnh mẽ đẩy lùi. Nó chớp mắt mấy cái, lại chớp mắt mấy cái. Nhưng cơn buồn ngủ vẫn cuốn trọn lấy nó, khiến nó giống như một chiếc lá bơ vơ giữa biển lớn, bị đùa bỡn đẩy tới đẩy lui.

Đông Tảo dốc toàn lực đứng lên, xiêu vẹo đi lại trên bàn. Nó cắm đầu vào một chén trà nhỏ ở bên cạnh, hòng lấy nước trà nguội lạnh làm mình tỉnh táo lại. Có như vậy nó mới đỡ hơn một chút, mới có thể kiên cường chống đỡ bay đến thư phòng.

Tiêu Tuy đang ngồi sau bàn xem một quyển sách cũ nát, thấy Đông Tảo bay vào thì đặt sách trong tay xuống. Hắn nhìn Đông Tảo đứng không vững nói "Buồn ngủ như thế sao lại không đi ngủ đi."

Hai mắt Đông Tảo rưng rưng, sợ không chịu nổi nói "Ta… Ta sắp chết rồi."

Tiêu Tuy ngạc nhiên "Gì cơ?" Hắn sờ khuôn mặt ướt đẫm của Đông Tảo, không phải là khóc ướt đấy chứ?

Hắn lập tức đẩy "Yêu vật chí" sang một bên, ôm Đông Tảo vào lòng bàn tay, cẩn thận nhìn nó. Mật thám nhỏ vẫn trắng trắng mập mập như cũ, đâu giống như sắp chết đâu?

Lúc này, Tiêu Tuy mới thoáng yên tâm lại.

Đông Tảo khóc nấc kể lại cho hắn nghe chuyện tỳ nữ gầy nói.

"Sinh lão bệnh tử là chuyện bình thường của đời người." Tiêu Tuy nói "Nhưng ngươi chỉ mới sống có ba bốn năm, có gì mà phải sợ chứ?"

Tiêu Tuy đã đọc sách cả ngày, "Yêu vật chí" là một quển sách ghi chép lại đủ loại yêu quái bao gồm quá trình tu luyện, luân hồi và nhân quả chúng. Nó được nhét trong góc tàng thư các của Tĩnh Vương phủ không biết bao nhiêu năm. Cho đến giờ, Tiêu Tuy vẫn coi nó giống như một thứ vô căn cứ. Có điều, sau khi gặp được Đông Tảo, hắn không thể không bắt đầu nghiêm túc đọc loại sách này.

Đặc biệt là những dị trạng gần đây xuất hiện trên người Đông Tảo càng làm hắn thêm nghi ngờ.

Liên quan đến việc này, trong sách có một chương viết về "Biến hóa".

"Lúc biến hóa, yêu vật thường có triệu chứng phát nhiệt. Đây là do chân khí toát ra trong lúc lưu thông khắp cơ thể. Đến giai đoạn biến hóa, yêu vật sẽ đạt được năng lực tự do chuyển đổi hình thái…"

Lại nói thêm, phương pháp tu luyện của yêu vật rất nhiều, thế nhưng chung quy lại thì vẫn được chia làm hai loại.

Một loại là trốn trong núi sâu hấp thu linh khí của thiên địa, tu luyện ngày đêm.

Một loại khác chính là len lén ẩn nấp bên cạnh con người, hút nhân khí để tăng nhanh tốc độ tu luyện.

Loại thứ nhất tốn sức tốn giờ, thế nhưng do không hại người nên sau khi lịch kiếp có thể từ yêu hóa tiên. Còn loại thứ hai thì khó hơn, vì hại người thì không sao, có sao là sau khi hại xong, đến lúc lịch kiếp, sẽ thống khổ giống như muốn chết đi!

Tuy Tiêu Tuy phát hiện Đông Tảo ở trong núi, nhưng nhìn nó gật gù không dám ngủ, hắn nghĩ, nếu tên mật thám nhỏ này thực sự là yêu quái, thì cũng là loại yêu quái ngu ngốc nhất trong đời!

"Ta… Ta…" Đông Tảo ấp úng, không dám nói cho Tiêu Tuy biết mình đã sống ba mươi năm, lúc trước chỉ là lừa hắn. Nó hít mũi, nói ra một khả năng khác trong lòng "Có thể ta bị trúng độc rồi."

"Trúng độc á?" Tiêu Tuy nhíu mày "Độc ở đâu ra?"

"Ngươi chính là độc!" Đông Tảo nức nở, nói như kiểu nó là vua bị mỹ sắc làm cho vong quốc. "Đều tại ta quá mức mê luyến tư sắc của ngươi, nên hôm nay mới trúng độc mà chết! Nhưng việc này cũng không thể trách ngươi được, chỉ có thể trách ta mà thôi, toàn bộ đều trách ta hết. Híc!"

Trong "Yêu vật chí" nói, có một loại yêu vật, đại diện là hồ li, không chỉ có ngoại hình đẹp mà còn biết ăn nói, chỉ cần vài câu cũng có thể khiến cho người ta vui vẻ, quên mất lí trí.

Tiêu Tuy thầm nghĩ, tuy tên mật thám nhỏ trước mắt này chẳng phải hồ li, nhưng cũng không kém cạnh là bao. Xưa nay, Đông Tảo chỉ cần mở miệng là ngọt hơn cả đường, có khi còn khiến người ta líu lưỡi. Cho dù nó làm gì, nói gì cũng đều rất chân thành. Cứ cho là nó miệng lưỡi trơn tru, thì nó cũng hoàn toàn có thể vở như: ta nói thật, ta thề có trời đất chứng giám!

Ví với lúc này, Tiêu Tuy cũng suýt chút thì cho rằng mình có độc thật!

Dáng vẻ hối lỗi của Đông Tảo khiến Tiêu Tuy muốn bật cười. Hắn cầm khăn ở bên cạnh lên lau mặt cho Đông Tảo, nói "Đừng nói ngốc thế, ngủ một lát đi, ta phải ra ngoài rồi."

Tiêu Tuy nói xong thì ôm Đông Tảo lên, đặt nó vào một hộp gỗ nhỏ được chuẩn bị sẵn ở thư phòng, bên trong có lót chăn mềm. Đông Tảo vốn chỉ gắng gượng chống đỡ, nên khi thân thể vừa tiếp xúc với mặt chăn, nó liền díp chặt mắt lại không mở nổi.

Tiêu Tuy đứng cạnh bàn, ngón tay vuốt vuốt trán Đông Tảo. Hắn nhìn thoáng qua "Yêu vật chí" ở bên.

Mật thám nhỏ này là yêu quái thì sao chứ? Tiêu Tuy thật sự chẳng để tâm.

Cửa thư phòng mở rồi lại đóng, bên trong chỉ còn lại duy nhất một mình Đông Tảo.

Thuận theo giấc ngủ sâu, tâm trạng bất an của Đông Tảo cũng dần bình tĩnh lại. Nó nằm trong hộp gỗ, hô hấp bình ổn, chỉ có điều càng ngủ lại càng cảm thấy nóng.

Nó muốn lật mình, nhưng thân thể giống như nặng ngàn cân, không thể không gồng mình mở mắt để ra ngoài hóng gió. Không ngờ, vừa mở mắt, nó lại thấy bản thân đang lập lòe phát sáng. Lông chim biến thành trong suốt, chậm chạp biến mất.

Đông Tảo bị biến hóa này dọa cho choáng váng, kinh ngạc nhìn.

Đến tận khi ánh sáng bừng lóe lên, nó mới nhớ ra việc phải bay lên. Nhưng vừa bay đến giữa không trung thì bỗng nhiên "rầm" một tiếng.

Ánh sáng tán đi, một thiếu niên cả người không có sợi lông nào, mê man ngồi trên bàn. Thiếu niên kia có khuôn mặt tròn tròn, con mắt trong suốt đen nhánh, mũi cao anh tuấn, miệng màu đỏ son, thân hình cân đối, tỉ lệ thon dài mà vừa đủ.

Đông Tảo biến hóa xong, âm thanh đập vào bàn không nhỏ, bên ngoài lập tức truyền đến tiếng thì thầm của thị vệ "Bên trong có tiếng gì vậy?"

Nó sợ hãi nấc cục liên hồi, vội vã nhảy xuống khỏi bàn đọc sách. Tiếng người bên ngoài càng lúc càng gần, cách một khung cửa cũng có thể nhìn thấy có người đang đặt tay lên phía trên…

26. Chương 26

Đông Tảo che miệng, hoảng loạn nhảy ra sau tấm rèm ngăn. Vừa hóa thành hình người, nó còn chưa quen lắm, cuộn tròn trốn ở bên trong không dám thở mạnh.

Nhưng may mà thị vệ ở ngoài đã dừng lại, giống như xuất hiện ý kiến bất đồng.

"Thư phòng của Vương Gia mà ngươi cũng muốn vào? Không cần mạng nữa sao?"

Hai mắt Đông Tảo mở to, căng thẳng nhìn bàn tay trên cửa, lòng dạ thắt chặt, chỉ sợ một giây sau cửa sẽ bị đẩy ra, người từ ngoài chạy vào, thấy nó biến thành yêu quái thì gọi đạo sĩ tới bắt nó đi.

Có điều sau câu nói kia thì bàn tay cũng chậm rãi thu về.

"Vừa nãy thấy con chim Vương Gia nuôi bay vào không ra, có lẽ là âm thanh do nó gây ra, đừng quan tâm nữa, lát Vương Gia về lại trách tội!"

Nói như vậy lại càng làm mất đi ý chí muốn tiến vào. Quả nhiên, thị vệ muốn vào kiểm tra bị thuyết phục, xoay người đi về vị trí của mình, vểnh tai nghe ngóng.

Đông Tảo thở phào, nhưng lúc này nó duỗi tay duỗi chân nhìn thân thể trần truồng của mình thì rất ngạc nhiên.

Làm… Làm sao lại biến thành cái dạng này vậy?

Biến hóa bất ngờ khiến Đông Tảo khá lúng túng, sợ hãi, nhưng sau đó thì lại tương đối sung sướng. Nó cứ nghĩ đến tám mươi tuổi nó cũng không có cơ hội được biến thành hình người, không ngờ bây giờ lại đột ngột thành công thế này. Nhưng chuyện bất ngờ quá, trong thời gian ngắn, Đông Tảo vẫn cảm thấy thật khó xử lí.

Sau khi hóa thành hình người xong, chuyện Đông Tảo quan tâm nhất là đi quanh phòng hai vòng để tìm gương soi xem mình có quái dị hay không.

Đông Tảo đi qua đi lại trong thư phòng, sờ hết thứ nọ đến thứ kia, hầu như là cái gì cũng có, chỉ mỗi gương là không. Chờ lúc nó sờ được đến cuốn sách trên bàn thì đã sớm nhụt chí.

Đông Tảo ngồi trên chiếc ghế mà Tiêu Tuy thường ngồi, ánh mắt vô tình lướt qua sách trên bàn.

"Yêu vật chí"… Đông Tảo đọc thầm. Cái tiêu đề không làm nó cảnh giác chút nào. Đông Tảo cầm sách lên, tiện tay mở ra một trang, xem xong thì sợ mất mật.

"Trảm yêu trừ ma".

Đầu tiên, nếu là yêu vật có thể biến hóa, để đề phòng chúng làm hại đến nhân gian, phải diệt cỏ tận gốc, không được do dự.

Thứ hai, yêu vật sau khi biến hóa sẽ cực kì giảo hoạt, phải nhớ là không thể nương tay…

Đông Tảo cẩn thận nhớ lại, xác nhận đúng là trước khi mình tiến vào, Tiêu Tuy đang xem quển sách này. Nó dùng bộ não không được linh hoạt lắm suy nghĩ, kết luận Tiêu Tuy đã bắt đầu hoài nghi nó.

Đến đây, Đông Tảo cảm thấy vừa tủi vừa sợ.

Nó hít mũi, đọc tiếp.

"Yêu vật am hiểu che giấu hành tung, tuyệt đối không tùy tiện hóa thành hình người, cái này phải cẩn thận chú ý phân biệt…"

Từ điều này, Đông Tảo rút ra, việc mình phải che giấu hành tung là vô cùng quan trọng.

Đông Tảo lật "Yêu vật chí" xem lại lần nữa, ghi nhớ đại khái nội dung, đang xét xem sau này phải làm như thế nào, thì bên ngoài đột ngột vang lên tiếng bước chân rất khẽ. Nó vội vã đi đến bên cửa sổ, đẩy ra một khe nhỏ lén nhìn. Là Tiêu Tuy đang đi về bên này, chỉ còn khoảng bảy tám bước nữa là sẽ đến nơi.

Đông Tảo hít sâu, lần thứ hai cảm thấy căng thẳng.

Hình dáng này tuyệt đối không thể để A Tuy thấy được!

Mặc dù nội tâm Đông Tảo kiên định, thế nhưng động tác lại hoảng loạn vô cùng. Nó luống cuống chạy tới sau rèm vải, trốn vào trong đó, khiến cho rèm vải phồng ra.

Cùng lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng thị vệ hành lễ. Tim Đông Tảo đập thình thịch. Nó vùi mặt vào giữa hai đầu gối, lúc chớp mắt, lông mi cọ cọ vào da rất ngứa.

Tiêu Tuy đẩy cửa bước vào. Hắn khẽ khàng cầm sách trên bàn lên, nhưng sau khi không thấy Đông Tảo ngủ ở đó thì ngừng lại, nhìn quanh "Đông Tảo?"

Tiêu Tuy đảo mắt, phát hiện rèm vải lồi lên một khối to.

"Ta… Ta ở đây." Đông Tảo run giọng đáp.

Sàn nhà lạnh lẽo, trên người nó lại không mặc gì, dần dần cũng thấy lạnh, hai hàm răng đã nhịn không được mà đánh vào nhau.

Tiêu Tuy nghe giọng nó khang khác "Ngươi sao vậy? Trốn sau đó làm gì?"

Hắn nhìn rèm vải, cảm thấy kì quái. Đông Tảo nhỏ như vậy, sao có thể tạo ra hình dáng lớn đến thế?

Tiêu Tuy nhíu mày, chậm chạp bước đến "Ở đó bụi lắm, ngươi mau ra đây."

Đông Tảo liên tục lắc đầu "Không, không được, ta không ra được." Lúc nó lắc đầu, rèm vải cũng bị nó làm cho lung lay.

Mau biến thành chim, mau biến thành chim, mau biến thành chim đi!!!

Mắt Đông Tảo ầng ậc nước, sắp khóc. Nó hoảng loạn nên giật phải cái rèm khiến cái rèm rơi hết xuống, phủ lên người nó.

Mũi chân Tiêu Tuy đã dừng trước mặt Đông Tảo. Bàn tay muốn vén rèm của hắn bất động giữa không trung, thầm ngạc nhiên. Chuyện… Chuyện này là sao?

Vì sợ nên tim Đông Tảo nhói lên, cả người căng thẳng muốn bất tỉnh.

Tiêu Tuy khom người, ngón tay hơi dùng lực kéo góc rèm. Tấm rèm theo tay hắn mà hé ra một góc.

Nháy mắt, Tiêu Tuy giống như thấy một chân beo béo lộ ra. Hắn không khỏi trấn động. Nếu như phía sau là Đông Tảo thì chân này là của ai?

Động tác chậm rãi của Tiêu Tuy bất ngờ dùng lực, kéo phăng tấm rèm ra. Kèm theo tiếng phiu nhỏ, có vật gì đó rơi xuống đất.

Tiêu Tuy chờ mong cúi đầu nhìn, nhưng chỉ thấy tên mật thám nhỏ tròn tròn đang ngồi phịch trên đất ngẩng đầu nhìn mình, cả người run rẩy.

"Ta… Ta…" Mắt Đông Tảo ướt nhẹp, mở miệng nức nở, giấu đầu hở đuôi nói "Ta không có làm gì hết đâu."

Thực sự chỉ là một con chim nhỏ có bộ dạng mật thám mà thôi! Tiêu Tuy nhìn Đông Tảo, không tìm ra được chút bóng người nào, tựa như thứ hắn vừa nhìn thấy tất cả đều chỉ do hắn tự mình tưởng tượng ra vậy.

Tiêu Tuy định tâm, tìm lấy một lí do. Có lẽ là do hắn đọc "Yêu vật chí", đủ loại miêu tả bên trong đã khiến lòng hắn sinh ra ý tưởng, sau đó áp vào Đông Tảo nên lúc nãy mới có thể nhìn ra như thế.

Tiêu Tuy cúi người, nhặt Đông Tảo từ mặt đất lên, phủi bụi trên người nó, trong lòng mơ hồ hiện ra chút thất vọng.

"Đông Tảo ngốc." Hắn thì thào nói nhỏ.

Còn Đông Tảo, nó bị đủ loại tâm trạng lăn qua lăn lại, ỉu xìu không nói lên lời.

Nó không hiểu sao đột nhiên mình lại biến hóa, cũng không hiểu sao lại đột nhiên biến lại về chim. Nó sợ nếu như mình vĩnh viễn không khống chế được loại biến hóa này, thì ở trước mặt bao nhiêu người, chẳng mấy mà chết không toàn thây!

Đông Tảo nấc rồi lại nấc, trong lòng lo lắng không thôi.

Loại lo lắng này kéo dài hai ngày, hầu như những người ở cạnh nó đều có thể nhận ra.

Khi Đông Tảo cuộn mình ngủ cạnh cửa sổ còn có thể nghe thấy hai người thị vệ bình thường ít quan tâm đến nó nói "Hình như con chim kia không muốn ra ngoài lắm nhỉ...?"

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy lại càng lo lắng hơn, suốt ngày vây lấy Đông Tảo.

"Mập Mập à, sao lại không ăn cũng không ngủ vậy?" Tỳ nữ béo lấy đầu ngón tay xoa xoa đầu Đông Tảo, đau lòng cái vẻ tiều tụy nhỏ bé của nó, quay đầu nói với tỳ nữ gầy "Cũng không biết có chuyện gì nữa, gầy dộc đi rồi..."

Tỳ nữ gầy nhìn thoáng qua quả cầu béo im lặng ngồi bên cửa sổ. Nhìn từ phía sau cũng sắp thành một hình tròn luôn rồi mà không hiểu sao tỳ nữ béo lại thấy nó gầy nữa.

Dù vậy, nàng cũng thay đổi đủ loại đồ ăn để dỗ Đông Tảo.

Như lúc này chẳng hạn, nàng bê một đĩa thịt băm nhỏ đặt xuống trước mặt nó.

Đông Tảo liếc nhìn đồ tỳ nữ gầy bê đến.

Nó có rất nhiều chuyện phiền lòng, không muốn ăn cái gì. Nhưng nó lại không thể nói cho tỳ nữ gầy nghe. Thế cho nên nó chỉ có thể dịch mông, dưới ánh mắt vô cùng mong chờ của nàng, mổ mổ lấy lệ.

Ăn một miếng để an ủi nàng vậy, nàng cũng đối với mình rất tốt.

Đông Tảo rất tâm lí, nó cúi đầu ăn một ít. Tỳ nữ gầy làm thịt băm rất mềm, thêm chút gia vị, tươi ngon hơn mọi lần nhiều lắm.

Đông Tảo ăn thêm một miếng, hai mắt sáng bừng, quên luôn cả sầu lo. Chỉ là lời nói chỉ ăn một miếng khi nãy hãy còn văng vẳng bên tai làm Đông Tảo chột dạ. Nó quay đầu, vì bản thân mà lên dây cót tâm lí. Đông tảo nhìn tỳ nữ gầy, thấy nàng hình như vẫn còn không yên tâm, cảm thấy mình đã là người biết nghĩ cho người khác, thì nên ăn hết chút thịt này, miễn cho nàng lo lắng.

Nghĩ vậy, nó đứng lên, bước hai bước đến trước đĩa thịt băm, nhanh nhẹn mổ mổ, chỉ một lát đã vơi hơn phân nửa.

Tỳ nữ béo thấy vậy mới thở phào "Có phải vì hai hôm nay Vương Gia bề bộn công việc, không ở cùng Mập Mập được không?"

"Có lẽ." Tỳ nữ gầy nói "Mập Mập thích dính lấy Vương Gia như vậy, hai hôm nay không thấy người nên không vui đi?"

Lúc các nàng nói chuyện đã hoàn toàn coi Đông Tảo như một đứa bé con.

"Mấy hôm nay cũng len lén ngủ một mình trong lồng tre nữa. Chẳng biết là khác thường ở đâu."

Tiêu Tuy mấy ngày nay đi sớm về trễ, bề bộn nhiều chuyện triều chính. Còn Đông Tảo thì lại đang mê man chuyện mình biến hóa nên cũng không dám ngủ cùng hắn.

Nhưng có trời mới biết, mỗi tối, khi ngủ một mình trong lồng chim, nó đều tự thương cảm cho mình, thầm nghĩ, đời một chim còn có thể đáng thương hơn được nữa hay không!

27. Chương 27

Tiêu Tuy cũng nhận ra là Đông Tảo đang tránh mặt mình, chỉ có điều hai hôm nay hắn thật sự rất bận, không thể đi tìm hiểu nguyên do.

Các chính vụ ngầm trong triều đã bắt đầu bùng phát. Bên ngoài nhìn thì bình thản, nhưng bên trong hầu như đã đấu đá đến loạn xà ngầu. Hoàng Đế cũng tranh thủ dịp Tiêu Tuy bị thương, loại bỏ quyền lực của hắn ở một vài nơi. Việc này khiến cho mục đích của trận ám sát kia dần sáng tỏ. Hoàng Đế vốn không trông chờ thích khách có thể ra tay, chỉ coi đấy như một màn dạo đầu mà thôi.

Từ khi còn là thiếu niên, Tiêu Tuy hầu như đã lớn lên trong môi trường chính trị nay thế này mai thế khác, cho nên hắn cũng đã quen với chuyện này. Nhưng quen không có nghĩa là không ghét! Chẳng qua là tại thói quen sinh hoạt khó bỏ.

Sự xuất hiện của Đông Tảo là gợn sóng tốt đẹp ngoài ý muốn duy nhất trong cuộc đời Tiêu Tuy, khiến hắn trở về nhà sau một ngày mệt mỏi, có thể vừa nghĩ đến nó liền ấm áp.

Tiêu Tuy đứng cạnh cửa phòng. Hắn biết giờ này Đông Tảo đã sớm ngủ say, không cần phải kiềm chế, nhưng vẫn không nhịn được mà nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bước vào.

Lồng chim treo ngay giữa phòng. Đông Tảo quả nhiên đang ngủ, lông chim xõa tung, trông giống như một quả cầu nhung trắng.

Tiêu Tuy hạ lồng chim xuống, đặt khẽ lên bàn. Nhìn cái vẻ yên tâm ngủ say của Đông Tảo, nội tâm và thân thể mệt nhoài của hắn liền hồi phục.

Hắn vươn đầu ngón chọc chọc vào Đông Tảo. Tiêu Tuy hiểu rõ thói quen của Đông Tảo. Nó ngủ rất say, chắc chắn sẽ không bị chọc tỉnh.

Mà Đông Tảo bị quấy rầy, đúng là chỉ lật người lăn đi. Có lồng chim nên nó cũng không sợ ngã, lật xong thì ngủ tiếp.

Tiêu Tuy im lặng mỉm cười, đứng lên treo lồng về lại chỗ cũ. Sau khi chăm chú nhìn thêm một lát, hắn mới về phòng nghỉ ngơi.

Đông Tảo hoàn toàn không biết gì, cả quá trình vẫn gáy to như heo.

Tiêu Tuy về phòng, nằm trên giường nhắm mắt mãi mà không ngủ được. Hắn bình thường ngủ không ngon, cũng rất ít ngủ. Lúc trước Đông Tảo tới, Tiêu Tuy còn cho rằng bị một thứ đồ chơi nóng hầm hập áp bên cổ sẽ càng khó ngủ hơn, nhưng không ngờ, giấc ngủ của hắn lại vì Đông Tảo mà từ từ tốt dần lên.

Nếu không phải lên triều, có khi hắn còn cùng Đông Tảo ngủ đến tận khi tự tỉnh.

Đã quen như vậy rồi, giờ tự nhiên cô đơn một mình, Tiêu Tuy hơi khó ngủ.

Nhớ đến Đông Tảo ngủ một mình mà vẫn ngáy to như heo, chọc cũng không tỉnh, trong lòng Tiêu Tuy liền nổi lên ác ý muốn đi trêu đùa cái tên mật thám vô tâm kia lần nữa.

Lật qua lật lại được một lúc, hắn quyết tâm không làm lỡ thời gian nữa. Tiêu Tuy đứng dậy đi nhanh đến phòng Đông Tảo, cầm lồng chim về phòng, móc Đông Tảo ra đặt cạnh cổ mình.

Đông Tảo bị lăn qua lăn lại nhưng vẫn không thèm để ý. Ngoại trừ rầm rì mấy tiếng, nó vẫn cứ say giấc nồng.

Tiêu Tuy sau khi có Đông Tảo làm bạn, rốt cuộc cũng thấy buồn ngủ, đem hết ưu lo ban ngày quẳng ra sau đầu.

Ánh trăng mờ ảo, ẩn hiện xuyên qua làn mây, chậm rãi chiếu về hướng khác.

Đông Tảo không biết mơ thấy cái gì, thì thào tự nói "Đừng, đạo trưởng, đừng bắt ta… A Tuy, A Tuy…"

Nó nguyên bản đang nằm bên cổ Tiêu Tuy, sau khi giãy dụa mấy cái thì lăn sang một bên giường, vô thức hóa thành hình người. Nửa người trên còn ghé vào cạnh Tiêu Tuy.

Tiêu Tuy rất cảnh giác. Thế nhưng ngửi thấy vẫn là khí tức của Đông Tảo, hắn liền nhắm mắt lại. Sau đó, một người chưa từng mơ như hắn lại đột nhiên nằm mơ.

Một thiếu niên có khuôn mặt tròn tròn ôm lấy cổ hắn, cả người dán vào người hắn, vừa say mê vừa thân thiết gọi hắn "A Tuy, cho ta hôn một cái, hôn một cái thôi."

Vừa dứt lời, còn chưa đợi Tiêu Tuy đồng ý, đã dán miệng lại hôn lên.

Bộ dạng của thiếu niên kia khiến Tiêu Tuy thấy rất quen nhưng lại chưa từng gặp qua. Còn giọng nói thì hắn biết. Bởi vì, đó chẳng phải là giọng nói của Đông Tảo ư?

Điệu bộ của thiếu niên vô cùng tự nhiên, lời nói cũng giống hệt với tên lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành. Thế nhưng cái ngữ khí mềm nhũn như Đông Tảo kia lại khiến Tiêu Tuy cảm thấy tim mình bị nhéo mạnh một cái, vừa tê vừa xốp.

Tiêu Tuy vừa nghĩ, trước mặt đã biến thành khuôn mặt của Tiêu Diễm, hi hi cười hắn "Nhìn xem, ngươi chỉ biết giả bộ thôi!"

Câu này là có ý gì?

Tiêu Tuy không kịp hiểu, cảnh trong mơ đã lại biến mất. Hắn thấy ngực nằng nặng, hơi hé mắt cúi đầu nhìn. Vừa nhìn liền thấy thiếu niên trong giấc mơ kia đang say ngủ trong lòng.

Hóa ra mình vẫn còn đang mơ chưa tỉnh…

Tiêu Tuy ôm lấy eo người kia. Thiếu niên nhờ có khung xương nhỏ, nên mặc dù cả người đều là thịt, nhìn vẫn không thấy béo. Lúc này, y đang nhắm mắt, hơi thở phả vào cần cổ Tiêu Tuy.

Tiêu Tuy ngủ còn đỡ, giờ tỉnh rồi, nhìn thấy bộ dạng ngây thơ này của thiếu niên, hắn có chút vui.

Đông Tảo mơ màng không biết chuyện gì, chỉ thấy thắt lưng bị nắm chặt. Nó xoay người nhưng lại rơi vào một cái ôm mạnh mẽ, bắp thịt toàn thân đều rung lên.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Đông Tảo hé mắt ra một đường nhỏ. Thấy đập vào mắt là mặt của Tiêu Tuy, nó liền vô thức làm nũng "A Tuy, khó chịu mà…"

"Đông Tảo…?" Tiêu Tuy vùi đầu vào cần cổ thiếu niên thở ra một tiếng. Sau đó, hắn ngẩng đầu đối diện với Đông Tảo, híp mắt nhìn.

Khuôn mặt của thiếu niên mang theo cảm giác mũm mĩm của trẻ con, nhất là đôi mắt sáng. Mặc dù lúc này không mở hết, thế nhưng vẫn không giấu được sự long lanh. Miệng lúc đóng lúc mở, hồng nhuận đáng yêu.

Đông Tảo ưm một tiếng, vươn tay ôm lấy vai Tiêu Tuy, lười biếng cọ cọ người hắn "Buồn ngủ quá đi…"

Khóe mắt của nó ở ngay cạnh mặt của Tiêu Tuy, thật là đẹp đến không nói nổi!

Giấc mộng này thật đẹp, Đông Tảo nghĩ.

Hai người đều hồn nhiên không phát hiện ra tình huống quỷ dị lúc này.

Mỗi một động tác của Đông Tảo đều tràn đầy tín nhiệm, mềm nhũn như một đóa hoa bông dính vào trong ngực Tiêu Tuy.

Đây đúng là một giấc mộng đẹp… Tiêu Tuy nghĩ.

Nhưng Đông Tảo vẫn không chịu nổi cơn buồn ngủ. Nó gà gật, cúi đầu đập miệng lên xương quai xanh của Tiêu Tuy. Sau khi kêu lên một tiếng, trong mắt liền ầng ậc nước, trông đáng thương vô cùng "Miệng đau quá."

Tiêu Tuy bị dáng vẻ của thiếu niên làm cho giật mình. Hắn lại nhìn xuống đôi môi hồng mềm mại của Đông Tảo, xúc động muốn hôn lên.

Đối với Tiêu Tuy, đây chẳng qua chỉ là một giấc mơ. Mà đã là mơ, thì đâu cần quan tâm để ý nhiều đến thế? Tâm tùy thì ý động, Tiêu Tuy nâng gáy Đông Tảo, nghiêng đầu ngậm lấy cánh môi nó. Đầu tiên là

hơi thử mút vào. Cũng chỉ là môi chạm môi thôi mà, theo lí thuyết thì khác gì với thịt chạm thịt đâu? Tiêu Tuy cũng không trông mong quá nhiều.

Thế nhưng, hôn môi với Đông Tảo lại tuyệt hơn hắn nghĩ rất nhiều. Một loại sung sướng xa lạ mà run rẩy từ môi hai người truyền đến tim. Tiêu Tuy thở gấp, ấn đầu Đông Tảo vào bên vai mình, thật sự sợ bản thân sẽ bị loại rung động này khiến cho không kiềm nén được.

Đông Tảo mở to mắt khó hiểu, bị hôn cũng không kịp phản ứng lại. Chỉ sau khi bị ấn vào hõm vai, hô hấp bình ổn rồi, nó mới mở miệng "A Tuy…" Đến cả âm thanh kháng nghị cũng mềm nhũn "Ta không thở được…"

Tiêu Tuy nâng đầu Đông Tảo lên, trán chạm trán, nhỏ giọng nhận trách nhiệm "Là ta không tốt…"

Chóp mũi của Đông Tảo lơ đãng cọ phải hắn. Hành động thân cận tự nhiên, ngốc nghếch cười "Không sao."

Khí tức quen thuộc cả người nó khiến Tiêu Tuy trầm mê. Hắn ôm lấy Đông Tảo, không nhịn được xác nhận "Đông Tảo, là ngươi sao?"

Đông Tảo mặc dù đang rất buồn ngủ, nhưng nghe Tiêu Tuy hỏi, nó vẫn đáp "Đúng rồi, là ta nha. Nhưng mà ta buồn ngủ quá. A Tuy, cho ta ngủ có được không…"

Nó cứ như một con cá nhỏ trườn tới trườn lui trên người Tiêu Tuy, khiến cho nội tâm và thân thể vốn không yên phận của hắn đồng thời khô nóng. Chỉ có điều, Tiêu Tuy cũng không thông thạo phương diện giải phóng dục vọng này cho lắm.

Hắn chưa từng có nữ nhân, càng chưa từng ôm ấp thiếu niên như thế này.

Cứ cho là hắn vui, hắn cũng chỉ biết hôn môi Đông Tảo hết lần này đến lần khác. Trong lúc tương giao, hai tay lại ôm chặt lấy đối phương, giống như muốn khảp nhập đối phương vào máu thịt của mình.

Mặt khác, đối với Đông Tảo mà nói, vốn chỉ cần đụng phải đầu lưỡi Tiêu Tuy là sẽ nóng bừng cả người, lúc này không biết vì sao lại chuyển thành cảm giác ấm áp, làm cho nó còn thoải mái, buồn ngủ hơn.

Hai người đều cho rằng mình đang mơ, dây dưa đến tận khi trời sắp sáng mới mệt mỏi ôm nhau say ngủ.

Sáng hôm sau, Đông Tảo tỉnh lại trước.

Giấc mơ đêm qua nó còn chưa quên, trong lòng vừa vui sướng vừa xấu hổ. Nhưng khi tỉnh lại, thấy mình đang ngoan ngoãn ghé vào bên cổ Tiêu Tuy, nó liền cho rằng đó nhất định chỉ là một giấc mơ!

Kể cả thế thì tâm trạng nó cũng rất vui. Nó nghiêng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, nhảy lên ngực Tiêu Tuy, nhỏ giọng gọi "A Tuy, A Tuy."

28. Chương 28

Tiêu Tuy mở mắt, đường nhìn chậm rãi rơi lên người Đông Tảo.

Đông Tảo vẫn là Đông Tảo của ngày xưa, là một tên mật thám nhỏ béo tròn. Người thiếu niên trong mộng đã chẳng còn thấy bóng dáng, cứ như chưa từng xuất hiện.

Tiêu Tuy nghĩ đến đây, cảm thấy bản thân có chút buồn cười.

Sao có thể coi một giấc mơ thành hiện thực cơ chứ.

Đông Tảo nhảy sang một bên cho Tiêu Tuy tiện mặc quần áo, nói "A Tuy, hôm nay ngươi có phải ra ngoài không?"

Tiêu Tuy ngồi dậy "Hôm nay không có việc, ở nhà thôi." Hắn vừa nói, vừa định vén chăn xuống giường. Thế nhưng, hắn lại đột nhiên thấy dưới thân mát lạnh.

Người bình tĩnh như Tiêu Tuy, lúc này cũng không nhịn được mà trừng to hai mắt, khó tin cúi đầu nhìn.

Một mảng quần lót giữa hai chân bị ẩm ướt, đã nói rõ cho Tiêu Tuy biết rốt cuộc là vì sao.

"Ta hôm nay cũng không có chuyện gì." Đông Tảo học theo ngữ khí của Tiêu Tuy, bay đến đậu trên vai hắn. Nó không hiểu vì sao Tiêu Tuy không động đậy, nên nhìn theo đường nhìn của hắn đi xuống, rơi vào chỗ kia. "A?"

Đông Tảo nghiêng đầu "Ngươi buồn đi tiểu sao?"

Cái tên mật thám ngu ngốc này!

Tiêu Tuy túm Đông Tảo từ trên vai xuống, mở cửa sổ ném ra ngoài, đồng thời cao giọng nói "A Xuân, chuẩn bị đồ ăn sáng cho Đông Tảo."

Đông Tảo còn chưa kịp chuẩn bị đã ném ra ngoài, phành phạch đập cánh bay. Tỳ nữ béo ở ngoài nghe tiếng, vội vã chạy tới đỡ lấy Đông Tảo.

"Sao sáng ngày ra đã bị ném ra thế?" Tỳ nữ béo nhỏ giọng hỏi.

Đông Tảo hươ hươ cánh, ngơ ngác: ta cũng không biết mà.

Trong phòng, Tiêu Tuy thay y phục xong, ngồi trên ghế. Hắn sống ba mươi năm, đây là lần đầu tiên xuất hiện tình trạng xuất tinh do mộng xuân. Tất cả những kinh nghiệm lúc chưa trải qua quá trình mộng xuân khi trước, sau tối hôm qua, hầu như đều biến dạng hết.

Dáng vẻ của người thiếu niên đáng lẽ đã phai nhạt từ lúc tỉnh lại, một lần nữa hiện lên rõ ràng trong đầu Tiêu Tuy. Phảng phất như hắn chỉ cần nhắm mắt lại là có thể phác thảo ra mi mày, giọng nói, dáng điệu của người kia. Thậm chí là cả cảm giác trơn mịn trên làn da y.

Tiêu Tuy nghĩ đến bộ dạng ngốc nghếch khờ khạo của Đông Tảo, cảm thấy phán đoán của bản thân thật là ghê tởm hạ lưu.

Chỉ là dù thế, hắn vẫn không nhịn được mà trầm tư. Ví như mấy hôm trước thấy Đông Tảo trốn dưới tấm rèm trong thư phòng, vì sao lại tạo ra một khối lớn như thế? Nhìn qua như có một thiếu niên đang trốn vậy!

Tiêu Tuy không muốn nghĩ, thế nhưng nếu một khắc kia thật sự là Đông Tảo dưới hình dáng thiếu niên thì sao? Dù sao thì mật thám nhỏ có thể mở miệng nói chuyện cũng là kì lạ lắm rồi, thêm thêm một chuyện chắc cũng vậy thôi đúng không?

Hơn nữa, những thứ viết trong "Yêu vật chí", Tiêu Tuy thật kì vọng là có thật.

Yêu ma quỷ quái với hắn vẫn là chuyện vô căn cứ, nhưng đặt lên người Đông Tảo rồi, hắn lại mong có một ngoại lệ.

Ánh sáng bên ngoài trong trẻo. Khí trời dù còn lạnh nhưng đã khá hơn ít nhiều.

Đông Tảo đứng trên giá nhỏ của mình, chậm chạp mổ ăn thức ăn.

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy ngồi dưới sôi nổi nói chuyện.

"Hai hôm nay trên phố có hội chùa, không biết náo nhiệt như thế nào nữa. Nếu được, ta thật muốn đi xem một chút. Thế nhưng còn chưa tới lượt chúng ta được nghỉ…" Tỳ nữ béo tiếc nuối nói "Ta tiết kiệm được ít tiền, muốn ra ngoài mua ít đồ. Khăn tay thêu hoa với chim của tiệm tơ lụa bên phố Tây đẹp lắm, ta đã muốn mua một cái từ lâu rồi."

"Ta thì không có gì muốn mua hết." Tỳ nữ gầy nói "Chỉ là hơi nhạt miệng, đồ ở hội chùa ăn ngon lắm… Lúc còn bé chưa bị bán đi, cái lúc mà đệ đệ ta còn chưa có sinh ra ấy, cha ta đã dẫn ta đến hội chùa ở Kinh Thành một lần, ấn bát mì Dương Xuân ở trước cổng thành. Mì trắng cho thêm ít hành thái, chính là món ngon nhất mà ta được ăn. Sau này ở Vương Phủ lâu, tính ra thì cũng đã ăn không ít đồ ngon. Nhưng hết lần này đến lần khác, vẫn cảm thấy kém hơn so với món kia… Bởi vì đó là sự tốt đẹp của cha ta dành cho ta. Sau này ông có bán ta rồi, ta cũng không thể nói là ông không tốt được."

"Chúng ta bị bán vào Vương Phủ, đều coi như có phúc. Ít nhất, cuộc sống cũng thoải mái hơn. Mà nhà ngươi còn tốt đấy, chứ có một người ở viện khác, ta nghe nói không chỉ bán con, mà còn đến đòi lương hàng tháng cơ. Đúng là quỷ hút máu người mà."

Tỳ nữ gầy mỉm cười "Ừm, lại nói, năm ngoái cha ta đến thăm ta một lần, không biết năm nay ông có đến nữa không. Đệ đệ ta cũng đến tuổi đọc sách rồi, nếu ông đến, ta sẽ đưa cho ông ít tiền ta có, còn không đến thì thôi vậy."

"Đưa cái gì chứ?" Tỳ nữ béo liếc nàng "Ngươi khờ quá, để đó làm của hồi môn cho mình không phải tốt hơn sao?"

Đông Tảo nghe cái hiểu cái không, nhưng nó nhớ rõ khăn tay thêu chim và hoa của cửa tiệm tơ lụa phố Tây, cũng nhớ rõ bát mì thả hành thái trước cổng thành.

Tiêu Tuy thay quần áo và phục sức hàng ngày xong, chuyện đầu tiên nghĩ tới là đến tìm Đông Tảo.

Đông Tảo ăn xong bữa sáng, ngẩng đầu thấy Tiêu Tuy liền lập tức bay qua, thân thiết cọ cọ mặt hắn.

Lông chim của nó mềm mại, không khỏi gợi cho Tiêu Tuy nhớ lại dáng vẻ kiều diễm trong mơ đêm qua.

Cả người hắn cứng đờ. Dù chỉ trong một cái chớp mắt, nhưng Đông Tảo vẫn nhanh nhạy nhận ra.

"Ngươi sao vậy?" Đông Tảo đậu trên vai Tiêu Tuy, nghiêng đầu nhìn lỗ tai hắn, có chút ngạc nhiên "Ơ, cái tai này sao lại hồng thế này?"

Nó nói xong còn dùng mỏ mổ nhẹ lên vành tai Tiêu Tuy. Cái tai đã hồng lại càng đỏ.

Tiêu Tuy mang Đông Tảo vào thư phòng, gần như muốn lấy tay bịt luôn miệng nó lại, miễn cho nó lại chít chít nói mấy câu khiến mình ngại ngùng.

Đông Tảo hồn nhiên không biết. Mấy ngày này nó chưa từng biến hình, cũng chưa từng cảm thấy buồn ngủ, cho nên nó cho rằng đây chỉ là một khoảng thời gian nhất định, đợi khi nào cả người nó lại nóng bừng thì mới xuất hiện tiếp.

Đông Tảo buông đề phòng trong lòng xuống, cả người liền tràn ngập tinh thần.

Tỳ nữ gầy và tỳ nữ béo thầm nghĩ, đây vẫn là do Tiêu Tuy đã trở về đi.

"A Tuy, hội chùa là cái gì?" (*) Đông Tảo đứng trước mặt Tiêu Tuy, ngửa đầu hỏi hắn.

"Cứ mười năm một lần, lái buôn sẽ tụ tập ở những ngã tư đường đã định sẵn, bày đồ cho bách tính đến chọn mua." Tiêu Tuy đáp "Trước Tết mấy ngày là đến."

"Vậy hôm nay bên ngoài có không?"

"Có." Tiêu Tuy lật một trang sách, nhìn thì có vẻ chăm chú, thế nhưng một trang mười dòng không lọt vào đầu nổi một chữ!

"Ta muốn đi." Đông Tảo thấy Tiêu Tuy không nhìn mình, cuốn lấy cổ tay đang cầm sách của hắn "Ngươi có thể dẫn ta đi không?"

Tiêu Tuy không đáp.

"Dẫn ta đi đi, dẫn ta đi đi mà!" Đông Tảo năn nỉ.

Một Tiêu Tuy đứng trước thiên quân vạn mã vẫn có thể quả quyết lại bị một con chim làm cho bất đắc dĩ. Hắn xoa đầu Đông Tảo, nói ra điều kiện trao đổi "Ngươi không được chạy loạn mà chỉ được ở trên vai ta thôi."

"Được!" Đông Tảo vui vẻ đồng ý, miệng liên thanh nịnh nọt "A Tuy thật là tốt, tốt nhất, tốt nhất luôn!"

"Tốt thì sao?" Tiêu Tuy bật cười "Ngươi đúng là càng ngày càng dẻo mỏ!"

"Thích một người thì đương nhiên là phải nói ra rồi. Lời nói xuất ra từ tâm, sao lại coi là dẻo mỏ được chứ?" Đông Tảo mặt không đổi sắc, vô cùng bình tĩnh nói ra câu nói nó đã học thuộc trong đoạn tên háo sắc đùa giỡn Tiểu Kiều nương.

Tiêu Tuy khẽ giật mình, đối mặt với một mật thám nhỏ như vậy, hắn hoàn toàn không biết phải chống đỡ làm sao.

Truyện thật là tốt! Đông Tảo nghĩ. Nó thật hối hận vì lúc đầu không cẩn thận nghe tỳ nữ gầy đọc. Sớm biết thì nó đã học thuộc thêm một chút rồi.

Tiêu Tuy đồng ý dẫn Đông Tảo ra ngoài, nên thu dọn một chút xong liền đi.

Thị vệ mặc thường phục theo sau. Đoạn đường lúc đầu còn ngồi xe ngựa, nhưng vừa đến đầu phố, mọi người đã xuống đi bộ. Mặc dù Tiêu Tuy ăn mặc rất đỗi bình thường, không có bất kì thứ đồ đặc trưng gì, nhưng khí chất của hắn vẫn khó mà che giấu được. Lại thêm dung mạo của hắn, thêm con chim đậu trên vai hắn, đúng là muốn người ta không nhìn cũng khó!

Đông Tảo nhìn cái gì cũng lạ, cái đầu quay ngang quay dọc như sắp ngã. Tiếc là không thể nói chuyện chứ không thì cả đường đi không biết còn ồn ào đến đâu.

Người qua lại trên đường rất đông, có người đi một mình, cũng có người đi cùng cả nhà, có người đi thành đôi. Nếu thấy là một đôi phu thê trẻ tuổi cùng đi, Đông Tảo sẽ ghé sát lại bên tai Tiêu Tuy thì thầm "Này, kia là một đôi phu thê đấy."

Còn không nữa thì "Là phu thê thì phải thân mật như vậy nha."

Ngữ khí của nó đậm mùi ám chỉ, vừa giống như đang dạy học, vừa giống như một giây sau sẽ hóa thành hình người nhảy xuống khỏi vai Tiêu Tuy.

Cũng may Đông Tảo chỉ nói một hồi rồi thôi. Nó đứng trên vai Tiêu Tuy nhìn khắp nơi, lát sau mới lại nhỏ giọng sao cho chỉ có hai người nghe thấy nói "Có thể dẫn ta đến phố Tây không? Ta muốn mua một chiếc khăn thêu hình chim và hoa."

Tiêu Tuy hiếu kì, sao lại muốn khăn tay?

Đông Tảo nói xong, lại sợ quên nói tiếp "Còn nữa, đi cả ra cổng thành mua bát mì Dương Xuân thả hành thái nữa."

"Mua những thứ này làm gì?" Tiêu Tuy hỏi.

Đông Tảo đáp "A Xuân và A Phương muốn, ta nhớ giúp các nàng thôi."

Thỉnh cầu này không tính là quá đáng, nhưng đã cưỡi Vương Gia đi chơi, lại còn muốn sai Vương Gia đi mua khăn tay với mua mì thì đúng là câm nín!

Thế nhưng, cố tình, Tiêu Tuy lại rất chiều chuộng Đông Tảo. Còn Đông Tảo thì hoàn toàn không biết tôn ty trật tự do không có ai nói cho nó biết.

Một người một chim nghênh ngang đi đến tiệm tơ lụa trên phố Tây chọn một chiếc khăn tay thêu chim và hoa, sau này còn lưu truyền thành Tĩnh Vương có lòng với nữ tử, đích thân chọn khăn thêu cho nàng. Trong một thời gian ngắn, vô số cô nàng đều nhảy ra nhận khăn tay là của mình.

Lại đến cửa thành mua mì Dương Xuân, ông chủ không biết khẽ nói thầm: Ăn mặc cũng được mà lại chỉ mua có một bát mì thả hành? Đúng là keo kiệt không chịu nổi!

29. Chương 29

Một gã thị vệ cao to vạm vỡ chống đao đứng trước cửa, khí thế hung ác đập cửa "Bên trong có ai là A Phương không?"

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy bị âm thanh lỗ mãng làm cho hoảng sợ, còn tưởng xảy ra chuyện gì, vội vàng đứng lên bước ra ngoài.

Tỳ nữ gầy tuy mỗi ngày đều nhìn thấy những thị vệ mặt lạnh này, nhưng nàng chưa bao giờ dám dính dáng gì đến bọn họ. Bởi vì thị vệ thủ vệ cho Tiêu Tuy đều là mấy người từng lên núi đao xuống biển lửa, trên người còn chưa hết sát khí. Các tỳ nữ trong Vương Phủ cũng không ai có gan đến gần.

Lúc này đột nhiên có thị vệ đến tìm, tỳ nữ gầy còn tưởng mình làm sai chuyện gì, bị bắt đi xử phạt.

"Có ta đây, xin hỏi có chuyện gì hay không?" Tim nàng thình thịch đập, vẻ mặt hốt hoảng, ngón tay bám trên thành cửa trắng bệch.

Thị vệ mặt không đổi sắc, giọng nói cũng cứng nhắc "Ngươi đi theo ta."

Tỳ nữ gầy không dám hỏi nhiều, cẩn thận đi theo phía sau. Tỳ nữ béo không yên tâm lắm, muốn đuổi theo đi cùng. Nhưng nàng còn chưa kịp hỏi, thị vệ kia đã giống như có mắt mọc sau đầu, quay lại nói "Ngươi không cần đi."

Âm thanh lạnh như băng làm nàng hoảng sợ.

Tỳ nữ gầy cũng lo sẽ làm liên lụy đến tỳ nữ béo, đẩy tay nàng nói nhỏ "Ngươi về đi, nếu như có chuyện gì xảy ra thật, ngươi hãy giúp ta chăm nom…"

Tỳ nữ béo dù không muốn nhưng cũng không làm gì được hơn. Địa vị của nàng ở Vương Phủ thật sự rất thấp, mỗi lời ăn tiếng nói, cử chỉ hành động đều phải hết sức cẩn thận. Trước mặt thị vệ đến một câu tử tế cũng không nói ra nổi.

Suốt dọc đường đi, tỳ nữ gầy một mực suy nghĩ xem mấy ngày này mình có làm gì không đúng hay không. Sau khi xác nhận là không, nàng mới yên tâm hơn một chút. Người thị vệ đi trước không nói một câu nào, chỉ dẫn nàng đến sảnh sau, chỉ cái bát trên bàn, không đầu không đuôi nói "Cái này cho ngươi ăn."

Ăn cái gì cơ…?

Tỳ nữ gầy chầm chậm bước vào. Lúc đến trước bàn nàng mới nhìn rõ, hóa ra là một bát mì trắng thả hành thái.

Nhất thời, nàng gây ngẩn cả người.

Vừa quay đầu lại, người thị vệ kia đã không còn thấy đâu nữa.

Tỳ nữ gầy tuy rằng nghi ngờ, nhưng vẫn ngồi xuống, cầm đũa lên ăn. Trời lạnh, nên mì mang về đã có chút nguội. Phòng bếp đem hâm nóng lại khiến sợi mì hơi nhũn, không thể coi là một bát mì ngon lành cho lắm.

Nhưng mới ăn được một miếng, vẻ mặt của tỳ nữ gầy đã thay đổi. Bát mì trắng nàng ăn nhiều năm trước khi tới Kinh Thành kia, có mùi vị giống y hệt như bát mì này. Không ngờ đã nhiều năm thế rồi mà nàng vẫn có thể ăn lại một lần nữa.

Cảm giác trống trải khi ngày Tết không có người nhà kề bên đều bị bát mì lấp đầy.

Ở ngoài giống như có người chờ sẵn. Tỳ nữ gầy vừa ăn xong một gắp cuối cùng, người đó liền tiến vào thu dọn. Tỳ nữ gầy đứng dậy, quay đầu nhìn thấy quản sự của trúc viện đứng cách đó không xa. Nàng vội vàng hành lễ, mạnh bạo hỏi ra nghi vấn trong lòng "Tiễn quản sự, xin hỏi mì này là…?"

Tiễn quản sự bình thường bận rộn, lúc này lại như rất rảnh rỗi, cũng lại như biết nàng sẽ hỏi, gật đầu nói "Vừa nãy phòng bếp làm cho Vương Gia hơi nhiều, bỏ đi thì lãng phí quá." Ông dừng một chút lại thêm vào một câu "Thôi, đi làm việc đi."

Tỳ nữ gầy liền vội cúi đầu đáp lại.

Ở bên kia, sau khi tỳ nữ gầy rời đi, tỳ nữ béo vô cùng lo lắng. Nàng đi lại vòng quanh trong phòng. Thậm chí, còn nghĩ xem có thể chạy đến chỗ Tiêu Tuy cầu xin thay cho nàng ta hay không. Có điều, tỳ nữ gầy còn chưa về, ngoại viện đã có một tỳ nữ khác đi tới.

Tỳ nữ này nàng biết. Ngày xưa, nàng và nàng ta đều bị bán vào cùng một lúc, thời gian đầu cũng đã từng giúp đỡ lẫn nhau. Tỳ nữ đó mỉm cười, hàn huyên với nàng hai câu liền nói vào chuyện chính, móc chiếc khăn tay trong ngực ra đưa cho tỳ nữ béo "Hôm nay muội được nghỉ, ra ngoài dạo một vòng, thấy trên chợ có một quán nhỏ bán khăn tay, vừa rẻ vừa đẹp. Muội nhớ tỷ rất thích khăn, nên mua một cái về tặng tỷ."

Tỳ nữ béo cúi đầu nhìn. Cái khăn kia được thêu thùa tinh xảo, chất liệu mềm mịn, liếc qua cũng biết không phải hàng rẻ tiền. Nàng kinh ngạc nói "Cái này… Cái này bao nhiêu vậy? Ta trả lại cho muội."

Tiểu tỳ nữ cười, từ chối "Không đáng bao nhiêu cả. Quầy hàng này đến từ nông thôn, không biết tình hình của Kinh Thành, bán rẻ lắm, một lát đã hết sạch rồi. Muội đây phải may lắm đấy. Nếu như tỷ mà trả muội tiền, muội không vui đâu."

Nàng nói xong thì phải đi, dáng vẻ rất vội vã "Muội đi đã, vừa nãy muội chỉ xin thị vệ vào được một lát thôi, sợ lát có người đến đuổi bây giờ ấy. Mà bị quản sự nhìn thấy thì còn lột da muội mất."

Tỳ nữ béo chưa kịp ngăn, người kia đã quay người chạy mất. Sau khi nàng theo ra đến cửa chính thì không theo kịp nữa, người đã mất tăm mất dạng.

Nàng cúi đầu nhìn khăn trên tay, tạm coi lời của nàng ta là thật. Trộm nhìn rồi lại trộm nhìn, bức tranh chim và hoa trên mặt khăn sống động như thật, khiến nàng yêu thích biết bao nhiêu.

Nàng đem khăn tay đi cất kĩ, vừa quay đầu đã thấy tỳ nữ gầy từ ngoài quay về, trên mặt cũng lộ ra nụ cười tươi tắn.

Cả hai sống sót sau hoạn nạn, từng người kể ra chuyện của mình, không tự chủ được mà lấy làm kì lạ.

"Chuyện vừa mới nói không lâu, sao đột nhiên lại thành? Thật sự thì ta cũng chỉ tiện miệng nhắc đến mà thôi…"

"Ha ha, nói không chừng trên đời này có thần tiên thật."

Tiểu thần tiên Đông Tảo đi hội chùa ăn đến cả bụng tròn căng, uốn éo nằm trên bàn sách của Tiêu Tuy, dính lấy tay Tiêu Tuy cùng nhau đọc sách.

Binh thư nhiều chữ, Đông Tảo khó mà xem hiểu. Nó chăm chú nhìn một lúc, có chút khổ não "Ta đọc không hiểu quyển sách này."

Tiêu Tuy lật qua một trang khác, kiên nhẫn hỏi Đông Tảo "Có muốn ta giải thích cho ngươi nghe không?"

Bất Tĩnh Vương làm thư đồng, e là khắp thiên hạ chỉ có duy một con chim béo này là mặt đủ dày.

Chỉ có điều, con chim béo này cũng không vì thế mà cảm kích.

"Ngươi có thể đọc truyện cho ta không?" Đông Tảo cầu xin, xoay người đối mặt với Tiêu Tuy "Ta muốn xem truyện cơ."

"Loại giống với Trần thư sinh và Từ nương ấy." Đông Tảo tỉ mỉ bổ sung.

"Loại sách này ta không có." Tiêu Tuy đặt binh thư lên bàn, chọc chọc trán Đông Tảo, thầm nghĩ những thứ linh ta linh tinh trong đầu tên mật thám nhỏ này cũng từ loại sách đó mà ra, nói "Ngươi cũng không được đọc nhiều nữa."

"Tại sao?" Đông Tảo được Tiêu Tuy dung túng hai ngày, lá gan có chút lớn, ngụy biện "Đều là sách cả, lẽ nào ngươi khinh thường sách truyện sao?"

"Những suy nghĩ kì lạ của ngươi đều từ trong truyện ra đúng không?" Tiêu Tuy dựa ra sau ghế, nét cười trên mặt hơi nhạt. Hắn mặc loại y phục có tay áo dài rộng, bản chất đã rất khí thế, lúc này bất chợt cười cười, làm cho Đông Tảo vừa ngẩng đầu nhìn đã bị choáng mạnh.

Nói suy nghĩ kì lạ là còn dễ nghe đấy! Chứ cái tư thế đòi hôn của con chim béo này có khác gì một tên phóng đãng đâu!

Tiêu Tuy híp mắt, nhớ tới thiếu niên Đông Tảo trong mộng, mềm mại, yếu đuối, có điểm nào giống như tiểu lưu manh?

Mặt Đông Tảo nóng bừng, cố gắng ghét bỏ nói "Ngươi… Ngươi có quyến rũ ta cũng vô ích thôi! Ta vẫn giận!"

Nhưng lời nói vô lực chẳng có lấy một chút thuyết phục nào. Trên thực tế, cả người nó đã sớm bị Tiêu Tuy làm cho mê đảo thần trí rồi.

Tiêu Tuy đan tay chống dưới cằm, ghé đến gần Đông Tảo, tâm trạng vui vẻ tiếp tục trêu nó "Mập Mập giận thì sẽ như thế nào?"

Khuôn mặt kề sát càng có sức hấp dẫn lớn hơn nữa. Tim Đông Tảo sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Dưới tình huống thế này mà lại muốn nó tức giận với Tiêu Tuy thì đúng là khiêu chiến mà. Nhưng thấy Tiêu Tuy không coi mình giống như một con chim đang giận dỗi, Đông Tảo lại càng muốn chứng minh hơn.

Nó bước hai bước trên bàn, sau đó quay đầu lại, thân hình tròn xoe nhìn qua cực kì mềm mại "Ta giận rồi sẽ không hôn người nữa! Ngươi có sợ chưa hả?"

Đông Tảo không phải không để ý, nó lại xoay người lại, thành ra xoay hết một vòng tròn.

Chuyện này có chút làm Tiêu Tuy khó xử.

Nói sợ thì hắn hoàn toàn không sợ. Còn nói không sợ, lẽ nào kêu hắn đi bảo Đông Tảo là "đến đây hôn ta" à?

Hắn thật sự đã coi thường cái tên mật thám nhỏ trước mắt này rồi!

"Được rồi, thế ngươi muốn xem truyện gì?" Tiêu Tuy nhường một bước.

"Từ nương và Trần Sinh! Từ nương và Trần Sinh!" Đông Tảo lập tức quẳng đoạn đối thoại lúc trước ra sau đầu, mở miệng yêu cầu Tiêu Tuy "Ngươi đọc cho ta nghe."

Tiêu Tuy nói tên sách, hạ nhân rất nhanh đã tìm thấy dâng lên.

Đông Tảo yên ổn làm ổ trên gối đầu của mình, ở trong thư phòng ấm áp biến Tĩnh Vương thành thư đồng, từng trang lại từng trang đọc cho nó nghe.

Giọng Tiêu Tuy không to không nhỏ, phải đứng ở cửa mới có thể nghe thấy một ít. Tỳ nữ béo đến đưa đồ ăn cho Đông Tảo, lúc chờ thị vệ mở cửa có loáng thoáng nghe được đôi lời. Quyển truyện này nàng và tỳ nữ gầy đã xem qua không biết bao nhiêu lần, gần như đạt đến trình độ vừa nghe năm sáu chữ liền biết là truyện gì.

Nàng còn đang ngỡ là mình nghe nhầm, thị vệ đã mở cửa bảo vào. Tỳ nữ béo vội vàng bước đi, trong lúc đặt khay đồ ăn xuống còn cúi đầu khẽ liếc qua bàn sách.

Tiêu Tuy đã dừng đọc sách, nhưng bìa sách đặt bừa trên bàn lại để tỳ nữ béo nhìn được. Không phải là quyển về Trần Sinh với Từ nương đó sao?

Tỳ nữ béo trong lòng trấn động, thu khay về không dám nhìn thêm, rồi lập tức rời đi. Vừa đi nàng còn vừa nghĩ: Trách không được Vương Gia muốn lấy hết sách của chúng ta, hóa ra là không chỉ có sở thích đọc loại truyện này mà còn có thêm sở thích kì quái là đọc ra khỏi miệng.

30. Chương 30

Sách đọc hai ngày liền, mỗi ngày đọc chừng năm trang. Lúc đầu còn đỡ, chẳng qua cũng chỉ là mấy chuyện yêu đương, nắm tay, hôn nhẹ, không có gì không đọc ra được.

Nhưng đến ngày thứ ba, Tiêu Tuy mở sách ra, dưới ánh mắt mong chờ của Đông Tảo, hắn nhìn thấy câu đầu tiên là "Tay y bỗng nhiên chạm vào một chỗ êm ái không thể miêu tả, bắt đầu làm ra những động tác không thể miêu tả."

"Sao lại không đọc vậy?" Đông Tảo vừa uống nước vừa hỏi Tiêu Tuy.

Tiêu Tuy cúi đầu nhìn vẻ mặt đơn thuần của mật thám nhỏ, nhíu mày muốn bỏ qua đoạn này. Hắn lật ra sau một tờ, lướt qua một lần để lược bỏ nội dung không thể miêu tả xong mới mở miệng đọc "Từ nương đối với Trần Sinh…"

"Sai rồi!" Đông Tảo cắt lời Tiêu Tuy, vô cùng có tinh thần học hỏi mà sửa lại cho hắn "Tờ trước còn chưa đọc, lật lại."

"Không sót đâu." Tiêu Tuy cố ý không lật, nói "Hôm qua đọc đến đây rồi."

"Hôm qua mới đọc đến Từ nương ngồi vào lòng Trần Sinh!" Đông Tảo nghiêm túc nói "Đoạn sau Trần Sinh còn sờ soạng khối thịt thừa trước ngực Từ nương, sờ rất lâu!"

Mặc dù Đông Tảo lúc nói ra đoạn này rất ngây thơ. Nhưng nét mặt Tiêu Tuy vẫn có chút tan vỡ.

Trần đời, người có thể chính trực nói ra những chuyện không thể miêu tả như vậy chỉ có hai loại. Một loại là kẻ phóng đãng không biết xấu hổ, còn một loại chính là kiểu mang tâm hồn non nớt sơ sinh giống như Đông Tảo. Dù đôi lúc Tiêu Tuy cho rằng Đông Tảo thuộc cả hai loại.

Tiêu Tuy đặt sách lên bàn, hơi ngửa người ra sau, hứng thú hỏi ngược lại Đông Tảo "Ngươi nhớ rõ như thế thì có nhớ đoạn sau nói gì không?"

Đông Tảo giống như một tiên sinh đang giải thích cho câu hỏi của học trò, cẩn thận suy nghĩ một lát rồi mới trả lời "Toàn bộ phần còn lại của sách, đoạn như vừa rồi có tổng cộng là hai mươi lăm đoạn, gậy gộc chọc đến chọc đi là mười tám đoạn, hai người hôn nhau là tám mươi chín đoạn."

Tiêu Tuy vốn chỉ có ý trêu chọc Đông Tảo, lại không ngờ bị câu trả lời của nó làm cho không thốt lên nổi thành lời.

Lại cộng thêm ánh mắt đen nhánh sáng bừng nhìn mình, Tiêu Tuy càng cảm thấy khó xử hơn.

May mà thị vệ bên ngoài gõ cửa giải nguy cho hắn "Vương gia, Thẩm Đại cầu kiến."

Tiêu Tuy nhét cuốn Trần Sinh và Từ nương vào giá sách, nói với Đông Tảo "Ngươi tự mình ra ngoài chơi chút đi."

Sau đó quay đầu ra cửa nói "Vào đi."

Đông Tảo ngoan ngoãn nghe lời, có điều trước lúc đi còn ghé vào cạnh tai Tiêu Tuy nhỏ giọng dặn dò "Lát về đọc cho ta nghe nhé."

Tiêu Tuy đồng ý cũng không được, mà không đồng ý cũng không xong. Hắn lấy tay đẩy mông Đông Tảo, bào nó nhanh ra ngoài.

Người đứng ngoài vừa định mở cửa bước vào liền bị một con chim xoẹt qua, dọa cho nhảy dựng lên, tay cũng vô thức giơ ra. Người có võ công ra tay nhanh nhẹn dứt khoát, suýt chút là kéo Đông Tảo từ trên không trung đập xuống đất. Nhưng may mà trước khi điều đó xảy ra, bàn tay của hắn ta đã bị một bàn tay khác cứng rắn hơn chế trụ.

Tiêu Tuy không biết đã đứng cạnh cửa tự lúc nào. Hắn chặn lại tay Thẩm Đại, giải cứu cho Đông Tảo còn ngây ngốc không biết mình vừa gặp nguy.

Cửa thư phòng vừa đóng lại, bên trong và bên ngoài liền biến thành hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Đông Tảo bay hai vòng quanh sân rồi đậu trên nóc nhà cao cao.

Sau khi con mèo đen bị Tiêu Tuy lệnh cho mang đi, Vương Phủ có thể nói là chẳng còn kẻ thù nào của Đông Tảo nữa, nó có thể muốn đi đâu thì đi đó.

Đông Tảo từ trên cao nhìn xuống, thấy một đám người đang từ ngoài cổng tiến vào. Y phục của bọn họ không giống nhau, nhưng đều là thiếu niên được nam tử trung niên dẫn vào, không biết để làm gì.

Đông Tảo hiếu kì, nghĩ nghĩ một lúc liền giương cánh bay qua đó rình trộm.

Ngày Tết sắp tới, không ít gia đình phải bán con. Mặc dù nói bán con gái nhiều, nhưng thế không có nghĩa là không có nhà bán con trai. Hoặc là một thân một mình nên nguyện ý tự bán cũng có. Mà nói tóm lại, đây chính là một đám thiếu niên mới được mua về từ kẻ buôn người, dùng để thay thế những người đã có tuổi. Hiện tại, bọn họ đang được dẫn đi thay quần áo!

Đông Tảo đi theo bọn họ, đậu trên một cành cây trong viện nhìn xuống. Những thiếu niên kia ai cũng vô cùng cẩn thận lắng nghe quản sự dạy dỗ.

Nói xong, quản sự vẫy tay "Trong phòng có y phục rồi, các ngươi đi thay đi."

Thiếu niên nhanh nhẹn cúi đầu, một người lại một người tiến vào trong phòng thay đồ. Chờ thay xong, liền có người đến dẫn bọn họ đi luôn.

Chưa đầy một lát, trong viện chẳng còn ai. Đông Tảo đang định bay đi, một trận gió thổi tới làm cánh cửa mà ai đó quên khép chặt kẹt kẹt mở ra như hoan nghênh.

Nó dừng bay, ngó thấy trong phòng có một chiếc gương đồng.

Nhớ đến lúc trước biến thành người không có gương soi, trong lòng Đông Tảo không khỏi ngứa ngáy. Nó nhìn quanh một phen, nhịn không được mà bay vào.

Trong phòng không người, nhưng vẫn còn mấy bộ quần áo. Đông Tảo đứng trước gương đi qua đi lại hai vòng, đồng thời cũng nhìn con chim trong gương đi qua đi lại.

Nó không hài lòng lắm kết luận "Xấu quá!"

Cũng không biết sau khi hóa thành người thì sao nhỉ? Đông Tảo nghĩ.

Tâm tư này vừa nảy ra, nó liền biến thành người, trần trụi ngồi ở trên bàn.

Đông Tảo đầu tiên là sửng sốt, sau đó bị gió lạnh thổi tỉnh, lập tức chạy lên đóng cửa lại.

Quản sự lúc trước đưa các thiếu niên ra ngoài đúng lúc quay về, xa xa nhìn thấy cửa phòng bị đóng lại thì thấy lạ, rảo bước đi qua.

Trong phòng, Đông Tảo vòng qua vòng lại hai vòng, hoàn toàn không hiểu vì sao mình tự nhiên lại hóa thành hình người.

Lẽ nào bởi vì mình nghĩ "Sau khi hóa thành hình người thì sao nhỉ?".

Đông Tảo vì thế lại muốn thử: Mau biến lại thành chim đi!

Chiu một tiếng, thiếu niên lại biến thành con chim béo tròn.

Nó không kìm được vui sướng, biến biến vài lần, phát hiện mình có thể tự do biến đổi thì rất yên tâm.

Trong lúc thiếu niên còn đang giơ chân giơ tay quan sát chính mình, bên ngoài cửa đã truyền đến tiếng người "Ai ở trong đó? Nhanh ra đây!"

Đông Tảo hoảng sợ, vội ngăn người mở cửa "Chờ… Chờ chút, ta chưa mặc quần áo xong!"

Nó vừa nói vừa luống cuống vơ lấy y phục trên giường mặc vào.

"Sao còn chưa xong nữa? Nhóm người kia đã đi rồi đấy! Ngươi nhanh lên cho ta, lát nữa ta phải ra ngoài rồi!"

Người nọ cũng không định làm khó Đông Tảo, đứng trước cửa đợi.

"Ừm ừm, được." Đông Tảo không hiểu lắm, nhưng vẫn ứng tiếng nói, đồng thời nhanh nhẹn mặc đồ, đi giày rồi bước ra.

Nó đương nhiên không thể theo quản sự đi làm người hầu rồi! Đông Tảo thầm tính, đợi ra ngoài rồi sẽ tìm một nơi hẻo lánh nào đó biến lại thành chim bay đi, còn bộ y phục này thì cất đi để sau mặc tiếp.

Nó quay đầu nhìn thoáng qua một giường đầy y phục, trong lòng có chút tội lỗi, chờ sau này có cơ hội, nhất định nó sẽ trả lại bộ này.

Quản sự bên ngoài chờ đến nôn nóng, đang định mắng "Ngươi là đại cô nương mặc đồ khởi giá (*) đầy à?" thì người bên trong đẩy cửa bước ra. Quản sự liếc mắt nhìn, đại cô nương cũng không xinh đẹp được như vậy!

Thiếu niên mắt hạnh, mày ngài, khuôn mặt tròn tròn mềm mại, đôi mắt trong sáng nhìn sang, quả thật khiến quản sự cảm thấy mình mà lỡ mắng thì đúng là súc sinh!

"Ngươi… Ngươi cũng là người hầu vào lần này sao?" Quản sự có chút nghi ngờ, nếu trong những người lúc trước mà có người xinh đẹp như này, sao có thể không nhận ra được chứ?

Đông Tảo khi đó đứng trên cao nghe bọn họ nói chuyện, trả lời lưu loát "Đúng vậy, lúc Ngưu quản sự bảo thay đồ, ta thay hơi chậm một chút, không kịp đi cùng bọn họ đến Xuân Quy Uyển, là lỗi của ta…"

Quản sự "…"

Dáng vẻ chân thành của thiếu niên làm quản sự cảm thấy tội lỗi vì đã nghi ngờ nó.

Bên kia, Tiêu Tuy sau khi thương thảo công việc với Thẩm Đại xong, ra ngoài tìm Đông Tảo. Hắn muốn nói cho Đông Tảo biết là sách kia không thể đọc, nhưng tìm khắp một vòng trúc viện vẫn không thấy chim đâu.

Hắn tìm tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy đến hỏi, cả hai cũng đều nói không thấy.

"Phòng bên cạnh lúc nào cũng mở cửa do sợ Đông Tảo muốn vào mà không vào được, nhưng nó chưa từng vào." Tỳ nữ béo cẩn thận nói.

Có điều thị vệ có thấy.

"Lúc đó có ở trong sân một lúc, sau đó thì bay ra ngoài chưa về…"

"Sao không nói cho ta biết sớm?" Tiêu Tuy nhíu mày, vẻ mặt thâm trầm. Nhưng hắn cũng không thừa thời gian trách mắng thị vệ mà vội vã rời đi.

Lòng hắn chồng chất lo lắng, vừa sợ Đông Tảo bị bắt đi, vừa sợ tên mật thám kia một đi không trở về, các loại suy nghĩ đan xen thúc giục bước chân hắn càng nhanh hơn. Hắn đi qua dãy hành lang, thấy một người lại hỏi một câu có thấy Đông Tảo hay không nhưng câu trả lời nhận được vẫn luôn là không.

Lần đầu tiên, khí tức của Đông Tảo luôn quanh quẩn bên hắn biến mất. Cũng là lần đầu tiên, hắn cảm nhận được cái cảm giác lo lắng hoảng hốt.

Hành lang rẽ sang một hướng khác, Đông Tảo theo sau quản sự, nhìn trái nhìn phải xem có chỗ nào có thể chạy đi. Quản sự đi trước nó, nhìn thấy Tiêu Tuy đang vội vã, liền nhanh nhẹn dừng lại hành lễ.

Hai con mắt tròn xoe của Đông Tảo thờ ơ nhìn theo, vừa đúng lúc đối diện với ánh mắt sâu xa của Tiêu Tuy.

31. Chương 31

Tiêu Tuy cảm thấy bản thân mình có thể đang mơ, nếu không, làm sao mà giữa ban ngày ban mặt, hắn lại thấy Đông Tảo trong mơ xuất hiện ở Vương Phủ? Do đó, hắn hơi ngây ra.

Đông Tảo cũng sững sờ, nhưng nó sững sờ là do bị Tiêu Tuy dọa sợ. Rồi rất nhanh, nó nhớ ra Tiêu Tuy chưa từng nhìn thấy hình người của mình, cho nên cảm thấy không sợ nữa. Nó cúi thấp đầu, giảm thiểu sự chột dạ khi bị Tiêu Tuy nhìn.

Người quản sự đi trước hành lễ một lúc lâu mà vẫn không thấy Tiêu Tuy đáp lại, liền đánh bạo ngẩng đầu lên, phát hiện Vương Gia đang ngó nhìn Đông Tảo. Quản sự lại ngoái nhìn Đông Tảo. Tên ngốc kia đầu tiên là mặt đối mặt với Vương Gia, lát sau mới chậm chạp cúi xuống.

Cái này e là làm người không vui rồi đi.

Quản sự vừa hận không thể gõ đầu Đông Tảo, vừa run rẩy vãn hồi mọi chuyện "Hồi… Hồi bẩm Vương Gia, tên ngốc này là người hầu mới vào phủ hôm nay, chưa hiểu quy củ, xin người thứ lỗi."

Tiêu Tuy vẫn chăm chú nhìn Đông Tảo, tựa như không nghe thấy lời quản sự nói, mở miệng hỏi "Ngươi tên gì? Từ đâu tới? Năm nay bao nhiêu tuổi?"

Một thiếu niên vốn tưởng chỉ xuất hiện trong mơ, lúc này lại đứng ngay trước mặt mình. Cú đánh này đối với Tiêu Tuy sao có thể không mạnh cơ chứ?

Trong lòng hắn thậm chí sinh ra một chút vui vẻ, muốn bắt lấy người kia hỏi xem y có phải là Đông Tảo hay không.

Đông Tảo nhớ lại lời của đám thiếu niên vào phủ làm người hầu, chọn ra lời một người thuật lại "Ta là Đại Ngưu, là người trong thôn cách đây năm dặm, năm nay mười sáu tuổi."

Tuy trả lời rất thành thật, nhưng vẫn khiến quản sự đổ mồ hôi đầy đầu. Nói chuyện với Vương Gia mà dám xưng "ta"? Lại còn không dùng kính xưng? Tên ngốc này ngốc thật hay ăn nhầm gan hùm mật gấu gì rồi?

Kỳ thật Đông Tảo cũng rất lo. Nó muốn nhanh biến lại về hình chim, vì cứ trì hoãn thế này, nó cũng không biết có khi nào mình đột nhiên bị biến hay không.

Đang lo, một đội thị vệ từ sau Tiêu Tuy đã chạy tới phá tan cục diện bế tắc, bẩm báo "Vương Gia, đã tìm hết bên hướng Đông nhưng không thấy bóng dáng chim đâu ạ."

Nháy mắt, Tiêu Tuy nhớ ra mình chưa tìm được Đông Tảo. Hắn đặt Đông Tảo và người thiếu niên có ngoại hình giống như trong giấc mộng kia lên bàn cân, những nghi vấn về hình người của Đông Tảo liền bị đặt sang một bên. Dù sao, người làm bạn với hắn vẫn là mật thám nhỏ chứ không phải một dáng hình hư vô trong lúc ngủ. Cái gì nặng cái gì nhẹ, hắn vẫn có thể phân rõ.

"Đến chỗ khác tìm tiếp đi." Hắn chắp tay bước nhanh qua người Đông Tảo, vạt áo dài bị gió thổi lướt qua đầu ngón tay Đông Tảo, làm nó có chút ngứa.

Đông Tảo quay đầu, thấy khuôn mặt lo lắng của Tiêu Tuy, trong lòng hơi do dự.

Nó liên tục nói dối trước mặt A Tuy, bây giờ còn làm hắn lo như vậy…

Nhưng mình thật sự rất sợ chết… Đông Tảo trái lo phải nghĩ, cảm thấy bảo mệnh vẫn quan trọng hơn. Còn về phần Tiêu Tuy, nó vẫn phải thử xem thái độ của hắn như thế nào, rồi mới quyết định xem có nói cho hắn biết hay không.

Cứ vậy, Tiêu Tuy bước đi năm sáu bước, lại dừng lại, quay đầu hỏi người quản sự kia "Sau này y ở viện nào?"

Quản sự vừa thả lỏng, lập tức kính cẩn trả lời "Hồi bẩm Vương Gia, Đại Ngưu ở Xuân Quy Uyển."

Tiêu Tuy không đáp, liếc mắt nhìn Đông Tảo, lần thứ hai quay người đi mất.

Chờ Tiêu Tuy và thị vệ đi khỏi tầm mắt mình, quản sự dẫn Đông Tảo đi mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, không khách khí mà dùng ngón tay ấn gáy Đông Tảo xuống "Ngươi đó, có phải là đầu đất không vậy? Vừa nãy may mà Vương Gia có việc gấp, chứ không cái mạng này của ngươi hôm nay toi rồi!"

"Ay da, đau quá." Đông Tảo che gáy, nước mắt lưng tròng, cãi lại như lúc ở cùng Tiêu Tuy "A.. À không, Vương Gia là người tốt, làm gì có ác như vậy!"

"Còn dám mạnh miệng à?" Quản sự trừng mắt, làm bộ như muốn động thủ đánh Đông Tảo.

Hiện tại xung quanh không người, Đông Tảo nào có ngốc mà đứng im chịu đòn. Nó đã sớm ghi nhớ hết địa hình trong phủ, nên xoay người bỏ chạy. Nó ỷ chân mình linh hoạt, nhanh như chớp đã chạy ra khỏi tường viện trốn sau hòn giả sơn. Mặc kệ vị quản sự kia tìm khắp mọi nơi, Đông Tảo cởi y phục, gấp gọn lại giấu trong khe giả sơn. Cuối cùng, nó biến lại thành chim, phì phò bay vội về trúc viện.

Nó bay quanh sân viện hai vòng, tỳ nữ béo đang đứng trước cửa ngóng đột nhiên nghe thấy tiếng chim hót quen thuộc. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Đông Tảo bay quanh đỉnh đầu mình, rồi lao vút vào trong phòng.

Nàng kinh ngạc, vui sướng hô lên một tiếng, nhanh nhẹn chạy vào theo.

Đông Tảo lăn lộn cả ngày, đói không chịu được, vừa vào đã ăn vài miếng thịt băm, uống vài ngụm nước. Sau đó mệt nằm thẳng cẳng trong ổ trên bàn không nhúc nhích.

Tỳ nữ béo gọi tỳ nữ gầy đến trông chừng Đông Tảo, mình thì chạy đi tìm thị vệ.

Nhìn dáng vẻ uể oải của Đông Tảo, tỳ nữ gầy đến một câu cũng không lỡ trách, đau lòng thở dài.

Sau khoảng thời gian đại khái đủ uống một chén trà, Đông Tảo mơ màng buồn ngủ, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Cửa bị người dùng lực đẩy ra, khiến ai nhìn cũng biết là người kia đang rất lo lắng.

Tiếng vang làm Đông Tảo giật mình ngẩng lên. Tiêu Tuy nhíu mày đứng giữa cửa.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Đông Tảo, rồi rảo bước tiến vào, lạnh lùng nói "Ai cho ngươi chưa nói tiếng nào đã chạy loạn khắp nơi hả?"

Lần đầu tiên, Tiêu Tuy dùng giọng nói nghiêm nghị như thế để nói với Đông Tảo, khiến cho nó đang định đứng lên lại co rúm lại.

A Tuy bây giờ thật đáng sợ.

Nhưng Đông Tảo còn chưa kịp lùi về sau, Tiêu Tuy đã bước tới trước mặt nó. Một tay hắn túm lấy Đông Tảo, đen mặt đi ra ngoài.

Đông Tảo ngoan ngoãn không động, để mặc Tiêu Tuy bắt đi.

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy đứng ngoài cửa cũng không dám nói nhiều, dùng ánh mắt tự cầu phúc nhìn nhìn Đông Tảo.

Tuy nói đến Vương Gia là trên dưới trong phủ, ai ai cũng sợ. Nhưng người được tận mắt chứng kiến Tiêu Tuy tức giận thì rất ít. Cũng không biết, Đông Tảo có làm sao không…

Cùng lúc ấy, ở một nơi khác, quản sự tìm mãi không thấy Đông Tảo, cả gan đi đến hỏi đám người thị vệ. Nhưng cả đám đều nói không biết.

Quản sự hoảng loạn chạy về hỏi mấy người quản sự phía trên, nhưng tất cả đều đã được dẫn tới Xuân Quy Uyển, một người cũng không thiếu.

Quản sự lén nhìn cái người được gọi là Đại Ngưu, đến từ thôn nhỏ cách đây năm dặm. Đó là một tên có ngoại hình giống y như một con trâu mộng, chứ nào phải vị thiếu niên mềm mại mà quản sự đã dẫn đi kia?

Chuyện li kì hãy còn ở phía sau, chính là số y phục trong phòng bị thiếu mất một bộ. Đây chính là chứng cứ chính xác nhất cho sự tồn tại của Đông tảo.

Quản sự càng nghĩ càng thấy lạ, còn ốm mất hai ngày vì cho rằng mình gặp quỷ.

Nhưng, quay lại đầu trúc viện bên này.

Bên trong thư phòng, Tiêu Tuy lạnh mặt ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm Đông Tảo phập phồng lo sợ, bắt đầu bức cung "Vừa nãy đi đâu?"

"Đi… Đi ra ngoài chơi." Đông Tảo tránh ánh mắt của hắn, hai chữ "chột dạ" dán to trên trán.

"Đi đâu chơi?"

"Ừm… Ừm… Đi ra hòn giả sơn ngủ một giấc." Đông Tảo nói.

"Sao lúc đi tìm ngươi, không thấy ở đó?" Tiêu Tuy tiếp tục hỏi tới.

Thời gian Đông Tảo biến mất và xuất hiện khiến hắn quá mức nghi ngờ. Lại càng đừng nói đến thiếu niên hắn gặp trong mơ kia. Ánh mắt Tiêu Tuy chuyển động trên dưới khắp người Đông Tảo, tính xem tên mật thám này có bao nhiêu khả năng là thiếu niên kia.

"Ta trốn trong hòn giả sơn ngủ mà." Đông Tảo bị Tiêu Tuy nhìn đến khó nhịn, quay đi không nhìn hắn nữa "Ta bây giờ vẫn còn buồn ngủ, ta muốn đi ngủ!"

Tiêu Tuy không đáp. Một lúc sau, Đông Tảo lại không chịu được mà quay đầu nhìn hắn. Thấy hắn vẫn đang nhìn mình, nó sợ giấu đầu hở đuôi, tức giận hỏi Tiêu Tuy "Này, ngươi cứ nhìn ta làm cái gì thế?"

Tiêu Tuy đột nhiên bật cười, xóa tan nét mặt lạnh lùng, anh tuấn đến sững sờ.

"Ta đang nghĩ…" Tiêu Tuy trầm ngâm nói "Tỷ lệ ngươi có thể biến thành người lớn đến đâu."

Lớn… Lớn đến tận trên trời! Đông Tảo đánh bạo nghĩ, thế nhưng ta sẽ không thừa nhận đâu!

Tiêu Tuy không nói thêm gì nữa, giống như lúc nãy chưa xảy ra chuyện gì. Hắn móc quyển Trần Sinh và Từ nương từ trên giá sách ra, hươ hươ trước mặt Đông Tảo "Cái này còn muốn đọc tiếp không." Vừa nói, hắn vừa mở ra cái trang chưa đọc Đông Tảo ra "Tay y bỗng nhiên chạm vào một chỗ êm ái không thể miêu tả…"

"Không cần đâu, ta buồn ngủ rồi." Đông Tảo nào còn tâm tư đi nghe đọc truyện? Nó chỉ muốn quay về lồng tre để né tránh Tiêu Tuy mà thôi. Mặt khác, một Tiêu Tuy không chấp nhặt, vẫn đối tốt với nó làm cho Đông Tảo lại càng thấy bị dày vò.

"Ồ." Tiêu Tuy rất vui vẻ gấp sách lại.

Mật thám nhỏ không biết cách che giấu tâm trạng, càng không biết lúc mình nói chuyện, âm thanh cực kì giống với thiếu niên nói mình tên Đại Ngưu kia.

Vừa nghĩ vậy, Tiêu Tuy liền xâu chuỗi các sự kiện trước đây lại với nhau, rất nhiều điều khả nghi liền dần dần được tháo gỡ.

Sau đó, hắn cho người đi tra, rồi gọi vị quản sự bị dọa cho phát bệnh kia tới. Đồng thời, cũng gọi luôn cả Đại Ngưu thật tới nhìn, làm gì có chút gì giống với Đông Tảo?

Đến đây thì trong lòng Tiêu Tuy đã nắm chắc chín phần. Nhưng hắn cũng không nỡ bức ép Đông Tảo.

Tiêu Tuy ngẩng đầu nhìn Đông Tảo đang vui vẻ nhảy nhót trong đụn tuyết cuối cùng trên cây, ánh mắt trầm xuống.

Để tên mật thám kia tự thừa nhận không phải tốt rồi ư?

"Đông Tảo, đến đây." Tiêu Tuy giơ tay lên gọi.

32. Chương 32

Đông Tảo quay đầu liếc nhìn Tiêu Tuy, sau đó bay chậm đến trên tay hắn "Làm gì vậy?"

Mấy ngày nay, tuy Đông Tảo rất chột dạ, không dám quá thân thiết với Tiêu Tuy vì sợ bị Tiêu Tuy nhìn ra điểm không bình thường. Thế nhưng, Tiêu Tuy lại giống như đã hoàn toàn buông tha chuyện kia. Thậm chí, hắn còn đối với Đông Tảo tốt hơn gấp bội trước đây.

Điều này khiến nội tâm Đông Tảo cực kì dày vò, luôn cảm thấy mình đối với Tiêu Tuy không được như Tiêu Tuy đối với mình.

"Trong tuyết lạnh lắm." Tiêu Tuy ôm lấy Đông Tảo, ngón tay xoẹt qua lòng bàn chân chim nho nhỏ, giọng điệu ôn hòa "Ngươi xem, chân buốt hết rồi này."

Đấy đấy! Đông Tảo sắp bị sự chu đáo của Tiêu Tuy làm cho choáng váng luôn rồi.

"Ta… Ta thấy tốt lắm, không lạnh." Đông Tảo run run, vô lực chống đỡ với một Tiêu Tuy như này.

Để không phụ lại tấm chân tình của Tiêu Tuy, Đông Tảo thiếu chút nữa là nói ra thân phận thật của mình.

"Ngươi về phòng với A Xuân một lát đi, ta có việc phải ra ngoài."

Tiêu Tuy mang Đông Tảo về tới cửa phòng, đưa nó vào trong xong thì quay người rời đi.

Đông Tảo vì thế mà khẽ thở phào. Nó đứng trước cửa sổ dõi theo Tiêu Tuy cho đến khi bóng người biến mất sau cổng viện mới quay đầu nhảy đến cạnh đống đồ ăn trên bàn.

Trong phòng chỉ có một mình tỳ nữ béo. Nàng vừa ngâm nga một điệu hát dân gian vừa thêu y phục cho chính mình. Bên hông nàng giắt một chiếc khăn tay, chính là cái Đông Tảo đã cầu Tiêu Tuy mua kia.

Đông Tảo chăm chăm nhìn nàng một lúc, trong mắt mang theo ý cười. Nó đắc ý đi lại quanh bàn hai vòng, hòng tìm một chỗ có thể làm ổ ngủ.

Cũng không biết bao lâu sau, Đông Tảo bị tiếng của tỳ nữ gầy đánh thức.

Tỳ nữ gầy vừa bước một chân vào cửa, mặt còn chưa thấy, tiếng đã thấy, nói "A Xuân, ngoại viện có một đạo sĩ tới đó, cũng ra dáng lắm, lời nói thú vị cực kì. Ta vừa đi qua còn thấy Vương Gia nói chuyện với ông ta đó."

Đông Tảo vốn đang ngái ngủ, nghe thấy hai tiếng "đạo sĩ" với "Vương Gia" xong thì giật mình, lập tức tỉnh táo lại. Hai mắt nó mở lớn, nhảy phắt tới góc bàn, lắng nghe tỳ nữ gầy nói chuyện.

"Nói gì vậy?" Tỳ nữ béo cười hỏi.

"Hình như là chuyện của ngoại viện. Thấy bảo là mấy hôm trước bên đó có một quản sự gặp yêu, nhưng vị quản sự đó nói cũng không rõ lắm, mấy hôm nay trong người cứ khó chịu mãi nên tìm một người đạo sĩ tới. Vừa hay, Vương Gia cũng gặp yêu vật kia, còn nói chuyện nữa. Cho nên, chuyện này không tính là bịa đặt. Có lẽ là do có liên quan nên Vương Gia cũng qua đó."

"Nghe cứ như truyện ấy nhỉ." Tỳ nữ béo đặt khung thêu trong tay xuống, nhanh nhẹn đẩy cái đĩa lại cho Đông Tảo dễ ăn. Nhưng nàng đâu biết, Đông Tảo lúc này đang lo lắng đến mức muốn nôn hết cả ra.

"Giờ bên đó đang bày đặt tìm yêu đó, tìm được thì tốt." Tỳ nữ gầy nói "Đời này, ta còn chưa được nhìn thấy yêu quái trông như thế nào đâu."

"Bắt được rồi thì làm gì?" Tỳ nữ béo hiếu kì hỏi.

"Thì giết chứ sao." Tỳ nữ gầy vô ý nói, hoàn toàn không nghĩ tới bên cạnh mình đang có một con chim béo bị dọa cho run như cầy sấy.

Đông Tảo nhìn quanh phòng, còn đang do dự không biết có nên tìm chỗ nào trốn đi không, bên ngoài đã truyền đến tiếng người.

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy cùng nhau đứng lên, mang theo Đông Tảo ra ngoài nhìn xem. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, Đông Tảo đã suýt trượt ngã khỏi vai tỳ nữ béo.

Bên ngoài, Tiêu Tuy đang đi về phía trong viện cùng một người mặc y phục đạo sĩ!

Đông Tảo tuyệt vọng nghĩ, có lẽ hôm nay nó chết chắc ở đây rồi.

Tiêu Tuy mặc trường bào tay thụng màu ánh trăng (*), chậm rãi bước đi trên tuyết, hơi cúi đầu nói chuyện cùng đạo sĩ, bộ dáng tuấn dật khác người.

Chỉ có điều, Đông Tảo không có lòng thưởng thức. Nó co rúm lại, trốn sau lưng tỳ nữ béo, cẩn thận nhìn người đạo sĩ kia, xong lại quay đầu nhìn trời, tính xem nếu giờ mình bay theo hướng kia thì có bay được ra ngoài không.

Nhưng tất nhiên là Tiêu Tuy không có cho Đông Tảo chạy trốn như dự liệu.

"Mập Mập, qua đây." Hắn vẫy tay với Đông Tảo, đồng thời bước về phía nó.

Đông Tảo muốn chạy mà không được, lại chú ý thấy ánh mắt vị đạo sĩ kia thâm sâu nhìn nó.

Nó nấc lên hai cái, cũng không cách nào tránh khỏi bàn tay của Tiêu Tuy.

"Vừa nãy làm gì vậy?" Tiêu Tuy hỏi, tuy biểu cảm trên mặt rất nhạt, nhưng trong ngữ khí vẫn có thể nghe ra được sự kiên nhẫn. Chỉ là bàn tay nắm chặt Đông Tảo không buông, không đủ làm nó đau nhưng đủ để nó không giãy được.

Đông Tảo sao dám nói trước mặt đạo sĩ, nó ngây mặt ra, rất sợ mình để lộ chút sơ hở gì.

Đạo sĩ liếc qua Đông Tảo, tiếp tục nói chuyện với Tiêu Tuy.

"Trong phủ quả là có khí tức khác thường, e là có yêu vật có thể hóa thành hình người. Hiện nay, có rất nhiều yêu quái tâm cơ khó lường, che giấu thân phận đã lâu mà vẫn không bị phát hiện. Loại như vậy giữ lại khó tránh khỏi sẽ làm hại nhân gian, vẫn nên trừ khử sớm thì tốt hơn."

"Ừm." Tiêu Tuy gật đầu, hỏi vị đạo sĩ kia "Vậy đạo trưởng có biện pháp nào không?"

"Biện pháp tất nhiên là có." Đạo sĩ bày ra một vẻ đã tính trước nói "Chỉ cần bần đạo ra tay, nhất định trong vòng nửa ngày, có bao nhiêu yêu quái sẽ bắt đủ bấy nhiêu."

"Tốt lắm." Không biết là vô tình hay cố ý, Tiêu Tuy khẽ đảo mắt nhìn Đông Tảo đang sợ run, cố ý hỏi "Bắt được rồi thì xử lí như nào là hay nhất?"

"Cái này à, còn phải xem là loại yêu quái như thế nào đã." Đạo sĩ nói "Nếu là yêu quái có thể ăn, thì tốt nhất là nên ăn. Loại này tu luyện lâu năm, tinh khí trên người không ít, ăn xong rất bổ dưỡng. Ví dụ như tại hạ, lúc này đã một trăm tám mươi tuổi rồi! Ngài nhìn ra được không? Còn cách làm thì nên cho vào ninh."

Đông Tảo từ nãy đến giờ vẫn đang sợ hãi, sau khi nghe nói như vậy xong thì không khỏi ngẩng lên nhìn chằm chằm vị đạo sĩ còn chưa quá ba mươi tuổi kia.

Một… Một trăm tám mươi tuổi?

Càng đáng sợ hơn là, sống được đến một trăm tám mươi tuổi là do ăn thịt yêu quái?

Nó quả thực bị dọa cho bật khóc. Cảnh tượng người là dao là thớt, ta là thịt là cá, khiến Đông Tảo cảm giác như mình như một món thực phẩm tăng tuổi thọ, nằm ngửa ra chờ bị ăn.

"Không…" Tiêu Tuy ngắt lời đạo sĩ. Điều này khiến trong lòng Đông Tảo dấy lên một tia hi vọng.

A Tuy chắc không muốn ăn mình đâu… Thế nhưng nửa câu sau của Tiêu Tuy lại đánh tan mọi hi vọng của Đông Tảo. Thậm chí còn đạp thêm một cước lên chút hi vọng nhỏ nhoi sót lại, khiến cả người nó đều không khỏe.

"Ta thấy thịt kho tàu ăn ngon hơn." Lúc Tiêu Tuy nói câu này, hắn không hề che giấu ánh mắt nhìn chằm chằm Đông Tảo nữa. Ánh mắt đó làm Đông Tảo tưởng như mình đã thật sự biến thành một món thịt chim kho tàu tỏa hương ngào ngạt.

Nó nấc liên tục không ngừng, rõ ràng là đã bị dọa sợ quá đà.

Đúng lúc này, Tiêu Tuy đột nhiên nói "Chờ một chút, ta về thư phòng lấy ít đồ."

Sau khi nói xong, hắn đem theo Đông Tảo quay về thư phòng, đóng chặt cửa, cắt đứt tuyến đường chạy trốn duy nhất của Đông Tảo.

Tiêu Tuy đứng quay lưng về phía Đông Tảo, tìm đồ trên giá sách. Đông Tảo thì bị hắn đặt ở trên bàn.

"A… A Tuy à." Đông Tảo run giọng gọi hắn.

"Hửm?" Tiêu Tuy vẫn đang lục lọi. Đông Tảo nhìn thấy trên tay hắn là cuốn "Yêu vật chí", nhưng Tiêu Tuy lại giống như hoàn toàn không nhận ra cảm xúc của Đông Tảo, giọng điệu hờ hững nói "Nếu thật sự bắt được yêu quái, ngươi có định ăn không? Mấy hôm nay ta cũng thấy không được bình thường lắm, ngươi thì sao?"

Mắt Đông Tảo ầng ậc nước, tí tách tí tách rơi xuống. Căn phòng vốn yên tĩnh không tiếng động, rốt cuộc nhịn không được oa oa vang lên tiếng khóc "Không, ta không ăn đâu."

Tiêu Tuy đáng ra còn định để Đông Tảo cảm thấy áp lực mà thừa nhận chuyện nó có thể biến thành người. Nhưng một khắc nghe thấy tiếng khóc của nó kia, lòng hắn lại mềm nhũn.

Hắn dừng tay, im lặng thở dài một hơi, sau đó mới quay đầu nhìn con chim nhỏ đang run rẩy khóc lóc trên bàn.

Nhưng Tiêu Tuy cũng biết, nếu lúc này mà hắn mềm lòng, với tính cách của Đông Tảo, không chừng nó lại co đầu rụt cổ trốn tránh, đợi chuyện qua rồi lại vô tâm nói cười, không lo không nghĩ. Hoặc là tự mình nó âm thầm dằn vặt nó… "Ta muốn ăn thịt yêu quái kho tàu, ngươi không phải yêu quái thì sợ cái gì?"

"Ta là yêu quái! Ta là yêu quái!" Đông Tảo run rẩy đứng ở góc bàn, lúc ngẩng đầu nhìn Tiêu Tuy, hai mắt ngấn lệ long lanh.

Nó không muốn bị làm thành thịt kho tàu, cho nên phải nắm lấy sợi dây cứu mạng cuối cùng này. Nó cảm thấy Tiêu Tuy nhất định sẽ không làm hại nó.

"Lúc trước ngươi nói ngươi không phải yêu quái." Tiêu Tuy xoay người đi ra cửa "Giờ lại nói mình là yêu quái? Ta làm sao để tin ngươi đây?"

“Ta… Ta có thể biến thành người!” Đông Tảo nóng lòng muốn chứng minh, vội vã nhảy xuống mặt đất. Vù một tiếng, Tiêu Tuy liền nghe thấy phía sau vang lên tiếng động trầm trầm như có vật nặng bị rơi.

Tay Tiêu Tuy đặt trên cửa, trong lòng mơ hồ sung sướng. Thậm chí, tim cũng không tự chủ được mà đập nhanh.

Một đôi tay trắng như tuyết vòng lên từ sau lưng hắn, ôm chặt lấy eo hắn. Đông Tảo hấp tấp nói “Đừng ra ngoài gọi người đến bắt ta!”

Thiếu niên chỉ cao hơn cầm Tiêu Tuy một chút, lúc ôm hắn có hơi quá sức.

Những suy đoán không xác định trước đây, lúc này biến thành sự tồn tại chân thực, khiến cho nội tâm Tiêu Tuy không thể không rung động. Hắn nắm tay Đông Tảo, âm thanh có chút khàn khàn “Ngươi buông tay ra trước đã.”

Đông Tảo hơi thả lỏng, nhưng chưa đợi Tiêu Tuy kịp xoay người xong, nó đã sợ Tiêu Tuy muốn ra ngoài, dùng sức nhào vào lòng hắn, mạnh đến mức làm cho Tiêu Tuy đập lưng vào cửa, vang lên tiếng động lớn.

Tiêu Tuy bị đau nhíu mày, nhưng hắn vừa cúi đầu liền thấy Đông Tảo đang nhắm chặt hai mắt, đôi môi đỏ hồng mím lại, bộ dạng đáng thương, trắng trơn không mặc gì ôm mình!

Vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

“Không được vào!”

Hắn lập tức quát ngăn đám thị vệ nôn nóng bên ngoài.

(*) Trường bào tay thụng màu ánh trăng: Nguyên văn

33. Chương 33

Âm thanh bên ngoài lập tức im bặt. Mà trong phòng cũng chỉ còn hai trái tim đang thình thịch thình thịch đập loạn, cùng hai người không biết làm gì ngoài ôm nhau.

Đông Tảo khóc nấc, đầu dúi vào ngực Tiêu Tuy, nước mắt chùi hết lên áo ngoài của hắn.

Tiêu Tuy giơ tay, muốn ôm an ủi thiếu niên trong lòng. Nhưng khi nhìn thân thể của Đông Tảo, hắn lại do dự.

Lúc này mà làm bất kì điều gì cũng đều giống như mình thừa cơ sàm sỡ mật thám nhỏ vậy.

“Đừng ăn ta, đừng ăn ta, ta ăn không ngon đâu.” Đông Tảo nhắm chặt mắt, khóe mắt hãy còn ươn ướt. Cái miệng nhỏ nhắn khép khép mở mở, một giọng nói trong trẻo vang lên.

Tiêu Tuy sau khi nghi ngờ Đông Tảo có thể biến thành người, đã không biết bao nhiêu lần dựa vào âm thanh của nó để thầm đoán dáng vẻ cao thấp béo gầy. Nhưng cho dù có đoán nhiều đến đâu, cũng kém với người thật rất nhiều.

Đông Tảo giống với loại hình dễ thương, khiến người ta mềm lòng.

Cái tay giơ lên của Tiêu Tuy rốt cuộc ôm xuống sau gáy Đông Tảo, trấn an vuốt ve mái tóc mềm của nó “Ừm, không ăn ngươi.”

Đông Tảo ngẩng vội đầu lên, lau đi giọt nước mắt. Hai con mắt đen láy nhìn Tiêu Tuy, mím môi lộ ra vẻ tủi thân.

Tiêu Tuy bị nhìn như thế, lập tức cảm thấy bốn chữ mình vừa nói chưa đủ độ tin cậy.

Hắn hơi do dự, rồi lùi một bước nói “Không ăn ngươi, sau này chỉ nuôi ngươi thôi.”

“Vẫn giống như trước đây chứ?” Trong lòng Đông Tảo thấp thỏm. Nó rất sợ Tiêu Tuy sẽ dùng phương pháp ghi trong “Yêu vật chí” hoặc gọi đạo sĩ bên ngoài vào đây đối phó với mình “Ngươi có còn muốn ngủ với ta nữa không?”

Tuy rằng ngủ cùng một con chim béo và ngủ cùng một thiếu niên thanh tú là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, lại thêm cả việc Tiêu Tuy từng có một giấc mơ không thể nói ra, nhưng nhìn vẻ mặt Đông Tảo lúc này, hắn mà nói không đồng ý, e là nó sẽ lại lập tức khóc òa lên mất.

Thế là, dưới tình huống Đông Tảo hoàn toàn không biết gì về sự uy hiếp của Tiêu Tuy, hắn gật đầu nói "Ngủ với ngươi."

Lúc này, Đông Tảo mới thu hồi vẻ mặt muốn khóc, nháy mắt mỉm cười. Không ngờ nó lại còn có thể có một ánh mắt chân thành ngây thơ như thế, thật khiến người ngứa ngáy. Tim Tiêu Tuy giống như bị ánh mắt đó hôn cho một cái, nóng bừng lên như muốn cháy.

"Vậy còn cho ta hôn thì sao?" Đông Tảo đã sớm hiểu hết tính tình của Tiêu Tuy, hay nói cách khác chính là được Tiêu Tuy chiều quen nên được đằng chân lân đằng đầu hỏi.

Khi Đông Tảo còn ở hình chim mà hỏi như vậy, Tiêu Tuy đa phần chỉ cảm thấy buồn cười, chứ không có nhiều cảm xúc khác. Đồng thời, khi Đông Tảo bay lên hôn miệng hắn, hắn cũng không coi đó là hôn môi. Dù cho tên gọi của việc đó cũng không khác là mấy.

Nhưng biến thành người rồi thì nó phải khác!

Cúi đầu nhìn ánh mắt tha thiết của thiếu niên, Tiêu Tuy có chút không biết phải trả lời như thế nào.

Tiêu Tuy không muốn làm một kẻ ngụy quân tử. Nội tâm hắn không hề muốn từ chối Đông Tảo. Thậm chí, lúc nhìn đôi môi mềm mại của Đông Tảo, hắn còn muốn hôn lên đó. Nhưng bộ dáng thuần khiết sạch sẽ này của Đông Tảo khiến Tiêu Tuy cảm thấy suy nghĩ này của mình thật tội lỗi.

Đông Tảo nhìn đời rất đơn giản. Nhưng mình không thể lợi dụng sự ngốc nghếch ấy để động tay động chân với nó được!

Tiêu Tuy nghĩ xong, đang định mở miệng nói, Đông Tảo đã nhìn ra được ý của hắn. Mắt hạnh lập tức trừng lớn "Vậy là ngươi lừa ta! Ngươi đối với ta không giống như trước đây!"

"Việc này…" Tiêu Tuy bị Đông Tảo làm cho nghẹn lời.

Thiếu niên lại càng vì hắn dung túng mà to gan, tranh thủ giành lại địa vị trước đây của bản thân "Ta không quan tâm! Ta muốn hôn!"

Đông Tảo nói xong, kiễng chân chu môi chạm vào môi Tiêu Tuy.

Hai môi khẽ chạm nhau rồi rời ra.

Đông Tảo thỏa mãn, mím môi cười, lại tỏ vẻ như ta đang xấu hổ, giấu mặt vào quần áo Tiêu Tuy.

Tiêu Tuy ngẩn người, hai bàn tay vì muốn từ chối mà đặt lên vai Đông Tảo nháy mắt siết chặt. Chỉ là cảm xúc xoẹt qua, nhưng gần như đã khiến đầu óc hắn mụ mị đi. Hàng trăm luồng suy nghĩ đan xen vào nhau, ở giữa sự hỗn loạn hiện ra sung sướng cuộn trào mãnh liệt.

Hắn thích nụ hôn của Đông Tảo, thích đến mức vượt qua cả dự liệu của hắn rất xa rất xa.

Nếu không phải hai tay hắn còn đang nắm lấy vai Đông Tảo, có lẽ hắn sẽ không khống chế được mà ôm lấy nó vào lòng, rồi sau đó hung hăng hôn sâu một lần.

Ánh mắt Tiêu Tuy dọc theo cần cổ thon dài của Đông Tảo nhìn xuống, từ xương bả vai đến bờ mông đầy đặn. Dục vọng xa lạ trong giấc mơ đêm đó lại lần nữa dấy lên.

Hắn buông lỏng tay, chậm rãi trượt xuống trên cổ tay Đông Tảo, khàn giọng hỏi "Ngươi có lạnh không…?"

Tiêu Tuy vừa hỏi, vừa vạch áo ngoài của mình ra, bao lấy Đông Tảo ôm vào lòng. Mặc dù hiện tại, hắn không thể làm được gì. Thế nhưng hành động như thế này đối với hắn cũng là một loại dằn vặt vô tận.

"Ta lạnh." Đông Tảo giống như bây giờ mới kịp nhận ra là mình lạnh, hơi run rẩy, bộ dáng thiếu niên càng khiến người ta yêu thương hơn.

Tiêu Tuy thở dài, càng ôm chặt Đông Tảo vào trong áo mình, khiến cho hai người dính sát vào nhau.

Bỗng nhiên, hắn lại nghe thấy vù một tiếng, thiếu niên trong lòng biến mất, nhường chỗ cho một con chim béo rơi bụp xuống đất. Nó ngửa đầu lên nhìn hắn, còn dương dương tự đắc tranh công "Nhưng ta biến thành chim thì sẽ không lạnh nữa."

Áo ngoài mở rộng, Tiêu Tuy cứng đờ tại chỗ nhìn Đông Tảo đang trưng ra bộ dạng đòi khen, lần đầu hắn có xúc động muốn tét mông cái tên mật thám nhỏ kia!

Bên ngoài, tỳ nữ béo, tỳ nữ gầy và thị vệ đợi mòn con mắt cũng không thấy Tiêu Tuy đi ra. Chỉ có duy nhất vị đạo sĩ tự nhận mình đã sống đến một trăm tám mươi tuổi là ung dung bình thản, không hề lo lắng một tí nào.

Tỳ nữ béo cẩn thận lại gần, thử thăm dò đạo sĩ "Đạo trưởng đại nhân, ngài nói xem, trong viện này có yêu quái thật không?"

Đạo sĩ cao thâm mỉm cười "Có, mà cũng không có. Hay nói cách khác, vạn vật đều vì duyên mà thành. Chỉ cần mối duyên này không mất đi, thì sự tình về sau hãy còn khó nói lắm."

Tỳ nữ béo nghe mà như không nghe, không biết rốt cuộc là có yêu quái hay là không? May mà đạo sĩ cuối cùng cũng nói thêm hai câu tiếng người "Ngươi yên tâm. Yêu quái trong viện này đã bị ta dọa chạy hết rồi, tối cứ yên tâm mà ngủ."

Ông ta nói xong thì xoay người rời đi. Ánh mắt tỳ nữ béo tràn đầy nghi ngờ, nhưng không dám tiến lên ngăn người lại.

Nói ở đây có yêu quái, muốn bắt yêu, vậy mà lúc rời đi lại vội vội vàng vàng y như lúc đến. Hình như đạo sĩ không có phát hiện ra cái gì hay sao ấy?

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy không nhịn nổi tò mò, đi ra ngoại viện nghe ngóng chuyện của vị quản sự kia. Nghe được người ta nói, vị quản sự ấy đã được đạo sĩ làm phép, không sao nữa rồi. Quản sự cũng nói luôn là có thể do mình ngủ không ngon cho nên bị lú lẫn.

Đồng thời toàn bộ tin tức lưu truyền về thiếu niên biến ra từ yêu vật cũng bị người người quên mất chỉ trong một đêm. Có thì cũng chỉ nhớ người đó trông giống như người bình thường, có hai con mắt, một cái mũi, hai cái tai, và một cái miệng.

Có điều, đây cũng chỉ là chuyện ngoài lề mà thôi. Ít nhất thì đối với Tiêu Tuy, hắn thật sự không thèm quan tâm một chút nào.

Đông Tảo cực kì hiếu kì với hình dáng con người của mình. Lúc ở trong phòng, ỷ lại không khí ấm áp hòa thuận vui vẻ, nó không mặc gì mà lắc qua lắc lại, nói muốn Tiêu Tuy lấy gương đồng cho nó soi một chút.

Tiêu Tuy nhìn nó lắc lư mà miệng đắng lưỡi khô. Hắn đưa y phục cho Đông Tảo, nhưng Đông Tảo lại tỏ ra vô cùng chán ghét.

"Không mặc y phục đâu!" Thiếu niên nhíu mày, mềm nhũn oán giận "Mặc y phục khó chịu lắm."

"Không mặc sẽ bị lạnh cóng đấy." Lòng bàn tay Tiêu Tuy nóng lên, tận lực không nhìn Đông Tảo, phủ áo ngoài của mình lên cho nó, xong bảo nó đi giày vào.

Đông Tảo mở toang vạt áo ngồi trên ghế êm, nhìn giày một lúc liền nói "Không biết đi."

Tiêu Tuy hết cách, bán quỳ xuống nắm cổ chân Đông Tảo nhét vào trong giày.

Đông Tảo bị buồn ha ha cười, trong lúc giãy dụa, đột nhiên kêu lên một tiếng đầy hứng thú mới lạ. Nó chỉ vào hạ thể mình nói "Ở đây cũng có một con sâu này, nhỏ hơn của ngươi rất nhiều nha."

Thiếu niên chỉ đơn thuần bàn luận về vấn đề con sâu thịt, giọng nói trong sáng ngây thơ. Nhưng vào tai Tiêu Tuy rồi lại hừng hực cháy lên.

Hắn hít sâu một hơi, tăng nhanh tốc độ đi giày cho Đông Tảo, sau đó mượn cớ thư phòng bận rộn, để một mình Đông Tảo ở lại trong phòng.

Đêm, Đông Tảo vì không muốn làm khó Tiêu Tuy, nên tự mình giải quyết những việc cần làm trước khi đi ngủ. Xong xuôi, nó ngoan ngoãn ngồi trên giường đợi hắn. Tiêu Tuy ngồi trên ghế đọc sách, hòng có thể tránh được Đông Tảo trong hình dạng thiếu niên, thấy thế thì thoáng thả lỏng.

"A Tuy, đến đây đi ngủ đi." Ở lần thứ ba Đông Tảo lên tiếng bắt chuyện, hắn rốt cuộc cũng đứng dậy.

Trong phòng ấm áp như đầu hạ, Tiêu Tuy mặc nội y nằm trên giường, con chim nhỏ cuộn tròn cạnh cổ hắn, cách một lúc lại cựa quậy, cách một lúc lại cựa quậy.

"Chưa ngủ sao?" Tiêu Tuy hỏi.

Đông Tảo hơi ngừng lại, nghe Tiêu Tuy hỏi xong thì nói "A Tuy, ta hỏi ngươi chút nha."

"Hửm?"

Đông Tảo hình như hơi xấu hổ, động động một lúc mới chậm rãi lên tiếng "Lúc ta hóa thành hình người có không xấu tẹo nào không?"

Con chim béo này vẫn rất để ý đến chuyện nó có xấu hay không. Tiêu Tuy quả thực không tài nào hiểu nổi.

Dáng vẻ cẩn thận pha chút tự ti của Đông Tảo khiến Tiêu Tuy xót xa. Hắn cam đoan nói với Đông Tảo "Đông Tảo hóa thành người rất đẹp. Đông Tảo ở hình chim cũng cực kì dễ thương."

Được người trong lòng khích lệ như vậy, Đông Tảo cảm thấy vô cùng mĩ mãn, cuối cùng cũng buồn ngủ.

"Sao bây giờ không biến thành hình người?" Tiêu Tuy nhịn nhịn nhịn, nhưng vẫn không nhịn nổi hỏi.

Hỏi xong, Tiêu Tuy cảm thấy mình đúng là đạo đức giả quá thể đáng. Rõ ràng là hắn thích Đông Tảo trong hình người như vậy…

"Cái này á, ở hình người lạnh lắm." Đông Tảo ghét bỏ nói.

34. Chương 34

Đêm khuya, Tiêu Tuy còn chưa ngủ bao lâu đã cảm thấy nửa người nặng nề, cơn buồn ngủ tích cóp từng chút từng chút bị xua tan hết sạch. Tiêu Tuy mở mắt, dưới ánh sáng mù mờ, hắn nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn đang ghé sát bên cạnh cổ mình, hơi thở phì phò, hoàn toàn không biết mình đã vô thức biến hình.

Thân thể trắng trẻo của Đông Tảo lộ hết ra ngoài chăn. Ban đêm lạnh lẽo, nên được một lúc, nó đã nhíu nhíu mày. Hiển nhiên là đang ngủ cũng có thể cảm nhận được cái lạnh.

Cánh tay Tiêu Tuy bị Đông Tảo đè lên giật giật, muốn đắp chăn vào cho nó. Nhưng hắn còn chưa động, Đông Tảo đã lật người, lăn ra mép giường.

Trọng lượng trên người bất ngờ biến mất, nhưng trong lòng lại không thoải mái. Tiêu Tuy chống nửa người ngồi dậy, định đánh thức Đông Tảo, bảo nó biến về hình chim hoặc đắp chăn vào thì thấy Đông Tảo cọ tới cọ lui giống y như một con sâu thịt. Hai mắt nó vẫn nhắm nghiền, nhưng hai chân và hai tay không tự chủ vuốt ve những nơi ấm áp, đầu thì dụi vào trong chăn.

Ngón tay mềm mại của Đông Tảo lướt qua vạt áo của Tiêu Tuy, khí lạnh lập tức luồn vào ngực hắn. Có lẽ cảm thấy đây đã là nơi ấm nhất, nên Đông Tảo lục đục chui đầu vào trong chăn, vành tai áp lên tim Tiêu Tuy.

Nghe được tiếng tim đập thình thịch của hắn, rốt cuộc Đông Tảo cũng chịu yên phận, ôm hắn ngủ.

Cả người Đông Tảo mềm nhũn giống như không có xương, dán lên người Tiêu Tuy không chừa một khe hở, khiến cho Tiêu Tuy cảm nhận được toàn bộ sự đụng chạm. Cách một lớp áo ngủ mỏng manh, hơi lạnh truyền tới cũng chẳng xua tan được hơi nóng tỏa ra từ người hắn.

Như thế này chắc là cũng ngủ được thôi đúng không…?

Hai tay Tiêu Tuy cứng nhắc, ép sát hai bên sườn, không dám động. Vì chỉ cần hơi động thôi, một tay sẽ chạm phải chân nhỏ của Đông Tảo, còn một tay sẽ chạm phải eo nhỏ của Đông Tảo. Da thịt hai người đều

lộ ra bên ngoài, không bị che chắn bởi bất kì thứ gì, cảm giác mềm mại nhẵn nhụi, đầu ngón tay không cẩn thận chạm phải liền tê dại.

Hắn đè nén thở ra một hơi, âm thầm cầu khẩn bản thân có thể thuận lợi tiến vào giấc ngủ. Nhưng rõ ràng đây là chuyện quá khó! Bởi vì, cái chân của Đông Tảo vẫn không hề chịu yên phận!

Tiêu Tuy hơi hé mắt, ánh trăng ngoài cửa sổ mờ ảo, hơi thẩm thấu qua khung cửa sổ. Cái chân mũm mĩm của Đông Tảo cọ từ bắp chân hắn lên đến bụng, khiến Tiêu Tuy có chút ngứa, cũng có chút say mê.

Hắn cố gắng nhẫn nhịn, cứ nghĩ qua được một lúc này là ổn thôi, ngờ đâu, bàn chân Đông Tảo vẫn chưa đủ ấm. Nó quay người tìm kiếm một chỗ càng ấm hơn. Cuối cùng, Đông Tảo co lại nằm hẳn lên người Tiêu Tuy, hai chân nhét vào giữa hai chân hắn.

Tiêu Tuy:…

Nếu nói, như vậy là đã đủ quá trớn, thì hành động phía sau của Đông Tảo lại càng quá trớn hơn. Nó cọ tới cọ lui hai chân vì cảm thấy vẫn chưa ấm!!!

Con sâu lớn kia không phụ sự kì vọng, ngang ngược đứng thẳng. Lúc này, tên mật thám nhỏ đang ngủ say mới có chút thỏa mãn, ôm chặt lấy Tiêu Tuy.

Tiêu Tuy ôm Đông Tảo, không cách nào tức giận với nó được. Hắn bất đắc dĩ kéo chăn xuống khỏi đầu Đông Tảo, để nó lộ mũi ra hít thở, tránh bị ngạt.

Sau đó, hắn thở dài một hơi, ép mình quên đi xúc động đang trào dâng toàn thân, ngủ đi một giấc.

Cũng không biết là Đông Tảo có cố ý hay không, nhưng sáng hôm sau, Tiêu Tuy vừa tỉnh lại thì phát hiện, nó lại biến trở về hình chim! Nếu không phải có cái chỗ cả đêm vẫn không ỉu xuống kia nhắc nhở hành vi tự tung tự tác của con chim béo, chắc Tiêu Tuy lại cho rằng mình mộng xuân mất!

Đông Tảo đột ngột tỉnh lại, có chút choáng, bất động đứng cạnh giường nhìn chằm chằm cái bàn cách đó không xa. Tiêu Tuy mặc quần áo xong đi đến chọc chọc nó.

Sắc mặt Tiêu Tuy chứng tỏ tối qua hắn ngủ không ngon. Ngốc nghếch như Đông Tảo cũng có thể nhìn ra được "Ngươi ngủ không ngon sao? Nhìn người mệt mỏi lắm."

Đông Tảo nói xong, giương cánh bay lên đầu vai Tiêu Tuy.

Kẻ đầu sỏ còn đến quan tâm? Tiêu Tuy lạnh nhạt ờ một tiếng. Dằn vặt, dày vò người ta cả đêm xong không nhớ một tí tẹo nào, ngươi thử nói xem, có ai không giận không?

"Haiz" Đông Tảo lắc lư đầu, có chút phiền não nói "Thật ra ta ngủ cũng không ngon."

"Ngươi ngủ không ngon?" Tiêu Tuy hơi cao giọng, vô cùng hoài nghi những lời này của Đông Tảo. Người đêm qua úp sấp trên người mình, cọ tới cọ lui, ngáy ngủ đến tận tảng sáng mà cũng nói ra những lời như này được á?

Hắn thật sự muốn nhéo mặt Đông Tảo một cái xem xem nó có đỏ lên được hay không.

Đông Tảo không chú ý đến sự nghi ngờ trong câu hỏi của Tiêu Tuy mà hoàn toàn coi thành lời hỏi thăm săn sóc.

"Đúng thế." Đông Tảo gật gật đầu, kể cho Tiêu Tuy nghe giấc mơ đêm qua của mình "Đêm qua, ta mơ thấy ta quay về núi, tìm được một con sâu thịt nhỏ ở trong tổ của ta. Chính là cái loại mà ta thích ăn nhất ấy, mổ một cái là đã thấy thơm ngon vô cùng rồi!"

Mặc dù, Đông Tảo chỉ mới kể có một nửa giấc mơ, nhưng chẳng hiểu sao Tiêu Tuy đã dấy lên dự cảm không lành.

Tuy vậy, hắn cũng không cắt lời Đông Tảo, để kệ nó kể tiếp.

"Ta vội dùng chân giẫm lên nó. Mà ai ngờ đâu, con sâu kia rất giảo hoạt, chạy trốn cực kì giỏi. Ta giẫm nó mãi cũng chỉ giẫm trúng được có mấy lần rồi lại để nó tuột ra mất…"

Sắc mặt Tiêu Tuy đã biến đen.

"À, ngươi biết không?" Đông Tảo lại hỏi, ngữ khí sinh động giống y như người chuyên kể chuyện xưa "Ly kì nhất chính là…"

Nó chỉ mải hồ hởi chia sẻ cảm xúc trong mơ với Tiêu Tuy, mà hoàn toàn không thèm chú ý đến cảm xúc của hắn.

Tiêu Tuy thuận theo hỏi "Là gì?"

Con sâu trong miệng Đông Tảo là cái gì, hắn mà còn không biết, thì đúng là nên đi chặt đầu luôn đi!

"Ha ha" Đông Tảo nhảy nhót trên vai Tiêu Tuy "Con sâu càng bị ta giẫm càng biến lớn, cuối cùng còn lớn hơn cả ta. Đúng là hoành tráng luôn!"

Nó nói xong, tự cảm thấy thú vị, hi hi ha ha cười ngặt nghẽo trên vai Tiêu Tuy.

Mặc dù Tiêu Tuy không đáp lại nhưng sau khi ngừng cười, Đông Tảo vẫn tiếp tục cảm thán "Cái cảnh trong mơ mà thật thì tốt biết mấy."

"Tại sao?" Tiêu Tuy không thể giải thích cho Đông Tảo hiểu, lại càng không thể không tiếp chuyện với nó.

"Ta thật sự rất thích ăn con sâu đó." Đông Tảo nói "Nếu như có con sâu lớn như vậy thật, thì ta ăn từng chút từng chút một cũng có thể ăn rất lâu mới hết. A Tuy, ngươi nói có đúng không?"

"Ta không biết." Tiêu Tuy hiểu rõ nội tình nghe lời này xong, không có cách nào tiếp nhận nổi.

"Ta mong là có, nếu có, ta sẽ giấu trong nhà, ngày nào cũng lôi ra ăn." Đông Tảo chờ mong.

Hạ thân Tiêu Tuy có chút đau.

Mai đã là Tết rồi, trên dưới Vương Phủ đều vội vàng tấp nập. Đông Tảo trái lại lại càng được tự do.

Trong phòng ngủ của Tiêu Tuy không có gương, bản thân hắn cũng chưa bao giờ đề cập đến dù chỉ là một mảnh nhỏ, nên hạ nhân hầu như đã quen với việc này. Thế nhưng, hai hôm nay, đám nô bộc chẳng hiểu sao lại nhận được lệnh, tìm hết gương lớn gương nhỏ khiêng đến trong phòng Tiêu Tuy.

Người muốn soi gương là chuyện hết sức bình thường, huống hồ, Vương Gia còn là người đẹp trai tuấn tú đến như vậy.

Dùng lời của tỳ nữ gầy để nói thì chính là "Nếu ta có ngoại hình đẹp, ngày nào ta cũng phải cất một cái gương nhỏ trong ngực, cứ cách một lúc lại lôi ra soi một cái."

"Bậy bạ!" Tỳ nữ béo cười mắng "Vương Gia cương nghị như vậy, đâu có phải loại người thích làm đỏm?"

Nàng nói xong đứng dậy, chuẩn bị đồ ăn mang đi "Ta đi đưa cơm cho Mập Mập đây."

Tỳ nữ béo đi dọc theo hành lang, từ xa đã thấy mấy người thị vệ đang đứng canh trước cửa phòng một đoạn. Bọn họ nhìn thấy tỳ nữ béo, không thèm liếc mắt, để mặc nàng tự do đến gần phòng ngủ của Tiêu Tuy.

"Ta có đẹp không?" Tỳ nữ béo loáng thoáng nghe thấy có tiếng người từ trong phòng truyền ra.

Nàng tiến lên một chút, lại nghe thấy một câu khác "Rất đẹp."

Lại lên thêm một chút "Mặc y phục vào."

"Sao chứ? Không mặc thì xấu à?" Âm thanh lúc này đã rõ hơn.

Tỳ nữ béo nghe mà lòng đầy nghi ngờ. Sau đó, nàng lại nghe thấy tiếng Tiêu Tuy nói "Đẹp, mặc hay không mặc đều đẹp…"

Trong phòng còn người khác ư? Tỳ nữ béo thầm nghĩ. Chuyện lạ nha, nhiều năm rồi còn chưa từng nghe ai nói là trong phòng Vương Gia có người đâu. Cũng không biết là ai may mắn thế.

Nhưng tiếng bước chân của nàng càng gần, tiếng nói trong phòng lại càng biến mất.

Tỳ nữ béo lại bước thêm hai bước, gõ cửa.

"Vào đi." Tiêu Tuy nói.

Tỳ nữ béo cúi đầu đi vào, ánh mắt hơi liếc để xem là ai may mắn như thế. Phòng Tiêu Tuy bài trí rất đơn giản, nàng vừa liếc mắt đã nhìn thấy, trong phòng ngoại trừ Tiêu Tuy đang đứng trước gương đồng, cũng chỉ còn lại một mình Mập Mập đang giương đôi mắt vô tội lên nhìn nàng.

Ai ya.

Tỳ nữ béo đặt đồ ăn lên bàn, lúc ôm khay rời đi lại nghe thấy tiếng nói chuyện khi trước. Hai giọng nói tuy không rõ, nhưng chắc chắn đều là nam tử. Nàng đột nhiên hiểu ra.

Tĩnh Vương uy danh lẫy lừng trong sự tưởng tượng của nàng, sáng sớm đứng trước gương tự hỏi tự trả lời rằng mình rất đẹp, mặc hay không mặc y phục cũng đều đẹp!

Tỳ nữ béo nghĩ mà lạ, trong lòng kinh hoàng. Nàng đứng trong sân viện, ngẩng đầu nhìn lên mặt trời, cảm thấy trong phủ có lẽ vẫn còn yêu quái chưa bị đuổi đi!

35. Chương 35

Tỳ nữ béo vừa đi, Đông Tảo lập tức hóa lại thành hình người, ngồi cạnh giường ôm chăn, cò kè mặc cả với Tiêu Tuy.

"Đi giày thôi có được không?"

"Không." Tiêu Tuy đứng trước tủ quần áo, lật tới lật lui mới tìm thấy bộ y phục của mình lúc niên thiếu. Hắn ướm thử lên người Đông Tảo, có vẻ như vẫn hơi lớn, nhưng mà có vẫn còn hơn không, lát sai người đi may mấy bộ là được, giờ cũng đâu thể để mật thám nhỏ trần trụi đi đi lại lại?

Đông Tảo không thấy việc mình không mặc đồ có gì đáng xấu hổ. Thế nhưng đạo lí không phải là đạo lí không đúng như thế!

Đông Tảo nắm cái đai lưng rộng thùng thình trên người, cúi đầu nhìn Tiêu Tuy quỳ gối đi giày cho mình. Sau khi nghe Tiêu Tuy giải thích việc không thể để trần chạy lung tung, nó vẫn nghi ngờ hỏi lại "Thế lúc ở hình người thì nhất định phải mặc quần áo à?"

"Ừ." Tiêu Tuy gật đầu.

Có điều, Đông Tảo lập tức đưa ra lời phản bác vô cùng thuyết phục "Lúc tắm có thể không mặc mà."

"Ngoại trừ lúc tắm." Tiêu Tuy bổ sung.

"Không đúng." Đông Tảo giống như một độc giả lão làng, cẩn thận uốn nắn lại Tiêu Tuy "Trần Sinh và Từ nương rất thường xuyên không mặc quần áo lăn qua lăn lại trên giường, cho nên lúc ngủ cũng có thể không mặc!"

Ta đúng ngươi sai! Mặc dù Đông Tảo không nói ra, nhưng trong ánh mắt rõ ràng là ý này.

Tiêu Tuy nghĩ, nếu như hiện tại hắn mà đồng ý với Đông Tảo, tên mật thám nhỏ này sẽ được đằng chân lân đằng đầu, lúc đi ngủ có khi lại không chịu mặc y phục thật. Đến lúc đó, cái lớp áo ngủ mỏng manh bị vứt đi, Tiêu Tuy thực không thể đảm bảo là hắn không ăn tươi cái tên mật thám trắng trắng mềm mềm kia.

Nếu như có thể quay ngược thời gian, Tiêu Tuy nguyện ý dùng hết sức mình để ngăn cản Đông Tảo xem được cái đống truyện vớ vẩn kia!

Một tên mật thám nhỏ đơn thuần trong sáng, hôm nay lại cứ như một tên yêu râu xanh, sáp đến đòi ôm đòi hôn. Nguyên nhân thì chính là bị cái quyển sách này dạy hư chứ còn đâu.

Đông Tảo không biết suy nghĩ của Tiêu Tuy, còn tưởng mình đã thuyết phục được hắn. Nó đứng dậy, đi giày giẫm giẫm lên nền đất. Trong giày, Tiêu Tuy nhồi một ít tất để bao chặt lấy chân nó, cho nên lúc bước đi, cứ như đang bước trên vải bông.

Nhưng mà Đông Tảo không có mặc quần. Lúc nó bước đi, hai cái đùi như ẩn như hiện, vạt áo cũng không thắt chặt, lỏng lẻo trơn tuột. Nhìn qua cứ như một tên lưu manh có thể tùy thời tùy chỗ bổ nhào vào hoàng hoa khuê nữ nhà người ta.

Đông Tảo như vậy nhưng vẫn dương dương tự đắc ngồi xuống trước bàn ăn bánh, thi thoảng liếc mắt nhìn Tiêu Tuy, hơi hơi xấu hổ.

Tiêu Tuy đứng sau nhìn nó một lúc, nhịn không được bật cười.

Đến tận trưa, Đông Tảo vẫn không hóa lại về hình chim, cứ lắc lư trước mặt Tiêu Tuy thu hút sự chú ý.

Đông Tảo cẩn thận đứng trước gương soi, cảm thấy mình như thế này đẹp hơn hình dáng lúc là chim rất nhiều. Vì thế, nó quyết định sẽ dùng hình dạng này để xuất hiện trước mặt Tiêu Tuy.

Nhưng mà, đến quá trưa, Tiêu Tuy vừa quay đầu, đã thấy Đông Tảo cuộn tròn nằm trong đống quần áo, một lần nữa lặp lại cái cảnh ngủ dậy ta lại biến thành chim.

Hắn tiến tới ôm con chim nhỏ lên, cầm giày thả xuống đất xong mới đặt Đông Tảo về giường, ra ngoài khép cửa lại.

Tiêu Tuy ra khỏi trúc viện, đi thẳng đến Tàng Thư Lâu. Hắn vốn định yên lặng đọc chút sách và thư tín, nhưng lúc đứng trước giá sách, ánh mắt hắn lại vô tình rơi vào một quyển "Phòng Trung Thuật".

Quyển sách này không biết có từ bao giờ, vẫn luôn bị nhét trong góc, thậm chí còn bị một lớp bụi phủ lấy.

Nếu là trước đây, Tiêu Tuy sẽ chẳng thèm liếc mắt nhìn cái loại sách này một cái. Nhưng không hiểu sao, hắn lại dừng lại hành động tìm sách của mình, do dự đưa tay ra với lấy nó.

Bụp bụp phủi sạch bụi, hắn tùy ý mở ra một trang.

Không giống với bìa sách dính đầy bụi, nội dung bên trong không chỉ phong phú, mà tranh minh họa còn vô cùng đặc sắc. Các loại tư thế, địa điểm và trường hợp, khiến Tiêu Tuy lần đầu tiên nhìn thấy mới biết, hóa ra con người còn có thể uốn dẻo đến như thế.

Có điều, một nam một nữ nhiệt tình như lửa phía trên trang sách cũng không làm Tiêu Tuy động lòng. Thậm chí, hắn còn nghi ngờ, không hiểu sao mà tự nhiên mình lại cầm loại sách này lên xem.

Lúc hắn khép sách lại đặt lên, đầu ngón tay hắn buông lỏng, quyển sách không cẩn thận, ba một tiếng rơi xuống đất. Cú rơi này lật đi một số trang sách lớn, lộ ra hình ảnh hai người nam tử đang ân ái.

Tiêu Tuy cúi người xuống nhặt hơi sững sờ, nhất thời trợn tròn mắt.

Cầm sách lên, hắn lại nhớ ra, chuyện nam tử hoan ái cùng nam tử trong đời thực cũng không phải không có. Trong rất nhiều người hắn quen biết, cũng có người nuôi dưỡng nam sủng trẻ trung xinh đẹp.

Trong sách, hai người nam tử ôm lấy nhau, nam tử phía trước ghé lên lan can của đình nghỉ mát, lưng áp vào ngực của nam tử phía sau. Quần áo hai người có vẻ như hoàn chỉnh, nhưng nhìn kĩ lại nhận ra được sự mất trật tự khác thường.

Trái tim chưa từng gợn sóng của Tiêu Tuy bỗng nhiên bị nhéo mạnh một cái, trong đầu hiện lên gương mặt của Đông Tảo. Dục vọng giằng co suốt đêm qua cũng vọt lên.

Đông Tảo, Đông Tảo.

Tiêu Tuy vì dục vọng nổi lên mà cảm thấy tội lỗi. Nhưng hắn không có cách nào điều khiển nổi. Hắn chỉ cần nghĩ đến tên của Đông Tảo, nghĩ đến người trên tranh là Đông Tảo, cả người hắn lại nóng bừng lên như lửa cháy.

Lần đầu tiên hắn tự thủ dâm có chút chật vật.

Trong nháy mắt dục vọng được bắn ra, Tiêu Tuy cũng ngay lập tức khôi phục tỉnh táo. Đồng thời, hắn cảm thấy cực kì chấn động.

Việc này khiến hắn phải nhìn thẳng vào một vấn đề. Đó chính là hắn rất có khát vọng đối với Đông Tảo. Không phải là thích thú muốn nuông chiều một sủng vật nhỏ, mà là một tình cảm Tiêu Tuy vẫn luôn nhất mực trốn tránh, hôm nay đã bị phơi bày ra.

Nếu Đông Tảo cứ là một con chim, có lẽ Tiêu Tuy sẽ còn tiếp tục tự trách chính mình. Nhưng giờ, Đông Tảo đã biến thành người! Cho dù nó có mơ hồ ngây ngốc, thì nó cũng không còn giống với con chim béo trước đây nữa.

Tiêu Tuy thầm xác định, bên môi hé ra nụ cười.

Trong phòng ngủ, Đông Tảo không biết tâm tư đột ngột biến chuyển của Tiêu Tuy, vẫn say sưa ngủ.

Tỳ nữ bên ngoài đợi đúng giờ vào quét dọn.

Lúc trước, nàng nhìn thấy Tiêu Tuy đã ra ngoài, nên cứ nghĩ trong phòng không có ai, yên tâm mang theo đồ quét dọn và mấy nha hoàn, đẩy cửa bước vào.

Công việc quét dọn bên ngoài rất thuận lợi, nhưng khi quét đến chỗ giường sau tấm bình phong, nàng dùng tơ vàng cài tấm rèm lên, ý định gấp gọn chăn chiếu, thì bỗng nhiên, một cánh tay lòi ra làm nàng sợ kêu ầm lên, chân lùi về sau mấy bước, trừng mắt nhìn.

Khuôn mặt nàng lúc trắng lúc hồng, không dám tùy ý đến gần giường của Vương Gia. Bên ngoài không có người đứng canh, có khi nào là Vương Gia sủng hạnh ai đó?

Cho dù thế nào, tiểu tỳ nữ cũng cảm thấy mình gây họa rồi, vội vàng thối lui. Nàng kéo theo mấy nha hoàn hãy chưa biết chuyện cùng ra, sau đó cẩn thận khép cửa phòng lại.

Đông Tảo cuộn chăn ngủ trên giường chưa từng tỉnh lại, ngáy ngủ cực sảng khoái.

Tiểu tỳ nữ nghĩ tới nghĩ lui, sợ mình dính vào rắc rối, vội đến tìm tỳ nữ béo. Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy chăm sóc cho con chim Vương Gia cưng chiều, lúc này chính là nha hoàn đáng tin cậy nhất trong viện, có rất nhiều chuyện, các nàng còn có thể dựa vào Đông Tảo mà nói mấy lời với Vương Gia. Tiểu tỳ nữ thầm tính, chẳng may mà có chuyện gì thật, nàng cũng dễ cầu tình hơn.

Tỳ nữ béo nghe nàng nói xong, đầu tiên là ngây người, sau đó thì nôn nóng truy hỏi "Muội thật sự thấy người sao?"

"Còn có thể giả được ư?" Tiểu tỳ nữ không nhịn được vỗ ngực thuận khí "Một cái tay trắng nõn. Không biết là nha đầu nào, hay là nữ tử nào bên ngoài nữa."

"Xem ra không phải người bình thường đâu." Tỳ nữ gầy tiếp lời.

"Phì phì phì." Tỳ nữ béo cười, đẩy hai người bọn họ nói "Các người to gan thật, dám bàn chuyện này sau lưng chủ tử hả? Cẩn thận không có chuyện lại bị các người gây ra chuyện đấy."

Tỳ nữ gầy thấy tỳ nữ béo không nhịn được cười, rất kì quái hỏi "A Xuân, có gì buồn cười đâu…"

"Ngươi không hiểu đâu, ha ha ha." Tỳ nữ béo lắc đầu, xoay người đi ra ngoài, vừa hay gặp phải Tiêu Tuy từ bên ngoài quay về, nàng liền cúi người hành lễ.

Nhưng sau khi đứng dậy, ánh mắt nàng vẫn dán chặt vào Tiêu Tuy nhìn nhìn.

Trong lòng nàng, cũng giống như biết bao người con Tấn Quốc, cực kì kính trọng vị Tĩnh Vương đã lôi Tấn Quốc ra khỏi vũng bùn này.

Chủ tử nhà nàng không điên là tốt rồi, tỳ nữ béo thở dài. (*)

Tiêu Tuy chậm rãi đi vào trong phòng, cởi ra ngoại bào dính khí lạnh. Hắn còn chưa kịp đứng vững, Đông Tảo từ sau đã chạy tới, vòng hai tay ôm lấy eo hắn.

Ta không còn là cái loại không biết gì về chuyện này nữa rồi! Tiêu Tuy sau khi ở Tàng Thư Lâu xem xong một ít sách về việc hoan ái giữa nam nam, tự nhiên cũng bình tĩnh hơn một chút với các hành động nhiệt tình thân cận của Đông Tảo, không còn tình trạng không chống cự được giống như lúc trước nữa.

Cái con chim béo kia mới là không hiểu. Tiêu Tuy nhìn cánh tay của Đông Tảo, âm thầm cổ vũ bản thân. Hắn giơ tay vỗ vỗ tay Đông Tảo, muốn nói chuyện tử tế với nó.

"Ta rất nhớ ngươi!" Đông Tảo giống như một con cá chạch, chui vào lòng hắn, hoàn toàn không cho hắn thời gian chuẩn bị, đã khiễng chân lên chụt chụt chụt hôn miệng hắn mấy cái.

Tiêu Tuy bị hôn, trong lòng rừng rực nóng cháy, hô hấp nặng nề. Hắn vô cùng bất lực nhận ra, hắn quả nhiên vẫn không thể chống cự được!

(*) Giải thích đoạn dấu * cho mấy thím phải đọc lại lần 2 mới hiểu giống t:))Ở chương trước, tỳ nữ béo có nghe thấy giọng của 2 nam tử nói chuyện với nhau và nghĩ rằng chủ tử nhà mình bị điên hoặc trong phủ vẫn còn yêu vật. Nên ở chương này, nàng nghe tiểu tỳ nữ nói có người được Vương Gia sủng hạnh, nàng mới bật cười và nói với hai người kia là không hiểu đâu, ý là Vương Gia không sủng nữ đâu, sủng nam đó. Lát sau gặp Vương Gia nàng nghĩ, may mà chủ tử nhà nàng không bị điên, ý là hóa ra Vương Gia nói chuyện với người được sủng, chứ không phải nói chuyện một mình như nàng tưởng:v Thật ngượng ngùng, có phải não phân tích của t hơi chậm không:))

36. Chương 36

Mọi năm, lúc đón năm mới, trong phủ Tĩnh Vương cũng không được coi là náo nhiệt lắm. Mấu chốt là do Tiêu Tuy lẻ loi một mình, quá ba mươi tuổi vẫn chưa có lấy một thê tử hay mụn con. Lúc đám người hầu vây quanh đón năm mới cùng nhau, thi thoảng lại giương mắt nhìn qua cửa sổ, thấy ánh nến hắt ra cô độc vô tận trong phòng chủ thượng.

Có điều, năm nay hình như có gì đó không còn giống nữa.

Hôm ấy, tỳ nữ béo dậy sớm lạ thường. Lúc nàng đến đưa cơm cho Đông Tảo, nàng lại phát hiện đĩa thịt băm mang đến đêm qua vẫn còn y nguyên. Càng không ngờ, đồ trên tay còn chưa kịp đặt xuống, Tiêu Tuy đã cho nàng lui ra đổi đồ.

"Lấy chút cháo loãng, bánh bao, sau này không cần đưa những thứ này đến nữa."

Hắn quay lưng về phía tỳ nữ béo, đang cài nút áo. Lúc mở miệng tuy vẫn là ngữ khí bình thản, nhưng trong vài câu đơn giản lại có thể nhận ra tâm trạng hắn không tệ.

"Vâng!" Tỳ nữ béo nhỏ giọng đáp lại, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, nhưng cũng không dám hỏi xem Đông Tảo ăn gì.

Thực ra, tỳ nữ béo cẩn thận suy nghĩ, đã vài ngày nàng không thấy Đông Tảo. Trong lòng có tâm sự, bước chân nàng cũng chậm dần. Nàng đi đến khoảng cạnh cửa sổ, loáng thoáng nghe thấy trong phòng có tiếng nói.

Đông Tảo mặc ngoại bào và y phục của của Tiêu Tuy. Để giữ cho quần không bị tuột, nó thắt dây lưng chặt vô cùng. Chỉ có điều, y phục to hơn một số quấn trên người nó với công dụng giữ ấm đã gây ra lỗi mỹ quan cực kì tệ.

Đông Tảo không thèm để ý, sờ đây một tí mó kia một tí. Nó đứng cạnh Tiêu Tuy, ngẩng lên nhìn khoảng cách không lớn giữa hai người, hết sức hài lòng "Sau này đều như vậy, không cần biến thành chim nữa."

Tỳ nữ béo nghe không rõ, chỉ nghe được một chất giọng thanh niên trong trẻo, nói gì mà giống như "Không cần chim nữa?"

Liên tưởng đến sự biến mất của Đông Tảo, lại thêm Tiêu Tuy nói không cần chuẩn bị thức ăn cho Đông Tảo, trong lòng tỳ nữ béo sinh ra dự cảm không lành. Nàng lo lắng đi đến trù phòng, cho người chuẩn bị điểm tâm.

Trong phòng Vương Gia có người, tất cả người hầu nô bộc trong viện đều biết. Chẳng bao lâu sau, tin này đã truyền ra ngoài, là do Tiêu Tuy không hề che giấu việc may đo quần áo, đồ dùng cá nhân hàng ngày cho Đông Tảo.

Chỉ có mỗi Đông Tảo là còn giữ mấy thói quen lén lút nho nhỏ. Như vừa nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, nó sẽ lập tức biến về hình dáng của một con chim. Đống y phục vừa mặc tử tế rơi đầy ra đất.

"Làm gì vậy, có người đến đó." Đông Tảo rất cẩn thận chú ý hướng đi của người bên ngoài.

Hắn tự nhận đây là sự tu dưỡng mà một tiểu yêu tinh phải biết tự trang bị cho mình.

"Sau này không cần trốn tránh người bên ngoài nữa." Tiêu Tuy đứng trước mặt Đông Tảo, đưa tay sửa lại vạt áo cho nó.

Đông Tảo có chút ngây ngô hỏi "Sao lại thế?" Nó sợ Tiêu Tuy đã quên điều kiêng kị của yêu quái, ghé đến bên tai Tiêu Tuy thì thầm nhắc nhở "Chúng ta không thể bị phát hiện được."

Khuôn mặt trắng trẻo của nó nhìn qua thật mềm mại, thế nhưng, hai gò má lại cứ cố tình mang theo vẻ tính toán thần bí, khiến người thích vô cùng. Tiêu Tuy không nhịn được, đầu ngón tay miết trên mặt nó một cái.

"Ngươi ở cùng ta thì không cần tránh ai hết." Tiêu Tuy mở miệng, cho rằng ý Đông Tảo là ám thị quan hệ giữa hai người.

"Không được." Đông Tảo lắc lắc đầu, hừ hừ tỏ vẻ không nguyện ý lắm. Nó hãy còn nhớ rõ lúc trước vị đạo sĩ kia kẻ tung người hứng với Tiêu Tuy "Ta sợ bị người đem đi hầm canh lắm, nhỡ có ai muốn tăng tuổi thọ cho ngươi thì làm sao giờ?"

Nhìn dáng vẻ hoàn toàn tin tưởng của Đông Tảo, Tiêu Tuy mới cảm thấy, lúc trước, hắn tìm một tên đạo sĩ giả tới đúng là còn trên cả trình độ tự lấy đá đập chân mình luôn.

Hắn lưỡng lự tìm cách một lúc, mở miệng hỏi ngược lại Đông Tảo "Tối qua lúc trước khi đi ngủ, ngươi gọi ta là gì?"

Đông Tảo mặt không đổi sắc nhanh nhẹn nói "Hôn hôn đại bảo bối!"

Nó học được trong truyện, còn có một loại xưng hô giống thế là "tiểu tâm can". Nó nhớ rất kĩ, đợi khi có dịp thì lôi ra dùng.

Mặt Tiêu Tuy nhanh chóng ửng đỏ, nhịn không được quay đi, tránh khỏi tầm mắt của Đông Tảo "Cái khác."

Cái xưng hô về sau thuần khiết hơn cái trước rất nhiều, nhưng Đông Tảo lại ngại ngùng. Nó ậm ừ một lúc lâu, mới xấu hổ, chậm chạp nhỏ giọng nói "Gọi ngươi là tướng công."

Thật ra Tiêu Tuy chưa từng đồng ý với xưng hô giữa hai người, cho nên, Đông Tảo rất thấp thỏm.

Nó hiểu, việc tìm bạn đời của mình vẫn chưa có kết quả, ỷ vào sự dung túng của Tiêu Tuy mà chiếm lợi qua cách gọi cũng là điều không hay.

Đông Tảo sâu sắc tỉnh ngộ.

"Xưng hô này có thể gọi bừa bãi sao?" Tiêu Tuy hỏi.

"Không thể." Đông Tảo thành thật lắc đầu.

"Thế gọi xong có hậu quả gì ngươi có biết không?" Tiêu Tuy hỏi tiếp.

Trong truyện của Trần Sinh và Từ Nương cũng có một đoạn: Từ Nương ôm tâm tình thiếu nữ, nhìn Trần Sinh một lúc liền bối rối, thốt lên gọi y là "tướng công". Lúc ấy, Trần Sinh nói, gọi không không được, mà phải thật sự làm tướng công mới được.

Tiêu Tuy tin độc giả khắc cốt ghi tâm truyện như Đông Tảo nhất định nhớ rõ, cho nên hắn cũng biết Đông Tảo sẽ dễ dàng nói ra đoạn phía sau. Rồi thì hắn có thể nương theo đó mà biểu hiện ra mục đích thật sự của mình.

Quả nhiên, trên mặt Đông Tảo lập tức xuất hiện vẻ khó xử, tiếp đó thì "Ừm… À…" một thôi một hồi, hiển nhiên là nghẹn không nói được.

Ánh mắt hai người đối diện nhau "Ngươi biết không?" Tiêu Tuy nhướn mày, cho rằng Đông Tảo chỉ là ngại ngùng.

Đông Tảo không giả vờ được, hạ cờ đầu hàng. Nó đỏ bừng mặt, tự cổ vũ bán thân, nói "Hậu quả của gọi sai là bị đánh đòn, ta biết."

Đông Tảo nói xong, nước mắt lưng tròng, đáng thương ghé vào trên giường, chổng mông về phía Tiêu Tuy, lấy dũng khí "Ngươi đánh đi."

Tiêu Tuy chưa đọc xong truyện của Trần Sinh và Từ Nương, không biết đoạn sau còn cảnh này, vốn định nương theo mà biểu lộ cho rõ ràng, lại đột nhiên bị cái dáng của Đông Tảo giết cho trở tay không kịp.

Hắn băn khoăn bước đến sau Đông Tảo, nhìn Đông Tảo nhắm chặt hai mắt, trên lông mi còn dính nước, đầy vẻ đáng thương. Tiêu Tuy đưa tay xoa đầu Đông Tảo, vừa định mở miệng dỗ dành, Đông Tảo đã đẩy tay hắn ra. Mặc dù nó rất sợ bị đánh đòn, nhưng vẫn phải nhắc Tiêu Tuy trình tự đúng "Không phải xoa đầu, mà là cởi quần trước, ừm, cởi, cởi quần của ta ấy."

Làm sai thì phải chịu, Đông Tảo biết đạo lí này.

Tiêu Tuy bất động, Đông Tảo liền tự mình cởi quần.

Tiêu Tuy đè lại tay Đông Tảo, ôm nó ngồi lên đùi mình, hai người tựa lên ghế mềm.

"Đoạn sau thế nào?" Hắn lại gần, hôn mặt Đông Tảo, hỏi.

Tất cả những gì Đông Tảo biết đều tham khảo từ trong truyện. Trong đó viết cái gì, Tiêu Tuy nhẩm tính cũng biết không đứng đắn.

Mà nếu có cảnh như vậy thật, hắn cũng không ngại làm. Đường nhìn của Tiêu Tuy rơi vào trên cần cổ trắng nhỏ của Đông Tảo, người trong lòng mềm mại khiến hắn có chút thỏa mãn.

Tiêu Tuy dụng tâm đợi Đông Tảo mở miệng.

"Đoạn sau đánh đòn thôi." Đông Tảo mờ mịt nhìn Tiêu Tuy, không hiểu hắn hỏi đoạn sau là có ý gì.

Có điều, nó chủ động hôn Tiêu Tuy một cái, tim lại thình thịch đập nhanh. Nước trong mắt còn chưa khô, bên miệng đã lộ ra ý cười.

Tiêu Tuy muốn tẩy trắng thân phận hấp dẫn Đông Tảo nhưng lại bị Đông Tảo hấp dẫn quay lại con đường chín chắn, đen mặt không nói được lời nào.

Nhưng vẻ mặt Đông Tảo quá mức ngọt ngào đã quét sạch tâm tình của hắn, khiến hắn không thể trách nó được nửa lời.

Sau đó, Tiêu Tuy len lén đi đọc Trần Sinh và Từ Nương, phát hiện đoạn đánh đòn quả thật chỉ đơn giản là đánh mông. Hắn lập tức ném cuốn truyện vào góc phòng. Cái loại sách rách nát gì không biết! Cái đoạn nên đi bộ thì cưỡi ngựa chạy loạn, cái đoạn nên cưỡi ngựa thì sửa thành đi ba bước lùi hai bước!!!

"Tóm lại." Tiêu Tuy ôm eo Đông Tảo, gọn gàng kết luận "Sau này không cần sợ xuất hiện trước mặt con người nữa, có ta ở cạnh ngươi, không ai dám ăn ngươi đâu."

Đông Tảo lúc này mới gật đầu "Được."

Đồng ý thì dễ, nhưng lúc làm, lại còn chút khó khăn.

Lúc sau, người đưa y phục tới, Đông Tảo và Tiêu Tuy đang ngồi bên bàn ăn chuẩn bị ăn cơm.

"Đũa phải cầm thế này." Tiêu Tuy nắm tay Đông Tảo dạy nó.

"Cái này khó quá đi." Đông Tảo nhíu mày, thở phì phò cầm đũa muốn gắp lạc rang, nhưng cứ bị trượt khỏi tay.

Đông Tảo nín thở, lông mày nhíu lại một chỗ, hai mắt trừng to, dùng đũa gắp lạc rang mà như đánh trận. Mất một lúc, nó mới thành công gắp được một hột lạc. Tâm trạng Đông Tảo bỗng chốc nổ tung, gần như muốn hát lên bài hát ca ngợi. Nó dương dương tự đắc, giơ đũa lên cho Tiêu Tuy nhìn. Nhưng chưa đợi Tiêu

Tuy kịp liếc mắt, lạc rang đã vô cùng quật cường trượt khỏi đũa, lộp bộp rơi trên sàn, lăn tới cạnh chân Tiêu Tuy, thậm chí còn bị Tiêu Tuy không chú ý giẫm nát.

Một đời ngắn ngủi oanh liệt mà bi thảm của hột lạc rang!

Đông Tảo bị kích động, nó nhìn chằm chằm hột lạc bị vỡ vụn trên đất, mắt mũi trợn trừng, lại nhìn Tiêu Tuy không nói lời nào.

"Đó không chỉ là một hột lạc đâu." Dưới ánh mắt khó hiểu của Tiêu Tuy, lát sau, Đông Tảo mới thất vọng lắc đầu nói "Nó còn là trái tim thắng lợi lần đầu tiên của ta, bị ngươi giẫm nát rồi."

Vừa nói, Tiêu Tuy liền cảm thấy như chân mình không cẩn thận gây ra tội lỗi không thể tha thứ vậy!

Cũng may, dỗ Đông Tảo khá dễ. Không có gì mà một cái hôn nhẹ không thế giải quyết được. Mà nếu có, thì hai cái là xong.

Ôm Tiêu Tuy hôn chụt chụt hai cái, tâm tình Đông Tảo liền tiêu tan.

Tiêu Tuy để mặc cho nó hôn, chỉ là ngại tỳ nữ béo và gầy ở đây, nên không tiện làm thêm cái gì.

Thật ra, đến lúc này vẫn ổn. Nhưng chờ khi các tỳ nữ xa lạ bưng món ăn đi vào, cả người Đông Tảo bỗng cứng đờ.

Tiêu Tuy vươn tay, đỡ lấy thắt lưng Đông Tảo.

Đám tiểu tỳ nữ nhìn cũng không dám nhìn, cúi đầu lui ra ngoài.

Thiếu niên, ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi, dáng vẻ tuấn tú, kiều mị, yếu ớt.

Đúc kết ngắn gọn về Đông Tảo lập tức truyền ra, hầu như chỉ trong một thoáng đã thành chuyện lạ khắp kinh thành.

Quan tâm y là nam hay là nữ? Bên cạnh Tĩnh Vương có người, quả là mặt trời mọc từ hướng tây mà!

Chỉ có tỳ nữ béo không thấy Mập Mập một ngày một đêm, nửa đêm trốn trong chăn nghiến răng nghiến lợi, nghi ngờ có phải Đông Tảo đã bị tên tiểu yêu tinh thổi gió bên gối Vương Gia này hạ độc thủ rồi không.

(*) Bỏ bê lâu quá, nói thật là t thấy truyện bắt đầu có gì đó rối tung lên rồi ý T.T

37. Chương 37

"Lại nói, chẳng phải có câu "không phải người một nhà, không vào cùng một cửa" đó sao? Hai người thật ra cũng giống nhau lắm."

Hai vị ma ma đã lớn tuổi, sau khi trải chuyện mấy chục năm, hiện nay không còn bận việc trong Vương Phủ nữa, thi thoảng sẽ ngồi bình luận với nhau mấy câu. Chuyện bên cạnh Tiêu Tuy xuất hiện nam sủng, chưa đến tất niên, đã truyền đến tai các bà. Mà chuyện mà mọi người đang nói lúc này, chính là chuyện liên quan đến chuyện đó.

Kể cũng lạ, người nhà họ Tiêu đó giờ đều có thói trăng hoa, phong lưu. Không ngờ đến đời Tiêu Tuy và Tiêu Diễm, lại sạch sẽ vô cùng. Đến nay, một tia huyết mạch cũng chưa có. Khiến cho ai ai cũng cảm thấy khó hiểu.

Rất nhiều người lén lút nói, đời bọn họ đã trúng phải Vu thuật linh tinh gì đó.

"Con của nô tỳ sinh ra thì cũng còn coi như có, lại cứ hết lần này đến lần khác can ngăn cơ. Cuối cùng cũng có chút tin tức, vậy mà lại là một nam tử..."

Hai vị ma ma cũng coi như là nô tỳ trung thành trong phủ, cảm thán một chút cho nỗi khổ của Tiêu Tuy.

Mặc dù chuyện nam sủng không phải là chuyện hiếm thấy trong giới quyền quý, nhưng ai cũng hiểu, hai người nam tử chẳng ở bên nhau được mấy ngày. Cho dù là nam thiếp có được sủng ái tới đâu, cũng không vượt được chính thê. Trên đầu thì bị quy củ đè nặng, trong lòng thì bị khách nhân chê trách. Vị trí đích thứ hiện nay vẫn là điều quan trọng, nam tử không thể sinh ra hậu thế, có tốt đến đâu cũng vô ích.

Nếu nói ngoại lệ, thì trăm năm trước có một nam sủng lật đổ Hoàng Để để đăng cơ. Hành động ngỗ nghịch ấy, tất nhiên bị người đời sau mắng chửi thậm tệ trong sử sách ghi chép.

Tóm lại là, hai vị ma ma lớn tuổi, chung quy vẫn là sợ Tiêu Tuy sau này lẻ loi một mình, không có ai để dựa vào!

Có điều, Tiêu Tuy không lo đến vấn đề này.

Đông Tảo ngủ trưa một lúc, khi tỉnh lại, nó nghe thấy Tiêu Tuy đang nói chuyện với ai đó bên ngoài. Âm thanh không vang, chỉ biết nói cái gì mà "khẩu vị thanh đạm…"

Sắp qua năm mới, Đông Tảo liền ngồi dậy.

A Hồ đã từng nói cho nó biết đón năm mới là gì. Mẹ nó cũng từng nói cho nó và đám huynh đệ tỷ muội hay, qua một mùa đông chính là qua một năm. Đông Tảo xòe đầu ngón tay ra đếm. Đếm hết ba mươi lần, cuối cùng, lại thừa ra một ngón. Nó bĩu bĩu môi.

Ba mươi mốt tuổi, là một con chim già mất rồi.

Vốn dĩ, nó còn muốn đếm lại lần nữa, nhưng vừa thấy Tiêu Tuy vòng qua bình phong quay lại, nó liền nhanh chóng thu tay về cạnh người, làm như không có chuyện gì, nhìn hắn.

Tiêu Tuy không vạch trần nó giấu đầu hở đuôi, chậm rãi đi đến bên cạnh, sau đó đặt tay lên vai Đông Tảo, cúi người hôn lên môi nó.

Trong mắt Đông Tảo lập tức bắn ra ý cười.

Tiểu nha đầu bê điểm tâm qua, ở giữa còn đặt một đĩa hạt dưa ngũ vị. Đông Tảo từng được tỳ nữ béo bóc cho ăn, liền muốn tự mình bóc thử. Thế nhưng, hạt dưa cứ trượt khỏi tay nó, hết lần này đến lần khác không mở miệng.

Tiêu Tuy nắm lấy tay Đông Tảo, thoáng dùng lực đẩy lòng bàn tay của nó ra. Ánh mắt hắn kiên nhẫn bóc hạt dưa cho nó. Bóc được một hạt, Đông Tảo há miệng ăn một hạt, thích thú vô cùng.

"Hôm qua, lúc ta đọc sách, có đọc được một đoạn." Tiêu Tuy đột nhiên mở miệng, ánh mắt vẫn đặt trên hạt dưa.

"Hửm?" Đông Tảo không hiểu nhìn hắn.

Tiêu Tuy thả hạt dưa trong tay xuống, cầm khăn lau. Sau đó, hắn ghé sát vào Đông Tảo, tay nắm lại, tỳ lên bàn, chống cằm, vẻ mặt dịu dàng ấm áp. Hắn nhìn Đông Tảo, nhìn đến mức Đông Tảo sung sướng, đỏ mặt, tập trung tinh thần lắng nghe hắn nói.

"Trên sách nói, tiểu yêu quái bình thường cũng có thể biến hóa. Nhưng phải mất mấy trăm năm. Ngươi nói với ta, ngươi mới sống có ba năm? Ba năm mà ngươi có thể biến hóa là sao?" Đây là vấn đề Tiêu Tuy phải mất rất nhiều chất xám mới nghĩ ra.

Rốt cuộc phải làm sao mới đoán được tuổi của Đông Tảo? Nếu như tính tuổi dựa trên số năm tu luyện, Đông Tảo cũng phải mấy trăm tuổi rồi. Thế thì không có gì đáng nói. Nhưng nếu yêu quái tính tuổi dựa trên số năm biến hóa, thì đối với một đứa nhóc mới ba tuổi… Tiêu Tuy thật sự không xuống tay được!!!

"Ha ha ha, sao ta có thể già thế được!" Đông Tảo nhếch môi, mặt mày rạng rỡ.

"Vậy ngươi bao nhiêu tuổi?"

Đông Tảo nhanh chóng thu lại nụ cười, hai tay quy củ đặt trên đầu gối, giống như một cô vợ nhỏ "Ừm, à, thì, dù sao cũng không dừng lại ở ba năm."

Trong lòng con chim béo già có một dự cảm không lành, cảm thấy chuyện mình giấu diếm sắp bị đào ra.

Tiêu Tuy không hỏi nữa, dùng ngón tay giúp Đông Tảo lau đi vụn điểm tâm bên mép.

"Có lẽ có chút già." Đông Tảo xấu hổ cúi đầu.

"Có lẽ?" Tiêu Tuy hỏi lại.

Đông Tảo bị hắn ép không còn đường lui, ngẩng đầu lên "Qua năm nay là ba mươi mốt rồi."

Sau đó, mặt nó đỏ lên, đứng ngồi không yên mà nhìn Tiêu Tuy.

"Mới ba mươi mốt?" Tiêu Tuy nghe Đông Tảo nói vậy cũng ngạc nhiên. Từ vẻ mặt của Đông Tảo, hắn có thể nhận ra là nó không nói dối.

Thế nhưng, ba mươi mốt? Đối với một yêu quái tu luyện có phải quá ngắn không?

Đông Tảo liền thật thật thà thà kể hết chuyện bị dính tiên lộ cho Tiêu Tuy nghe.

Tiêu Tuy nghe xong, không có phản ứng gì khác. Hắn chậm rãi gật đầu, nhìn dáng vẻ không yên của Đông Tảo, lần thứ hai đến gần hôn lên mắt nó, hàm xúc nói "Ba mươi mốt tuổi, vậy vừa hay."

Đông Tảo: Hửm???

Đêm tất niên trôi qua yên bình. Đông Tảo ăn no liền vô tâm chạy đi ngủ say. Tiêu Tuy rửa mặt xong đứng bên giường, cúi đầu nhìn Đông Tảo phơi bụng, lệch đầu ngủ. Áo ngủ của nó không mặc tử tế, không biết có phải do ngủ nóng quá mà kéo ra hay không.

Tiêu Tuy ngồi xuống giường, duỗi ngón tay cầm lấy cái tay lộ ra ngoài của Đông Tảo. Ngón tay nó mềm nhũn, khiến Tiêu Tuy liên tưởng đến cây bông, ấm áp tỏa ra nhiệt độ cơ thể của Đông Tảo.

Đông Tảo đang ngủ, bị đụng thì trở mình, thuận thế ôm lấy tay Tiêu Tuy, dán vào ngực mình. Vạt áo của Đông Tảo mở rất rộng, hơn nửa bàn tay Tiêu Tuy đều chạm vào ngực nó. Thậm chí, đầu ngón tay còn sờ thấy điểm nổi lên nho nhỏ.

Nháy mắt, Tiêu Tuy nghĩ, cái tay kia sắp không còn là của hắn nữa! Tay giống như bị ném vào trong nham thạch nóng cháy, bị nhiệt độ nóng bỏng đốt cho không còn lại gì.

Hắn cúi đầu, vòng tay qua gáy Đông Tảo, môi hai người dán lại với nhau.

Tiêu Tuy hôn môi không quá thuần thục. Đa số các lần hôn môi giữa hai người đều do Đông Tảo chủ động. Bây giờ, Đông Tảo im lặng nằm đó, trái lại, lại khiến Tiêu Tuy có chút không quen.

Nhưng bản năng tình dục lúc này vô cùng mạnh mẽ. Hôn môi đơn thuần cũng có thể dẫn dụ ra khát vọng càng lớn hơn. Tiêu Tuy mút bờ môi mềm mại của Đông Tảo, trúc trắc hé ra đầu lưỡi khó nhịn, hơi dùng lực mà đẩy vào kẽ răng Đông Tảo, tìm kiếm đầu lưỡi của đối phương.

Bị dẫn vặt như vậy, Đông Tảo cũng không thể chìm đắm trong mộng nữa. Nó mơ màng mở mắt, thấy người đè nặng trên người mình là Tiêu Tuy, cũng tự nhiên vươn tay ôm lấy cổ hắn.

Đầu lưỡi của nó bị Tiêu Tuy mút có chút tê dại. Đông Tảo cảm thấy thoải mái, liền đuổi theo đầu lưỡi Tiêu Tuy, cùng hắn quấn quýt lấy nhau.

Đông Tảo cảm thấy vẫn còn chưa đủ. Nó nhắm mắt thì thầm, hai tay sờ loạn. Đến cả mông của Tiêu Tuy cũng xoa nhẹ hai cái.

Đối với Đông Tảo mà nói, trên phương diện tình dục chỉ có bốn chữ: Thuận theo bản năng!

Xấu hổ do dự có lẽ sẽ không xuất hiện trong đầu nó đâu!

Tiêu Tuy vốn đã là rơm bén lửa, lại gặp phải một yêu tinh am hiểu việc châm lửa như thế, thoáng cái đã bị đốt sạch lí trí.

Hai người lăn lộn quấn lại với nhau, chưa đầy một lúc, thân thể đã không còn gì ngăn cách.

Nhưng mà, Tiêu Tuy lại có chút khó xử.

Nam tử lúc đó phải làm gì, hắn cũng mơ hồ biết một ít. Nhưng chi tiết thế nào, hắn lại không biết. Hiện tại đã làm đến hơn nửa, mà Đông Tảo còn ở đó cọ tới cọ lui. Hắn nghĩ nghĩ, trong lòng lại càng thấy khó chịu.

Hai người nam tử trong lúc đó mà không chuẩn bị thỏa đáng sẽ rất dễ bị thương. Đặc biệt là người nằm dưới.

Tiêu Tuy nhìn Đông Tảo thở gấp, không muốn để nó phải khó chịu một tí nào.

Vì thế, hắn hít sâu một hơi, lấy chăn bọc kín người Đông Tảo lại, còn mình thì đứng dậy mặc thêm ngoại bào.

Kỳ thực Tiêu Tuy cũng rất tức giận. Có nam nhân nào lại muốn hô dừng ngay lúc này cơ chứ!

Đông Tảo bị hành động này của Tiêu Tuy khiến cho càng khó hiểu hơn. Nó mở to hai mắt, bán ngồi, hiếu kì hỏi "A Tuy, ngươi định đi đâu vậy?"

Giọng nó vẫn còn nhuốm màu dục vọng, lúc mở miệng nói, dù vẫn là những câu chữ bình thường thì cũng có thể vô cùng câu nhân.

Tiêu Tuy không bước nổi, tất cả các bộ phận trên thân thể hắn đều kêu gào muốn quay lại, ăn tươi nuốt sống con chim béo kia.

Hay là, Tiêu Tuy thở hổn hển nghĩ, hay là hai người va va chạm chạm rồi tìm cách sau? Chính mình vẫn có thể đối phó được với Đông Tảo mà?

Đông Tảo nhìn bóng lưng của Tiêu Tuy, lại cúi đầu nhìn mình, cảm thấy hạ thân có chút khác thường, liền đơn thuần đưa tay xuống sờ "A Tuy, con sâu thịt của ta bị sưng lên nè."

Nó chỉ đơn thuần hiếu kì mà thôi! Bản thân vừa mới chui ra khỏi ổ chăn mà vật kia đã bị làm cho hưng phấn bừng bừng.

Tiêu Tuy nghe vậy, quay đầu lại, máu mũi thiếu chút thì phun ra.

Ánh mắt Đông Tảo nhanh nhẹn tập trung lên người Tiêu Tuy, tán thán nói "Oa, lớn thật đấy!"

Đông Tảo không ngờ giấc mơ quắp được con sâu lớn lúc trước lại là thật. Lúc này cách thời gian ăn tối đã được một lúc, bụng Đông Tảo vô cùng hợp tác với tình huống, rột rột kêu lên hai tiếng.

Nó thèm thuồng nhìn Tiêu Tuy. Tròng mắt tròn xoe hướng về phía Tiêu Tuy, trịnh trọng hỏi "Có thể chia cho ta ăn với không?"

Cánh tay Tiêu Tuy chống trên bình phong, suýt thì bóp nát.

Đông Tảo đói, thì Tiêu Tuy cũng "đói"!

38. Chương 38

Trời vừa tảng sáng, lộ ra chút ánh sáng nhàn nhạt. Bên trong chính điện, đứng đầy văn võ bá quan. Hoàng Đế đứng một mình ở chỗ cao nhất, chắp tay nhìn xuống. Dù chỉ cách một khoảng, nhưng y vẫn không thấy bóng dáng Tiêu Tuy đâu.

Mùng một đầu năm, thần tử phải đến chúc tụng Đế Vương, đây đã là lễ nghi mấy trăm năm. Vị trí của Tiêu Tuy trống không. Đương nhiên, do chẳng ai dám đi lên đứng tranh, nên lúc này, lại càng hiển lộ rõ ràng.

Sau khi Tĩnh Vương bị ám sát, hành động bên phía Hoàng Đế phải nói là khiến cho hết thảy quan viên thân cận đều nở mày nở mặt, lật đổ không ít những vị trí quan trọng bên người Tiêu Tuy. Lúc này, trong tay Tiêu Tuy chỉ còn một vài thứ Hoàng Đế không thể động đến được là binh quyền. Nhưng mà, coi tình hình này, Hoàng Đế mà đi thêm mấy bước, tính hiệu lực của đống quyền lực của Tiêu Tuy có khi cũng trở thành cái vỏ trống không mà thôi.

Đến lúc ấy, cho dù là binh quyền hay là gì đi chăng nữa, thì chỉ cần giam chặt Tiêu Tuy trong chốn Kinh Thành, Hoàng Đế hoàn toàn có thể khống chế hắn.

Hướng đi đại cục đã rõ ràng. Rất nhiều người đều bàn luận về việc Tiêu Tuy không đến chúc tụng. Có người nói hắn như này là muốn tỏ thái độ cho Hoàng Đế xem, lại có người nói, đây là biểu hiện của việc Tiêu Tuy đã sa cơ lỡ vận.

Thế nhưng, Hoàng Đế lại không nhắc đến Tiêu Tuy. Cho dù đó là một cơ hội để phán tội vô cùng tuyệt vời.

Hồ ly một lòng tính kế cho Tiêu Diễm đến ngày hôm nay, bình thường rất hay bất đắc dĩ với cái tính nhẹ dạ này của y.

"Vừa nãy đáng ra phải hỏi sao hắn không tới."

Tiêu Diễm cúi đầu bước đi, ngữ khí né tránh "Nhỡ hắn thật sự bị thương chưa khỏi thì sao."

Tính tình y nhìn thì có chút kiêu căng, nhưng chỉ cần ở chung, sẽ nhận ra, y kỳ thực là một người cực kì ấm áp dịu dàng. Mặc dù y luôn canh cánh trong lòng về Tiêu Tuy, nhưng chưa bao giờ y muốn ra tay thật sự. Có thể nói Tiêu Diễm vốn không thích hợp làm Hoàng Đế. Có điều, hết lần này đến lần khác, y lại bị thứ gọi là huyết thống ném đến trước Ngai Vàng.

Nói chính ra thì, A Hồ biết rất rõ việc Tiêu Tuy mới là người được chỉ định cho ngôi Hoàng Đế. Thế nhưng, có một việc hắn càng rõ hơn. Chính là, với tính cách của Tiêu Tuy, hoặc là không làm, hoặc là làm cho sạch sẽ mới thôi. Vậy thì, ngày đó, Tiêu Tuy nhất định sẽ không tha cho Tiêu Diễm một con đường sống.

Gió buổi sớm hãy còn lạnh. Tiêu Diễm không muốn ngồi kiệu, mà muốn tự mình đi bộ qua khoảng sân rộng lớn quay về tẩm cung. Y nhíu mày không nói, không nhìn ra là đang nghĩ cái gì.

Hồ ly ẩn thân đi cạnh y, gió lạnh luồn vào tay áo hắn. Mùa đông lạnh như thế này, đã cách đây hơn hai mươi năm rồi. Chính là vào cái ngày hắn quyết định xuống núi kia.

A Hồ còn nhớ rất rõ, sáng hôm ấy, Đông Tảo bị con chim khác mắng là đồ quái dị, hai mắt đẫm lệ ngậm sâu bay về mách với hắn.

"Bọn chúng thật xấu xa." Đông Tảo vừa nói, một lưỡi kiếm đã bay tới từ phía sau hồ ly.

Hồ ly phản ứng nhanh, bắt lấy Đông Tảo nhảy lên trên cây. Đông Tảo sợ đến mức làm rơi cả con sâu đang ngậm trong miệng. Nó nhìn theo ánh mắt của hồ ly, thấy phía dưới là một người trung niên mặc đồ đạo sĩ, hai mắt sáng như đuốc mà nhìn bọn nó.

"Cái đồ yêu quái nhà ngươi! Hôm nay ta sẽ chém chết ngươi, miễn cho sau này ngươi tới làm hại nhân gian!"

Hồ ly cả ngày ở trên núi tu luyện, đến cả đỉnh núi cũng không ló đầu lên, cảm thấy vô cùng khó hiểu, vừa trốn tránh vừa hỏi "Sao ta lại phải làm hại nhân gian?"

Hắn thành tâm tu luyện, vì muốn không nhiễm phải tà niệm, bước vào con đường thành tiên gian khổ, bình thường còn cẩn thận bảo vệ cả hoa hoa cỏ cỏ.

Nhưng đạo sĩ không tin, một nhát lại một nhát chém xuống, khiến cho cả người lẫn cáo đều bị thương. Đạo sĩ trong lòng biết không đánh lại được A Hồ, cho nên dừng tay hẹn năm sau tới tái chiến. Hồ ly sợ ông ta, chỉ đành vội vàng từ biệt Đông Tảo, chạy xuống núi tránh né.

Hắn không muốn hại người chút nào đâu! A Hồ lúc đó nghĩ. Hắn ngửa đầu nhìn Đông Tảo còn đứng trên cây mê man "Chờ ta xuống núi làm quen sẽ về đón đệ đi xem. Đệ ở lại trên núi phải chăm chỉ tu luyện đấy."

Đông Tảo gật đầu với hồ ly "Được, ừm, huynh cũng lên đường bình an."

Giờ nhớ lại suy nghĩ lúc ấy, hồ ly lộ ra vẻ cười khổ. Thế sự khó lường, đến nay, hắn đã hại biết bao nhiêu người rồi?

A Hồ cũng không nhớ rõ nữa. Có khi hắn cảm thấy, nếu lúc đầu cứ để cho vị đạo sĩ kia chém hết sạch tu vi của hắn đi, nói không chừng lại là chuyện tốt.

Trong trúc viện tại Tĩnh Vương phủ.

Lúc Đông Tảo tỉnh lại, mặt trời đã chiếu rọi khắp phòng từ lâu. Bên ngoài mơ hồ truyền đến giọng nói khe khẽ của các tiểu tỳ nữ.

Đông Tảo dụi mắt ngồi dậy, phát hiện mình đã mặc xong quần áo. Nó hãy còn hơi ngái ngủ, cúi đầu nhìn giày được đặt sẵn dưới giường, vô thức khom lưng đi vào.

Tiểu tỳ nữ bên ngoài nghe thấy động tĩnh, cẩn thận ngó vào. Thấy Đông Tảo đã dậy, nàng vô cùng cẩn thận mà nhỏ giọng hỏi nó "Ngài, ngài có muốn ăn sáng không?"

Đông Tảo gật đầu, đứng dậy hỏi "A Tuy đi đâu rồi?"

Tiểu tỳ nữ ngây người mất một lúc mới nhớ ra "Tuy" là tục danh của chủ tử nhà mình. Bộ dạng nàng lại càng trở nên cẩn thận hơn "Nô tỳ không biết ạ."

Nói xong thì quay đầu chạy ra ngoài.

Đông Tảo có chút mê man, nhớ tới việc đêm qua Tiêu Tuy đột nhiên bỏ đi, nó ở trong phòng chờ mãi mà vẫn không thấy hắn quay về. Lúc sau, hình như có lờ mờ thấy Tiêu Tuy về, nhưng lúc ấy, nó đã buồn ngủ díp hết cả mắt rồi, không mở ra nổi nữa.

Đêm qua…

Đông Tảo vội vã kéo áo, vạch quần ra, đứng sau tấm bình phong len lén quan sát. Qua một đêm, con sâu thịt đã bé đi rất nhiều, thật là kỳ lạ! Đông Tảo thò tay gảy cái kia ngã trái ngã phải, mềm nhũn không có phản ứng gì.

Nó tập trung nghịch trong chốc lát, đám tiểu tỳ nữ đã lại tới hầu nó rửa mặt ăn sáng.

Đông Tảo ngoan ngoãn đứng cho các nàng chải đầu, mặc y phục. Trong gương đồng chiếu ra một gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn, một đôi mắt hạnh tròn xoe ướt nước. Đông Tảo nhìn chằm chằm vào gương, tự cảm thấy trong lòng mĩ mãn. Nó còn hỏi tiểu tỳ nữ chải đầu cho mình "Ta có đẹp không?"

Nó chỉ thuần túy muốn tìm thêm bằng chứng thứ ba, ngoài Tiêu Tuy ra, để chứng minh lời nói của Tiêu Tuy là thật mà thôi. Nhưng lời này đến tai đám tiểu tỳ nữ, lại giống như thị thiếp được sủng ái cố tình hỏi để làm khó người khác. Không biết phía sau còn có bao nhiêu toan tính.

Tỳ nữ béo len lén trốn sau cửa cũng nghe thấy câu này của Đông Tảo. Nàng nghiến răng nghĩ thầm, tên tiểu yêu tinh này quả nhiên không phải loại chủ nhân dễ hầu.

"Công tử rất đẹp." Tiểu tỳ nữ kính cẩn đáp.

Đông Tảo cảm thấy vừa lòng, quay đầu mỉm cười thật tươi với tiểu tỳ nữ, kéo tay nàng nói "A Hương, ngươi đúng là tốt quá đi."

Tỳ nữ được gọi là A Hương đột nhiên đỏ ửng mặt, hoang mang không hiểu sao Đông Tảo biết tên mình. Nhưng Đông Tảo cười rộ lên quả là rất đẹp. Tim nàng thình thịch đập loạn, tay chân luống cuống chải xong tóc cho Đông Tảo rồi vội vã rời đi.

Tỳ nữ béo trốn trong góc líu lưỡi. Yêu tinh kia đến cả A Hương mà cũng không tha. Đúng là khiến người giận sôi mà! Bởi thế mới thấy, tâm cơ của y cũng sâu lắm!

Không biết Mập Mập bị y vứt đi nơi nào rồi? Tỳ nữ béo rất sầu lo.

Đông Tảo chuẩn bị xong, ra ngoài tìm một vòng quanh trúc viện, nhưng vẫn không thấy Tiêu Tuy. Nó hỏi mấy người thị vệ cũng không thấy. Tâm trạng thoải mái dần dần biến thành lo lắng vô cùng.

Nó hóa thành hình người vốn không có nhiều cảm giác an toàn. Lúc ở cạnh Tiêu Tuy còn đỡ, hắn vừa đi, cả người Đông Tảo liền cảm thấy không ổn.

Mà Tiêu Tuy, lúc này đang đứng trong Tàng Thư Lâu nghi ngờ cuộc đời!

Đêm qua, sau khi rời khỏi phòng ngủ, hắn phải đợi đến tận khi Đông Tảo ngủ lại lần nữa, và bản thân hắn không còn thất thố mới quay về. Nhưng chẳng được bao lâu, hắn chỉ cần liếc mắt nhìn con chim béo trắng trẻo tươi ngon mọng nước nằm trên giường kia là cả người hắn lại nóng bừng lên.

Tiêu Tuy đợi trời ửng sáng liền đến thẳng đây đốt nến tìm sách. Hắn xem một mạch hơn hai canh giờ, rốt cuộc cũng rút ra được rất nhiều điều mà trước nay hắn chưa từng biết.

Cao bôi trơn là không thể thiếu, phần khuếch trương cũng rất cần thiết, mà chăm sóc chỗ đó sau khi xong chuyện lại càng quan trọng. Tiêu Tuy nhớ kĩ từng bước một. Xem tranh xem chữ khá là ổn, nhưng hắn chỉ cần liên hệ tới Đông Tảo một chút thôi, là dục vọng trong lòng lại khó mà kiềm nén được.

Hơn mười năm qua, hắn đã gặp không biết bao nhiêu trai xinh gái đẹp, mặt mày còn tinh xảo hơn cả Đông Tảo, dáng vẻ đẹp đẽ thì lại càng không biết là bao nhiêu. Trong đó, người yêu thương nhớ nhung hắn lại càng nhiều. Thế nhưng, Tiêu Tuy chưa bao giờ có cái cảm giác đặc biệt gì mà không kiềm nén được.

Giống như có một chỗ ngứa từng đưa tay ra gãi nhưng không ăn thua. Sau đó, Đông Tảo bỗng nhiên giơ tay gãi gãi một cái, liền thấy vô cùng dễ chịu, không thể thiếu đi.

Tiêu Tuy làm việc mạnh mẽ dứt khoát, sau khi quyết định sẽ không do dự nữa. Hắn lập tức cho người mang cao bôi trơn đến trúc viện. Chính mình thì bước chậm quay về, xem xem Đông Tảo đã dậy hay chưa.

Trong trúc viện, Đông Tảo tìm một vòng xong, đứng ở trong sân ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ xem mình mà biến thành chim thì có thể tìm được nhanh hơn không.

Nó cảm thấy có một ánh mắt vô cùng nóng nảy dính trên người mình.

Đông Tảo quay đầu, phát hiện tỳ nữ béo đang nấp trong góc nhỏ len lén nhìn nó.

Tỳ nữ béo bị Đông Tảo bắt quả tang, có chút quẫn bách, cúi đầu rời đi không dám nhìn nữa. Nhưng Đông Tảo lại rất nhiệt tình gọi nàng lại "A Xuân, ngươi ở đó làm gì vậy?"

Lúc nó còn ở hình chim, nó có rất nhiều điều muốn nói với tỳ nữ béo, nhưng lại không dám nói. Cho nên, giờ thấy nàng, nó liền tự nhiên bắt chuyện.

Tỳ nữ béo đột ngột bị gọi tên, giống như bị điểm huyệt, không dám không đến. Vì thế, nàng cứng ngắc bước chậm qua "Công tử, ngài, ngài có chuyện gì không?"

"Ngươi có biết A Tuy ở đâu không?" Đông Tảo hỏi.

Tỳ nữ béo dùng khóe mắt âm thầm quan sát vẻ mặt của Đông Tảo, thấy trên khuôn mặt mềm mại của y không có thái độ sắc bén gì, khiến nàng nhớ đến Mập Mập của nàng, nhịn không được cả gan nói "Nô tỳ có biết ạ."

Nàng nhỏ giọng nói, sau đó ngẩng đầu lên hỏi Đông Tảo "Ngài, ngài có thấy qua một con chim béo trăng trắng không? Đuôi màu đen, rất dễ thương."

Đông Tảo sửng sốt một lúc mới kịp nhận ra là tỳ nữ béo đang nói mình. Rất dễ thương?

Trong lòng nó vui vẻ, đang định nói gì đó.

Tỳ nữ béo nhớ tới tác phong thường ngày của Mập Mập, sợ nó không thấy đâu có khi là do đắc tội với tên yêu tinh này, nàng mà khen thì không được hay cho lắm, nên vội vàng bồi thêm một câu "Nhưng mà hành động có hơi ngốc một chút."

Nụ cười trên mặt Đông Tảo tắt lịm, mồm méo xệch.

Cái này hơi bị làm chim giận đấy! Nó nghĩ.

39. Chương 39

Đông Tảo nằm tỳ cằm lên hai tay, úp sấp cạnh bàn nhỏ, hai mắt tỏa sáng nhìn tỳ nữ béo.

"Tập tục tháng giêng đầu năm ở các nơi có chút không giống nhau, giống như ở quê hương của nô tỳ, mùng một đầu năm mọi người sẽ đi thăm viếng mộ phần tổ tiên, cả ngày không làm gì hết, chỉ nằm trong chăn ăn đậu phộng, hoa quả. Nếu có ngẫu nhiên ra ngoài gặp nhau thì tâm sự, chuyện trò. Khi ấy thật vui, thật tốt. Sau này đến kinh thành rồi mới biết, hóa ra trời đất còn bao la lắm."

Trong mắt Đông Tảo lộ ra ít ý cười, khiến người khác không tự chủ được mà thả lỏng tâm tình. Tỳ nữ béo cũng không hiểu sao mà vừa nãy mình còn ở ngoài hỏi chuyện về Mập Mập, mà lát sau đã vào phòng nói chuyện trên trời dưới đất với yêu tinh này.

Điều càng khó hiểu hơn là, khi tỳ nữ béo nhìn y, nàng nhận ra y vô cùng quen thuộc nơi này, vừa vào đã ngồi xuống mở hộp điểm tâm lấy hạt dưa cắn.

Ai, Mập Mập cũng thích ăn hạt dưa nữa.

Tỳ nữ béo hơi buồn phiền, nhưng thái độ thoải mái của Đông Tảo khiến cho tâm trạng vội vã của nàng dần bình tĩnh lại.

"Kinh thành hình như rất lớn?" Đông Tảo loay hoay nắm chặt hạt dưa trơn trượt. Nó nhíu mày, chăm chú ngồi tách, miệng lải nhải hỏi mấy thứ lạ lẫm mà bản thân hiếu kì.

"Lớn vô cùng luôn." Tỳ nữ béo cười nói "Tấn Quốc chúng ta trông thế mà là nước lớn nhất Trung Nguyên đó, Kinh Thành đương nhiên cũng không nhỏ rồi."

Nàng nói xong liền thấy nghi ngờ, không phải đến cái này mà tiểu yêu tinh cũng không biết đấy chứ? Tính cẩn thận của tỳ nữ béo lập tức dâng cao, nhớ lại câu nói vừa nãy hình như có hơi dương dương tự đắc, không coi tiểu yêu tinh ra gì, liền vội bổ sung thêm "Kiến thức của công tử chắc chắn là nhiều hơn nô tỳ, nô tỳ lại lắm mồm rồi."

"Không đâu." Đầu ngón tay Đông Tảo đã đỏ hết cả, nhưng hạt dưa thì vẫn lù lù bất động như được luyện qua vàng. Nó hơi nhụt chí, mím mím môi, ngẩng lên đáp lại tỳ nữ béo "Ta chưa được thấy Kinh Thành trông như thế nào, nhưng mà Vương Phủ này thật sự rất to."

Tỳ nữ béo nghe vậy thì sửng sốt, lại vì vẻ mặt hờn giận tủi thân không tách được hạt dưa của Đông Tảo mà nảy lên tình mẫu tử. Nàng đỏ mặt, phần lớn là do tức chính mình.

Đúng là không có tiền đồ! Thế mà lại đi mềm lòng với một tên yêu tinh giả vờ giả vịt. Đừng quên, y có thể chính là hung thủ hãm hại Mập Mập!

Tỳ nữ béo tự trấn chỉnh lại tâm tình, lúc ngẩng đầu lên, vẻ mặt đã kiên định không ít.

Đông Tảo không để ý đến sự giằng xé của tỳ nữ béo, lực chú ý vẫn luôn đặt trên việc chiến đấu với hạt dưa.

"Nô tỳ giúp cho." Tỳ nữ béo rốt cuộc không nhìn nổi nữa, thò tay sang muốn nhận lấy hạt dưa trên tay Đông Tảo.

"A Xuân, ngươi tốt thật đấy." Đông Tảo đã chờ những lời này từ lâu, kín đáo chuyển dời hết số hạt dưa trên tay mình sang cho nàng. Hai tay nó còn nắm chặt tay tỳ nữ béo, tha thiết biểu lộ "Ta thật sự rất thích ngươi."

Cứu, người đâu cứu mạng!

Tỳ nữ béo bị đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm, lại bị giọng nói trong sáng lanh lảnh nói cho nghe những lời ngọt ngào, rất nhanh đã chống đỡ không nổi.

"Đông Tảo." Tiếng Tiêu Tuy vang lên ngoài cửa phòng, hai người thấy vậy thì quay đầu nhìn ra, hai bàn tay cũng không kịp buông xuống.

Người cứu mạng theo nguyện mà đến, lại càng khiến tỳ nữ béo không chống đỡ nổi.

Trong nháy mắt, nàng liền cảm thấy, ánh mắt của chủ tử nhà mình nhìn như sắp đục ra được một cái lỗ trên tay nàng, nhưng mà cái tên tiểu yêu tinh kia lại chẳng có tí ý định buông ra nào.

Nàng hoảng hốt lo sợ, quả nhiên tâm tư hiểm ác của tiểu yêu tinh muốn bộc lộ rồi!

"Sao lại đến đây?" Tiêu Tuy chậm rãi đi tới cạnh Đông Tảo, giành lại tay nó từ tay tỳ nữ béo, nắm lấy.

Đồng thời nhìn xuống tay nàng.

Tỳ nữ béo rét run, đây có phải là đang tính xem có chặt tay nàng hay không không?

"A Xuân bóc hạt dưa cho ta, còn nói chuyện với ta." Con mắt Đông Tảo lúc cười cong cong, đứng dậy thân thiết tựa vào Tiêu Tuy. "Ngươi vừa đi đâu vậy? Ta không tìm thấy ngươi."

"Đi Tàng Thư Các một chút, không ngờ ngươi dậy sớm vậy."

Hai người vừa nói chuyện vừa rời đi.

Chờ bọn họ đi xa rồi, tỳ nữ béo mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy như mình vừa nhặt về được một mạng.

Vương Gia chắc không nghe thấy cái câu thích thích mà tiểu yêu tinh muốn nói để hại nàng đâu nhỉ.

Thế nhưng mà, chuyện càng khiến nàng phiền não hơn, là cái tên tiểu yêu tinh kia chả khiến người ta ghét tí nào hết.

Haiz, Mập Mập đáng thương của nàng…

Đông Tảo theo Tiêu Tuy về đến cửa phòng, hồn nhiên không nhận ra tâm trạng không được vui vẻ lắm của hắn. Thậm chí, nó còn móc một nắm hạt dưa từ trong túi ra đưa cho Tiêu Tuy, nho nhã lễ độ nói "Xin ngươi bóc cho ta ăn với."

Nó tự mình ngồi xuống trước bàn nhỏ, rót chén trà nóng, sụp sụp uống hai hớp. Tiêu Tuy bóc hạt dưa xong thì đưa đến miệng nó.

Đông Tảo a một tiếng, mút cả đầu ngón tay Tiêu Tuy. Nó chỉ sợ hạt dưa bị rơi xuống đất, nhưng lỗ tai Tiêu Tuy lại đỏ bừng. Cảm giác tê dại từ đầu ngón tay chạy thẳng đến bụng dưới.

Tiêu Tuy đương nhiên nghe thấy câu thích tỳ nữ béo mà Đông Tảo vừa nói. Tuy là hắn cũng biết, ý của Đông Tảo chỉ đơn thuần là muốn biểu lộ sự quý mến, nhưng khi nghe thấy, hắn vẫn không thể không để ý được.

Thực tế, hắn còn để ý đến mức sắp không giữ vững được nữa ấy chứ.

Lúc Đông Tảo còn ở hình chim, hắn nghe không hiểu lời Đông Tảo nói. Đông Tảo hóa thành người rồi, cũng chưa từng nói với hắn chuyện nó có thích hắn hay không. Cái con chim béo này, xưa nay cứ thích dính người như sam, thế mà hết lần này đến lần khác lại không nói cho hắn nghe.

Nếu vừa nãy, Tiêu Tuy không nghe thấy Đông Tảo nói với tỳ nữ béo chữ "thích" kia, có lẽ hắn đã không đau lòng đến vậy.

Giờ nhìn Đông Tảo vẫn còn vô tư đòi ăn, hắn liền nhớ ra hỏi nó "Vừa ngươi nói với A Xuân là ngươi thích nàng?"

Đông Tảo gật gật đầu "Ưm, nói cho nàng biết rồi." Nó tủm tỉm cười nói "Rất thích A Xuân luôn, nàng đối với ta thật là tốt, vừa nãy còn kín đáo hỏi thăm "ta" đó. Nhìn qua có vẻ lo lắng lắm. Ngươi nói coi, ta có nên làm gì đó để nàng không phiền não nữa không?"

Đông Tảo chưa gặp được bao nhiêu người đối tốt với mình, thế nên lúc này, nó cực kì quý trọng từng người từng người một.

"Thích hay không thích có thể tùy tiện nói ra sao?" Giọng Tiêu Tuy hơi nghiêm túc, chỉ có điều, rõ ràng là hắn không tỏ ra vẻ tức giận đủ để làm Đông Tảo sợ hãi.

"Có thể chứ." Đông Tảo khó hiểu phản bác "A Xuân đối tốt với ta, ta thật sự rất thích nàng mà."

Tiêu Tuy sắp bị con chim ngốc này làm cho ghen chết rồi!

"Ta thì sao?" Hắn chỉ chỉ mình "Ngươi có thích ta không?"

Con mắt long lanh của Đông Tảo nhìn Tiêu Tuy chằm chằm, nhịn không được mà mím môi cười, gương mặt phiếm hồng, hoàn toàn không còn chút gì tự nhiên như khi thổ lộ với tỳ nữ béo, nhưng cũng có thể coi như là trôi chảy nói "Thích chứ."

Vừa mở miệng nói một câu, câu tiếp theo không đợi Tiêu Tuy hỏi đã tự nói thêm "Thích nhất vẫn là ngươi, luôn luôn là ngươi."

Miệng lưỡi trơn tru, nhưng mặt lại đỏ bừng. Biểu hiện của Đông Tảo ngây ngô, nó rất xấu hổ nhưng lại không muốn rời tầm mắt khỏi Tiêu Tuy.

Vẻ mặt Tiêu Tuy rốt cuộc cũng vì thế mà không giấu được ý cười. Từ khóe mắt in sâu bóng hình Đông Tảo kéo dài đến khóe miệng. Hắn lại gần, chăm chú hôn lên môi Đông Tảo.

Trong phòng thoắt cái im ắng hẳn. Cả hai người đều không được tự nhiên. Đông Tảo đỏ mặt, Tiêu Tuy cũng đỏ mặt, mắt đối mắt nhìn nhau một lúc liền cùng nhau bật cười.

Tiêu Tuy ghé đến gần, ánh mắt Đông Tảo sáng sủa trong vắt, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu.

Sự ngây ngô không hiểu sự đời và bản tính đơn thuần chính là phẩm chất trân quý không gì sánh được trong lòng Tiêu Tuy. Nó đã đắp nặn lên Đông Tảo, khiến cho hắn cảm thấy việc mình có được Đông Tảo là may mắn vô cùng.

Hai người lại nói về lần đầu gặp gỡ.

Đông Tảo kể chuyện sinh động như thật, tay cũng quơ quàng "Lúc đó, ta đứng rất là cao, có thể nhìn rõ tất cả mọi người. Ừm, ta muốn tìm một người có khuôn mặt chất phác lương thiện để đi theo. Cuối cùng, người có khuôn mặt chất phác lương thiện đầu tiên ta nhìn thấy chính là ngươi."

Nó mím môi cười "Ta khi ấy còn chưa hiểu biết nhiều lắm, cứ cho rằng khuôn mặt chất phác lương thiện ý là tuấn tú. Sau này mới biết hóa ra không phải. Giờ tỉ mỉ nhớ lại, ngươi đây không được tính là khuôn mặt chất phác lương thiện, mà mấy người bên cạnh Hoàng Đế mới đúng là chất phác lương thiện, còn có cả người lính thứ sáu trong đội ngũ cũng rất được."

Tiêu Tuy chưa từng chú trọng vẻ ngoài của mình, lúc này không khỏi thấy may vì Đông Tảo ngày đó vẫn là một con chim béo mù "sắc". Nếu không, nó mà chọn cái tên lính thứ sáu kia, e là cả đời sau đều hối hận muốn chết luôn.

Điều này cũng khiến cho Tiêu Tuy nhận ra, duyện phận giữa hắn và Đông Tảo khó khăn đến cỡ nào, đồng thời cần phải giữ chặt đến cỡ nào.

"Ngươi làm ta lo quá đấy." Hắn nghiêng người áp lên Đông Tảo, hai tay chống ở hai bên người nó. Tóc cả hai giao triền quấn bện. Tiêu Tuy hôn từ trán đến chóp mũi Đông Tảo, lại hôn lên má nó.

Đông Tảo hướng dẫn quá trình cho hắn, chu môi lên giục "Đến hôn môi rồi, đến hôn môi rồi."

Tiêu Tuy khẽ cười, cúi đầu ngậm lấy cánh môi của Đông Tảo mút nhẹ.

Hai người dây dưa thân mật một phen. Lúc Tiêu Tuy ngẩng lên, Đông Tảo đã nhắm mắt ngủ mất.

Tiêu Tuy đứng dậy, đen mặt lơ đi dục vọng khó mà tiêu tan của bản thân, đắp kín chăn cho Đông Tảo.

Hắn không biết mình nên trách con chim béo sau khi quyến rũ người khác lại ngả đầu ngủ say, hay nên trách thủ hạ có chút cao dược mà cũng chậm chạp như thế, đến giờ này rồi hãy còn chưa đưa tới.

Nhớ lại quá trình quen biết Đông Tảo cứ như một giấc mơ, mà Đông Tảo cũng đối với mình hữu tình đúng là chuyện hiếm có khó tìm.

Những bộ phận không được áo quần che chắn đụng chạm nhau. Sự kì lạ, trúc trắc, đơn giản và yêu thích của Đông Tảo, hết lần này đến lần khác nhóm lên ngọn lửa dục vọng bị ẩn giấu và khát vọng bị kiềm nén tầng tầng của Tiêu Tuy.

Con chim béo tốt như này, không ăn sạch thì sao mà yên tâm đây?

Chạng vạng, Tiêu Tuy nhận hộp cao dược lớn từ tay thủ hạ, ngẩng đầu nhìn ánh chiều tà còn sót lại phía xa xa.

Ừm, trời cũng tạm coi như đã tối rồi ha.

40. Chương 40

Đông Tảo nằm ngửa trên giường, trong tay cầm tập truyện hăng say đọc, trong miệng còn lẩm nhẩm nhịp điệu mà tỳ nữ béo hay nhẩm. Nó nghe nàng hát nhiều nên cũng học được một điệu hát dân gian nhỏ.

Trong phòng sáng sủa ấm áp, là được cố ý chuẩn bị cho Đông Tảo.

Nghe tiếng cửa bị đẩy ra, Đông Tảo liền trở mình ngồi dậy, cảnh giác nhìn. Khi thấy người vào là Tiêu Tuy, nó lập tức nhét sách xuống dưới mông giấu kĩ.

Tiêu Tuy không phát hiện ra hành động mờ ám của Đông Tảo. Đường nhìn của hắn còn bận rơi vào khoảng ngực trắng nõn sau vạt áo bị Đông Tảo kéo ra vì nóng.

Đông Tảo sợ Tiêu Tuy biết mình đọc truyện, ngồi nghiêm chỉnh như một cô vợ nhỏ, giấu đầu hở đuôi nói "À, ờm, ngươi về rồi à."

Tiêu Tuy nhỏ giọng đáp, tiện tay cài chặt chốt cửa.

Đông Tảo còn chưa nhận ra điều khác thường, thấy Tiêu Tuy quay người đóng cửa thì tranh thủ lôi quyển truyện dưới mông ra nhét xuống gối đầu.

Nó chổng mông, cẩn thận kiểm tra xem góc quyển truyện có bị lộ ra không. Tiêu Tuy ở phía sau đã đi tới cạnh giường, hai tay nắm lấy eo Đông Tảo. Hắn vốn dĩ muốn lật Đông Tảo lại đối mặt với mình, thế nhưng Đông Tảo lại cho rằng Tiêu Tuy phát hiện ra quyển truyện, hoảng hốt muốn giấu. Cái mông uốn éo một cái, liền thuận theo lực đạo của Tiêu Tuy, không những không giãy ra được mà còn làm cho quần bị tuột xuống.

-TẮT ĐÈN!!!-

Tỳ nữ béo lo lắng ngó đầu ra khỏi cửa phòng bên cạnh, xa xa nhìn Tiêu Tuy bị che khuất dưới mái hiên từ lúc vội vàng bước ra khỏi phòng vào gần trưa cho đến khi rửa xong mặt mũi, đi đến thư phòng cùng thuộc hạ.

Trong thư phòng, Thẩm Đại khom người bẩm báo với Tiêu Tuy, vẻ mặt lo lắng "Thế cục Tây Bắc e rằng có biến động, tin báo truyền đến hôm qua nói có binh sĩ tập kết."

"Bây giờ vẫn còn đang là tháng giêng." Tiêu Tuy bình tĩnh ngồi, giọng nói thản nhiên "Khắp nơi hãy còn mải mê ăn mừng, là thời gian mà sự phòng bị của Tấn Quốc lỏng lẻo nhất, cộng thêm trên phía Tây Bắc, chúng ta có xu hướng lui binh, còn tìm đâu ra cơ hội tốt hơn thế nữa."

"Vậy…"

"Chờ tin báo ngày mai đến rồi tính tiếp."

Binh lính Tây Bắc lui về sau ba mươi dặm, cách khu vực con dân Tấn Quốc ở khu vực phía Bắc chỉ còn chưa tới mười dặm. Tiêu Tuy tính toán chiến lược, lấy điều kiện tiên quyết là không làm hại đến bách tính, thì thời gian chờ viện binh vẫn còn tương đối dư dả.

Bên kia, tỳ nữ béo thấy Tiêu Tuy rời đi rồi mới dám ra khỏi phòng. Lúc nàng đi ra thì vừa hay đụng phải tiểu tỳ nữ cũng vừa ra khỏi phòng chủ tử.

"Vẫn còn chưa dậy nữa." Các tiểu tỳ nữ nhìn nhau, mặt đỏ ửng.

Mọi người đều hiểu vì sao đối phương lại đỏ mặt.

Chỉ cần không phải người điếc, âm thanh hoan ái từ lúc chạng vạng đến nửa đêm hôm qua, ai cũng đều nghe thấy. Tiếng khóc của Đông Tảo không hề che giấu chui vào tai mọi người, đến mức tỳ nữ béo nghe thôi cũng thấy thương.

Nàng chuẩn bị một ít điểm tâm nhỏ, muốn đi thăm tiểu yêu tinh kia. Khóc đến như vậy đúng là đáng thương mà.

Lúc nàng đi đến trước cửa, nghe thấy trong phòng có tiếng nói rầm rì rầm rì truyền ra.

Tỳ nữ béo gõ cửa, nhỏ giọng hỏi "Công tử, ngài tỉnh chưa?"

Tiếng rầm rì bên trong thoáng cái im bặt. Tỳ nữ béo còn đang nghi ngờ, trên cửa sổ đã phịch một cái, dán lên thân hình tròn quay mập mạp. Cái mỏ thành thạo mổ mổ, chui đầu ra.

Sự nghi ngờ biến thành kinh ngạc, sung sướng, nàng nhìn con chim béo vừa chui ra ngoài, nhảy lên khay đồ ăn gọi "Mập Mập?"

Đông Tảo đáp mình lên khay, chíp chíp kêu hai tiếng. Sau đó, nó đứng không vững, lăn một vòng, vô cùng tùy thời tùy chỗ mà lại nằm vật ra ngủ.

Tuy không biết vì sao Mập Mập lại ngủ trong phòng chủ tử, nhưng tỳ nữ béo không rảnh để ý nữa. Nàng cầm khay, cho tiểu yêu tinh vào vùng quên lãng, vui vẻ ôm Đông Tảo quay về.

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy không thấy Đông Tảo một thời gian, càng cưng chiều dung túng nó, vừa cắn hạt dưa cho nó, vừa bóc quả nhỏ cho nó ăn.

Đông Tảo ăn đến no căng cả bụng, nằm trên gối đầu be bé của mình ngủ say, cảm thấy khá là hài lòng.

Lúc đang mơ màng, nó nghe có tiếng người nói chuyện. Đông Tảo híp mắt nghe, hóa ra là giọng của Tiêu Tuy.

"Dậy lâu chưa?"

"Gần nửa canh giờ ạ. Ăn xong thì đi ngủ, đến giờ thì mới được khoảng hai khắc thôi ạ."

[1 canh = 2 tiếng, 1 khắc = 15 phút]

Đông Tảo lập tức thấy mình được một đôi tay bế lên. Nó mở mắt, là mặt Tiêu Tuy, hai mắt hắn đang nhìn nó chăm chú.

Đông Tảo đập cánh bay lên không trung, tức giận nhìn lại Tiêu Tuy. Được một lát, nó quay sang trốn sau lưng tỳ nữ béo, vẻ không muốn về với hắn.

Tiêu Tuy thò tay ra, bị Đông Tảo mổ mạnh một cái.

Tỳ nữ béo hoảng sợ. Mập Mập lúc nào cũng ngoan ngoãn, sao hôm nay thấy Tiêu Tuy lại không vui, còn làm người ta bị thương như vậy.

Nàng vội vàng cầu tình cho Đông Tảo "Mập Mập không hiểu chuyện, xin Vương Gia chớ trách tội."

"Không sao." Tiêu Tuy nói, lại giơ tay túm Đông Tảo xách ra ngoài.

Hóa ra tiểu yêu tinh vẫn chưa ra tay với Mập Mập, tỳ nữ béo an lòng hơn một ít.

Bên kia, Đông Tảo bị Tiêu Tuy ôm vào phòng. Cửa vừa đóng, nó lập tức bay đến bàn nhỏ ngồi, nhìn Tiêu Tuy hừ một tiếng.

"Ta giận." Đông Tảo nói.

Tiêu Tuy đi đến cạnh ghế mềm, ngồi xuống dỗ nó "Là ta không đúng, ta sai rồi."

Hắn ghé lại, dịu dàng hôn lên mặt chim beo béo, làm Đông Tảo run lên, thiếu chút quên mất vì sao mình giận.

"Đêm qua ta nói thôi rồi, ngươi còn cố làm thêm ba lần!" Đông Tảo rươm rớm nước mắt, nhớ tới cảnh nửa đêm sau, mình bị người lật tới lật lui như cá ươn, khoái cảm quá đà khiến cho cả người choáng váng. Sáng nay tỉnh lại thì mình mẩy đau nhức.

Đầu ngón tay Tiêu Tuy âm ấm chọc chọc người Đông Tảo. Ánh mắt hắn sâu xa, nhìn đến mức Đông Tảo phát hoảng.

Ánh mắt Tiêu Tuy lúc này dù không giống đêm qua, nhưng Đông Tảo vẫn sợ hãi, vội vã quay mông về phía hắn.

Quay xong lại thấy không đúng, không nên quay mông về phía Tiêu Tuy mới phải. Thế là lại vụt một cái quay lại, phòng bị nhìn hắn.

"Ta không nhìn nữa, ta không nhìn nữa." Tiêu Tuy kiên nhẫn dỗ dành nó "Biến về hình người trước đã có được không? Sáng nay ta thấy chỗ đó của ngươi hình như hơi sưng lên rồi."

"Vốn bị sưng mà!" Đông Tảo vô cùng tủi thân "Chỉ tại ngươi cứ làm cứ làm đấy, ta đã khóc rồi."

Tiêu Tuy ôm Đông Tảo, trong giọng nói mang theo ý cười. Hắn hiểu rất rõ thói quen của vật nhỏ trong lòng bàn tay này, nên bảo đảm nói "Sau này nhất định sẽ không thế nữa. Đông Tảo nói không được liền không được."

Tuy rằng độ đáng tin của câu này, đến chính Tiêu Tuy cũng không tin lắm.

Đông Tảo nghe xong rốt cuộc cũng hơi vui vui, hỏi "Thật không?"

"Thật." Tiêu Tuy gật đầu, nghĩ thầm sau này một đêm không làm thêm ba lần, làm thêm hai lần chắc không coi là nuốt lời đâu đúng không?

Đông Tảo ngốc nghếch, cứ thế liền không giận dỗi nữa.

Nó hóa thành hình người, nằm lì trên giường cho Tiêu Tuy bôi thuốc. Đây cũng là một trận dằn vặt đáng sợ mới. Thấy cái tay có xu hướng mò lên trên, Đông Tảo quay phắt một cái, chân đạp lên mặt Tiêu Tuy, hung hăng lườm hắn.

Tiêu Tuy ôm cái chân Đông Tảo, bất đắc dĩ dừng tay. Trong lúc nó không ngừng lui về phía cuối giường, hắn thành thật ngồi yên không nhúc nhích.

Đông Tảo vội đứng lên mặc quần áo lại.

"Ta hơi sợ ngươi rồi." Đông Tảo vất vả khom lưng, khàn khàn nói "Giờ ngươi phải đền cho ta đi."

Trong đầu Đông Tảo nảy ra một ý, thích thú lấy điều này làm lí do đàn áp "Ta muốn ra ngoài chơi."

Đường phố Kinh Thành phồn hoa náo nhiệt, nó hiếm khi được thấy. Bản thân là một con chim béo sống ở nơi thâm sơn cùng cốc, Đông Tảo đối với thứ gì cũng rất hiếu kì. Cho dù nghe tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy đọc miêu tả trong truyện, hay là lần ra ngoài xem hội chùa kia, thì Đông Tảo vẫn chưa được xem nhiều lắm, nên nó thấy mọi thứ vẫn đều mới mẻ.

"Được." Tiêu Tuy gật đầu, hỏi lại Đông Tảo "Vậy ta có thể hôn ngươi không?"

Đông Tảo nhớ đêm qua Tiêu Tuy sau khi ngậm lưỡi nó, thì biến thành bộ dạng như hận không thể nuốt chửng nó, liền sợ hãi lắc đầu "Người làm sai không được có yêu cầu."

Tiêu Tuy tiếc nuối nói "Thế thì thôi vậy."

Hai người thu dọn một lúc, rồi ngồi xe ngựa ra ngoài.

"Ta muốn mua sách." Đông Tảo gối đầu lên hai tay, nằm úp sấp trong xe ngựa. Mông nó đau, không ngồi được.

Tiêu Tuy bóc lạc cho nó ăn, bóc xong thì nhét vào cái miệng mềm mại của nó. Ngón tay thi thoảng quét qua hàm răng, khiến Tiêu Tuy tê dại một lúc lâu.

Đối với việc tên yêu quái sâu thịt nói biến to liền biến to, Đông Tảo lúc này đã khá là quen thuộc. Nó nhận ra Tiêu Tuy vô cùng dung túng mình, nên can đảm lên không ít.

Tiêu Tuy quả nhiên không phản đối nó, cho người điều khiển xe đến cửa hàng sách lớn nhất Kinh Thành.

Ở một góc khuất bên ngoài, có hai đường nhìn chăm chú dán lên xe ngựa.

"Ngươi xác định là nó?" Một giọng nghi hoặc vang lên.

"Đương nhiên! Tên trên sổ ta nhớ hết, có thể sai được sao?" Một giọng khác đáp "Trên sổ còn ghi rõ là đáng ra phải ngã từ trên cây xuống chết từ ba mươi năm trước rồi, không hiểu sao nó lại sống thêm được tận ba mươi năm nữa."

Bọn họ đang nói thì xe ngựa chậm rãi ngừng lại. Lát sau, một nam tử cao lớn bước ra, nửa ôm theo một thiếu niên xuống ngựa. Cả hai cùng nhau đi vào tiệm sách.

Hai giọng nói kia nhất thời im lặng, giọng nói nghi ngờ lúc trước lên tiếng mắng "Biết ngay ngươi là đồ ngu mà! Chim hay người còn không phân biệt được nữa!"

41. Chương 41

"Không đúng." Một người trong đó cúi đầu, lôi quyển sổ trong ngực ra, loạt xoạt lật. Một lát sau, người đó tìm đến một trang thì dừng lại xem kĩ, bừng tỉnh nói "Tên thiếu niên kia vốn dĩ là chim, trên sổ sinh tử ghi rõ là chim ngã xuống đất chết, nhưng trước lúc nó rơi xuống đến đất thì có sự cố, không hiểu sao lại sống được."

"Sự cố gì?" Người còn lại hỏi.

"Trên sổ không ghi." Người đó nói xong thì đi ra khỏi đoàn người, vóc người cao gầy, mặt trắng. Người còn lại thì thấp béo, mặt đen.

Trên đường người tới người đi, nhưng không ai nhìn thấy bọn họ. Ngẫu nhiên, còn có người đi lướt qua bên cạnh bọn họ.

Người thấp béo lấy quyển sổ trên tay người cao gầy xem, thấy bên trên đúng là không viết rõ ràng, đều là một đống thứ vô dụng, chả có chữ nào hữu dụng hết.

"Không viết là không viết, nhưng trên sổ đã ghi rõ là ba mươi năm trước phải chết. Cho nó sống thêm ba mươi năm, hôm nay lại có thể thành tinh, biến thành hình người. Chúng ta nên bắt về cho vào chảo dầu đun sôi mới được."

Lí lẽ vốn là như vậy, không có tốt xấu. Hai người cùng nhau đi vào tiệm sách, không muốn cho con chim kia sống thêm một giây một khắc nào.

Trong tiệm sách.

Tháng giêng, tiệm sách vô cùng náo nhiệt. Trong số rất nhiều người đến Kinh Thành thăm hỏi người thân, những người gia đình giàu có, hay những người đọc sách đều ghé đến đây mua ít giấy mực.

Tiêu Tuy nắm tay Đông Tảo bước vào, người xung quanh ai cũng liếc nhìn.

Hai người nam tử mà lại công khai thân mật như vậy, đương nhiên là hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Chỉ có điều, quần áo của Tiêu Tuy và Đông Tảo không phải hạng bình thường, ngoài cửa lại còn có thị vệ ôm đao đứng canh, nên chẳng ai dám nói gì. Nhiều nhất thì cũng chỉ len lén liếc nhìn mà thôi.

Đông Tảo hồn nhiên không biết mình có chỗ nào không ổn, cũng không biết bọn họ liên tục nhìn là vì sự thân mật giữa nó và Tiêu Tuy. Thế nhưng, bị nhìn nhiều, tự nhiên nó cũng chột dạ, sợ mình lộ ra sơ hở bản thân là một con chim.

Vì thế, nó cẩn thận ghé đến gần Tiêu Tuy "A Tuy, sao bọn họ cứ nhìn ta mãi thế?"

Tiêu Tuy mặt không đổi sắc, nắm chặt tay Đông Tảo, nhỏ giọng thì thầm bên tai nó "Bình thường bọn họ không thấy người đáng yêu như Đông Tảo đó."

Đông Tảo nghe hắn nói, mím môi cười, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Đã vậy, Đông Tảo liền không sợ nữa, tự nhiên sóng vai đi cạnh Tiêu Tuy.

Trong mắt Tiêu Tuy đầy ý cười, nghĩ đúng là chẳng tìm đâu được con chim nào khiến người ta yêu thích hơn nó.

Những người khác nhìn Đông Tảo, Đông Tảo lại tròn mắt nhìn lại, thẳng thắn khiến cho đối phương ngượng ngùng.

Ông chủ tiệm sách là một người tinh mắt, vốn đang lười biếng đọc sách sau quầy, thấy vậy thì đuổi người giúp việc đang định tiến lên tiếp đón đi, tự mình ra mặt.

"Khách quan, không biết ngài muốn mua sách gì? Loại nào chúng ta cũng có. Gần đây, trong tiệm chúng ta còn nhập thêm một loạt các tập thơ của tài tử khắp nơi, đều là hàng tốt cả. Đang dịp tháng giêng nên có thể mua hai tặng một nữa."

"Không cần thơ." Đông Tảo lắc đầu.

"Vậy kinh thư thì sao?"

"Không cần kinh thư." Đông Tảo vẫn lắc đầu.

"Tạp kí, truyện ngắn, chỗ chúng ta cái gì cũng có, khách quan, ngài xem..." Ông chủ nói hết nước bọt, hòng đẩy mạnh tiêu thụ. Đông Tảo nhìn chằm chằm Tiêu Tuy một lúc, đắn đo tìm từ.

"À, ờ, ngươi ra ngoài lát đi, ta muốn tự mình mua." Nó rút tay ra khỏi tay Tiêu Tuy, đẩy nhẹ hắn.

Tiêu Tuy nắm lại tay nó, nhìn ông chủ, nói một câu vạch trần ý nghĩ của Đông Tảo "Không cần mấy loại sách đó, có loại truyện mới nào bán chạy thì lấy ra đây, mỗi truyện một bộ."

Đông Tảo sửng sốt, sau đó ha ha cười hai tiếng, đứng sau Tiêu Tuy không nói, thi thoảng mới ngẩng lên liếc hắn một cái, cảm thấy như bản thân sắp bay lên tận trời xanh.

Hai người cao thấp theo sau bọn họ lúc này cũng bước vào tiệm. Người cao gầy tay cầm xích sắt đang muốn đi lên phía trước, thế nhưng mới đi được một nửa, đã như thấy quỷ giữa ban ngày, cắm đầu cắm cổ chạy về.

Người thấp béo đang tựa vào kệ sách đọc sách, bị người cao gầy xô phải, làm rơi cả sách trên tay.

Người làm ở cạnh thấy sách rơi khỏi kệ, nhanh nhẹn đi tới nhặt lên.

Người thấp béo mắng "Ngươi làm cái gì vậy? Câu hồn thôi cũng không xong?"

Người cao gầy không nói gì, ngón tay chỉ Tiêu Tuy, khuôn mặt trắng bệch nên không nhìn ra được biểu cảm gì khác thường "Ngươi tự mình nhìn xem là ai."

Người thấp béo nhìn sang, chân cũng thiếu chút mềm nhũn. Y lại nhìn Tiêu Tuy đang nắm chặt tay Đông Tảo, cúi đầu mỉm cười nhìn nó, hiển nhiên là quan hệ không tồi.

"Lần trước đến phủ hắn bắt bà lão kia, không thấy mặt đã sợ rồi, giờ còn bắt người trước mặt hắn, ai biết sau này có chuyện gì hay không?"

Người cao gầy xui xẻo oán giận "Cái hồn này ta không bắt nữa đâu, muốn đi thì ngươi đi đi."

Người thấp béo cũng trừng mắt chối đây đẩy "Đây là tên trên sổ sinh tử của ngươi chứ có phải của ta đâu, sao giờ lại đẩy cho ta?"

Hai người tranh cãi một trận nhưng không có kết quả, đành miễn cưỡng giao hẹn "Lần sau, lần sau con chim kia mà đi lạc một mình, ta nhất định sẽ bắt nó. Còn giờ thì thôi."

Nói đến đây, hai người đều thở dài một hơi. Liếc mắt nhìn Tiêu Tuy, cũng không biết Tiêu Tuy đã nhìn sang đây từ bao giờ, ánh mắt bình tĩnh giống như có thể nhìn thấy người. Cả hai vốn đang hoảng hốt, thấy hắn nhìn thì giật mình, quay đầu không ngừng bỏ chạy.

Đông Tảo ngẩng đầu nhìn Tiêu Tuy, thấy hắn đang nhìn ra sau thì khó hiểu hỏi "Ngươi đang nhìn gì vậy?"

"Không có gì." Tiêu Tuy quay lại, đứng sát cạnh Đông Tảo.

Không biết có phải là ảo giác hay không, vừa nãy, hắn cảm thấy phía sau rét run, như có thứ gì đó đứng ở đằng kia.

"Thật ra ngươi không thích đọc sách cho ta nghe đúng không?" Đông Tảo vui vẻ nói "Không sao đâu, ta không trách ngươi, ta đi tìm A Xuân A Phương đọc cho ta nghe, ngươi đừng tự trách."

Con chim béo mồm miệng lưu loát, ăn nói y như một tên trộm gà.

Tiêu Tuy sao có thể không hiểu ý tứ thật sự trong đầu Đông Tảo, giơ tay nhéo nhéo mặt nó "Không thích ta đọc cho ngươi nghe?"

Đông Tảo hơi âu sầu nhíu mày, thành thật đáp "Ngươi đọc không hay, A Xuân A Phương đọc hay hơn."

Lúc hăng lên còn mô phỏng cả âm thanh, động tác của nam nữ, có thể không hay hay sao? Còn Tiêu Tuy chỉ biết đọc vô cảm, không lên không xuống, sức cạnh tranh đúng là không thấm vào đâu được.

Đầu ngón tay Tiêu Tuy lần ra sau gáy Đông Tảo, vẻ mặt bình tĩnh, tận lực hạ thấp giọng "Đông Tảo nói vậy, thật khiến ta có chút đau lòng."

"Ta không cố ý làm ngươi đau lòng đâu." Đông Tảo áy náy nhìn hắn, nhớ tới những phương pháp dỗ dành trong truyện, vỗ vỗ tay Tiêu Tuy, trịnh trọng nói "Đừng buồn, lát về ta đền cho ngươi."

Tiêu Tuy cười lớn trong lòng, vô cùng hài lòng.

Đông Tảo không tham lam, mua sách xong đã thấy đủ. Trên đường về, nó cũng không muốn mua thêm thứ gì. Y phục thì có người chuyên may, các đồ dùng trang sức thì chất đống trong phòng chẳng ai dùng, nguyên liệu nấu ăn ở ngoài thì thua xa trong phủ. Đông Tảo chỉ đơn thuần thấy thú vị, nên Tiêu Tuy chậm rãi đi cùng nó từ phố Đông sang phố Tây.

Hai người nhàn nhã bước đi, chỉ khổ đám thị vệ chen chúc trong đám người mà đầu căng như dây đàn, rất sợ từ đâu nhảy ra mấy ông tráng hán làm bị thương chủ tử nhà mình.

Chờ đến lúc về nhà, trời đã tối đen.

Đông Tảo tự mình ôm chồng sách, vừa vào trúc viện đã chạy đến phòng bên cạnh, đẩy cửa gọi "A Xuân, A Phương, xem ta mang cái gì về nè."

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy vừa thắp đèn chuẩn bị tám chuyện, nghe thấy tiếng Đông Tảo thì sợ đến rơi cả khung thêu.

Hai người chạy ra nghênh đón, thấy trên tay Đông Tảo là một chồng sách truyện mới ra.

"A Tuy mua cho ta nhiều lắm." Đông Tảo như hiến vật quý, rút một quyển ra "Mai chúng ta cùng nhau đọc nha."

"Dạ."

"Dạ."

Hai người nghẹn họng nhìn trân trối. Tỳ nữ béo lần nữa âm thầm cảm thán tên tiểu yêu tinh này đúng là có chút thủ đoạn. Lôi kéo Vương Gia đi chơi với y không thôi, còn có thể dụ dỗ Vương Gia mua cho y nhiều sách này như thế.

Thế nhưng, phiền nhất là tên tiểu yêu tinh này khiến cho người ta không tài nào ghét nổi! Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy đều tự trách bản thân không giữ vững lập trường.

Tĩnh Vương điện hạ ra ngoài du ngoạn cùng nam sủng, chuyện này ngay hôm sau đã truyền khắp mọi nơi. Trên đường không biết có bao nhiêu người nhìn thấy, nên chuyện này vô cùng xác thực.

Đám đại thần bắt lấy chuyện hắn hôm trước không vào bái kiến Hoàng Đế cực kì vui mừng, muốn nhân dịp này mà hạch tội hắn.

Nói hắn thụ thương gì chứ? Không phải bây giờ đang chơi bời hưởng thụ đó sao?

Nhưng lại càng nhiều người cảm thán chuyện Tĩnh Vương bao năm qua hầu như không dính chút tỳ vết, không bị quyền tài mỹ nữ làm cho động tâm, nay rốt cuộc cũng chẳng phải thần tiên hay hòa thượng gì. Nhất thời, có người đi khắp nơi thăm dò, tìm kiếm những người thiếu niên giống như trong miêu tả, hòng đưa đến cạnh Tĩnh Vương.

Sắc trời nhá nhem, một bóng dáng vội vàng bước vào trúc viện, chính là Thẩm Đại hôm qua đến bái kiến.

Thẩm Đại đứng trong sân chờ thị vệ tiến lên gõ cửa phòng, rồi nhỏ giọng thông báo.

Lát sau, Tiêu Tuy quần áo chỉnh tề đi ra, hai người cùng nhau đến thư phòng.

"Thư đã đến rồi ạ." Thẩm Đại lấy bức thư trong ngực ra, đưa cho Tiêu Tuy "Một lá thư khác hắn là sau một canh giờ nữa sẽ đến tay Hoàng Đế."

Tây Bắc ba hôm trước đúng là đã bị Man tộc quấy nhiễu. Vừa an ổn mấy năm, phương Bắc với tư đồ muốn âm mưu lật đổ chính quyền Tấn Quốc, quả nhiên lại hỗn loạn rồi!

42. Chương 42

Đông Tảo quấn chăn ngủ say.

Ý thức của nó mơ màng rơi vào trong mơ, cảnh tượng trong mơ lại dường như vừa quen vừa lạ.

Xung quanh được được bao bởi cánh hoa, màu sắc ấm áp nhạt nhòa, cảm giác mát mẻ không lạnh. Đông Tảo không hiểu sao mình lại đột nhiên xuất hiện ở đây. Nó nhìn qua khẽ hở giữa các cánh hoa, có hai người đang ở cách đó không xa. Ở giữa bọn họ đặt một cái bàn, trên bàn bày một bàn cờ đã đến hồi kết, thắng bại gần như có thể đoán được.

"Đừng có ăn quân của đệ nữa!" Người mặc trường bào màu ánh trăng giậm chân, thò tay che đi quân cờ chuẩn bị bị nhặt đi của mình.

Người mặc trường bào màu đen ngồi quay lưng về phía Đông Tảo, mái tóc dài được buộc lên một cách đơn giản. Động tác của hắn chẳng qua chỉ hơi ngừng một chút, hoàn toàn không bị tâm trạng của đối phương ảnh hưởng. Hắn như cũ hạ cờ, đại khai sát giới với đám quân cờ của người kia.

Đông Tảo cố gắng nhìn. Mặc dù người mặc trường bào ánh trăng quay mặt về phía nó, nhưng Đông Tảo không nhìn rõ được mặt y. Nó chỉ nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện.

"Biết rõ là đệ xuống đấy không tốt, huynh cũng không chịu nhường đệ một chút." Người nam tử mặc trường bào màu ánh trăng ỉu xìu. Đứng trước ván cờ còn chưa hoàn toàn phân rõ kết quả, y hạ bừa một quân liền quay người đứng dậy "Đệ không xuống đâu!"

Giọng nói của y có chút giảo hoạt, tự mình định thành hai người cùng hòa.

Nam tử mặc trường bào màu đen lúc này mới mở miệng nói "Gần đây đệ chịu khó đến chỗ này của ta nhỉ? Nhìn trúng cái gì rồi sao?" Nói nói cũng không thèm để ý chuyện ván cờ bị người tự ý phá hỏng.

Hắn nói xong thì xoay người đi về phía Đông Tảo, cầm chiếc bình tưới nhỏ trong góc phòng lên, thản nhiên chăm sóc cho cây cối. Cùng với động tác đứng dậy của hắn, bàn đá ghế đá, thậm chí là cả bàn cờ, ngay lập tức biến thành hơi nước. Chỗ bọn họ vừa ngồi, lúc này xanh ngắt một màu.

Người nam tử mặc trường bào ánh trăng ha ha cười, nhanh nhẹn bác bỏ "Nói như huynh, thì không có việc đệ không được đến miếu cầu sao?"

Nam tử mặc trường bào đen cầm bình tưới lên đóa hoa của Đông Tảo, Đông Tảo liền cảm thấy thân hình mình lớn hơn một chút, đường nhìn cũng rõ ràng hơn.

Nó nhìn sang, rốt cuộc cũng thấy rõ khuôn mặt của nam tử mặc trường bào ánh trăng kia.

Tuy vẫn còn cách nhau một tầng hơi nước, nhưng Đông Tảo nhớ rõ, nó từng gặp qua người này.

Về việc gặp ở đâu, tạm thời nó chưa nhớ ra.

Nam tử mặc trường bào đen đặt bình tưới về chỗ cũ, sau đó chỉ vào hai bình rượu ngàn năm trên bàn, không khách khí vạch trần lí do thoái thác của đối phương "Không có chuyện mà lại ân cần, chẳng phải kẻ gian thì cũng là phường ăn cắp."

Nam tử mặc trường bào ánh trăng bại trận, nói không lại được nên hừ một tiếng, nói "Cũng vì huynh là huynh trưởng của đệ thôi, chứ người khác đệ thèm vào mà quan tâm… Thử đi hỏi Diêm Vương dưới đó xem, xem ông ta đáng sợ hay huynh đáng sợ."

Nghe đến đó, một trận gió thổi tới làm nghiêng ngả nụ hoa chỗ Đông Tảo. Nó ở trong bị lay tới lay lui, không ngừng choáng váng.

Nó ôm đầu để cân bằng lại bản thần, cảnh trong mơ cũng theo đó mà dần dần trôi xa, biến mất khỏi thần chí của Đông Tảo.

Đông Tảo đảo mắt, đầu ngón tay giật giật. Nó mở mắt, đưa tay lên dụi, mê man ngồi dậy trên giường.

Những tiểu tỳ nữ đợi ở ngoài nghe thấy động tĩnh lập tức tiến vào hầu hạ.

Tiêu Tuy không ở trong phòng, đây là điều đầu tiên Đông Tảo để ý.

Đông Tảo vừa để các nàng mặc đồ chải tóc, vừa nhìn xung quanh tìm kiếm Tiêu Tuy, thành ra chải mãi cũng không chải được một kiểu đầu tử tế.

Mãi đến khi tỳ nữ đánh bạo, dè dặt nói "Công tử, ngài cứ nhích tới nhích lui như vậy, nô tỳ không thể chải đầu được.", Đông Tảo mới vội vã dừng lại, ngoan ngoãn nói "Vậy ta không động nữa." Con mắt long lanh nhìn gương mặt tỳ nữ ở trong gương, nhìn đến mức nàng ta cảm thấy được sủng mà kinh, đỏ bừng mặt chải xong đầu cho Đông Tảo.

Tỳ nữ gầy và tỳ nữ béo được quản sự đánh tiếng, hôm nay không cần làm gì, chỉ cần ở cùng Đông Tảo là được. Hai người trước thì theo chim, sau thì theo người, nhìn thì khác nhau, nhưng cẩn thận nghiên cứu thì giống nhau như đúc. Chỉ có điều, các nàng không biết mà thôi.

Đông Tảo sau khi ăn xong bữa sáng, no căng bụng đi lại khắp nơi trong viện tìm Tiêu Tuy. Nó đi vài bước, đến một góc tường, thì thấy một người hầu đang lấy cơm thừa cho mèo ăn.

Con mèo kia không phải con nào khác mà chính là cái con có màu lông đen xì, từng muốn bắt Đông Tảo khi nó vừa vào Vương Phủ.

Đối với Đông Tảo, con mèo này là kẻ địch một sống một còn, ngươi không chết thì ta chết.

Đông Tảo bị kinh sợ, lui về sau một bước lớn, giật mình nhìn con mèo đen kia.

Tim cũng thình thịch thình thịch đập nhanh.

Mèo đen lười biếng liếc nhìn nó, mặc dù cái nhìn rất bình thường, nhưng Đông Tảo nhìn thì lại thấy như có một tia sáng màu xanh kì lạ lóe lên. Sống lưng Đông Tảo tê dại, tay vịn chặt tường, chân có chút mềm.

E là con mèo kia nhận ra mình? Đông Tảo càng nghĩ càng sợ.

Người hầu đang cho mèo ăn nghe tiếng quay đầu lại, y thấy là Đông Tảo thì vội vàng hành lễ. Sau đó, y lại thấy Đông Tảo nhìn chằm chằm con mèo, liền giải thích "Con mèo này lúc đầu ở trong phủ, rất hay chuột, chỉ là sau này bị mang đi, giờ không hiểu sao lại vác bụng bầu quay về. Có lẽ là ở ngoài không còn kiếm cơm được ở đâu nữa rồi."

Đông Tảo cố gắng bình tĩnh nhìn con mèo kia, thấy nó cũng ngẩng đầu nhìn mình. Đông Tảo nhìn trên dưới người nó một lượt, phát hiện đúng là không chỉ bụng to, mà bước đi còn bị thọt.

Nhất định là ở ngoài sống rất khổ.

Tỳ nữ béo từ xa đã thấy Đông Tảo ở bên này. Nàng chạy tới, thấy thế cũng giật mình hỏi "Sao lại về rồi? Trong viện còn nuôi Mập Mập mà? Mang đến đây rồi Mập Mập lại có chuyện thì phải làm sao?"

Thấy tỳ nữ béo nghĩ cho mình đầu tiên, Đông Tảo cảm động đến không biết làm sao "A Xuân, ngươi thật tốt!"

Tỳ nữ béo vừa khó hiểu vừa luống cuống. Nàng nói gì thì cũng đâu liên quan đến tên yêu tinh này?

Người hầu kia cũng biết đây là chuyện không ổn, sợ Vương Gia trách tội. Dù sao khi đó, chính Tiêu Tuy đã sai đưa con mèo này đi. "Đợi lát nó ăn xong, hạ nhân sẽ mang nó ra ngoại viện, ngày nào cũng trông chừng nó cẩn thận, không cho nó chạy loạn, ít nhất, cũng đợi nó sinh con xong đã, có được không?"

Không biết ai xui xẻo như vậy, thế mà lại nhặt trúng con mèo này mang về.

Tỳ nữ béo nghiêm mặt, vẫn lo lắng cho Đông Tảo như cũ "Chỉ sợ nếu như thôi."

Nếu như Mập Mập nhà nàng mà bị biến thành mồi cho mèo, còn không hối hận đến chết sao?

Tuy là trong lòng nàng cũng thương cảm, nhưng kể ra thì đều kém Mập Mập của nàng hết!

"Cứ để nó sinh con trước đã." Đông Tảo nói "Mập, Mập Mập bên kia cứ nhốt trong phòng không cho ra ngoài, đợi con mèo này sinh xong rồi lại tính."

Đông Tảo đã mở miệng, thì chuyện này thôi cũng đành quyết định như vậy. Tuy là con chim béo kia rất được Vương Gia yêu thích, lúc trước cái gì cũng vì nó. Nhưng giờ thì sao mà so bì được đây? Người duy nhất được Vương Gia sủng ái sau ngần ấy năm, sẽ có địa vị thế nào? Lỡ ngày nào đó, y mà muốn giết Mập Mập, cũng chẳng ai dám đến trái ý y ấy chứ.

Huống chi, Tiêu Tuy còn vì tính tình Đông Tảo đơn thuần mà phân phó xuống các nơi, yêu cầu bọn họ phải hầu hạ Đông Tảo giống như hầu hạ hắn, tuyệt đối không được coi nhẹ.

Lời như thế, ai còn dám bất kính?

Hai người hầu không nói gì, nhưng một người thì thiên ân vạn tạ, một người khác lại có chút không vui.

Tiểu yêu tinh quả nhiên là muốn mưu hại Mập Mập nhà ta! Tỳ nữ béo âm thầm tức giận, nhưng quay đầu thấy Đông Tảo đang nhìn mình cười, lại nghĩ không biết có phải mình nghĩ sai rồi không? Vì thế, nàng chẳng dám nghĩ nhiều nữa.

Haiz, bản thân đúng là vô dụng mà! Tỳ nữ béo có chút giận dữ trách.

Hoàng Cung, Ngự Thư phòng.

Mấy vị đại thần đang đứng bàn luận chuyện chiến sự Tây Bắc cùng Hoàng Đế. Chuyện này mặc dù đơn giản, cách giải quyết cũng đơn giản, nhưng sau khi tranh cãi lại vẫn có thể dẫn đến tình huống không ngừng không nghỉ.

Chờ đến khi quan văn quan võ cái nhau xong một trận, đang thở dốc lấy hơi vào trận mới, Tiêu Tuy mới đứng ra xin lệnh Hoàng Đế, vẻ mặt nghiêm trang nói "Thần nguyện ý mang binh chinh chiến, vì nước bình loạn."

Thế cục trong triều hôm nay có chút xấu hổ. Mấy vị trí bỏ trống của hàng võ tướng lại bị giao cho mấy vị quan văn. Giờ đánh nhau, võ tướng tự nhiên có chút lên mặt, đứng im một bên để coi coi mấy tên quan văn kia có đưa ra được cái ý gì hay hay không. Nhưng chưa đợi bọn họ nói hết hai câu, các võ tướng đã bị khả năng đổi trắng thay đen của họ làm cho tức đến ngã nhào. Cuối cùng thành ra cãi nhau không ngừng không nghỉ. Lúc Tiêu Tuy đứng ra xin lệnh dẫn quân, nhóm Trần Khởi Minh cũng hơi chút bất ngờ.

Tiêu Tuy vừa dứt lời, sắc mặt mọi người liền thay đổi. Nhưng mỗi người lại vì một nguyên nhân riêng.

Hoàng Đế có phần tự trách. Y thầm nghĩ, lần trước Tiêu Tuy gặp thích khách là do bản thân y không thu xếp thỏa đáng một số chuyện. Giờ xảy ra chiến sự, lẽ nào y còn có thể bắt hắn đi?

Các quan văn đa phần đều cho rằng đây là cơ hội để Tiêu Tuy giành lại quyền lực, vội vã dùng ánh mắt ra hiệu cho Hoàng Đế không được đồng ý.

Về phần những người Trần Khởi Minh, bọn họ chỉ đau lòng thay cho Tiêu Tuy. Tĩnh Vương chinh chiến sa trường gần mười năm, vì Tấn Quốc mà mang về một giang sơn trọn vẹn. Vậy mà hôm nay, hắn còn muốn ôm một thân có bệnh ra chiến trường nữa hay sao?

Chỉ mình Tiêu Tuy là cúi đầu, không nhìn rõ vẻ mặt.

Ai cũng biết rằng kỳ thật Tĩnh Vương Điện Hạ lúc này đang nghĩ xem Đông Tảo đã dậy chưa? Nếu dậy rồi thì đang làm gì? Nghỉ ngơi một ngày một đêm, chỗ đó đã bớt sưng chưa?

Ba chữ "ra chiến trường" đối với Tiêu Tuy chẳng qua chỉ là làm vẻ. Hắn biết rõ, những mưu sĩ bên cạnh Hoàng Đế tuyệt đối sẽ không đồng ý cho mình ra chiến trường.

Đúng là chẳng bao lâu, đến cả Tiêu Diễm cũng cảm thấy, thả cho Tiêu Tuy ra khỏi thành chính là thả hổ về rừng.

Binh sĩ đóng quân ở biên giới Tây Bắc chiếm gần một nửa binh lực của Tấn Quốc. Tất cả lại đều là binh lính tinh nhuệ mà Tiêu Tuy dẫn dắt, binh quyền hoàn toàn nằm trong tay Tiêu Tuy. Nếu như lúc này thả hắn đi, hắn đánh trận xong, quay đầu mang binh về Kinh Thành, vậy thì chẳng cần nói hai lời, triều đại đã thay đổi rồi. Thậm chí, còn chưa đợi đánh trận xong, hắn cũng có thể mưu phản trước. Lòng dân đối với Tĩnh Vương trước giờ không đổi. Hắn hoàn toàn có thể đứng vững trên ngai vàng xong rồi dẫn binh đi đánh Tây Bắc cũng chưa muộn.

Loại chuyện này, Tiêu Tuy làm được, nhưng một Hoàng Thất trước giờ chưa từng trải qua sóng gió thì lại không làm được.

Quả nhiên, sau một vòng thương thảo, phương án đưa ra đúng như Tiêu Tuy nghĩ. Chính là mượn cớ thân thế hắn không tốt, nên để một vài võ tướng thân thiết của hắn đi thay.

Trong phòng kế bên, nhờ phúc Đông Tảo, trong phòng được đốt than sưởi vô cùng ấm áp.

Đông Tảo ghé vào cạnh bàn, híp mắt nghe tỳ nữ gầy đọc truyện. Tỳ nữ béo ngồi cạnh nó bóc hạt dưa, cứ bóc được một ít lại thả vào cái đĩa trước mặt nó, để nó ăn từng hạt từng hạt một.

Đông Tảo cứ ăn xong một đĩa hạt dưa lại uống một hớp nước. Điều này khiến cho tỳ nữ béo nhớ đến Mập Mập. Mập Mập cũng hay ăn mấy hạt dưa xong lại uống một hớp nước.

Nàng quan sát thêm một lúc lúc, thấy Đông Tảo có vẻ buồn ngủ. Tỳ nữ gầy đọc truyện hơi khô họng, nhân cơ hội dừng lại uống chút nước.

Trong phòng vừa dứt tiếng, Đông Tảo đã tỉnh.

Nó hỏi "Không đọc nữa sao?"

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy càng trợn mắt, thầm nghĩ cái này càng giống hơn. Trước đây Mập Mập cũng như vậy. Nó vốn dĩ nằm ngủ trong lồng, nhưng các nàng chỉ cần ngừng đọc, nó sẽ lập tức nhảy vụt dậy, nhìn các nàng chíp chíp kêu gào, đến khi các nàng đọc tiếp cho nó ngủ mới thôi.

Hai người do dự nhìn Đông Tảo, một người một chim giống nhau đến như vậy là tại sao?

Tính tình Đông Tảo thật sự rất thoải mái, sau mấy bận ở chung, cả tỳ nữ gầy và tỳ nữ béo đều hiểu rõ. Cho nên, lúc nói chuyện, cả hai không còn câu nệ như ban đầu.

Tỳ nữ béo vừa bóc hạt dưa vừa hỏi Đông Tảo "Công tử, sao gần đây Mập Mập cứ ở riết trong phòng không chịu ra ngoài vậy?"

Đông Tảo không thể nói chuyện mình biến hóa cho tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy nghe, từ trước đến nay luôn vì lừa dối các nàng mà trong lòng không vui. Đột ngột bị hỏi, liền ậm ờ đáp "Ờm, ờ, nó à, thích ngủ lắm, không chịu động đậy."

Lời này ngược lại không phải giả.

Tỳ nữ béo bây giờ không còn quá lo đến an nguy của Mập Mập nữa. Dù sao thì cũng không phải Vương Gia đã quên mất nó.

Đông Tảo vừa nói, nàng lại nhớ cái dáng tròn vo ngây ngô của Mập Mập. Tỳ nữ béo híp mắt cười "Đúng là rất thích ngủ, không chỉ thích ngủ mà còn ham vui. Tính ra thì ngày nào cũng chỉ làm có mỗi hai việc này. Càng lớn càng tròn quay, so với lúc mới vào phủ, còn mập lên không ít."

"Cái tên Mập Mập này đúng là không gọi sai mà." Tỳ nữ gầy cũng cười.

Đông Tảo đỏ mặt, không thể không tranh thủ vì mình mà cãi lại "Loại chim này à." Nó cố gắng nhớ lại bộ dáng của cha mẹ và huynh đệ nhà mình, sau đó khẳng định nói "Loại chim này con nào cũng mập, không phải tại nó đâu, đừng trách nó."

Tỳ nữ gầy nói "Chỗ nhà nô tỳ cũng có loại chim này, lúc bé nô tỳ thấy rồi, không mập như vậy đâu, cũng không lười, nhảy nhót khắp nơi cần mẫn lắm."

Đông Tảo giống như bị người vạch mặt quen rồi, cũng không thoái thác các nàng nữa. Nó ngẫm nghĩ, cảm thấy mình đúng là rất lười, cho nên xấu hổ cúi đầu, hùng hổ ăn liền mấy hạt dưa để hạ hỏa.

"Nhưng mà Mập Mập đáng yêu vô cùng, khiến ai cũng thương nó." Tỳ nữ béo nhớ lại dáng vẻ ngoan ngoãn của Đông Tảo, trái tim mềm nhũn.

"Ừm, Mập Mập là con chim đáng yêu nhất." Tỳ nữ gầy cũng phụ họa theo.

Hai người nói vậy làm cho Đông Tảo đỏ bừng cả mặt. Mỗi người một câu, khen nó đẹp đến choáng váng.

"Con chim cái đến chỗ chúng ta hồi năm ngoái, không biết đầu xuân năm nay có trở lại không nữa." Nói đến Mập Mập, tỳ nữ béo liền nói không ngớt "Nếu con chim kia về, nô tỳ sẽ cầu tình với Vương Gia, giữ con chim kia lại. Nô tỳ thấy con chim kia rất xứng với Mập Mập, giữ lại làm bạn với nó cũng tốt."

Đông Tảo còn chưa kịp vui hết niềm vui đã ngây ngẩn.

"Nô tỳ cũng thấy thế." Tỳ nữ gầy hăng hái bừng bừng "Có điều con chim kia trông có vẻ giỏi phết, nói không chừng chính nó lại không coi Mập Mập nhà ta ra gì."

"Ha ha ha ha..." Tỳ nữ béo bật cười "Mập Mập đến cả việc tìm bạn đời cũng không giỏi lắm. Ngươi nhớ không, lúc trước nó ở trước mặt Vương Gia tìm bạn đời, ngốc chết đi được."

Ta không có tìm nhầm người đâu! Hơn nữa, ta còn tìm tới tay rồi đó!

Lời này Đông Tảo không nói ra được, chỉ đành nghe hai người kia nói ríu ra ríu rít nói chuyện.

YA! Trong lòng Đông Tảo gào to một tiếng, còn chưa khen được mấy câu sao đã bắt đầu khinh bỉ nó rồi!

Nó muốn lật bàn! Nhưng cẩn thận ngẫm lại thì lời tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy nói cũng không sai. Luận về ngoại hình lúc là chim, Đông Tảo biết mình chính là một tên quái dị.

Bị hai người vừa đấm vừa xoa mấy lần, Đông Tảo có chút không chịu nổi.

Nó mím môi phùng má, tức giận rời đi. Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy nhìn nhau, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhưng nó vừa ra đến sân viện liền hơi hơi hối hận. Truyện mới nghe được một nửa, cảm giác nửa vời đúng là khiến lòng ngứa ngáy. Nó vẫn còn muốn đọc nốt.

Đông Tảo phát hiện, mỗi khi mình đọc một quyển sách, tri thức về thế giới lại nhiều hơn, cho nên nó rất cố gắng để đọc được nhiều hơn. Cho dù đa số đều là đọc truyện, những thứ biết thêm cũng đều là mấy chuyện yêu đương, dùng để nói đùa với Tiêu Tuy.

Nó quay về phòng chính, lôi quyển sách bản thân giấu kĩ dưới gối ra, lật xem hai trang, nhưng chẳng hiểu sao lại thấy không thú vị. Nó dịch mông sang ngồi cạnh cửa sổ, mở cánh cửa ra một chút, nhìn về phía xa xa. Trong viện vắng vẻ, cây cối khô cằn đến một cái lá rụng cũng không có.

Chẳng biết A Tuy bao giờ mới về nhỉ?

Đông Tảo ôm sách, nằm ngửa trên ghế mềm.

Thật ra, nó là một con chim rất sợ cô đơn. Có lẽ là có liên quan đến chuyện nó không có bạn bè suốt ba mươi năm, lại còn bị xa lánh.

Đông Tảo giữ vững tinh thần, đọc sách thêm một lát thì vừa lười vừa mệt. Nó che sách lên mặt, chặn lại ánh mặt trời, nhắm mắt ngủ. Đúng lúc này, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng mèo kêu.

Đông Tảo giật cả mình, suýt thì nhảy dựng lên.

Nó vội vàng lật sách ra, mở to mắt nhìn. Con mèo kia không biết chạy vào từ lúc nào, đứng dưới giường ngửa đầu nhìn Đông Tảo.

"Ngươi, ngươi tới làm gì vậy?" Đông Tảo lắp bắp, núp vào góc phòng, đồng thời gọi với ra ngoài cửa sổ "A Xuân, A Xuân, đến đây đi."

Tỳ nữ béo nghe tiếng chạy tới. Nàng nghe Đông Tảo gọi, nàng còn tưởng trời sập. Nhưng vừa vào cửa, nàng mới phát hiện nó đang rưng rưng hai mắt nhìn chằm chằm con mèo.

"Nó vào đây làm gì?" Đông Tảo chỉ con mèo, dáng vẻ đáng thương căng cứng.

Con mèo đen nhẹ nhàng meo một tiếng, lăn lên đất, lộ ra cái bụng to to với Đông Tảo. Lúc này, Đông Tảo mới chú ý, hóa ra nó không phải đen tuyền, mà có cái bụng trắng muốt.

Có người sợ mèo, có người sợ chó, đây cũng là chuyện bình thường. Tỳ nữ béo không nghĩ nhiều, bước tới ôm con mèo lên "Nó đang làm nũng đòi ăn với ngài đó, ngài không cần sợ đâu. Con mèo quấn người lắm."

Đông Tảo lầu bầu, quấn người, nhưng hung hăng với chim.

Đông Tảo từng gặp rất nhiều mãnh thú trong núi. Đa số đều khinh thường không thèm để ý đến cái loại chim bé nhỏ như nó. Trong số bọn chúng, hầu như không còn nào dám để lộ bụng ra cho loài khác nhìn. Bởi vì cái bụng là bộ phần mềm mại nhất, song song, cũng là bộ phận yếu ớt nhất của chúng. Dám lộ ra để lòng con người, đúng là can đảm!

Đông Tảo nhìn con mèo bị tỳ nữ béo ôm ra đến cửa còn ngoảnh đầu nhìn mình. Ánh mắt kia hoàn toàn sạch sẽ, không hề có một chút mùi vị săn mồi mà Đông Tảo quen thuộc nào.

Nén xuống bản năng sợ hãi, Đông Tảo sinh ra chút đồng cảm với con mèo kia.

Chỉ chốc lát, tỳ nữ béo đã quay lại.

"Vừa rồi, ngài không vui sao?" Tỳ nữ béo hỏi Đông Tảo "Có phải tại tụi nô tỳ nói về Mập Mập nhiều quá không?"

Đông Tảo rụt rè gật đầu, khóe miệng lại vì sự quan tâm của cả hai mà không nhịn được nhếch lên.

Nó là một người không biết giận, nên dễ dỗ vô cùng.

Tỳ nữ béo thấy thế, liền nghĩ "Vậy là đúng rồi!"

Nàng lại càng thấy Đông Tảo và Mập Mập giống nhau. Trước đây, lúc Mập Mập ở trong lồng chim cũng thường thể hiện ra việc nó không thích các nàng khen mấy con chim khác trước mặt nó. Nghe thấy sẽ không ngừng chíp chíp kháng nghị.

Ai ya, thạt đáng yêu! Tỳ nữ béo ở một bên trộm nhìn khuôn mặt tròn tròn của Đông Tảo, có chút ngây ngất.

Mập Mập không thấy, nàng lại có chút muốn cưng chiều Đông Tảo thay nó.

"Trong phủ chúng ta nhiều chuột lắm à?" Đông Tảo nghe truyện một lúc, nhưng không ngừng nhớ tới con mèo kia, thẳng thắn mở miệng hỏi.

Tỳ nữ gầy ngừng đọc sách, suy nghĩ nói "Ừm, đúng là hơi nhiều, giờ lại là đầu năm, khó mà không có chỗ nào không có chuột."

"Con mèo kia hình như gầy đi rất nhiều." Đông Tảo nhớ lại hình dáng lần đầu gặp, lúc này đúng là gầy đi không ít.

"Hửm?" Tỳ nữ béo nghi ngờ "Trước đây ngài có nhìn thấy nó rồi sao?"

Đông Tảo vội vàng lấp liếm "Không, không, ý ta là trong bụng có nhiều mèo con như vậy thì hẳn là phải gầy đi rất nhiều."

"Đúng là khá đáng thương." Tỳ nữ béo gật gật "Nói ra ở ngoài cũng chịu khổ đây."

Đông Tảo càng rối rắm. Bây giờ nó đã có thể hóa thành hình người, mà vẫn sợ con mèo kia, không muốn cho con mèo kia ở lại Vương Phủ thì có vẻ như con mèo kia cũng thật đáng thương.

Đông Tảo cứ do dự mãi đến khi Tiêu Tuy về.

Nó cầm thịt băm trộn cơm mà tiểu tỳ nữ làm, bước tới chỗ con mèo đen đang nằm ngủ ở góc đường.

Cũng không biết vì cái gì, con mèo đen vừa thấy Đông Tảo liền đứng lên, vội vàng chạy tới, cọ cọ chân Đông Tảo. Lúc đầu, Đông Tảo cứng cả người, sau mới chậm rãi thả lỏng.

Nó ngồi xổm xuống, đặt đĩa cơm thịt xuống. Con mèo ăn từng miếng từng miếng một.

Đông Tảo ở cạnh nhìn nó ăn, đang định đứng dậy rời đi, con mèo lại lăn vòng trên đất, khiến người khác rất thích thú.

Ánh mắt mèo đen trong veo như nước, nhìn Đông Tảo mãi, giống như rất mong Đông Tảo có thể vuốt ve nó.

Đông Tảo do dự ngồi xuống, cẩn thận vươn ngón tay chọc chọc bụng mèo.

Bụng con mèo kia tròn căng, giống như sắp sinh.

Đúng lúc này, con mèo lại meo một tiếng. Đông Tảo thế mà nghe hiểu.

"Mai ta sẽ sinh, lần này có thể sinh đến bốn đứa." Con mèo nói, giọng nói vừa lười biếng vừa tự đắc.

Đông Tảo trợn mắt, cũng không hiểu sao lại sinh ra chút ganh đua.

"Ta, ta cũng có thể sinh tư." Nó nói.

Tiêu Tuy đứng sau Đông Tảo, đang định gọi nó, nghe vậy thì giật mình.

Hắn nhìn trên nhìn dưới quan sát Đông Tảo, không biết nên tin Đông Tảo hay nên tin chuyện nam tử không thể sinh con.

43. Chương 43

Về chuyện sinh con này, Tiêu Tuy cảm thấy mình vẫn nên tìm cơ hội hỏi thử Đông Tảo. Chỉ là hỏi thế nào thì Tiêu Tuy hơi băn khoăn. Bởi vì cho dù có hỏi thế nào thì đều có chút kì kì.

Trong phòng tắm, Tiêu Tuy vừa tắm vừa nghĩ. Tiếng bước chân Đông Tảo thường xuyên vọng tới. Chẳng bao lâu sau, tiếng bước chân đã dừng trước cửa phòng, chỉ cách Tiêu Tuy một tấm rèm nặng.

"A Tuy, ta cũng muốn tắm." Đông Tảo vén rèm thò đầu vào. Cách màn hơi nước, nó nhìn chằm chằm bể tắm lớn "Ta có thể vào tắm cùng ngươi không?"

Đầu óc Tiêu Tuy lập tức trống rỗng, không nói lên nổi một câu từ chối. Hắn nghĩ tới dáng vẻ mê đắm của Đông Tảo, cùng với con mắt bắt đầu liếc ngang liếc dọc của nó, không nhịn được mà sinh ra một vài ý tưởng kì quái.

"Vào đi." Tiêu Tuy đến gần bể, rút gắn khoảng cách với Đông Tảo.

Hắn đang nghĩ xem lát nữa mình nên ăn từ đâu mới tốt?

Đông Tảo tủm tỉm chui vào phòng tắm. Nó chỉ mặc một bộ nội y, lưu loát đứng ở cạnh bể cởi đồ. Rất nhanh, cả người nó đã trống trơn.

Lại nói, Đông Tảo thật sự muốn tắm rửa tử tế, vì từ lúc làm chim, nó cũng đã rất sạch sẽ rồi. Đông Tảo thản nhiên đi đến cạnh bể, cẩn thận giơ chân ra, nhúng xuống nước để thử độ ấm. Sau khi cảm thấy mình có thể chịu được, nó mới thở phào.

Tiêu Tuy mở to mắt nhìn cặp chân vừa thẳng vừa trắng của Đông Tảo lả lướt trước mặt mình, động tác mê người, độ cung xinh đẹp.

Hắn thấy hơi khát.

Đông Tảo trắng trẻo mập mạp đi tới đi lui, làm cho Tiêu Tuy mới vừa được nếm thử vị thịt sôi sục không yên. Nhiệt độ của cả bể nước đều dồn hết về một chỗ.

"Đông Tảo, đến chỗ ta này." Tiêu Tuy mở miệng, vẫy tay với Đông Tảo. Hắn sợ Đông Tảo không đến, còn tự mình đích thân đi sang.

Đông Tảo mím môi cười, hai mắt giống như có ánh sáng ở trong.

Bộ dạng ranh mãnh càng khiến nó trở nên đáng yêu hơn, khích Tiêu Tuy động tình.

Trong phòng tắm có chút mới lạ, nhưng cũng không phải là không được. Làm ở đây không chỉ được thử một loại cảm giác mới, mà còn có thể giảm bớt chuyện tẩy rửa sau cùng. Tiêu Tuy nghĩ đến cảnh Đông Tảo mềm nhũn mặc mình dằn vặt, lòng đã nóng lại càng nóng hơn.

"Ta tới đây." Đông Tảo bước nhanh đến, muốn nhảy vào trong. Nhưng đúng lúc Tiêu Tuy cho rằng nước bị văng tung tóe, thì thân thể thiếu niên lại lóe lên giữa không trung, sau đó hóa thành một con chim béo tròn quay, bạch bạch rơi trên mặt bể.

Đông Tảo thích thú té nước, bạch bạch bơi về phía Tiêu Tuy.

Tiêu Tuy và con sâu thịt đã bành trướng mặt đối mặt nhìn nhau:???

Đông Tảo hồn nhiên không biết chuyện gì.

Thứ nhất, từ lúc nó được sinh ra đến nay, đã hơn ba mươi năm, nó đều tắm trong hình dạng của chim, cho nên đây là hình dáng thuận tiện nhất mà nó sẽ chọn. Thứ hai, tuy Đông Tảo đã đọc qua một ít truyện, nhưng nó còn chưa động đến quyển nào có cảnh nước non gì đó đâu.

Đông Tảo thoải mái tựa vào ngực Tiêu Tuy, híp mắt, thong thả chải chuốt lông cánh.

"Nước ở đây thoải mái quá." Đông Tảo mĩ mãn nói "Mai lại tắm như này được không?"

Đôi cánh nhỏ của nó lướt qua ngực Tiêu Tuy, có chút ngứa. Nhưng Tiêu Tuy đâu phải cầm thú để mà ra tay với một con chim nhỏ? Hắn cố gắng kiềm nén, nhưng vẫn không nhịn được hỏi "Không tắm hình người sao?"

Đông Tảo lắc đầu "Thế không tiện."

Tiêu Tuy làm thanh cổ họng "Ngươi tắm như vậy lát lại phải đợi lông khô, sẽ bị lạnh đấy."

Đông Tảo lập tức lôi đống kinh nghiệm sinh hoạt của một con chim béo già ra, hạ giọng để tạo thành hiệu ứng phủ nhận thần bí nói "Cả người ta nóng hầm hập, một lúc là khô thôi, lúc trên núi, ta còn không sợ."

"Nếu như biến thành người thì không cần chờ khô, dùng khăn lau là được." Tiêu Tuy không ngừng cố gắng, chỉ vào cái khăn khô bên cạnh.

Đông Tảo nhìn theo hướng hắn chỉ, có chút do dự "Ừm, vậy sao?"

"Nhưng mà." Nó đạp chân, thân hình béo tròn quay quay trong nước, quay thành đối diện với Tiêu Tuy "Ta chưa từng tắm hình người bao giờ."

Tiêu Tuy có dự cảm, mắt mở to "Hửm?"

"Có thể phiền ngươi tắm giúp ta không?" Đông Tảo đỏ mặt, trong lòng dù không có ý đen tối gì, nhưng vẫn ngại ngùng nói.

Phúc lợi tới nhanh như gió thổi mây trôi.

Tiêu Tuy giữ cho khóe môi không nhếch lên, giả vờ như hơi khó xử, suy nghĩ rồi mới nói "Vậy được rồi, ngươi biến thành người trước đi, ta tắm giúp ngươi."

Nói xong, hắn lại bổ sung thêm "Nếu như sau này ngươi biến thành người tắm cùng ta, lần nào ta cũng có thể tắm cho ngươi."

Đông Tảo lập tức cảm động. A Tuy sao lại tốt đến thế?

Nó piu một cái biến thành hình người, nhào tới ôm cổ Tiêu Tuy, chụt chụt hôn lên miệng hắn, trên mặt còn mang theo hưng phấn khiến người yêu thích "Thích A Tuy nhất."

Tiêu Tuy ôm eo Đông Tảo, nhẹ nhàng mút khóe môi nó. Phản ứng nhiệt tình của Đông Tảo khiến lòng hắn mềm nhũn, giống như một ngọn lửa nhỏ bắt vào đống rơm, làm cả đống rơm cháy lên rừng rực.

Tắm sạch, người cũng ăn sạch.

Tiêu Tuy lau khô người, khô tóc cho Đông Tảo xong mới ôm nó về giường, dỗ như dỗ trẻ con, ấn đầu Đông Tảo vào cổ mình, để cả hai cùng nhau gối chung một cái gối đầu.

Đông Tảo mệt mỏi vô cùng, mắt díp lại trở mình, đổi thành tư thế ghé vào nửa người trên của Tiêu Tuy.

Tay Tiêu Tuy vốn dĩ đặt trên lưng Đông Tảo. Đông Tảo trở mình như thế, bàn tay vừa hay trượt xuống dưới bụng. Hắn lập tức nhớ lại lúc hoang đường trong phòng tắm đã quên hỏi Đông Tảo.

Tuy lúc ở hình chim, Đông Tảo ăn nhiều nên tròn quay. Nhưng sau khi biến thành người, cái bụng lại bằng phẳng. Tiêu Tuy để tay trên đó cảm nhận một lúc mới hỏi "Đông Tảo, ngươi có thể sinh con sao?"

Ý thức Đông Tảo đã bay đến chín tầng mây, nghe vậy thì trả lời theo bản năng "Đúng, đúng."

Chim có thể đẻ trứng, đây chả phải chuyện bí mật gì, nó nghĩ, hơn nửa đêm còn cố ý hỏi cái này làm gì không biết.

Đông Tảo chau mày, hiển nhiên là rất buồn ngủ.

"Thế nhưng ngươi là nam, là chim đực, cũng sinh được sao?" Tiêu Tuy cẩn thận hỏi. Hắn hãy đang nghĩ, có thể là do yêu quái có cách của yêu quái.

Chỉ là Đông Tảo lúc này đã không thể mở miệng trả lời hắn bất cứ câu hỏi nào. Tay nó uể oải lướt qua bụng Tiêu Tuy lên đến miệng hắn, ngón tay mềm mại chặn lại môi hắn.

Mặc dù chưa có được đáp án làm Tiêu Tuy ngứa ngáy trong lòng. Nhưng hắn cũng không nỡ cắt ngang giấc ngủ của Đông Tảo.

Hai người ôm nhau ngủ đến tận hừng đông.

Chính vụ trong triều lại bắt đầu bận bịu, đến cả Tiêu Tuy đang "dưỡng thương" mà cũng vì chuyện liên quan đến quân vụ mà lu bu. Bách tính biết chuyện đánh nhau ở Tây Bắc chỉ còn là vấn đề thời gian, còn hiện nay thì Kinh Thành tạm thời vẫn đang chìm đắm trong không khí vui tươi hớn hở của tháng giêng.

Tiêu Tuy giống như hôm qua, dậy rất sớm, trước khi đi thì hôn hôn Đông Tảo, dặn dò hạ nhân nhớ rõ những chuyện về Đông Tảo xong mới xoay người rời đi.

Tỳ nữ béo đi xem Đông Tảo hai lần nhưng nó vẫn chưa tỉnh. Vì thế, nàng lại về phòng bên cạnh thêu thùa chờ đợi.

Tỳ nữ gầy mím môi cười, tỳ nữ béo thấy lại bèn hỏi "Ngươi cười gì vậy?"

Tỳ nữ gầy ngẩng lên, nói nhỏ "Ta cười chủ tử, sáng hôm qua nói với ta xong, hôm nay lại nói lại y nguyên. Đều là dặn dò làm thứ công tử thích ăn này, đi chỗ nào chỗ nào thì phải đi theo này, lại còn nếu muốn ra ngoài thì phải làm sao làm sao này. Để ý nhiều như vậy, không biết là lo cỡ nào nữa."

Tỳ nữ béo nhớ lại dáng dấp của Đông Tảo, đủ loại tâm tình, nhưng không giận được, nói "Người ngốc có phúc của người ngốc."

Người ngốc ngủ đến tận lúc mặt trời lên đỉnh mới chậm chạp tỉnh lại.

Nó ngồi bật dậy, ngây ra. Đông Tảo hãy còn nhớ đến chuyện tối qua Tiêu Tuy nói với nó, hình như cái gì mà chim đực không đẻ được trứng…"

Đông Tảo nghiền ngẫm một lúc, trong lòng day dứt không yên. Nó cũng chỉ đoán mò cái chuyện đẻ trứng này mà thôi. Hôm qua lại bị tâm trạng ganh đua làm mụ đầu, chứ bình thường bảo nó cho ra cái kết luận chắc chắn như thế, nó nào dám?

Đông Tảo ôm nghi ngờ chạy đến phòng bên, muốn hỏi thăm tin tức từ chỗ tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy.

"Chim đực, giống như Mập Mập ấy." Đông Tảo lựa từ hỏi "Có thể đẻ trứng không?"

Tỳ nữ béo không cảm thấy vấn đề này có gì bất ngờ, nên nghĩ một lát rồi đáp "Có ạ."

Mắt Đông Tảo dấy lên tia sáng hy vọng, nàng lại nói tiếp "Chờ khi nào tìm một con chim cái đẹp đẹp về cho Đông Tảo giao phối thì con chim cái kia có thể đẻ trứng cho Mập Mập rồi."

"Vậy một mình Mập Mập thôi thì sao?" Đông Tảo không nhụt chí hỏi "Trong bụng nó có thể có trứng không?"

"Cái này thì đương nhiên là không." Tỳ nữ béo nói, nghi ngờ nhìn Đông Tảo "Công tử hỏi những điều này là muốn tìm vợ cho Mập Mập ư?"

"Không, không phải." Đông Tảo cúi đầu, vẻ mất mát trên mặt không gì che giấu được.

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy liếc nhìn nhau. Cả hai đều nhận ra tâm trạng Đông Tảo đột nhiên tuột dốc.

Tỳ nữ gầy lấy truyện ra ướm hỏi "Công tử, nghe truyện nhé?"

Bi thương kéo tới làm tan nát con tim của chim béo.

Đông Tảo lắc đầu, hít hít mũi "Ta muốn ra ngoài yên tĩnh một lát."

Nó bước nhanh ra ngoài sân viện, cũng không thể nói là bản thân rất mong chờ chuyện có thể sinh con này. Nhưng khi chuyện mình luôn tin tưởng lại thật ra không đúng, Đông Tảo vẫn có chút buồn.

Nó ngồi xổm dưới gốc cây đại thụ, gảy gảy mấy viên đá nhỏ. Viên này đập vào viên kia, tạo ra tiếng vang. Đông Tảo mím môi, nước mắt xém chút rơi xuống.

Con mèo đang đang phơi nắng trên mái nhà, thấy tiếng động trong viện thì vểnh tai lắng nghe. Nó nhấc cái bụng to phình của mình nhảy xuống, sau đó từ từ đến gần Đông Tảo.

Meo meo meo meo.

"Ngươi sao vậy?" Mèo đen hỏi Đông Tảo.

Đông Tảo nghe tiếng, quay đầu nhìn nó, rốt cuộc không nhịn được, òa khóc, vừa khóc vừa xấu hổ "Xin lỗi, hôm qua ta nói điêu với ngươi đấy."

44. Chương 44

Mèo đen nằm bên chân Đông Tảo, nghe Đông Tảo trình bày đầu đuôi xong, liếm liếm móng vuốt nói "Đây cũng không phải lỗi của ngươi, là do mẫu thân ngươi không dạy ngươi thôi. Mẫu thân như thế là không tốt. Tuy là ta không thích sinh con, nhưng sinh ra rồi, ta vẫn sẽ đối tốt với chúng nó."

Đông Tảo hít mũi "Vì sao lại không thích?"

Trong mắt Đông Tảo, sinh con thật sự là một truyện vô cùng trừu tượng, giống như chỉ cần nói ra hai chữ "sinh con", thì em bé sẽ tự nhiên chui ra vậy.

Mèo đen lau mặt, giận dữ nói "Bắt đầu từ năm năm trước, năm nào ta cũng phải sinh một lứa. Mấy đứa nhóc con không chỉ khó nuôi, mà đến kì động dục còn khó chịu cả đêm. Ta rất ngứa mắt đám mèo đực, thế nhưng cũng đâu còn cách nào đâu? Đúng là phiền chết đi được!"

Nước mắt trong hốc mắt Đông Tảo ngưng bặt, hiếu kì hỏi "Động dục là cái gì?"

"Đến cái này mà ngươi cũng không biết?" Mèo đen tỏ ra kinh ngạc, ôm sứ mệnh xông lên "Thế xem ra ta phải dạy ngươi rồi."

Đông Tảo vội vàng làm ra vẻ rửa tai lắng nghe, thật thà tiếp thu lời mèo đen nói.

"Động dục là chuyện ai cũng có. Kì động dục của ta chẳng là gì hết, một năm có mấy lần thôi. Bao giờ có thai thì sẽ hết. Con người động dục mới là nhiều, một đêm mấy lần cũng có, mang thai rồi cũng không hết. Sau khi động dục thì phải giao phối, cái này ngươi có hiểu không?"

"Ừm." Đông Tảo gật đầu, nhờ đoạn đối thoại nho nhỏ này mà tạm thời quên đi chuyện không thể sinh con.

Hai người cứ thế luyên thuyên mãi.

"Mỗi tối ta nhảy qua nhảy lại trên các mái nhà, có thể nghe thấy không ít âm thanh buông thả." Mèo đen cảm thán "Con người đúng là đáng sợ."

Tỳ nữ béo không yên tâm về Đông Tảo, đuổi theo ra ngoài, thấy nó ngồi nói chuyện với mèo đen, tâm trạng cũng có vẻ khá hơn nên không tiến lên nữa mà chỉ đứng ở xa xa nhìn lại.

Lúc Tiêu Tuy quay về, Đông Tảo đã nằm trên giường ngủ từ lâu. Nó ôm cái gối vào lòng, khóe mắt hãy còn ươn ướt. Tiêu Tuy ngồi cạnh giường, cúi người hôn lên khóe mắt Đông Tảo, lau khô vệt nước.

Đông Tảo đang ngủ thấy ngưa ngứa, lông mi khẽ run. Đôi môi vốn ngậm chặt lại vì động tác xoay người mà hơi hé ra, để lộ khoang miệng hồng hồng.

Tiêu Tuy đang định ra ngoài làm việc, thấy thế, không nhịn được mà cúi xuống hôn lên môi Đông Tảo.

Tâm trạng lúc nãy của Đông Tảo không tạo ra ảnh hưởng đáng chú ý gì, nên cũng chẳng có ai nhớ mà báo lại với Tiêu Tuy. Đợi đến khi Tiêu Tuy biết, thì Đông Tảo đã chủ động đến nhận sai.

Trong thư phòng, Thẩm Đại dâng các tin tức điều tra được lên cho Tiêu Tuy, nói "Án kiện cắt xén lương bổng mấy tháng trước cùng án kiện liên quan đến tiền tài chưa được giải quyết năm ngoái do đích thân quan viên viết, nhưng lại ngầm ám chỉ quan viên trong Kinh Thành có dính líu, mấy kẻ chủ chốt hốt được không ít bạc. Bên phía Hoàng Đế hẳn cũng tra được những đầu mối này, chỉ có điều là muộn hơn chúng ta một chút mà thôi. Nếu như để bọn họ xử lí, thì chuyện sẽ từ to hóa bé, cho dù có chém đầu, thì cũng chỉ gọi là chém lấy lệ để che mắt chúng ta."

Đây là chuyện thật sự có thể xảy ra. Bởi vì, nếu như Hoàng Đế nói mình hoàn toàn không hề hay biết chuyện mấy tên quan lại này vơ vét nhiều tiền bạc như thế, thì y làm sao phục được người bề dưới? Không chừng, còn có người hoài nghi y tự mình làm rối kỉ cương.

Thẩm Đại nói thêm "Xem xét cẩn thận thì thấy mỗi án kiện này đều rất mơ hồ, nếu không phải chuyện cắt xén lương bổng bị làm ầm lên, có khi còn không phát hiện ra. Hoàng Đế chắc cũng đang rơi vào tình trạng nan giải."

Tiêu Tuy cầm bút viết xong cuốn sổ nhỏ, đưa cho Thẩm Đại "Trước khi trời tối, cho người đưa vào trong Cung."

"Vâng."

Lúc này, Đông Tảo tìm tới nơi thì bị thị vệ ngăn lại.

"Công tử, Vương Gia lúc này không rảnh…"

Trong mắt bọn họ, Đông Tảo chỉ là một tên nam sủng nho nhỏ, không xứng đáng để so với công vụ nên ngăn cản là chuyện hết sức bình thường.

Đông Tảo lui về sau một bước, thật sự rất dễ nói chuyện "Ừm… Vậy thôi, ta về đây."

Chỉ là Đông Tảo còn chưa kịp quay đầu, cửa đã bị người kéo ra từ bên trong. Tay Tiêu Tuy hãy đặt trên khung cửa đã gọi "Đông Tảo."

"Ừm." Đông Tảo nhanh nhẹn đáp, hai tay giấu ở phía sau xoắn chặt lấy nhau. Nó nhìn Thẩm Đại trong thư phòng, lại nhìn mấy người thị vệ đứng sát sàn sạt, có chút căng thẳng.

"Ta không làm phiền ngươi nữa, ta về trước." Nói vừa nói vừa lui về sau, vẻ mặt mất tự nhiên.

Thẩm Đại rũ mắt, mặc dù việc Tiêu Tuy vừa nghe thấy tiếng người thiếu niên này đã đứng bật dậy mở cửa khiến cho y khá là ngạc nhiên, nhưng y vẫn tin Tiêu Tuy là người biết phân biệt nặng nhẹ.

Nhớ như năm đó…

Có điều, Thẩm Đại còn chưa kịp bắt đầu nhớ, Tiêu Tuy đã quay đầu nhìn y nói "Ngươi ở đây đợi ta một lát."

Nói xong thì lập tức đuổi theo người thiếu niên kia, cùng y về chính phòng.

Thẩm Đại nhìn công vụ còn chất đầy trên bàn, lại nhìn Tiêu Tuy vừa gấp gáp rời đi, sợ là mình nhận nhầm người mất rồi.

"Tới tìm ta có chuyện gì không?" Đông Tảo ngồi xuống ghế êm, Tiêu Tuy đi đến chỉnh lại áo giúp nó.

Đông Tảo vốn dĩ không giỏi che giấu cảm xúc, nên chỉ cần nhìn cái vẻ muốn nói lại thôi lúc này của nó, ai cũng có thể đoán ra được, chứ đừng nói là Tiêu Tuy.

"Xin lỗi." Đông Tảo cúi đầu, giọng nói thành khẩn thẳng thắn "Đêm qua ta lừa ngươi, ta không sinh con được."

Tiêu Tuy sửng sốt, không ngờ chuyện Đông Tảo muốn nói lại là chuyện này.

Đông Tảo sịt mũi, xấu hổ ngẩng lên.

Tiêu Tuy nhẹ nhàng vuốt ve mặt Đông Tảo, nở nụ cười "Hóa ra buồn bực vì thế à? Béo ngốc, ta đã biết ngươi không sinh được con từ lâu rồi, có sao đâu chứ?"

Từ trước đến nay, hắn chưa từng nghĩ đến việc quan hệ giữa mình và Đông Tảo phải cần đến con nối dõi để duy trì.

Đông Tảo thấy sắc mặt hắn bình thường, tâm trạng cũng thả lỏng. Nó che khuôn mặt bị Tiêu Tuy làm ngưa ngứa, lại từ từ nhớ ra gì đó, trừng mắt phản công "Thế mà đêm qua ngươi không nói cho ta biết?"

Tiêu Tuy chân thành nhận sai "Đúng đúng, ta không đúng, ta quên nói cho ngươi biết."

Đông Tảo được Tiêu Tuy dung túng, trong lòng vui vẻ trở lại, muốn cười, nhưng vẫn cố giả bộ lạnh lùng, ra dáng ta đây rộng lượng đáp "Tha thứ cho ngươi đó."

Giải thích xong, chuyện liền qua.

Tiêu Tuy quay lại thư phòng, Đông Tảo ngồi trong phòng đọc truyện. Đến tận tối đêm, sau khi thu dọn xong, đi ngủ, Tiêu Tuy ôm Đông Tảo muốn động tay động chân, Đông Tảo lại kiên định ngăn hắn lại.

"Hôm nay không thể tùy tiện phát tình!" Đông Tảo nghiêm túc nói, sử dụng từ ngữ vừa học được trong ngày sinh động đến nỗi khiến cho Tĩnh Vương Điện Hạ phải tự mình ngẫm lại xem có phải mấy hôm nay mình đòi hỏi quá độ, dẫn đến Mập Mập phải dùng từ như thế hay không.

"Vì sao?" Tiêu Tuy hôn vành tai Đông Tảo. Đông Tảo vừa cười cừa trốn.

"Vì, vì ta không thể sinh con." Đông Tảo đáp "Giao phối cũng vô ích."

Tiêu Tuy nhớ đến sự chủ động nhiệt tình lúc trước của nó, có chút hoài nghi cuộc đời. Hóa ra con chim ngốc này không phải bị mị lực của hắn hấp dẫn mà chỉ đơn thuần là muốn tạo ra em bé? "Không sinh được con thì không làm?"

Đông Tảo do dự, rồi chậm rãi gật đầu "Không sinh được con thì làm chuyện này chả có ý nghĩa gì cả."

Nó biết, trong giới động vật của nó, mọi hành vi giao phối đều vì sinh sản đời sau. Hành vi giao phối không vì sinh sản, sẽ được coi là lưu manh!

Tiêu Tuy còn đang bị tư tưởng của Đông Tảo làm cho khiếp sợ, nó đã nói thêm "Ta không thể sinh con, không thể cho ngươi một người con trưởng, thì có phải, ta không thể làm Vương Phi của ngươi nữa không?"

Con chim ngốc thế mà lại có thể nói ra câu này vô cùng lưu loát.

Tiêu Tuy nghe xong, phát hiện hai người có lẽ phải tốn chút thời gian để nói chuyện giãi bày rồi.

Hắn đè lại dục vọng, ôm lấy Đông Tảo. Sau khi cả hai đối mặt nhau, hắn nhỏ giọng hỏi "Đông Tảo, ngươi có biết gần đây ta sợ điều gì nhất không?"

Đông Tảo lắc đầu "Không biết."

Tiêu Tuy hôn mặt Đông Tảo "Ta sợ nhất là tương lai của chúng ta."

"A?" Đông Tảo khó hiểu.

"Ngươi là tiểu yêu quái." Ngón tay Tiêu Tuy nắm bên hông Đông Tảo chậm rãi vuốt ve "Ít thì sống được mấy trăm năm, nhiều thì ngàn năm cũng đến. Nhưng ta lại chỉ là một người bình thường, nhiều nhất cũng chỉ còn mấy chục năm nữa. Trong mấy chục năm này, tháng ngày của tuổi trẻ thì lại càng ít. Đến khi đó, ta già rồi, tóc bạc, lưng còng, còn Mập Mập thì vẫn là một thiếu niên, liệu Mập Mập có còn nguyện ý ở lại bên cạnh ta nữa không?"

Đông Tảo cố gắng phân tích cả một đoạn thông tin. Đầu tiên nó rất ngạc nhiên, sau đó thì sợ hãi "Ngươi, ngươi sẽ chết ư?"

Mặc dù nói sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình, lúc còn ở trên núi, Đông Tảo cũng đã được chứng kiến nhiều con vật sinh ra rồi chết đi. Nhưng nó thật sự chưa từng nghĩ, Tiêu Tuy ở trước mặt nó rồi cũng sẽ có ngày biến lão, thậm chí là chết đi như lời hắn nói.

"Cho nên…" Tiêu Tuy bật cười, lần thứ hai hôn lên mắt Đông Tảo "Không thể sinh con có gì đáng sợ chứ? Ta sợ ngươi không quan tâm ta kìa."

"Ta sẽ không không cần ngươi." Đông Tảo lập tức kiên định nói "Cho dù ngươi biến thành ông lão, ta cũng vẫn thích ngươi."

Hai người nhìn nhau cười, bầu không khí lúc này thật sự quá hoàn hảo. Tiêu Tuy cũng không còn dục vọng cuộn trào mãnh liệt nữa, mà chỉ muốn được ôm Đông Tảo thật chặt, cùng nó ngủ say.

Đông Tảo để hắn ôm. Ngực với ngực dán lại với nhau, có thế nghe thấy tiếng tim đập của cả hai hòa vào làm một.

Trong bóng đêm, Đông Tảo dựa vào bên cổ Tiêu Tuy, khe khẽ hỏi "Ngươi sẽ thích ta mãi mãi sao?"

"Ta sẽ thích ngươi mãi mãi." Tiêu Tuy đáp.

45. Chương 45

Sau ngày mười lăm, bầu không khí náo nhiệt vui vẻ dần dần giảm xuống. Tin chiến sự ở vùng Tây Bắc rốt cuộc cũng truyền về đến tai bách tính, khiến cho sự tận hưởng năm mới lại càng trở nên không thích hợp.

Vụ án tham ô làm rối loạn kỉ cương triều đình được Tiêu Tuy đệ tấu xin điều tra làm rõ, cho dù là đại quan uy danh hiển hách cũng bị hạ phẩm mấy kẻ liên tiếp. Đồng thời thăng quan cho người liêm khiết chính trực. Số lượng quan viên chức thấp ở địa phương bị chém đầu lại càng nhiều. Chuyện này nhất thời xôn xao trong lòng nhân dân.

Cũng may, nhờ hai chuyện này, mà Tĩnh Vương lấy lại được ít quyền lực, khiến cho nội bộ triều chính có phần chênh lệch lại quay về vị trí cân bằng vốn có.

Lúc Tiêu Tuy hạ triều, trên đường quay về bị một tiểu công công gọi lại.

"Điện Hạ, Thái Hậu cho mời ngài tới nói chuyện." Tiểu công công khách khí nói, Tiêu Tuy cũng không tiện từ chối.

Những lúc như thế này, chỉ cần nghĩ trước nghĩ sau một chút, là có thể đoán được nguyên nhân Thái Hậu cho gọi hắn.

Tiêu Tuy đến chỗ Thái Hậu, sau khi hành lễ xong, quả nhiên thấy bà nhắc tới Đông Tảo.

"Mấy hôm nay, ta nghe nói, bên người Tĩnh Vương có người bầu bạn, ấy là chuyện tốt. Nếu như Tiên Hoàng còn sống, chắc cũng vui lắm. Tĩnh Vương đến nay còn chưa lập phi, chưa có con trưởng, kể ra cũng đã chậm trễ. Khi xưa Tiên Hoàng lúc bằng đệ, người đã có Diễm Nhi rồi." Thái Hậu ngồi sau tấm rèm che, giọng nói thân thiết "Nam sủng đó, coi như giải sầu cũng không sao. Ta nghĩ, con gái các nhà danh môn trong thành, cũng sẽ độ lượng, coi trọng y thôi."

"Đa tạ Thái Hậu quan tâm." Tiêu Tuy bình tĩnh, lời đáp lại cứng rắn, không có chút uyển chuyển nào "Đệ tự có tính toán của bản thân."

Thái Hậu bị hắn làm nghẹn, chau mày, áp chế sự không vui, nhịn một lúc mới khẽ thở dài "Vậy cứ thế đi đã."

Nếu là người khác, e là lúc này Thái Hậu ép hắn cưới, hắn cũng không dám không nghe. Thế nhưng đổi lại là Tiêu Tuy, Thái Hậu không chỉ hết cách với hắn, mà có khi còn phải nhìn vẻ mặt hắn mấy phần.

Người bình thường luôn quen thói vừa lòng đẹp ý, gặp trường hợp này không thể không cảm thấy uất ức.

Chỉ là lời Thái Hậu cũng đã chỉ ra một vấn đề vô cùng thực tế. Đó chính là thân phận của Đông Tảo rất đáng xấu hổ. Cho dù Tiêu Tuy coi trọng nó đến đâu, thì trong mắt người ngoài, nó mãi mãi cũng chỉ là một tên nam sủng nho nhỏ, địa vị chẳng cao hơn tôi tớ là mấy.

Tiêu Tuy không muốn Đông Tảo bị như vậy. Nhưng lập nam phi là chuyện trước nay chưa từng có, trên lễ pháp cũng không cho phép. Nếu như muốn làm được, thì phải tốn không ít công sức.

Trong phủ Tĩnh Vương.

Tiêu Tuy bận bù đầu, Đông Tảo lại thừa ra vô số thời giờ rảnh rỗi. Lúc đầu, nó hầu như chỉ đọc truyện, nhưng đọc nhiều rồi, nó lại thấy, ngoài mấy câu nói yêu đương khiến Tiêu Tuy càng bắt nạt mình ác liệt hơn ra, thì chẳng học thêm được nhiều lắm. Nó tổng kết tình tiết chung của các bộ truyện, quay đi quẩn lại chỉ có mấy loại như: Hồ ly tinh yêu thư sinh nghèo, thư sinh nghèo lấy công chúa, tóm lại là kiểu gì cũng dính tới thư sinh.

Đông Tảo xem nhiều, tự nhiên cũng không thấy đúng. Hồ ly tinh nào có ỏn à ỏn ẻn đâu? A Hồ mà nó biết hoàn toàn khác nhé!

Không đọc truyện nữa, thì phải tìm việc khác để giết thời gian.

Đông Tảo lắc lư trong Tĩnh Vương phủ, ngắm hết một lượt hoa cỏ từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, cuối cùng không nhịn được nữa muốn ra ngoài.

Chỉ là lúc này đủ loại chuyện chất chồng lên nhau, bên ngoài kẻ lòng lang dạ sói lại nhiều, người trong phủ biết sự quan trọng của Đông Tảo, cũng không dám cho nó tùy tiện đi ra, khiến Tiêu Tuy lo lắng.

Vì thế, buổi tối, Đông Tảo đáng thương ghé vào trên người Tiêu Tuy, chụt chụt chụt hôn hắn, lấy lòng "Ta ra ngoài có thể học được rất nhiều điều. Ta chỉ xem một lát rồi về thôi. Ta hẹn với A Xuân và A Phương rồi."

Đông Tảo lôi hết những gì mình biết ra dùng, câu dẫn cực kì có bài bản, quy tắc, chưa bao lâu đã làm cho Tiêu Tuy không khống chế được.

"Các nàng hẹn với ngươi?" Tiêu Tuy mạnh mẽ chống đỡ, ánh mắt rơi vào vết tích màu hồng nhạt mình vừa mút ra trên cổ Đông Tảo, thầm nghĩ không biết mút thêm một chút có thể đậm màu hơn không.

Hai tỳ nữ, ở đâu ra chuyện dám hẹn với chả không hẹn? Đa phần là muốn đi chơi cùng Đông Tảo, nên dựa vào sự nhẹ dạ của nó đây mà. Có điều cả hai bình thường cũng chăm sóc Đông Tảo và con chim béo rất cẩn thận, nên Tiêu Tuy cũng không đến nỗi là bất mãn với các nàng.

"Ừm." Đông Tảo gật đầu, đôi mắt to tròn long lanh nhìn Tiêu Tuy không chớp "Có được không? Ta không muốn nuốt lời đâu."

Nó nói xong, lại chụt chụt hôn thêm mấy cái, ra chiều nếu Tiêu Tuy không đồng ý nó sẽ còn hôn tiếp.

Nụ hôn đơn thuần không mang dục vọng như vậy, trong một khoảnh khắc nào đó lại càng thể hiện ra được sự yêu thương và thích thú.

"Được." Tiêu Tuy nhanh chóng bại trận.

Chỉ là ngay lập tức, hắn lại giúp cho Đông Tảo hiểu rằng, trên đời này không có chuyện ai ăn không của ai cái gì.

Thời tiết nắng đẹp, trong xe ngựa chậm rãi chuyển động.

Tỳ nữ béo nhìn Đông Tảo không ngừng ngáp ngắn ngáp dài, không nhịn được hỏi "Công tử, ngài chưa tỉnh ngủ sao?"

Đây là bộ dạng của người sáng ngủ đến trưa mới dậy, trong khi tối qua thì về phòng từ chập tối sao?

Đông Tảo dụi mắt "Không, không, ta tỉnh rồi." Nó mở mắt "Đến đâu rồi?"

Nhưng vừa nói xong, đầu lại gật sang một bên.

Tỳ nữ béo nhìn cảnh phố xá tấp nập bên ngoài cửa sổ xe "Công tử, mấy cửa hàng phía trước ngài không thích, ngài có muốn ở trên xe ngủ một lát trước không? Nô tỳ bảo phu xe cho xe đi chậm chút nhé?"

"Ngủ, ngủ một lát thôi." Đông Tảo mơ mơ màng màng đáp, cả người chậm rãi ngả ra, đầu gần như đập vào góc xe.

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy vội đỡ lấy nó, sau đó để nó nằm ra xe, đắp chăn kê gối cẩn thận.

Đông Tảo ngủ không muốn tỉnh. Xe ngựa đi hai vòng, hết nửa canh giờ mà nó vẫn ngủ say.

Cuối cùng, phu xe chỉ đành dừng lại ven đường chờ nó tỉnh lại.

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy nhìn ra ngoài, thấy mấy cửa hàng xung quanh thì không nhịn được tò mò. Hai người đánh tiếng với phu xe xong thì nhẹ nhàng đi xuống.

Xung quanh xe ngựa có rất nhiều thị vệ và ám vệ, không cần lo lắng đến vấn đề an toàn, nên lúc tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy rời đi không hề bị ai ngăn cản.

Cùng lúc này, trong một quán trà gần đó.

Một bóng người đứng trong góc khuất nhìn chằm chằm xe ngựa. Y uống hết một cốc trà, đặt cốc và hai văn tiền xuống xong, liền đứng dậy ra cửa, tiến thẳng về phía xe ngựa.

Bước chân thong thả nhàn nhã dần tăng tốc.

Một người như thế đến gần, mà cả thị vệ đứng cạnh xe lẫn ám vệ bảo vệ xe đều như không ai nhìn thấy, tùy ý cho y xuyên qua cửa xe ngựa vào trong, đến cả rèm xe cũng không lung lay.

Bạch Vô Thường ngồi trên xe, nhìn Đông Tảo ngủ say không chút phòng bị, muốn thừa dịp này câu hồn phách của nó. Ai ngờ, y còn chưa kịp động tới, thân thể Đông Tảo đã bắn ra một luồng ánh sáng, khiến y hoảng sợ.

Y trợn mắt nhìn Đông Tảo, có chút khó hiểu. Nhưng ánh sáng không gây ra kích thích gì cho Bạch Vô Thường nên y liền vung vẩy tay muốn tiếp tục. Có điều, y đã đánh giá luồng sáng này quá thấp! Luồng sáng phát hiện Bạch Vô Thường không buông tay, ngay lập tức quấn lên tay y, bắn ra băng tuyết làm đông cứng cả cánh tay.

Con chim ngốc nghếch kia lại chẳng hay biết, say sưa ngủ, giống như chuyện chả có gì liên quan đến nó.

Luồng sáng làm đông cứng một cánh tay của Bạch Vô Thường xong vẫn chưa có ý bỏ qua, hùng hổ lan lên. Bạch Vô Thường sợ hãi té ngã khỏi xe ngựa, chạy biến như một cơn gió.

Hắc Vô Thường biết hôm nay Bạch Vô Thường định đi câu hồn nên cố ý đến xem. Nửa đường thấy y hốt hoảng ôm cánh tay bị đóng băng bỏ trốn, Hắc Vô Thường còn nghĩ y gặp phải yêu quái gì. Hỏi xong mới biết hóa ra là con chim Đông Tảo kia.

"Nó cùng lắm mới chỉ sống được ba mươi năm, sao có thể làm ngươi bị thương đến thế này?"

Hắc Vô Thường cầm tay Bạch Vô Thường lật qua lật lại xem xét, mở to mắt không dám tin.

Bạch Vô Thường đau khổ "Vừa nãy ta thăm dò khí tức trên người nó, không phải yêu khí như chúng ta suy đoán lúc trước đâu. Lại còn ngược lại nữa."

Hắc Vô Thường không tin "Bên cạnh nó có một vị đại thần tôn quý như vậy ở chung cả ngày lẫn đêm, không nhiễm một chút mới là lạ."

"Không phải bị nhiễm!" Bạch Vô Thường ghé sát lại, nhỏ giọng nói "Là cái loại tinh khiết nhất ấy, cả thân luôn."

Cái loại tinh khiết nhất kia là loại nào thật sự rất dễ đoán… Mặt Hắc Vô Thường hết đen lại trắng.

Bạch Vô Thường ôm cái tay đông cứng của mình nói tiếp "Sau ta kịp phản ứng thì phát hiện ra, khí tức trên người nó, có khi tán tiên còn không bằng."

"Vậy chắc phải hút không ít tinh khí nha!" Hắc Vô Thường cảm thán.

"Sợ là ngày đêm đều hút." Bạch Vô Thường cũng thêm vào.

Hai người dứt lời nhìn nhau, thấy khuôn mặt đỏ bừng của đối phương mới nhận ra lời nói của mình có chút mờ ám. Tỉ mỉ nhớ lại lại càng ngậm miệng không nói ra nổi một lời.

Bạch Vô Thường đến cầu Diêm Vương chữa tay cho y về lại nguyên trạng ban đầu, nhưng còn chuyện câu hồn thì vẫn lâm vào bế tắc, không biết nên tiến hay nên lui thế nào.

46. Chương 46

"Ừm…" Đông Tảo nhìn đống đồ chơi được bện từ các loại cây cỏ không rời mắt, đến khi chủ quán phát sợ, nó mới nhịn không được hỏi "Có chim nhỏ không?"

Ông chủ sửng sốt, loay hoay bày biện lại hàng hóa trước mặt một lượt xong mới hiểu Đông Tảo hỏi gì, vội nói "Mặc dù không có, nhưng ta có thể bện cho ngài một con ngay bây giờ, ngài muốn hình dạng như thế nào?"

"Ừm, một con chim nhỏ béo tròn, mũm mĩm, vô cùng đáng yêu." Đông Tảo ngẫm nghĩ một lúc, lúc nói chuyện còn có chút xấu hổ, nhưng vẫn trôi chảy nói ra ba từ miêu tả kia.

Cũng không phải nó khoác loác gì, nó chỉ là nhắc lại những lời Tiêu Tuy miêu tả nó mà thôi. Tuy rằng Đông Tảo không tự tin lắm, nhưng được Tiêu Tuy không ngừng khen ngợi, tình trạng của nó đến hôm nay đã cải thiện không ít.

Tỳ nữ gầy và tỳ nữ béo đứng sau nó, nghe thấy những chữ này đều gật đầu tán thành.

Ông chủ khéo tay, trong thời gian chừng nửa nén hương đã bện xong.

Đông Tảo trả tiền, vui vẻ nhận con chim rồi rời đi.

Do lúc trước nó ngủ khá lâu, nên lúc này đi dạo, phố phường đã bắt đầu lục đục chuẩn bị cho buổi chợ đêm. Dọc theo con đường bên bờ sông trong Kinh Thành, các quán hàng rong phục vụ ăn ăn uống uống nhiều không đếm xuể. Đông Tảo nhìn thèm, cái gì cũng muốn mua một ít mang về. Chẳng bao lâu sau, hai tỳ nữ đi sau đã xách đầy bao lớn bao nhỏ.

Đông Tảo hơi ngại ngùng nói "Để ta cầm cho, đều là đồ ta mua mà."

Mặc dù ngữ khí và vẻ mặt của Đông Tảo rất chân thành, nhưng tỳ nữ gầy và tỹ nữ béo đào đâu ra can đảm đó? Chỉ là, tỳ nữ béo cuối cùng vẫn không nhịn được đáp "Công tử, mua nhiều vậy, về không ăn hết sẽ bị hỏng mất."

"Ừm, ừm, cái này không phải mua cho ta, tất cả đều là mua cho Mập Mập hết. Nó rất thích ăn."

Nếu tính ra thì lời này cũng không phải nói dối vì Đông Tảo chính là Mập Mập, Mập Mập chính là Đông Tảo mà.

Tỳ nữ béo không nói gì nữa, thậm chí đi thêm một đoạn thấy có đồ gì ngon, nàng còn chủ động lôi kéo Đông Tảo "Cái này Mập Mập cũng thích ăn nè công tử."

Mọi người đi thẳng đến khi trời tối đen mới quay lại chỗ xe ngựa mà Đông Tảo vẫn hơi hơi chưa muốn về.

Kịch viện bên cạnh vừa mở buổi kịch tối, người người náo nhiệt tới lui.

Đông Tảo cũng hiếu kì muốn vào xem.

Nhưng do lần này ngẫu hứng nhất thời, không đặt ghế từ trước, nên khu vực ghế riêng đã đầy, chỉ còn thừa đúng một vị trí nằm trong góc khuất ở tầng dưới. Đông Tảo không biết, cũng không để ý, ngốc nghếch ngồi tự mình bóc hạt dưa, ăn đến là vui vẻ.

Vở kịch trên sân khấu là một vở kịch mới viết, nội dung nói về chuyện của một vị nam sủng nơi hậu viện, vô cùng hàm ý.

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy ngồi cạnh Đông Tảo, càng xem càng thấy không ổn. Vở kịch viết nam sủng bề ngoài thì đơn thuần, nhưng thực chất tâm tư sâu nặng, luôn ghen ghét chính thê, thậm chí chỉ vì muốn tranh sủng mà cuối cùng còn hạ độc hại chết nàng. Chỉ cần không phải là kẻ mù, ai ai cũng có thể nhìn ra, ngoại hình và miêu tả của nhân vật chính trong vở kịch kia chính là được tạo ra từ chuyện của Tĩnh Vương trong đời thực.

Tỳ nữ béo lo lắng nhìn Đông Tảo, quả nhiên thấy nó ngừng bóc hạt dưa, nhíu chặt mày nhìn chằm chằm vị nam sủng, vẻ mặt cũng dần dần chuyển xấu.

"Mấy cái này không phải thật đâu, công tử đừng để trong lòng, đừng để trong lòng nhé."

Đông Tảo nghe nàng nói thì hồi phục tinh thần, thở phào nói "May thật, may thật, chứ nếu là thật thì ta sẽ bị người hạ độc chết mất."

Tỳ nữ béo:...

Hóa ra tâm trạng là do từ nãy đến giờ không có đặt mình vào vị trí nam sủng mà là vị trí chính thê để xem kịch sao?

Tiểu yêu tinh này đúng là tự tin hơn người!

Tâm trạng bên phía bọn họ bình tĩnh ngoài ý muốn, nhưng cô bé năm sáu tuổi ngồi cạnh lại có vẻ kích động.

"Tên xấu xa như thế sao có thể gả cho Vương Gia được chứ? Con muốn gả cho Vương Gia!" Tiếng nói tức giận của bé truyền đến làm Đông Tảo chú ý.

Cô bé này ngoại hình trắng trẻo xinh đẹp, lúc này gương mặt đỏ ửng, hai nắm tay nắm chặt. Mẫu thân bé khuyên nhủ "Không tức không tức, chuyện gả chồng đợi sau này lớn lại nói, được không?"

"Giờ con quyết rồi!" Cô bé rất có chủ kiến "Chờ con lớn, con phải gả cho Vương Gia, để tên nam sủng kia của ngài không gây họa được nữa!"

Tĩnh Vương là Tiêu Tuy, điều này Đông Tảo biết, vì thế nguyên bản không có phản ứng gì, nghe đến đây, nó lại trợn tròn mắt.

Mẫu thân của cô bé kia đúng lúc này đứng dậy, nói "Con ở đây đợi ta một lúc, ta ra cửa mua ít mứt quả cho con ăn nhé."

Cô bé nhỏ giọng ứng tiếng, ngoan ngoãn ngồi chờ.

"Bé không thể gả cho Tĩnh Vương được đâu." Đông Tảo chân thành nói "Tĩnh Vương đã có nương tử rồi."

Cô bé thấy Đông Tảo nói chuyện với mình, nhanh nhẹn đáp lại "Ai bảo, Tĩnh Vương Điện Hạ làm gì có thê tử? Tĩnh Vương Điện Hạ là một đại anh hùng, ta nhất định phải gả cho ngài ấy!"

Đối mặt với cô nhóc bướng bỉnh thế này, Đông Tảo hơi cứng họng, vẻ mặt lộ ra sự buồn bực.

Cô bé ngâm nga một điệu hát, tiếp tục xem kịch.

Đông Tảo chẳng biết làm sao, ấm ức ăn hết một đĩa hạt dưa đầy để giải tỏa.

Tỳ nữ béo cười, khuyên nó "Công tử chớ chấp trẻ con, lời bọn chúng nói cũng không phải thật đâu."

Chờ đến khi kịch viện tan, dòng người mãnh liệt đổ ra. Thị vệ trước sau vây quanh Đông Tảo, bảo vệ nó an toàn rời đi.

Đông Tảo thông qua kẽ hở giữa người với người, nhìn thấy cô bé lúc nãy bị lạc mẹ, đang đứng ngửa đầu hoang mang nhìn xung quanh.

Một tên nam tử chen đến bên cạnh cô bé, không biết nói gì mà cô bé lại do dự vươn tay nắm tay hắn.

Đông Tảo khịt khịt mũi. Nó chỉ cần liếc mắt, cũng biết tên nam tử kia chẳng phải người tốt.

"A Trà, A Trà." Ngay lúc này, Đông Tảo lại nghe thấy tiếng mẫu thân cô bé đang hô lên cách đó không xa.

Cô bé nghe tiếng quay đầu lại, nói với tên nam tử "Mẫu thân ta đang ở phía sau mà?"

Tên nam tử kia hoàn toàn không có ý muốn quay lại, kéo tay cô bé lôi nhanh về phía trước "Đi theo ta là được."

Cô bé thấy vậy thì giãy giụa. Những người xung quanh đều cho rằng đây là một người trung niên dẫn theo con gái giận dỗi. Đông Tảo vội vã lao ra khỏi vòng vây của thị vệ, chạy tới ngăn cản tên nam tử kia "Ngươi không thể dẫn cô bé đi, mẫu thân của cô bé còn đang tìm cô bé mà."

Tên nam tử làm nhiều chuyện ác, trên người dính đầy mùi sát khí, dữ dằn nói với Đông Tảo "Cút sang một bên, nếu không tao lừa bán cả mày bây giờ."

Đông Tảo không hiểu "lừa bán" là gì, nên không sợ lắm. Nó đưa tay kéo cô bé lúc này đã khóc sướt mướt đến cạnh mình, không ngờ tên nam tử kia còn nhanh hơn, móc ra một con dao nhỏ. Cho dù thị vệ ngay lập tức bắt trói được hắn, nhưng tay Đông Tảo vẫn bị dao cứa qua, chảy máu.

Đông Tảo không lo, mà kéo cô bé vào lòng mình, lau nước mắt.

Cô nhóc bị dọa sợ, nhìn thấy Đông Tảo quen mặt thì như nhìn thấy cứu tinh, nhào tới ôm chặt nó.

Đông Tảo ngốc nghếch dỗ dành "Không khóc, không khóc nữa nha."

Ầm ĩ khiến mẫu thân cô bé chạy tới, thấy thế thì sợ run. Nàng hỏi ra mới biết chuyện có bao nhiêu nguy hiểm, vội vàng cảm ơn Đông Tảo.

"Không sao." Đông Tảo đưa tay cho tỳ nữ béo băng bó, nhìn cô bé vẫn đang nước mắt ngắn nước mắt dài thì muốn an ủi, nhưng xoắn xuýt mãi mới miễn cưỡng nói ra được một câu "Đừng khóc nữa, bé vẫn có thể gả cho Vương Gia khác mà."

Cô bé gạt nước mắt, tiến lên kéo tay áo Đông Tảo để nó ngồi xuống. Sau khi Đông Tảo ngồi xuống rồi, bé mới xấu hổ ôm nó hôn một cái, nói "Ta không gả cho Vương Gia nữa, ta muốn gả cho huynh, huynh chờ ta nhé."

Đông Tảo cũng hôn cô bé một cái, nở nụ cười.

Bé con ngây thơ đơn thuần, nhưng mẫu thân của cô bé lại nhìn ra được gia cảnh không tầm thường của Đông Tảo, thấy nó bị thương thì sợ hãi "Công tử, công tử bị thương vì A Trà, cái này..."

Nàng áy náy mà không biết làm gì cho phải.

Đông Tảo cúi đầu nhìn tay mình, trên khăn tay đã thấm ra một ít máu, lắc đầu nói "Không sao, vết thương nhỏ thôi."

Sắc trời đen kịt, ngọn đèn trước cửa rạp hát cũng chỉ còn le lói. Chẳng bao lâu, phụ thân của cô bé đã đến đón mẫu tử hai người ra về. Đông Tảo cũng lên xe ngựa cùng hai người tỳ nữ.

Tỳ nữ béo nghĩ lại hãy còn lạnh người, nói "Công tử lỗ mãng quá, nếu như là chuyện hiểu nhầm thì phải làm sao? Bây giờ còn bị thương nữa chứ." Nàng cẩn thận tháo khăn tay ra nhìn vết thương, đau lòng trách "Cũng không biết bao giờ mới lành được."

Đông Tảo chìn chằm chằm vết thương, giống như không quá để ý, thoải mái nói với tỳ nữ béo "Không sao, không đau tí nào cả, mấy ngày là lành thôi."

Cả quãng đường về nhà sau đó, không ai đề cập đến vết thương nữa. Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy tự nhiên cũng hiểu là Đông Tảo không để tâm chuyện này.

Lúc về đến Vương Phủ, tỳ nữ béo vội đi tìm hòm thuốc xử lí vết thương cho Đông Tảo, nhưng Đông Tảo hỏi được Tiêu Tuy ở thư phòng xong lại chạy thẳng đến đó.

Tiêu Tuy đang vùi đầu vào công vụ, nghe tiếng Đông Tảo thì đứng dậy xem. Cửa vừa mở, Đông Tảo đã nhào vào lòng hắn, khiến cho hắn bị đụng đến lùi về sau một bước.

Đông Tảo vùi đầu không nói, Tiêu Tuy đành xoa xoa tóc nó hỏi "Sao thế?"

Đông Tảo ngẩng lên, viền mắt hồng hồng, giơ tay cho Tiêu Tuy nhìn. Sau khi kể hết đầu đuôi ngọn ngành xong, nó tủi thân rơi nước mắt "Thật sự là đau lắm!"

Nhưng mà trừ ngươi ra, ta không tiện nói cho bất kì ai biết hết!

47. Chương 47

Tiêu Tuy đích thân băng bó cho Đông Tảo, sau khi hôn tới hôn lui an ủi xong, Đông Tảo mới móc con chim cỏ từ trong ngực ra đưa cho hắn, nói "Cái này cho ngươi nè."

Tiêu Tuy nhận lấy, mỉm cười "Cái này là bện Mập Mập à?"

"Ừm." Đông Tảo gật đầu, nghĩ nghĩ, chờ mong hỏi "Đáng, đáng yêu không?"

"Rất đáng yêu." Tiêu Tuy không ngại khen ngợi Đông Tảo, nhất là sau khi hắn phát hiện ra việc này giúp Đông Tảo tự tin hơn thì hắn lại càng nguyện ý làm. "Là con chim đáng yêu nhất mà ta từng thấy."

Đông Tảo cực kỳ hài lòng, bị Tiêu Tuy dỗ đi ngủ trước.

Tiêu Tuy đặt con chim cỏ vào chỗ dễ thấy trong thư phòng. Trong lúc làm việc, thi thoảng ngẩng lên là có thể nhìn thấy hình dáng của Đông Tảo, khiến hắn rất yêu quý món quà này.

Ban đầu, Đông Tảo thấy thế, nghĩ thực vừa lòng. Có điều, sau hai ngày liên tiếp, Tiêu Tuy đều ở thư phòng bận rộn không qua chỗ nó được, nhưng lại vẫn có thể quan tâm đến con chim cỏ kia như trước, thì nó lại có chút không thuận mắt nữa.

Ví như lúc này.

"Hừm…" Đông Tảo ngậm một miếng mứt quả, đứng trước bàn làm việc của Tiêu Tuy, nhìn chằm chằm con chim cỏ đang ủ trong tay hắn.

Tiêu Tuy viết xong một đoạn sẽ sờ sờ con chim cỏ một chút. Nhưng lại chưa từng nói gì với người đã đứng cạnh hắn được một lúc là Đông Tảo. Đông Tảo trợn mắt, nhanh như chớp quay ngoắt đi.

Nó đem tâm trạng tủi thân ra chỗ mèo đen phơi nắng. Cái bụng của con mèo lúc này đã to lắm rồi.

"Mai ta sinh rồi." Mèo đen thấy Đông Tảo, vội vã nhờ giúp "Ngươi có thể chuẩn bị cho ta một cái ổ không?"

Đây là chuyện gấp, Đông Tảo gật như gà mổ thóc, đáp "Được, được."

Vì thế, nó tìm tỳ nữ gầy và tỳ nữ béo đi làm ổ. Tiêu Tuy bận rộn xong xuôi, đứng dậy ra ngoài tìm Đông Tảo. Thấy nó bận tối tăm mặt mũi, hắn đứng ở một bên chống tay theo dõi, lộ ra ý cười.

Mèo đen đứng lên, lặng lẽ đi dọc theo chân tường. Nó muốn tìm một món đồ gì đó để làm quà báo đáp cho Đông Tảo.

Nó đi hết trúc viện một vòng, cuối cùng, thông qua kẽ hở của cánh cửa luôn đóng chặt chỗ thư phòng, nó tìm được một con chim béo ngu ngốc đang ngồi trên bàn làm việc. Ánh mắt mèo đen lập lòe sáng, nhân lúc thị vệ không chú ý, lách người vọt vào, chộp lấy con chim kia.

Cơ thể mang thai cũng không làm khó được mèo đen. Nó bí mật kéo con chim kia rời đi.

"Vừa nãy hình như có cái gì vụt qua thì phải?" Một thị vệ nhỏ giọng nói.

"Làm gì có cái gì!" Một người khác không cho là đúng, phủ nhận đáp.

Mèo đen rón ra rón rén tha con chim béo vào phòng ngủ chính, ngẫm nghĩ rồi đặt nó lên cạnh gối đầu, muốn làm Đông Tảo bất ngờ.

Buổi chiều thật sự rất bận. Thẩm Đại mang tin tình báo cùng công việc đến cho Tiêu Tuy, còn Đông Tảo thì sốt sắng làm một cái ổ tránh gió tránh mưa cho mèo đen. Cả hai đều quay tròn đến tận tối đêm.

Đông Tảo vừa rửa mặt xong thì Tiêu Tuy về.

Thấy Tiêu Tuy hôm nay kết thúc công việc sớm, nó hơi ngạc nhiên "Hôm nay ngươi muốn ngủ với ta sao?"

Tiêu Tuy nhìn Đông Tảo ngồi cạnh giường vung vẩy chân, cười nói "Ta sợ để Mập Mập một mình, đêm sẽ sợ."

"Ha ha." Đông Tảo nghĩ đây nhất định là quan tâm mình, cực kì vui vẻ lăn một vòng trên giường. Thế nhưng, nó còn chưa kịp vui hết niềm vui, tay đã sờ thấy một con chim béo ở cạnh gối đầu. Đông Tảo im bặt, ngơ ngác nhìn chính mình.

Sau đó, nó trừng mắt nhìn cả con chim béo, hoài nghi không biết lời vừa nãy của Tiêu Tuy là nói đến nó hay nói đến con chim này.

Có cái loại không yên tâm đến mang cả về như này sao?

Mặc dù đây là quà Đông Tảo tặng Tiêu Tuy. Hình dáng cũng là hình dáng của mình, thế nhưng trong lòng Đông Tảo vẫn sóng cuộn biển gầm.

Nó tức giận cầm con chim nhảy xuống đất, chạy đến trước mặt Tiêu Tuy. Sau khi đưa con chim cho hắn, nó vụt một cái, biến thành hình dáng chim nhỏ trắng muốt, ngây ngô chỉ trích "Mập Mập của ngươi ở đây, ta mới là Mập Mập, sau này, ngươi không được thích cái con Mập Mập này nữa!"

Tiêu Tuy ngẩn ra. Hắn nhìn con chim cỏ, lại nhìn Đông Tảo, vẫn chưa hiểu vì sao Đông Tảo lại giận.

"Hừ! Ngươi còn nhìn nó!" Đông Tảo nhảy dựng lên, hai chân đạp bay con chim kia khỏi lòng bàn tay Tiêu Tuy. Sau đó, chính mình thế chỗ nó. Hai con mắt đen láy nhìn chằm chằm Tiêu Tuy "Nhìn ta! Nhìn ta đây này!"

Tiêu Tuy ôm Đông Tảo đến cạnh giường, dỗ dành "Được, được, nhìn ngươi, nhìn ngươi."

"Còn phải hôn ta, yêu ta, thích ta nhất nữa!" Đông Tảo nói.

"Hôn ngươi, yêu ngươi, thích ngươi nhất." Tiêu Tuy nhẹ nhàng xoa đầu Đông Tảo, nhỏ giọng cười "Có thể biến lại thành người chưa?"

Đông Tảo chậm chạp ờm một tiếp, biến thành hình người, khuôn mặt thiếu niên đỏ ửng.

Tiêu Tuy nắm cằm nó, hôn sâu. Hai người tự nhiên ôm lấy nhau, lăn vào trong giường.

Mành trướng dịu dàng.

Hôm sau, mèo đen quả nhiên sinh ra bốn con mèo con. Đông Tảo vừa dậy đã hào hứng chạy đến xem. Mèo con còn bé tí, lông cũng thưa thớt.

Đông Tảo cảm thán "Ngươi giỏi thật đấy."

Mèo đen không nói xạo, một thai bốn đứa đúng là một thai bốn đứa.

Mèo đen chuyên chú vệ sinh cho các con, nhìn có vẻ mệt mỏi, uể oải.

Đông Tảo sợ làm phiền nó, liền đứng dậy quay về phòng bên tìm tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy.

Trong cung đưa đến loại quả hồng hồng giống như năm ngoái. Tỳ nữ béo cẩn thận rửa sạch rồi bê đến chỗ Đông Tảo.

"Cái này đợt trước ta ăn rồi nè, ngon lắm." Đông Tảo nhặt một quả đút vào miệng, có điều một quả so với Đông Tảo ở hình người thực không đủ để nhét kẽ răng. Sau khi ăn mấy miếng, nó nhìn năm sáu quả còn lại trong đĩa, khó hiểu hỏi tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy "Các ngươi không ăn à?"

Tỳ nữ béo vội xua tay "Cái này dành cho công tử ăn hết đấy ạ."

Đồ ban tặng tổng cộng không được mấy quả. Trong thời tiết này, trái cây tươi còn ít, chứ đừng nói chi là trái cây quý giá được ngự ban. Cho dù hai người có gan to tày trời, thì cũng chẳng dám ăn.

Kể cả là các nàng biết Đông Tảo thật sự muốn mời mình cũng chẳng dám.

Đông Tảo ăn thêm hai quả, cảm thấy chưa đã lắm. Nó ngẫm nghĩ, một tia sáng chợt lóe lên. Đông Tảo đứng dậy nói "Ừm, cái đó, ta muốn đi tìm Mập Mập đến ăn hai quả cuối cùng, các ngươi chờ chút nhé."

Tỳ nữ béo đã lâu không được gặp Mập Mập vui như mở cờ trong bụng, luôn miệng đáp "Vâng, vâng, vâng."

Đông Tảo về phòng cởi quần áo, biến thành chim rồi bay đến phòng bên.

Tỳ nữ béo đã đứng sẵn ở cửa đợi nó "Mập Mập, ta nhớ ngươi quá đi mất!"

Nàng đỡ lấy Đông Tảo, kĩ càng ngắm nghía nó, sau đó mới quay lại nói nhỏ với tỳ nữ gầy "Tiểu yêu tinh không có đối xử tệ với Mập Mập."

Lúc ở hình người mỗi miếng một quả, nhưng chuyển sang hình chim rồi, hai quả lại quá đủ để Đông Tảo tận hứng. Nó thỏa thuê hưởng thụ sự phục vụ của tỳ nữ béo.

Chỉ là, hai má của Đông Tảo lại bị nhuộm hồng, chuyện này cũng không bất ngờ lắm.

Đông Tảo ảo não, vội vàng quay về chính phòng biến thành hình người. Nó soi gương, quả nhiên thấy hai má hồng hồng, gương mặt thiếu niên đang tức giận phản chiếu ra cũng vì thế mà lại càng có vị trẻ con hơn.

Mà tỳ nữ béo đang ở phòng bên thêu thùa, lại nghi ngờ hỏi tỳ nữ gầy "Cái loại trái cây kia, không phải Hoàng Thượng mới ban có hai lần thôi sao?"

"Ừm, sao vậy?" Tỳ nữ gầy đáp "Không chỉ ban hai lần, mà còn ban cho vài vị trọng thần thôi. Dân thường đến thấy cũng chưa thấy."

"Vậy tiểu yêu tinh nói trước đây ăn rồi là sao?" Tỳ nữ béo nhíu mày.

Đông Tảo từng nói với các nàng, y là người từ trong núi ra, cộng thêm vẻ quê mùa khiến cho tỳ nữ béo hoàn toàn không nghi ngờ gì. Thế nhưng, bây giờ nghĩ lại, nàng lại thấy nghi ngờ chồng chất nghi ngờ.

"Có hai cái quả trái cây thôi mà." Tỳ nữ gầy cười "Ngươi nghĩ nhiều thế làm gì?"

Tỳ nữ béo cũng nghĩ mình nghĩ nhiều rồi, nhưng mà nàng vẫn không thể ngừng nghi ngờ được!

Cho đến tận chiều, khi thấy tiểu yêu tinh nhăn nhó bước ra khỏi phòng, trên mặt y cũng có vết hồng hồng ở vị trí y hệt như Mập Mập khiến nàng càng tin vào giả thiết của mình hơn.

Tiểu yêu tinh sẽ không phải là tiểu yêu tinh thật chứ?

Tỳ nữ béo nhìn Đông Tảo ngốc nghếch chơi đùa cùng mèo đen, tim thình thịch thình thịch đập loạn.

Mèo đen vừa cho đám nhóc con bú, vừa dạy cho Đông Tảo mấy chuyện nó lén lút học được từ các nhà quyền quý.

"Người nha, đầu tiên là phải biết tranh sủng. Tranh sủng là gì, ngươi biết không?" Mèo đen hỏi.

Đông Tảo thành thực lắc đầu "Không biết."

Mèo đen cũng không ngại Đông Tảo ngốc nghếch "Ngươi không biết cũng là chuyện bình thường. Vậy ngươi biết chuyên sủng là gì không?"

Đông Tảo tiếp tục lắc đầu, lúc này có thêm chút xấu hổ "Vẫn không biết."

"Vậy ngươi biết làm nũng là gì không?" Mèo đen không ngừng cố gắng.

Đông Tảo rốt cuộc thở dài, vẻ mặt suy sụp nói "Ta, ta không biết gì hết, ta thật ngốc!"

Mèo đen thấy bộ dạng cúi đầu mím môi đầy đáng thương của Đông Tảo, mặc dù biết nó ngốc nhưng vẫn an ủi "Không sao, bình thường không biết tranh sủng cũng không có gì không tốt."

Nó vừa nói xong, tiếng Tiêu Tuy đã vọng tới "Đông Tảo."

Đông Tảo nhanh chóng quay đầu, giòn giã đáp "Ừm."

Sau khi nhìn rõ là Tiêu Tuy, nó lập tức tiến lên ôm cổ hắn như con chim vừa được sổ lồng "Ngươi làm xong việc rồi à?"

Tiêu Tuy vừa gật đầu, Đông Tảo đã ngọt ngào nói thêm "Vừa đúng lúc ta hơi hơi nhớ ngươi."

Vậy mà còn nói mình không biết tranh sủng? Ngươi biết đó có biết không!

Mèo đen tức đến không thèm cho đám nhóc con bú nữa!

48. Chương 48

Bước vào tháng tư, chiến sự ở vùng biên giới Tây Bắc rốt cuộc cũng đã kết thúc bằng ba trận đại thắng sau khoảng thời gian kéo dài. Tin tức chuyển vào đến Kinh Thành, lòng người vui mừng khôn siết. Hoàng Đế tổ chức cung yến, khao thưởng mấy vị đại tướng khải hoàn trở về.

Tiêu Tuy ra ngoài Đông Tảo hãy còn ngủ, nhưng lúc hắn về, đã thấy nó chơi với đám mèo con trong sân. Bốn con mèo giờ chỉ còn hai, do hai con đã bị mang đến viện khác để bắt chuột.

Mèo đen từng nói không thích nuôi con, nhưng vẫn tận tâm tận lực chăm cho mấy đứa nhỏ đến khi cai sữa. Thấy có người muốn nuôi hộ, nó lập tức tạm biệt Đông Tảo, sau khi nói một tháng nữa sẽ về thì đi biệt tăm biệt tích.

Thế nhưng, Đông Tảo lại rất chú ý đến việc nuôi dạy mèo con, ngày nào cũng quấn quýt chúng nó vui đùa. Trong hai con mèo, có một con đen xì giống mẹ, còn một con thì trắng muốt, chỉ có cái đuôi là lẫn ít lông đen. Cả hai mới lớn hơn ba tháng tuổi mà đã được Đông Tảo nuôi đến béo tròn.

Mèo con luôn thích nghịch ngợm, ngày nào Đông Tảo cũng phải răn dạy chúng nó một hồi.

Ví dụ như lúc này. Đông Tảo ngồi xổm, ôm mèo trắng vào lòng, cầm lấy chân nó, ấn ấn lớp đệm thịt để xòe móng vuốt của nó ra "Thấy người thì phải thu vuốt lại, sao quên nữa rồi?"

Mèo trắng dúi đầu vào ngực Đông Tảo, tỏ vẻ vô cùng ngượng nghịu với tỳ nữ béo bị nó cào đang đứng cạnh.

Mèo đen ở một bên, ngẩng đầu meo meo kêu giống như tranh công "Con không gây chuyện, con rất ngoan, Đông Tảo, nhanh đến thích con nè."

Mèo trắng nghe vậy, lập tức gào một tiếng, nhảy khỏi lòng Đông Tảo, mãnh liệt vồ lấy mèo đen đòi đánh.

Hai con mèo một đen một trắng nhanh chóng quấn vào nhau. Đông Tảo giống như bà mẹ lo lắng đứng nhìn, liên tục kêu lên "Ai da, đừng có cấn, đừng có cào."

Tiêu Tuy tiến lên kéo Đông Tảo, lấy khăn tỳ nữ đưa đến, lau tay cho nó hỏi "Tối trong cung có tiệc, Đông Tảo, có muốn đi với ta không?"

Đông Tảo ngẫm nghĩ, mang theo chút tính toán hỏi "Có nhiều đồ ăn ngon không?"

"Có." Tiêu Tuy gật đầu.

"Vậy thì đi." Đông Tảo lập trường không vững nhanh nhảu đồng ý.

Trời sắp vào hạ, thời gian ban ngày càng ngày càng dài. Mặt trời đã xuống núi, nhưng ánh sáng còn sót lại vẫn hồng rực một góc trời. Kinh Thành ngựa xe như nước, hầu như đều đang lăn bánh về phía Hoàng Cung.

Đông Tảo ở một chiếc tầm giữa, lấy đùi Tiêu Tuy làm gối, nó nhàn nhã nói chuyện "Ừm, sau khi vào cung, ta lúc nào cũng phải ở sát bên ngươi à?"

Hoàng Cung không phải nơi có thể tùy ý đi loạn, Đông Tảo biết, nên lúc này nó có chút lo lắng.

Tiêu Tuy cúi đầu, cầm lấy bàn tay nó, một tay khác thì nhẹ nhàng vuốt mặt Đông Tảo "Đừng lo, ngươi cứ đứng cạnh ta là được. Nếu có ai hỏi ngươi, ngươi cũng đừng để ý."

"Nhưng mà..." Chuyện đó không giống với suy nghĩ của Đông Tảo, nó khó xử nhíu mày "Như vậy không lịch sự đâu."

Trong suy nghĩ của Đông Tảo không có sự hơn kém địa vị giữa người với người, dẫn đến trước giờ, nó chưa từng khúm núm với Tiêu Tuy hay lên mặt kẻ cả với tôi tớ bao giờ. Quá khứ không người dạy nó, Tiêu Tuy bây giờ cũng không có ý định muốn dạy.

Vì Đông Tảo là Đông Tảo, hắn không nỡ thay đổi Đông Tảo, dù chỉ là chút ít.

"Vậy..." Tiêu Tuy lùi một bước nói "Nếu bọn họ hỏi cái gì mà ngươi không muốn trả lời hay là không trả lời được, thì ngươi không cần để ý, bỏ qua là được."

"Ừm." Đối với ý kiến này, Đông Tảo ưng thuận gật đầu.

Xe ngựa không nhanh không chậm theo đoàn dừng lại trước cổng thành. Ở đó đã có người trong cung chờ sẵn nghênh đón.

Cửa xe ngựa mở ra. Tiêu Tuy bước xuống trong vô số ánh nhìn. Mấy vị đại thần bên cạnh vừa định lên tiếng bái phỏng, Tiêu Tuy đã quay mình, chìa tay vào trong buồng xe.

Ai mà to đến mức Tĩnh Vương phải đích thân đỡ vậy?

Mọi người tò mò nhìn, chỉ thấy một bàn tay nhỏ bé trắng trẻo như tuyết vịn lấy tay Tĩnh Vương, sau đó là một khuôn mặt xinh đẹp tầm giữa thiếu niên và thanh niên nhô ra.

Dưới ánh mắt của tất cả, Đông Tảo được Tiêu Tuy nửa ôm nửa đỡ xuống xe. Hai người nắm chặt tay nhau, dựa sát vào nhau bước đi, thân mật đến không có từ nào miêu tả được.

Mọi người lập tức thấu hiểu. Xem ra đây chính là cái vị tiểu nam sủng trong lời đồn của Tĩnh Vương.

Chẳng ai nghĩ đến việc hôm nay sẽ được thấy Đông Tảo ở đây, nên sau khi kinh ngạc qua đi, mọi người đều lập tức dâng lên hứng thú, đi sau hai người nhìn chằm chằm Đông Tảo, gần như muốn nhìn cho lưng Đông Tảo nở hoa.

Tính tình Tiêu Tuy lãnh đạm, có lúc lên triều chả nói lấy một câu, hạ triều hiếm lắm mới ngẫu nhiên nhả ra dăm câu nghị bàn với cận thần Trần Khởi Minh là điều ai ai cũng biết. Thế nhưng, hiện tại, mọi người lại thấy Tiêu Tuy thay đổi hoàn toàn. Hắn nắm tay thiếu niên kia, thường thường cúi đầu nhỏ giọng chuyện trò, khuôn mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, tâm trạng hiển nhiên là rất tốt.

Đông Tảo có chút hồi hộp "Sao bọn họ cứ nhìn ta chằm chằm vậy?" Nó lo lắng suy đoán "Lẽ nào bọn họ nhận ra ta là Mập Mập?"

Tim Đông Tảo thình thịch thình thịch nhảy, siết chặt tay Tiêu Tuy không buông.

Tiêu Tuy mặt không đỏ tim không loạn nói "Bọn họ nhìn ngươi là vì ngươi đẹp, cho nên mới nhân dịp này tranh thủ nhìn nhiều một chút."

Một câu đã dỗ Đông Tảo vui như hoa nở, nói cũng lắp bắp.

"Thật, thật không?" Đông Tảo mở to hai mắt, gò má vui sướng ửng hồng như người uống say.

"Đương nhiên là thật." Đầu ngón tay Tiêu Tuy xoa xoa mu bàn tay Đông Tảo trấn an, chỉ cần hắn muốn, lời hắn nói lúc nào cũng đầy sức thuyết phục "Dễ thương như Đông Tảo nhà chúng ta, bọn họ chưa thấy bao giờ ấy mà."

Nỗi tự ti bị gọi là đồ quái dị suốt ba mươi năm trong Đông Tảo mặc dù chưa hoàn toàn biến mất. Thế nhưng cả ngày không ngừng được Tiêu Tuy khen ngợi và cổ vũ, Đông Tảo cũng thật sự không còn thấy mình xấu nữa.

Nó xấu hổ tủm tỉm cười, rất phóng khoáng nói "Vậy, vậy cho bọn họ nhìn chút vậy."

"Ừ." Tiêu Tuy ngẩng đầu, nhìn quanh bốn phía. Dưới uy hiếp như có như không, mọi ánh nhìn đều nhanh nhẹn thu lại.

Đông Tảo không ngại mình bị nhìn, nhưng hắn thì ngại đấy! Bảo bối của hắn, người bên ngoài đừng có mà nhìn nhiều!

Đi khoảng hai khắc, rẽ ngang rẽ dọc đến mỏi cả chân, yến tiệc mới xuất hiện trong tầm mắt Đông Tảo. Hai dãy bàn kéo dài từ vị trí ghế cao của Hoàng Đế xuống dưới, được sắp xếp dựa theo cấp bậc.

[1 khắc = 15 phút]

Vị trí của Tiêu Tuy tất nhiên là chỗ gần với Hoàng Đế nhất.

Tiêu Tuy dẫn Đông Tảo đến ngồi xuống. Mất một lúc, mọi người mới yên tĩnh ổn định xong xuôi. Hoàng Đế đi ra từ sau tấm bình phong, bước đến chỗ chủ vị.

Hôm nay, thu hút ánh mắt mọi người không chỉ có mình Đông Tảo mà còn có một vị nữ tử đi cùng Hoàng Đế.

Từ trước đến nay, bên cạnh Hoàng Đế vẫn chỉ sắp xếp có mỗi bàn của Thái Hậu. Vậy mà hôm nay lại xếp tận hai cái. Người nữ tử thân phận bất minh kia ngồi xuống cạnh Thái Hậu, tươi cười thân thiết nói chuyện với bà.

Không ai giải thích được thân phận của nàng. Đông Tảo nhìn chằm chằm người đó, còn người đó lúc nhìn Đông Tảo thì cũng ngẩn cả ra.

Đó là A Hồ!

Đông Tảo đương nhiên nhận ra. Chỉ là nó không hiểu, vì sao A Hồ phải mặc nữ y? Tuy là A Hồ nghiêng về vẻ đẹp của nữ nhân, mặc nữ y cũng khó mà nhận ra, nhưng Đông Tảo cho rằng nam nhân thì vẫn là nam nhân, nên đối với chuyện này, nó thật chẳng biết giải thích ra làm sao.

Còn A Hồ, hắn sửng sốt là vì hắn có thể cảm nhận được khí tức của Đông Tảo. Tuy là sau khi tin tức Tĩnh Vương có nam sủng truyền ra, hắn đã sinh nghi. Thế nhưng lần trước gặp, Đông Tảo hãy còn cách giai đoạn biến hình một đoạn khá xa, không ngờ thoáng cái đã thấy nó ổn định hình người ngồi kia.

Tiêu Tuy nhanh chóng chú ý đến đường nhìn của Đông Tảo. Hắn cho rằng Đông Tảo đang tò mò thân phận của A Hồ, nên giải thích "Đó là nữ tử mới được phong phi của Hoàng Đế."

Đông Tảo ồ một tiếng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm A Hồ và Thái Hậu.

Thái Hậu cười rất tươi, kể cả lúc A Hồ không nói chuyện với bà, bà cũng vô cùng nhiệt tình bắt chuyện với hắn. Trạng thái này hiển nhiên không bình thường. Đông Tảo nghĩ, e là bà đã trúng mê hồn thuật của A Hồ.

"Hồ ly bọn ta có bản lĩnh trời sinh đó." Hồ ly ngồi dưới gốc cây đại thụ, nói với Đông Tảo vừa có ý thức "Phàm là những người bị bọn ta cố tình mê hoặc, thì đều sẽ yêu thích bọn ta."

"Bảo sao ta lại thích huynh như vậy." Đông Tảo ngây ngô đáp.

"Đó không phải tại cái này." Hồ ly cười, thản nhiên nói "Ta không thèm dùng pháp thuật như vậy đâu, chỉ có hồ ly xấu mới dùng thôi."

Chấm dứt nhớ lại, Đông Tảo vừa nghi ngờ vừa buồn bã nhìn A Hồ đang nói đùa với Thái Hậu: A Hồ bây giờ đã biến thành hồ ly xấu rồi ư?

Có điều tâm tư này trong mắt Tiêu Tuy lại biến thành một cảm giác khác. Hắn còn chưa quên Đông Tảo là một con chim mê sắc đẹp đâu!

"Nàng đẹp sao?" Tiêu Tuy dán mặt vào cạnh tai Đông Tảo, ngữ khí hàm xúc nhỏ giọng hỏi.

"Ừm, ừm." Đông Tảo bị hỏi bất ngờ, hơi do dự nhưng vẫn thật thà đáp "Rất đẹp."

Mập Mập chưa từng nói dối…

49. Chương 49

"Đừng nhìn ta nữa." Giọng nói của hồ ly bỗng nhiên truyền vào não Đông Tảo.

Nó ngây người, lại nghe thấy tiếp "Tiêu Tuy là người thông minh, đệ còn nhìn nữa, ta sẽ bị lộ tẩy. Lúc này dính đến ta không có lợi cho đệ đâu."

Hồ ly trong tầm mắt Đông Tảo vẫn đang cười nói với Thái Hậu, nhưng âm thanh xuất hiện trong não nó cũng là của A Hồ không sai. Mặc dù không hiểu sao, nhưng Đông Tảo vẫn rất nghe lời, thu lại ánh mắt, không dám nhìn nữa.

Cùng lúc này, Tiêu Tuy vòng tay qua eo Đông Tảo, ôm chặt nó, giọng điệu trầm thấp mang theo chút mùi chua "Không cho nhìn nàng nữa!"

Nhiều lúc, sự ngây ngô của Đông Tảo khiến Tiêu Tuy hơi hơi lo lắng. Bởi vì kiến thức của tên nhóc nhà quê này thực sự là đã ít lại càng ít, ít đến mức mà một người đã quen nắm mọi chuyện trong tay như Tiêu Tuy còn cảm thấy gian nan vất vả. Thi thoảng, giống như lúc này chẳng hạn, hắn sẽ không tự chủ được mà nghĩ, nếu sau khi Đông Tảo nhìn thấy thế giới rộng lớn, nhìn thấy người khác rồi, liệu nó có thay đổi, cảm thấy đối phương tốt hơn hắn hay không?

Đây cũng là lí do khiến Tiêu Tuy cảm thấy sự chiếm giữ Đông Tảo từ sớm của hắn vừa là hành vi bắt nạt Đông Tảo đơn thuần, vừa là lựa chọn vô cùng sáng suốt.

"Ay." Đông Tảo bị Tiêu Tuy ghìm chặt, vừa quay đầu đã cảm nhận được hơi thở nóng rực của hắn. Nó vô thức cảm thấy nguy hiểm, vội vã nói "Ta không nhìn, không nhìn nữa."

Tiêu Tuy cúi nhìn gương mặt Đông Tảo, ánh mắt cũng cố chấp tìm kiếm tình cảm của Đông Tảo y như hắn.

"Thích nàng sao?" Tiêu Tuy thăm dò.

Hắn biết Đông Tảo có chuyện gì cũng sẽ nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng chứ không nói dối.

Thích A Hồ sao?

Đáp án đương nhiên không thể nghi ngờ. Thế nhưng đoạn truyền báo vừa rồi của A Hồ lại làm nó do dự có nên trả lời hay không...

Vẻ do dự ấy lập tức rơi vào mắt Tiêu Tuy, không khác nào cho hắn một đáp án khẳng định. Sợ hãi từ đáy lòng cuộn trào mãnh liệt khiến Tiêu Tuy suýt chút thì thất thố.

"Ta thấy nàng rất đẹp." Đông Tảo đấu tranh tư tưởng một lúc, sau khi lựa chọn câu trả lời cũng không tính là nói dối, nó mới cẩn thận nhìn vẻ mặt đen xì của Tiêu Tuy dò hỏi "Bảo bối, ngươi giận à?"

Vào thời khắc này, con chim béo miệng lưỡi trơn tru kia đúng là đã đánh tan sự bất an và giận dữ của Tiêu Tuy đối với hồ ly. Đồng thời biến nó thành sự bất đắc dĩ.

"Không phải ta giận ngươi." Tiêu Tuy giải thích, sao hắn giận Đông Tảo cho nổi?

"Cũng đừng giận người khác." Đông Tảo ôm hắn, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Tiêu Tuy, sau đó vươn tay xoa xoa vùng lông mày của Tiêu Tuy, lo lắng nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn "Giận sẽ già mất."

Đông Tảo quả nhiên chỉ coi trọng mặt mình!

Tim Tiêu Tuy bị đâm cho một dao!

Yến hội cung đình, ăn uống, nâng ly náo nhiệt không ngừng. Đông Tảo bị đủ loại mỹ thực phong phú hơn Vương Phủ nghìn lần dọa cho ngây người, chỉ mải cắm đầu ăn không lo đến thứ gì.

Có điều, thức ăn trang trí cầu kì, muốn đút được vào miệng lại tốn không ít sức lực. Đông Tảo dùng đũa không giỏi, gắp mãi mới gắp được hạt lạc để ăn.

Người hầu trong cung đứng cạnh thấy vậy liền tiến lên giúp nó xử lí.

Đông Tảo thấy nàng hai ba cái đã gắp đầy một đĩa nhỏ, ngữ khí vừa ngưỡng mộ vừa sùng bái khen "Oa, ngươi giỏi thật đấy."

Hai con mắt to tròn trong veo lại còn chớp chớp nhìn nàng, làm cho nàng đỏ ửng cả mặt.

Tiêu Tuy còn chưa hết ghen, thấy Đông Tảo chú ý đến người khác thì rất không vừa mắt. Hắn lập tức vẫy lui người hầu, tự mình gắp đồ cho Đông Tảo.

Người ngồi cạnh líu lưỡi không nói được một lời. Cũng không phải chưa thấy nam sủng được sủng ái bao giờ. Thế nhưng, đưa nam sủng đến yến hội, lại còn tận tâm tận lực hầu hạ như Tiêu Tuy thì đúng là chưa thấy thật.

Có điều, sợ là đến bây giờ cũng chỉ có mỗi mình Tiêu Tuy mới dám làm như thế.

Đông Tảo được Tiêu Tuy đút đã quen, hoàn toàn không để ý đến tâm tư của những người xung quanh. Sau khi ăn uống no say, nó mới chú ý thấy ánh mắt mọi người vẫn đang dừng trên người mình chưa tan, hơn nữa còn càng nhìn càng nóng cháy.

Đông Tảo nhịn không được mà co lại cạnh Tiêu Tuy, mím môi, ngồi thẳng, sau đó hơi hơi vui vẻ hỏi Tiêu Tuy "A Tuy, bọn họ lại nhìn ta, có phải vì ta đẹp thật không?"

Tự kỉ so với tự ti vẫn là tốt hơn nhiều. Tiêu Tuy lười biếng vươn đầu ngón tay vuốt mặt Đông Tảo "Tất nhiên."

Trời đêm trải đầy sao, yến hội ngoại trừ vui vẻ, việc triều chính không hề được nhắc tới. Những việc đó, sợ là phải để đến buổi lâm triều ngày mai.

Trên đường về nhà, Đông Tảo ghé vào cạnh cửa sổ xe ngựa, ngẩng đầu nhìn sao trời, có chút không hiểu hỏi Tiêu Tuy "A Tuy, con người đều sẽ thay đổi sao?"

Nó đã sắp không nhận ra A Hồ nữa rồi.

Tiêu Tuy đặt tay lên gáy Đông Tảo, mang theo hơi nóng, đáp "Từ lúc sinh ra cho đến khi chết đi, con người đương nhiên sẽ thay đổi. Những lúc phải đối mặt với lựa chọn sẽ thay đổi, những lúc không dứt bỏ được cũng sẽ thay đổi."

Đông Tảo quay đầu nhìn hắn, không tin "Nhưng ta cảm thấy ta sẽ không thay đổi."

"Hửm?"

Tâm trạng Đông Tảo đột nhiên tụt dốc. Nó xoay người nhào vào lòng Tiêu Tuy, ôm hông hắn, giọng nói buồn bã truyền ra "Ta chỉ muốn mãi mãi làm Đông Tảo, không muốn biến thành người khác."

Tiêu Tuy nhẹ nhàng vuốt ve mặt Đông Tảo, nhỏ giọng cam đoan "Ta sẽ để Đông Tảo mãi mãi là Đông Tảo, không để ngươi biến thành người khác."

"Vậy ngươi cũng mãi mãi là tiểu bảo bối của ta ư?" Đông Tảo gắng gượng ngước lên, nhìn chằm chằm Tiêu Tuy.

Tiêu Tuy gật đầu "Ta mãi mãi là … của ngươi." Mấy chữ kia, hắn có chút không nói ra được.

Đông Tảo không biết Tiêu Tuy xấu hổ, thấy hắn không nói thì không ngừng thúc giục "Tiểu bảo bối, tiểu bảo bối nữa."

Tiêu Tuy bất đắc dĩ, lấy tay che đi ánh mắt sáng của Đông Tảo "Ta mãi mãi là tiểu bảo bối của ngươi."

Lúc này, Đông Tảo mới hài lòng bật cười.

Nhưng chưa đầy một lát, Tiêu Tuy đã đuổi theo nó tính toán nợ cũ "Vừa nãy lúc ở yến hội, ngươi bảo người kia đẹp, vậy ngươi thấy nàng đẹp hơn hay ta đẹp hơn?

Lời vừa nói ra, Tiêu Tuy đã cảm thấy ấu trĩ đến trẻ con còn ngại. Nhưng quả thực đây là nút thắt trong lòng hắn, nếu không có được một câu khẳng định, cả người hắn sẽ khó chịu.

Đông Tảo khẽ nhíu mày, nâng người dậy, hai tay ôm mặt Tiêu Tuy, cẩn thận nhìn.

Tiêu Tuy cảm thấy đi giết địch cũng không hồi hộp như bây giờ, cứ như cậu học trò lần đầu đợi phu tử chấm bài. Hắn giấu kín cảm xúc, buộc mình biểu hiện ra trạng thái thả lỏng nhất, cho Đông Tảo cẩn thận đánh giá.

"Nàng đẹp hơn ngươi một chút." Ngón cái và ngón trỏ của Đông Tảo sát lại rất gần.

"Nhưng mà…" Nó rất nhanh chuyển ý, chăm chú nói "Vẻ đẹp của nàng là dành cho người khác. Vẻ đẹp của ngươi mới là dành cho ta. Cho nên, ta càng thích vẻ đẹp của ngươi hơn. Tất cả đều dành cho ta, không phải cho người khác."

Nói xong, nó ôm chặt lấy cổ Tiêu Tuy, chụt chụt hôn lên miệng hắn.

50. Chương 50

Một đôi đệm thịt mềm nhũn ấn ấn lên mặt Đông Tảo, thịt với thịt áp nhau.

Đông Tảo mở mắt thì thấy hai con ngươi to tròn màu hổ phách đang nhìn mình không chớp.

"Đông Tảo, dậy thôi." Mèo con bập bẹ nói, cọ cọ chóp mũi lên mặt Đông Tảo, giống như hôn nó. Cảm giác man mát xua tan sự ngái ngủ của Đông Tảo.

Đông Tảo nhấc con mèo sang bên cạnh, nhanh nhẹn nhảy xuống đất. Sau khi rửa mặt thu dọn xong, nó mang theo hai đứa ra sân nô đùa.

Cuối xuân đầu hạ, thời tiết ấm lên, rất nhiều loài chim bay về phương nam tránh rét đều đã quay về. Cây cối trong viện thường thường có một vài con bay đến, thậm chí có khi còn sà xuống sát mặt đất. Đông Tảo thả ít thức ăn ở góc sân, phòng ngừa con nào bay qua mà đói bụng thì có thể đến ăn.

"Sao ta thấy chim là lại muốn bắt nhỉ." Mèo trắng ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn chim tróc trên cây cùng với mèo đen, nhíu mày khó hiểu.

Đông Tảo mang chút ý đồ riêng dạy dỗ chúng, cho nên ngữ khí khó tránh khỏi chột dạ "À, cái đó, cái đó là vì con thích chim, nhưng ý nghĩ muốn bắt chim thì lại là sai đó." Nó kéo dài giọng, thần bí nói.

"Sao vậy ạ?" Mèo trắng vội hỏi lại.

"Bởi vì nếu con mà bị chim bắt được, con sẽ bị chúng ăn sống!" Đông Tảo hù dọa hai tên nhóc con "Cho nên nhất định không được đi bắt chim, nhớ chưa?"

"A, sợ quá đi!" Hai con mèo con nhảy vào lòng Đông Tảo, trốn đi.

Đông Tảo ôm chặt cả hai, vừa sợ vừa thở phào một hơi.

Hai bóng người ẩn úp ở chỗ thoáng mát đã quan sát Đông Tảo mấy ngày, thế nhưng không chỉ không nhìn ra được điều gì mà còn bị lời nói khi nãy của Đông Tảo làm cho kinh ngạc.

Hắc Vô Thường không biết phải nói gì mới đúng "Dạy linh ta linh tinh cái gì vậy?"

"Ta thấy nó ngày nào cũng đùa mèo chơi chim, không sắp xếp thời gian tu luyện gì nhỉ." Bạch Vô Thường nhíu mày, có chút khó hiểu với khí tức càng ngày càng đậm trên người Đông Tảo.

"Đừng nói mò!" Hắc Vô Thường hàm súc đáp "Lúc người ta chơi chim còn không phải tu luyện sao."

Một phát chơi hai chim, có thể nói không lợi hại ư?

Bạch Vô Thường đỏ mặt "Vậy, vậy phải làm gì giờ?"

Hai người đến âm phủ xin chỉ thị từ Diêm Vương. Cho dù một con chim thành tinh nhỏ như Đông Tảo liên quan rất nhiều bí mật, thế nhưng Diêm Vương vẫn không cho là chuyện gì khó.

Nhớ lại thì Diêm Vương nói như này.

"Hoài Tuy Tiên Quân làm người chính trực, tuyệt đối sẽ không thiên vị. Chuyện trên sổ sinh tử viết ra, chúng ta chẳng qua là chiếu theo mà làm. Sau khi Tiên Quân biết, tất nhiên sẽ không trách cứ." Diêm Vương vừa nói, vừa không lưu tâm lắm, tựa vào lưng ghế. Bên tai hãy còn văng vẳng tiếng xin khoan dung của quỷ hồn bị ném vào vạc dầu. Trên thực tế, Diêm Vương thật sự hoài nghi, không biết Hắc Bạch Vô Thường có khuếch đại chuyện này hay không "Ta từng gặp Tiên Quân mấy lần, ngài ấy không giống như lời các ngươi nói chút nào."

Hoài Tuy Tiên Quân chăm sóc che chở cho một con chim con thành tinh? Cứ cho hôm nay ngài ấy là người phàm, thế nhưng đem chuyện này nói cho tất cả những người trên trời dưới đất có quen với Tiên Quân nghe, e là chẳng ai buồn tin.

Ý Diêm Vương rất rõ ràng. Đó là hồn phách Đông Tảo nhất định phải thu. Ba mươi năm dư thừa cũng nhất định phải phạt. Cho dù là thả vào chảo dầu thì vẫn hãy còn nhẹ. Có điều, chuyện khiến Hắc Bạch Vô Thường khổ não chính là, bây giờ, đến hồn phách bọn họ còn không câu được, thì nói chi đến thủ đoạn trừng phạt?

Hai người liếc nhau, thở dài.

Cùng lúc đó, trong động phủ Tiên Quân.

Hai tiểu tiên đồng khoảng chừng bảy tám tuổi phát sầu nhìn đóa hoa nguyên bản xanh tốt dần dần héo úa. Mất hơn một tháng chăm chút, thế nhưng đóa hoa vẫn từ trạng thái nở rộ xinh đẹp biến thành khô quắt. Cho dù bọn họ có tưới bao nhiêu tiên lộ cũng không cứu vớt được.

"Sau khi Tiên Quân trở về mà thấy, sợ là sẽ không vui." Một trong hai tiểu tiên đồng nói. Nó lấy ngón tay chọc chọc đóa hoa. Linh khí lưu lại còn rất ít, đóa tiên hoa trên thiên giới này sắp sửa giống với đóa hoa bình thường dưới hạ giới rồi.

Hoa trong vườn trước giờ đều do Tiên Quân đích thân chăm sóc, chẳng hiểu sao lại chỉ có duy nhất một đóa này là mất đi sức sống.

Trên bàn đá trong viện, bàn cờ đã hạ được phân nửa hãy còn để đó, không biết khi nào mới có người về kết thúc.

Tiểu tiên đồng còn lại cũng buồn phiền "Cũng chả biết bao giờ Tiên Quân mới về. Tính đến hôm nay là ra ngoài hơn tháng rồi đúng không? Lúc sớm Quảng Bình Quân còn đến tìm Tiên Quân đấy. Không biết có chuyện gì mà vội vội vàng vàng."

Hai tiểu tiên đồng lo trước nghĩ sau, thở dài không ngừng.

Nhưng dân gian lại chẳng ai biết đến sự sầu lo của chúng.

Tỳ nữ béo bưng chút nước trà vào cho Đông Tảo. Nàng đảo mắt quanh phòng hòng tìm kiếm bóng hình Mập Mập, nhưng quả nhiên không thấy. Lúc này, nàng mới thu ánh nhìn quay về phía Đông Tảo "Công tử, ngài dùng trà."

Đông Tảo khoanh chân ngồi trên đệm mềm, mượn ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào để xem sách, cực kì chăm chú.

Nó tập trung đến nhíu mày, ngón tay chà xát lật sang trang mới, vừa đọc đọc được một lát đã "Oa" lên, trợn mắt ngạc nhiên y như có bông hoa đột nhiên nở ra.

Tỳ nữ béo kinh ngạc, nhưng không tiện hỏi Đông Tảo xem cái gì. Nàng do dự, muốn tìm cách dò xét mối quan hệ giữa Đông Tảo và Mập Mập.

Thế nhưng, nàng còn chưa kịp nghĩ ra cách dò xét, Tiêu Tuy đã quay về. Từ cánh cửa sổ mở rộng bên phía Đông Tảo, nàng có thể thấy Tiêu Tuy còn đang rảo bước, nhưng ánh mắt đã nhìn chằm chằm Đông Tảo.

Tỳ nữ béo vội vã cúi đầu, im lặng thối lui.

Đông Tảo hồn nhiên không biết, nắm chặt tay xem sách, hai con mắt dán mĩ không rời, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng.

Tiêu Tuy đến cạnh cửa sổ, thân hình cao lớn che mất ánh mặt trời "Đang xem gì vậy?"

Hắn đưa tay xoa mặt Đông Tảo, nóng muốn phỏng tay.

Đông Tảo bị hắn dọa sợ, nhanh nhẹn gấp sách lại giấu xuống dưới mông, sau đó nói "Không, không có gì, xem sách thôi."

Khả năng che giấu của nó rất kém. Tiêu Tuy vuốt phẳng đầu ngón tay Đông Tảo rồi buông ra, đi đến cạnh cửa vào phòng.

Đông Tảo đứng như một cô vợ nhỏ, muốn kéo Tiêu Tuy cách xa cái giường một chút. Thế nhưng Tiêu Tuy lại lù lù bất động.

"Sáng nay ăn gì?" Tiêu Tuy không vội vàng lật tẩy Đông Tảo. Ngón cái quét qua khóe miệng Đông Tảo, lau đi ít bột mì.

Đông Tảo cũng biết câu cần trả lời thì nhất định phải trả lời, cúi đầu thành thật khai báo "Vừa nãy ta đang đọc truyện."

Tiêu Tuy cười "Không phải ngươi bảo truyện quay đi quẩn lại chỉ có từng ấy, không hay nên không đọc nữa sao?"

"Nhưng quyển này khác." Đông Tảo chạy đến lấy truyện đưa cho Tiêu Tuy, bên ngoài tuy không khác gì, nhưng Tiêu Tuy vừa mở ra, Đông Tảo đã ngăn hắn lại "Ngươi có thể đọc cho ta nghe không?"

Nếu Tuy Tiêu chú ý, hăn sẽ thấy trong mắt Đông Tảo toàn là ý xấu.

Mấy ngày này Tiêu Tuy bề bộn nhiều việc, buổi chiều cũng không có thời gian rảnh, khiến cho thời gian hắn ở cùng Đông Tảo hầu như chỉ có một lúc vào buổi sáng và buổi tối. Hắn rất muốn được thân cận Đông Tảo, có điều đọc truyện… Tiêu Tuy nghĩ một lúc, không do dự mà gật đầu đồng ý.

Đông Tảo mím môi cười, nhanh nhẹn chuẩn xác báo số trang "Bắt đầu đọc từ hàng thứ tám trang thứ mười chín, được không?"

Tốc độ nhanh đến mức Tiêu Tuy cảm thấy như mình đã trúng bẫy.

Hắn lật đến trang đó, tìm hàng số tám. Câu đầu tiên lọt vào mắt hắn là "A, a, a, ưm, a, a…"

Hắn nhỏ giọng đọc xong, cảm thấy không đúng lắm, nên nhìn xuống bên dưới.

"Hai tay Lưu thư sinh vịn chặt eo Lý thư sinh, ra sức lắc lư…"

"Lưu thư sinh trầm giọng, thở dốc nói "Tiểu yêu tinh, hôm nay ta sẽ ăn sạch ngươi!"

Phần dưới nữa thì miêu tả càng thêm trần trụi. Quyển này là truyện nam nam, cũng không biết Đông Tảo tìm đâu ra. Trách sao vừa nãy mặt lại đỏ.

"Cái này…" Ta không đọc được. Tiêu Tuy nhíu mày, còn chưa nói hết câu, đã bị Đông Tảo đè chặt ngực.

Hai chân nó cũng quấn lấy người Tiêu Tuy, cao giọng hỏi "Yêu ta không?"

Tiêu Tuy mở to mắt, lại nghe Đông Tảo chơi xấu nói "Yêu ta thì phải đọc cho ta nghe."

Đây hoàn toàn là do bình thường được chiều quá hóa hư, không biết sợ là gì!

Đông Tảo đỏ mặt, cũng không hiểu sao chỉ cần nhìn vào mắt Tiêu Tuy là toàn thân nó đã nóng rực, môi có chút ngứa ngáy. Đông Tảo mím môi, trước nay nó chưa từng bạc đãi mình ở phương diện này bao giờ, cho nên ôm mặt Tiêu Tuy hôn xuống. Đầu lưỡi nhanh chóng câu dẫn Tiêu Tuy, lại ngồi trên eo Tiêu Tuy uốn éo lộn xộn.

Tiêu Tuy thả lỏng tay, sách rơi bộp xuống mặt đệm. Chỉ là lúc này chẳng ai rảnh mà quan tâm. Hai tay hắn ôm lấy Đông Tảo, cả hai lăn một vòng, giầy dép theo cơn hỗn loạn rớt đầy đất.

Đông Tảo giống như một tiểu lưu manh, hổn hển hít thở, nói ra câu thoại trong truyện "Tiểu yêu tinh, hôm nay ta phải ăn sạch ngươi!"

Tiêu Tuy sợ nó ngã, một tay nắm chặt eo nó, một tay chế trụ sau gáy nó, áp đến sát cạnh mình, hôn hôn khóe miệng cười nói "Trong chúng ta, rốt cuộc ai mới là tiểu yêu tinh?"

Đông Tảo hừ một tiếng, há miệng cắn lên xương quai xanh của Tiêu Tuy, thẹn quá hóa giận cãi "Hừm, không cho ngươi lật tẩy ta!"

Tiêu Tuy bị Đông Tảo chọc cười. Các tỳ nữ bên ngoài cực kì thức thời mà đóng cửa, lui đi.

51. Chương 51

Đông Tảo nhắm mắt nằm trên giường, chân vắt chữ ngũ, một chân còn khe khẽ đánh nhịp, cổ họng ngâm nga điệu hát, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã.

Dưới bóng cây ngoài phòng, hai con mèo một đen một trắng đang ngủ trưa. Tuy lúc tỉnh đánh nhau chí chóe, thế nhưng đến lúc ngủ, cả hai lại thân thiết ôm lấy nhau.

Bạch Vô Thường đến thăm dò theo lệ thường, ngáp ngủ ngồi xuống vuốt lông mèo. Y đang định nghỉ ngơi một chút, Đông Tảo trong phòng đã như nghe thấy tiếng chuông báo, nhảy dựng lên, phấn chấn nhìn qua cửa sổ, lẩm bẩm nói "Đến giờ rồi!"

Bạch Vô Thường bị sự phấn chấn của Đông Tảo thu hút, nhưng lại chẳng biết nó muốn làm gì, đành vội vã nhịn xuống cơn buồn ngủ, theo nó ra khỏi Vương Phủ.

Gần đây, Đông Tảo sinh ra chút tật xấu. Từ sau cái lần vô tình đọc được quyển truyện về yêu hận tình thù giữa hai người thư sinh cùng các kiểu tư thế kia, sự tồn tại của sách đen đã đem đến cho nó một thế giới hoàn toàn mới.

Đầu tiên, nó tìm hết Tàng Thư Lâu một lượt. Sau khi không thu hoạch được gì, nó mới chuyển chủ ý ra bên ngoài. Tiệm sách từng mua mấy lần đương nhiên chính là lựa chọn tốt nhất.

Đối với chuyện Đông Tảo thích thể loại này, Tiêu Tuy nửa vui nửa sầu.

Vui là vì Đông Tảo rất nhiệt tình, ngày nào cũng hai mắt lập lòe, thấy hắn là xoa tay nhào tới, khiến cho Tiêu Tuy lúc trước thường thường ăn không đủ no, lúc này đã có thể miễn cưỡng tiến tới vạch gần no. Còn sầu là do Đông Tảo rất tin nội dung trong truyện, thường xuyện muốn thử các tư thế chỉ có trong tưởng tượng mà không làm được ngoài đời thực.

Sau khi thử thấy không ổn, nó sẽ cằn nhằn không dứt "Gạt người, tất cả đều là gạt người!"

Nhưng phát hiện thấy cái mới, nó lại tiếp tục đòi thử không biết mệt. Nói tóm lại, Tiêu Tuy chỉ biết nhắm một mắt mở một mắt, tự an ủi mình là trên đời này không có chuyện gì hoàn hảo cả.

Bạch Vô Thường theo Đông Tảo vào trong tiệm sách, ẩn thân đứng cạnh nó.

Tiểu nhị đã quen mặt Đông Tảo, thấy nó liền tiến tới hỏi chuyện "Công tử, ngài cần sách gì?"

Những người làm trong tiệm sách này chỉ cần hơi thông minh, thì đều biết thân phận của Đông Tảo. Vì thế, bọn họ hầu hạ nó vô cùng ân cần. Hai người từ đâu chạy đến, trái phải đợi nghe lệnh của Đông Tảo, có phần thờ ơ với các vị khách khác.

"Ừm, cái loại về hai người thư sinh giống như lần trước ta mua ấy, có còn không?" Đông Tảo không kiêng dè hỏi thẳng.

Tiểu nhị thông minh, nghĩ một lát đã hiểu Đông Tảo muốn nói đến sách gì, đáp "À, biết ạ, biết ạ, nhưng loại sách này không nhiều lắm, công tử muốn bao nhiêu?"

Đông Tảo sờ sờ túi tiền Tiêu Tuy cho bên hông, căng phồng đầy bạc, tự tin nói "Có bao nhiêu lấy bấy nhiêu."

Hai người liền bận rộn chạy đi xếp sách cho nó, gạt phăng vị khách đến trước sang một bên. Hắn có chút kiêng kị y phục của Đông Tảo nên bực bội đứng chờ. Áo gấm, tiền bao, phía sau còn dẫn theo thị vệ, vừa nhìn là thấy bộ dạng của những tên công tử ngông nghênh phách lối. Thế nhưng, sau khi nhìn Đông Tảo hai mắt cong cong, mỉm cười nói cảm ơn với tiểu nhị trong tiệm sách, cộng thêm ngoại hình trông có vẻ yếu đuối của nó, hắn lại mơ hồ can đảm hơn.

Nói về lí lẽ, đến trước được trước, hắn không hề sai!

"Tiểu nhị, sách của ta đâu? Sao còn chưa tìm cho ta?" Hắn không nhịn được mà lườm Đông Tảo, trong lòng thầm nghĩ, không biết là thiếu gia nhà ai mà được nuôi nấng chiều chuộng thành cái dạng trói gà không chặt như thế này.

Tiểu nhị vừa ứng tiếng vừa xếp lại sách cho Đông Tảo "Công tử, ngài xem xem đã được chưa?"

Đông Tảo chăm chú nhìn, Bạch Vô Thường cũng đi vòng qua nhìn, trên bìa sách là hình minh họa khó lòng miêu tả.

Cái này giữa ban ngày ban mặt quả là kích thích mà!

Đông Tảo thỏa mãn gật đầu "Ừm, tốt lắm."

Nó nói xong, ôm sách của mình ra quầy tính tiền.

Lúc đi ngang qua vị khách kia, hắn liếc thấy cảnh hai người nam nhân suồng sã ôm nhau, liền trợn mắt kinh ngạc "Suy đồi đạo đức! Suy đồi đạo đức!"

Đông Tảo không nghe rõ hắn nói gì, chỉ nghe như hắn đang nói chuyện với mình, cho nên quay lại, nhẹ nhàng hỏi "Ngươi đang nói chuyện với ta à?"

Giọng điệu này vào đến tai vị khách kia đã biến thành cảm giác bị một tên thiếu gia kiêu căng hợm hĩnh khiêu khích. Hắn đỏ mặt, sự bướng bỉnh từ trong xương cốt bộc phát ra, nói liền một hơi "Xem loại sách như vậy không sợ mất hết mặt mũi sao? Chính nhân quân tử, có ai lại đi xem cái loại sách không ra hình ra dạng gì như vậy?"

Bạch Vô Thường vốn lười biếng đứng một bên, nghe thấy đoạn to tiếng chỉ trích này, nhất thời nhíu mày.

Y đi vòng quanh vị khách kia, xem xem tuổi thọ của hắn thì thấy chỉ có ba mươi năm. Y tiếc nuối lắc đầu, câu hồn cũng không khó khăn gì.

Bạch Vô Thường nhìn Đông Tảo, mấy ngày này, y cũng đã hiểu được phần nào tính cách của nó. Trước mặt Tiêu Tuy tuy có chút kiêu căng, thế nhưng trước mặt người khác, Đông Tảo lại vô cùng dịu dàng, dễ nói chuyện. Lúc này, y không khỏi vô thức nghĩ, có phải Đông Tảo sắp bị bắt nạt hay không?

À, không đúng, con chim béo này bị bắt nạt rồi!

Cũng không biết nó sẽ ứng phó thế nào. Bạch Vô Thương tự dưng cảm thấy lo lắng, vô thức đứng về phía Đông Tảo. Y nhíu mày nhìn người khách kia, hoàn toàn quên mất việc bắt nạt lớn nhất chính là việc y luôn đi theo Đông Tảo để lợi dụng thời cơ câu hồn nó.

Đông Tảo trầm ngâm, lông mày chau lại, ánh mắt kiên định, nhìn rất không vui.

Ngay lúc Bạch Vô Thường cho rằng nó sẽ nói ra những câu nói giận dữ, nó lại nói "Ngươi thế này thật là bất lịch sự!"

Đông Tảo không phải người biết cãi nhau, cho nên nói xong câu này, nó không biết nói gì thêm nữa. Mặt khác, một câu này cũng đã đủ để thể hiện ra sự không hài lòng của nó.

Lời của người khách kia ngoài bất lịch sự ra, đúng là không còn ý gì khác.

Tuy là nói không sai, nhưng phản kích này quá yếu! Lại càng không nói đến bộ dạng nghẹn lời của Đông Tảo lúc này.

Con chim béo này ngốc đến mức còn không biết cả chửi người!

Bạch Vô Thường bất bình thay Đông Tảo, mở sổ sinh tử của mình tra lại tuổi thọ của người kia, thầm nghĩ có nên ra tay giúp Đông Tảo câu hồn y đi hay không.

Bên này y đang lo bò trắng răng, bên kia tiểu nhị đã gói xong sách, đồng thời một tiểu nhị khác ghé vào tai vị khách kia, cẩn thận thầm thì mấy câu. Vị khách kia nghe xong trắng bệch cả mặt, trốn sang một góc không nói thêm gì nữa.

Đông Tảo ôm chồng sách, phì phò quay về.

Chỉ là Bạch Vô Thường thấy thế, lại cho là Đông Tảo hãy còn chưa hết giận. Cuối cùng, trước khi rời đi, y đi đến trước mặt người khách kia, vuốt trán hắn, truyền vào cơ thể hắn một luồng khí lạnh, cho hắn phong hàn mấy ngày mới thôi.

Càng quan sát Đông Tảo lâu, Bạch Vô Thường càng do dự.

Đông Tảo là một yêu quái không hề hại người. Cuộc sống của nó rất đơn giản, tiêu chí làm người lại thoải mái, ngày nào cũng tủm tỉm cười, không giận dỗi với ai.

Kể cả khi nãy bị người mắng, nó cũng không để ý, hay muốn nghĩ cách vu oan giá họa đáp trả cái gì.

Bạch Vô Thường nhớ tới thủ đoạn hành hạ người của Diêm Vương, vô cùng đắn đo về việc có nên câu hồn Đông Tảo hay không…

52. Chương 52

Thạch Đầu là đời sau của ma tộc, lớn lên ở vùng giáp ranh giữa ma giới và nhân gian. Phụ thân nó là một tên tiểu yêu, còn mẫu thân thì là người phàm. Vị phụ thân chưa gặp nhiều thứ trên đời nói với nó, người

vĩ đại nhất trên đời là Ma Quân, được theo Ma Quân thề sống thề chết trung thành phục vụ, là niềm vinh dự của mỗi người trong ma tộc.

Thành Đầu rất tin tưởng lời nói này. Thế nhưng, nó càng lớn lại càng buồn phiền. Bởi vì huyết thống không tinh khiết, cho nên nó không thể đi qua kết giới giữa ma giới và nhân gian. Đồng thời, hai cái sừng nho nhỏ trên đầu cũng khiến nó không thể hòa nhập vào cuộc sống con người.

Thạch Đầu vẫn luôn canh cánh trong lòng việc không bước vào được ma đạo, cho nên quyết định đợi khi mẫu thân qua đời, nó liền ra ngoài ngao du. Nó che che tránh tránh khắp nơi tìm kiếm phương pháp. Cuối cùng, sau một khoảng thời gian ngắn ẩn núp trong Kinh Thành, nó nghe được mấy tên tiểu yêu kháo nhau chuyện trong Tĩnh Vương phủ có một Đại Ma Vương sở hữu năng lực đáng sợ, khiến cho không một tiêu yêu nào dám đến gần. Nếu như có thể đến đó tìm Đại Ma Vương, nói không chừng sẽ học hỏi được ít phương pháp tiến nhập ma đạo.

Thế nhưng, trước hết, phải xem can đảm đến đâu đã! Nguyên văn lời bọn họ nói chính là "Đánh cược cả mạng sống!"

Thạch Đầu liều lĩnh lỗ mãng, thứ không thiếu nhất chính là can đảm. Nó cải trang rồi nhân dịp sáng sớm lẻn vào Vương Phủ, không mất bao lâu đã lần được đến được nơi có năng lượng dao động mạnh mẽ nhất.

Thạch Đầu xoa tay, bay qua tường, nhẹ nhàng nhảy vào trong viện.

Nó vừa chạm đất, còn chưa kịp bắt đầu tìm kiếm, đã thấy một người đang ngồi cạnh chân mình. Thạch Đầu giật mình, sợ hãi lùi một bước dài.

Người ngồi cạnh ngẩng đầu nhìn sang, gương mặt nhỏ nhắn mềm mại trắng nõn, hai mắt sáng như hai mặt trời bé con. Thạch Đầu sửng sốt, không hiểu sao tim đập rộn ràng.

Nó chỉ thấy bộ dạng của người trước mắt, thật khiến nó muốn hôn một cái.

Hoảng loạn nhanh chóng qua đi, Thạch Đầu nhớ ra mục đích mình đến đây, trấn tĩnh lại.

Không ngờ, người kia vẫn một mực nhìn nó chằm chằm, lát sau mới cất tiếng hỏi "Ngươi là ai?"

Thạch Đầu khiếp vía, ngón tay chỉ chỉ vào mình "Ngươi nhìn thấy ta?"

Đông Tảo nắm hờ phần thịt ở gáy mèo trắng, nghe Thạch Đầu nói vậy thì do dự hỏi ngược lại "Ừm, ta, ta không nên nhìn thấy ngươi ư?"

"Không hẳn." Thạch Đầu thấy Đông Tảo ngẩng đầu nhìn mình, cảm thấy người này có chút quen mặt. Vì thế, nó cũng ngồi xổm xuống, cách Đông Tảo hai bước, thăm dò hỏi "Ngươi có biết Đại Ma Quân ở trong này không?"

"Đại Ma Quân?" Đông Tảo mê man "Trong viện này không có Đại Ma Quân."

"Không thể nào." Thạch Đầu phản bác "Ta nghe thấy tiếng năng lương chuyển động trên người hắn, là loại năng lượng mạnh nhất ta từng gặp."

Đông Tảo lộ ra vẻ khó xử, cẩn thận nhìn Thạch Đầu, nghĩ xem cái tên kì quái đột nhiên leo tường này vào là ai.

Con mắt to tròn trong veo của nó nhìn đến mức Thạch Đầu phải đỏ mặt. Thạch Đầu lắc lắc đầu, không ngờ lại làm rơi cái mũ, lộ ra hai cái sừng nho nhỏ, hạ thấp không biết bao nhiêu là lực uy hiếp của nó.

"A." Đông Tảo lập tức chú ý, nó đã từng đọc thấy trong sách, mở to mắt hiếu kì "Ngươi là một con rồng nhỏ sao?"

Được đoán thành long tộc cao quý, quả thực là lời khen thưởng dành cho một tiểu yêu tạp giao. Thạch Đầu cảm động nắm chặt bàn tay trắng trẻo mềm mịn của Đông Tảo "Cảm ơn ngươi!"

Đông Tảo bị hắn làm hoang mang chả hiểu gì. Còn mèo trắng bên dưới không nhìn thấy Thạch Đầu thì lại càng sợ hãi rúc vào lòng Đông Tảo.

Mẹ, mẹ ơi, đang nói chuyện với ai vậy chứ? Nó nhìn quanh, nhưng chỉ thấy một bức tường trống không.

Thấy đối phương không phải "người" bình thường, mà cũng miễn cưỡng coi như là giống mình, Đông Tảo rút tay lại, chân thành nói "Ở đây không có Đại Ma Quân, chỉ có một mình tiểu yêu quái ta thôi."

Thạch Đầu nghe thế, cẩn thận nhích đến hít hà mùi hương trên người Đông Tảo, phát hiện ra năng lượng trên người nó tuy cũng rõ ràng, thế nhưng thật sự không cường liệt được như cái kia.

Nó đứng dậy đi quanh sân, lại ghé vào cạnh thư phòng ngửi ngửi. Nháy mắt, nó lùi về sau hai bước, nhanh như bị sét đánh. Sau đó, nó chỉ vào thư phòng, nhỏ giọng nói "Đại Ma Quân ở đây nè."

Hôm nay đến phiên Tiêu Tuy được nghỉ (*), nên lúc này đang xử lí công việc trong thư phòng.

[Theo lịch sử thì quan viên cứ lâm triều 10 ngày liên tiếp sẽ được nghỉ ngơi 1 ngày để tắm rửa gọi là : Hưu mộc. Hưu là nghỉ, mộc là tắm]

Thạch Đầu vừa nói vậy, Đông Tảo đã cho là nó nói đùa.

"Trong đó là tướng công của ta." Đông Tảo nói, trong mắt có chút ý cười "Không phải Đại Ma Quân đâu, hắn chỉ là người phàm thôi."

"Ngươi đó." Thạch Đầu nói chắc nịch "Là một tiểu yêu tinh không sai, thế nhưng bên trong chắc chắn cũng không phải là người phàm. Tướng công ngươi chính là một Đại Ma Quân!"

Nó nói xong, Đông Tảo lại rối rắm "Vậy, vậy ngươi tới đây làm gì?"

Thạch Đầu tỉ mỉ thuật lại thân thế và ý định của mình.

Đông Tảo không hiểu quyết tâm tiến vào ma đạo của nó, nên hỏi "Không thành ma được thì thành tiên đi, ngươi từ từ tu luyện nhất định sẽ được mà."

Thạch Đầu đáp "Nhưng ta không biết tu luyện kiểu gì, ngươi có biết không?"

Đông Tảo gật gật "Ta biết một chút, nhưng ta không tự mình luyện, cho nên ngươi vẫn nên đi hỏi người khác đi."

"Sao lại không luyện?" Thạch Đầu nghi ngờ. Nó chưa từng nghe thấy yêu quái nào nói mình không muốn tu luyện cả.

"Vì tướng công ta là người phàm." Đông Tảo bình tĩnh nói "Ta không luyện, đợi già rồi chết cùng với hắn."

Nó không giống như đang nói dối. Thạch Đầu nghĩ. Thế nhưng cũng chưa có yêu tinh nào mà Thạch Đầu biết, lại có thể chết đi sau khi tu thành hình người cả.

Nó nửa tin nửa ngờ, đang định nói tiếp thì một sợi xích từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ siết lấy cổ chân nó kéo đi. Lực đại lớn đến không thể phản kháng được.

"Á á!" Tiểu yêu Thạch Đầu nhanh chóng bị kéo ra ngoài viện, giống như bị người ném ra mà biến mất khỏi tầm mắt của Đông Tảo.

Bạch Vô Thường xách tên tiểu yêu kia đến nơi hoang dã cảnh cáo một phen xong, vừa thở dài vừa muốn gõ đầu Đông Tảo. Sao mà cả ngày chả có tí ý thức phòng vệ nào thế không biết?

Trách sao cứ bị nhăm nhe bắt về thả vạc dầu! Bạch Vô Thường chỉ hận không thể rèn sắt thành thép.

Đông Tảo trợn mắt ngây ngốc. Chuyện lúc nãy không làm nó sợ, thế nhưng lại sợ vì sự cố bất ngờ này. Nó nhanh chóng ôm chặt mèo trắng chạy về phòng.

Tiểu yêu cũng không phải không ảnh hưởng gì đến Đông Tảo. Ban đêm, nó thật sự đã mơ thấy Tiêu Tuy biến thành một Đại Ma Quân, hai mắt âm u phát sáng, nhe răng cười nói muốn đem nó làm thành thịt kho tàu để ăn.

Đông Tảo sợ hãi tỉnh lại, nhiều lần nghĩ đến khả năng Tiêu Tuy sẽ biến thành Đại Ma Quân. Lúc ngủ, nó ghé trên người Tiêu Tuy ngủ, cho nên chỉ cần ngẩng đầu là có thể thấy khuôn mặt của Tiêu Tuy. Đông Tảo rướn cổ hôn hắn, nương theo ánh sáng mờ ảo ngắm nhìn mặt người kia.

Đại Ma Quân…

Đông Tảo chau mày, ánh mắt từ trên trán Tiêu Tuy quan sát xuống. Lông mày này, mắt này, mũi này, miệng này… Nó vốn đang nghĩ chuyện Tiêu Tuy có thể là Ma Quân, vậy mà tự nhiên lại thèm nhỏ dãi.

Hí hí, ngoại hình thật là đẹp nha!

Tim Đông Tảo thình thịch thình thịch đập, cả người đều nhộn nhạo.

Đầu hạ, thời tiết có chút oi bức, hai người đi ngủ chỉ đắp tấm chăn mỏng, nên khi ôm nhau không có cảm giác xa cách nào.

Đông Tảo nhìn một lúc, ngại không rõ, liền trườn lên phía trên. Cái chân mềm mịn cọ cọ vào bắp chân Tiêu Tuy.

Nó hoàn toàn không biết là Tiêu Tuy đã tỉnh, lúc này chỉ giả như đang ngủ say.

Đông Tảo càng nhìn càng ngứa ngáy trong lòng. Nó thấy Tiêu Tuy hãy còn nhắm mắt, liền chu mỏ thành hình bông hoa loa kèn hôn lên miệng hắn.

Chờ Đông Tảo hôn xong, sờ xong, vui thích nhắm mắt ngủ say, Tiêu Tuy mới giơ tay điều chỉnh tư thế thành ôm sát nhau, dung túng cúi đầu hôn lên trán nó. Tất nhiên là cũng dắt theo con sâu thịt đang ở trong trạng thái hùng dũng oai vệ cùng nhau đi ngủ.

Hôm sau vẫn được nghỉ, Tiêu Tuy định ôm Đông Tảo lười biếng thì trong cung lại truyền kiệu đến, nói rằng Thái Hậu muốn gặp hắn.

Tên sắc ma Đông Tảo đêm qua hơn nửa đêm tỉnh giấc lúc này còn chưa tỉnh hẳn. Nghe thấy tiếng sột soạt, lại phát hiện Tiêu Tuy muốn đi, nó không vươn tay mà vươn chân kẹp chặt đúng phần hạ thân của hắn.

Cái chân này giống hệt như cây bông.

Tiêu Tuy nắm chân nó, nghiêng người hôn lên, sau đó xoa xoa mặt Đông Tảo, nói "Ngủ ngoan."

Chuyện có thể khiến Thái Hậu đích thân tìm Tiêu Tuy đàm luận không nhiều. Trước khi đi, Tiêu Tuy tự nhẩm, chờ đến lúc gặp mặt, quả nhiên thấy bà nói về Đông Tảo.

Hắn cứ nghĩ, Thái Hậu sẽ lại nói mấy chuyện nam sủng không được lâu dài như lần trước, rồi cố gắng nhồi nhét cho hắn một vị khuê nữ hiền lương thục đức nhà nào đó. Nhưng không ngờ, lần này Thái Hậu lại thẳng thắn bảo hắn thú Đông Tảo.

"Thú?" Tiêu Tuy bình thường thấy biến không sợ, lúc này lại có chút bất ngờ.

Thái Hậu gật đầu nói "Ta nghĩ rồi, lễ pháp đều do con người định ra, muốn sửa cũng không phải không được. Người sống đâu thể để mấy cái quy củ chết đó chèn ép chứ?"

"Xét về lễ nghĩa, vậy sau này y đã là chính thê của đệ, chuyện gì cũng có thể thương lượng bàn bạc, thế nào?" Thái Hậu giả tạo cười "Nếu đệ đồng ý, ta sẽ xin A Diễm hạ chỉ, người ngoài tuyệt đối không dám nói nhiều."

Bộ dạng này của Thái Hậu làm Tiêu Tuy bỗng nhiên nhớ lại khung cảnh lần đầu tiên gặp bà.

Lúc ấy, hắn còn rất nhỏ, đứng cùng một đám nữ nhân có vẻ rất kì lạ. Mà chính hắn cũng không thích những chỗ như vậy, cho nên đi vào một con đường nhỏ để rời đi. Trên con đường ấy, hắn nghe thấy một người thiếu nữ đang nhỏ giọng oán hận với tỳ nữ của mình "Vừa nãy thấy Thái Hậu với mấy vị Nương Nương kia thật đáng sợ, nụ cười trên mặt lúc nói chuyện chả thay đổi tí tẹo nào, cứ như đồ giả ấy. Phụ thân lại cứ hết lần này đến lần khác bắt ta tiến cung. Ta mới không cần biến thành cái dạng đó đâu…"

Sau mấy chục năm, hôm nay, Tiêu Tuy nhìn Thái Hậu, bà đã bắt đầu già đi, nhưng gương mặt vẫn còn những đường nét của năm xưa. Và cũng chỉ có những đường nét này là còn liên quan đến bà của năm đó.

Bà đã trở thành cái dáng vẻ mà bà từng ghét bỏ một cách triệt để.

Thái Hậu muốn nói gì tiếp theo, Tiêu Tuy không khó đoán. Nếu cưới nam thê, người kế thừa địa vị của hắn trong xã hội này coi như đến đây là đứt.

Đồng thời, nếu bước đến một bước đó, những chuyện mà Đông Tảo phải đối mặt, những áp lực mà Đông Tảo phải gánh chịu, ít nhiều cũng sẽ tuột khỏi tầm kiểm soát của hắn.

Con người đều sẽ thay đổi sao? Ta chỉ muốn mãi mãi làm Đông Tảo.

Tiêu Tuy nhớ lại lời Đông Tảo từng nói. Đông Tảo của hắn chỉ muốn mãi mãi làm chính mình, thật khó…

Thế nhưng, trong chuyện không tưởng này, Tiêu Tuy lại muốn nuông chiều Mập Mập của hắn…

53. Chương 53

Cái chức Vương Phi cũng không phải chỉ lấy cái danh rồi ngồi không hưởng phúc, mà còn phải chịu đủ loại uy áp của lễ tiết, khiến cho con người ta không thể thở nổi. Hôm nay, Đông Tảo có thể dựa vào sự dung túng của Tiêu Tuy mà tùy ý rong chơi. Thế nhưng một khi đã bị nhét vào Hoàng Thất, vậy loại người như Thái Hậu hoàn toàn có thể chi phối Đông Tảo, thậm chí lợi dụng Đông Tảo để chi phối Tiêu Tuy.

Trong ngự thư phòng.

Hoàng Đế ghé vào trên lưng hồ ly, còn hồ ly đang phê chuẩn tấu chương. Tiêu Diễm híp mắt, mệt mỏi rã rời nói "Hôm qua mẫu hậu nói với ta là cứ để Tĩnh Vương thú Đông Tảo. Ta cảm thấy như thế thật tốt, con chim nhỏ kia chắc phải vui lắm."

"Thú Đông Tảo?" Hồ ly dừng bút, quay đầu nhìn Hoàng Đế "Vậy hôm nay Tĩnh Vương tiến cung là vì chuyện này sao?"

"Đúng." Hoàng Đế nhìn phản ứng của hồ ly thì hơi sững sờ. Y nhận ra, có vẻ như A Hồ không tán thành chuyện này cho lắm. Y cứ nghĩ A Hồ sẽ đồng ý cơ. Dù sao, nguyện vọng lớn nhất của Đông Tảo cũng là để Tiêu Tuy làm tướng công của mình. Còn Tiêu Tuy, thật sự là yêu thương Đông Tảo. Hai người như vậy chính thức ở cùng nhau, thì có gì không tốt?

Nhưng hồ ly đứng ngay dậy, ý định muốn ra ngoài, còn chau mày nói "Tính cách của Đông Tảo làm sao đối phó được với sự đấu đá trong Hoàng Thất? Để Tiêu Tuy thú nó chính là hại nó!"

Cho dù A Hồ trăm ngàn lần muốn chế trụ Tiêu Tuy, nhưng hắn chưa từng nghĩ đến việc sẽ lợi dụng Đông Tảo.

Hồ ly hóa thành nữ nhân, vội vàng chạy đến tẩm cung Thái Hậu, nhưng Tiêu Tuy đã rời đi.

Hắn hỏi lại chuyện lúc trước, Thái Hậu cũng không được vui lắm, giống như bà đã dự liệu được chuyện đó, thản nhiên đáp "Hắn từ chối, nói không thú. Còn nói nam sủng cũng chỉ là nam sủng mà thôi, muốn hắn thú thật, hắn cũng không đồng ý."

Thật may, A Hồ thở phào.

Tiêu Tuy chậm rãi đi về hướng cửa cung. Mười mấy năm đầu hắn lớn lên trong cung, những chuyện kinh hãi từng nghe, từng thấy, từng trải nghiệm qua quá nhiều. Sau đó, đến mười mấy năm tiếp theo, cho dù là nam chinh bắc chiến hay an cư tại Kinh Thành, thì Tĩnh Vương Phủ cũng vẫn chưa từng cho hắn cảm giác gia đình thật sự.

Nhưng bây giờ, Tiêu Tuy nhận ngựa mà thị vệ đưa tới, nghĩ đến Đông Tảo đang đợi mình trở về, tất cả sự trống vắng như muốn cắn nuốt con người đều biến thành an tâm.

Hắn giục ngựa chạy về Vương Phủ, tiến vào trúc viện thì nghe thấy tiếng của tỳ nữ.

Tiêu Tuy biết như vậy có nghĩa là Đông Tảo đã dậy.

"Công tử vừa ăn bữa sáng xong, bây giờ đang ở trong phòng tắm, lúc vào có mang theo hai con mèo con vào ạ." Tỳ nữ đứng trước cửa nhỏ giọng nói với Tiêu Tuy, sau đó tiến lên thay hắn đẩy cửa ra.

Tiêu Tuy thay y phục thường ngày, cách một tấm rèm đã nghe thấy tiếng Đông Tảo cười to.

Hắn vén một góc rèm lên, đập vào mắt chính là cảnh tượng cái bánh chẻo trắng noãn Đông Tảo đang đùa nghịch với hai con mèo con dưới nước.

Đông Tảo thấy Tiêu Tuy liền ngừng lại động tác, chỉ để lộ ra cái đầu và hai bả vai, cảnh giác nhìn Tiêu Tuy "Ngươi về nhanh vậy?"

Tiêu Tuy ừm một tiếng, rồi bước vào phòng tắm. Tấm rèm che phía sau lần nữa rơi xuống.

Hai con mèo con vẫn bơi qua bơi lại xung quanh Đông Tảo, đầu óc ướt sũng. Mèo không thích tắm, thế nhưng Đông Tảo vẫn tự có cách của mình. Ngày nào, nó cũng vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi dạy hai đứa từng lời ăn tiếng nói, cho nên bọn chúng quả thực rất nghe lời nó.

Lần đầu tiên đi tắm, Đông Tảo chỉ cần nói một câu "Mèo không tắm là mèo không ngoan, các con có phải là mèo ngoan không?", hai tên nhãi một trắng một đen này đã lập tức phì phò nhảy vào trong nước.

Tiêu Tuy chậm rãi cởi nút áo "Mập Mập hôm nay dậy sớm quá."

Đông Tảo cẩn thận ôm hai con mèo con vào trước ngực, tính ngăn cản "À, thì, tại chúng nó đòi tắm."

"Ta hơi buồn đó nha." Tiêu Tuy cởi áo ngoài, bình tĩnh nói "Hôm qua Đông Tảo không muốn tắm với ta, nhưng sáng nay lại len lén tắm với chúng nó."

Đông Tảo đỏ mặt, ôm chặt hai con mèo không buông, cao giọng nói "Đấy, đấy cũng là tại ngươi!"

Tiêu Tuy đặt hai tay lên vạt áo trong, không hiểu "Hửm?"

Đêm hôm kia, Tiêu Tuy mượn cớ tắm cho Đông Tảo, áp nó vào cạnh bể lăn qua lăn lại, khiến nó sinh lòng phòng bị. Đồng thời, nó cũng phát hiện ra việc Tiêu Tuy nói muốn tắm giúp nó, thực chất chỉ là mượn cớ để bắt nạt nó mà thôi!

"Không được xuống đây!" Đông Tảo trừng mắt cảnh cáo, rồi ngay lập tức lội đến cạnh bể, đặt hai con mèo lên vải khô, thấm nước cho chúng. Sau đó, nó vỗ mông hai đứa nói "Ra ngoài phơi nắng đi."

Hai đứa liếc mắt nhìn Tiêu Tuy, không nói tiếng nào tự mình chui ra.

Tiêu Tuy vừa xuống nước, Đông Tảo đã bơi sang chỗ khác nhanh như một con cá. Thế nhưng chân nó lại bị Tiêu Tuy bắt được, dùng lực kéo về, ôm vào lòng.

"A."

Mông Đông Tảo ngồi lên đúng chỗ có con sâu thịt. Nó vội ôm lấy cổ Tiêu Tuy, hòng cách ly bản thân khỏi nguy hiểm xa một chút.

"Ta giận đó." Đông Tảo mím môi, má phồng phồng, dáng vẻ thở phì phò đầy phô trương.

Đầu ngón tay Tiêu Tuy khéo léo mò đến những chỗ mẫn cảm trên người Đông Tảo, gảy gảy mấy cái liền khiến nó không chống đỡ nổi.

Tiêu Tuy nói "Đêm qua ta nằm mơ."

Đông Tảo thở dốc "Mơ cái gì?"

"Có phải ngươi nhân lúc ta ngủ, lén sờ ta hôn ta không?" Tiêu Tuy dùng trán mình gõ gõ vào trán Đông Tảo.

Đông Tảo vốn đang định mắng Tiêu Tuy là Ma Nhân, nghe vậy thì im bặt, không cách nào phản kháng.

Thế nhưng, rất nhanh, nó đã bình tĩnh lại, hung hăng che giấu sự chột dạ "Hôn ngươi thì sao, không phải ngươi cho ta hôn người rồi à? Sờ ngươi thì sao? Có chỗ nào của ngươi mà ta chưa sờ qua nữa không?"

"Cũng đúng." Tiêu Tuy gật đầu cười, mở rộng hai tay "Vậy đến đây đi!"

Đông Tảo cảm giác như bị lừa, nhưng lại không lỡ phụ lòng sự hung hăng khi nãy của bản thân, cắn răng chủ động nhào tới.

Tiếng nước lúc đầu chỉ ngẫu nhiên phát ra khe khẽ, sau đó thì bành bạch một hồi tựa sóng lớn xô đến, đám bọt nước không ngừng lan ra khắp bể, kéo dài không thôi.

Ngoài viện.

Thạch Đầu lại lén lút chạy đến Tĩnh Vương phủ. Nó đứng dưới chân tường ngửa đầu nhìn quanh, đến khi xác định chỗ này chỉ có mỗi mình nó xong, Thạch Đầu mới đi đến chỗ hai khối đá lót chuồng hôm trước, ý định sử dụng chiêu cũ để nhảy vào.

Hôm qua, nó còn chưa nói chuyện xong với tên tiểu yêu tinh kia đã té ngã khỏi chỗ này. Thạch Đầu cái gì cũng không có, chỉ có bền lòng vững chí là nhiều vô kể.

Ai ngờ, nó vừa nhảy lên được trên tường, phía sau đã vang lên tiếng nói "Cái tên tiểu yêu nhà ngươi, hôm nay vẫn dám đến nữa à?"

Thạch Đầu giật mình, nhìn lại, chính là người lôi nó ra hôm qua.

"Sao ngươi còn ở đây?" Thạch Đầu có chút bực bội, chắc mẩm lại sắp bị ném ra, nên chẳng cần sợ nữa mà chất vấn Bạch Vô Thường "Ngươi cả ngày không còn chuyện gì để làm nữa à?"

Bạch Vô Thường bị tiểu yêu chỉ trích thái độ làm việc không đàng hoàng thì vừa có chút ngứa tay, vừa có chút buồn cười "Cái tên tiểu yêu thích leo tường gây chuyện như ngươi ăn nói cũng hùng hồn gớm nhỉ."

"Bên trong còn có yêu quái ở đó thôi." Thạch Đầu hừ giọng "Sao ngươi không ném nó ra?"

Bạch Vô Thường nghĩ thầm, ta nào dám chứ? Lần trước chẳng qua là đến hạ thủ thôi mà thiếu chút nữa đã bị đóng băng rồi. Ta mà dám ném nó ra, có khi mai chả còn xương cốt luôn!

Nhưng lời mất mặt vậy Bạch Vô Thường không nói được. Y thẳng lưng, ho nhẹ một tiếng "Nó không làm gì sai, ta ném nó làm gì?"

Thạch Đầu a một tiếng kêu lên "Thế ta đây làm sai gì chắc?"

"Ngươi muốn bước vào ma đạo, đây không phải sai sao?" Bạch Vô Thường nhìn hai cái sừng trên đầu Thạch Đầu, lúc này ánh mắt trời chiếu vào khiến chúng trông có vẻ mềm mại, thu hút người ta muốn tự tay sờ xem.

"Muốn thành tiên là ý nguyện của tu sĩ thì muốn vào ma đạo cũng là ý nguyện của yêu ma thôi." Thạch Đầu không nề hà nói "Mỗi người đều có mong ước của riêng mình, ngươi đừng có mà sỉ nhục mong ước của ta!"

Nói cũng có lí đấy! Bạch Vô Thường nhất thời nghẹn họng.

Thạch Đầu nghĩ một lúc, nói thêm "Ngươi nói tên tiểu yêu tinh kia không làm gì sai nên ngươi không ném nó ra, thế ngươi ngày nào cũng ở đây làm gì?" Nó tự hỏi tự đáp, nhanh nhẹn tiếp lời "Có phải ngươi cũng thích tên tiểu yêu tinh kia không?"

Bạch Vô Thường chút suýt nữa thì bị câu này dọa cho vỡ mật "Cái gì mà thích tên tiểu yêu tinh kia?!"

Cái tội to như thế, lỡ mà sau khi Thượng Tiên thoát ly phàm thai vẫn nhớ, thì một ánh mắt của ngài ấy thôi cũng đủ để giết chết tên quỷ dọa xoa bé nhỏ là y đây đó, có biết không! Vừa nghĩ vậy, Bạch Vô Thường đã rét run.

Thế nhưng, Thạch Đầu lại tự cho mình là thấu hiểu bộ dạng của Bạch Vô Thường, nói "Thích cũng không sao mà." Nó thẳng thắn thừa nhận, quay về phía y nói "Ta rất thích tên tiểu yêu tinh kia, trông thật đáng yêu, tính cách cũng dễ gần, nếu như ngày nào cũng được ở cạnh nó thì chắc là thỏa mãn lắm."

Ngoài trừ phương diện thích ra, những phương diện khác, Bạch Vô Thường cảm thấy mình không thể phản bác được.

"Vậy ngươi cũng không thể ngày ngày đến đây quấy nhiễu trật tự nhân gian chứ!" Bạch Vô Thường nói.

"Ta có một nửa là người, nhân gian vốn dĩ là nhà của ta!" Thạch Đầu thở phì phò "Ta cũng không hại người, từ nhỏ đến lớn ta đều ăn chay với mẹ ta đó!"

Bạch Vô Thường liếc nhìn nó, hơi hơi ngạc nhiên "Vậy ngươi còn tu ma làm gì?"

"Vì không ai dẫn ta đi tu tiên!" Thạch Đầu nhụt chí, cúi đầu, buồn bực đáp "Ta cũng không muốn đi trên đường bị người người đánh chửi. Thế nhưng cha ta là yêu, còn ta là tiểu yêu, còn cách nào đâu chứ?"

Xiềng xích trên tay Bạch Vô Thường vốn đã thèm muốn ra tay, thế nhưng nghe vậy, y bỗng nhiên không làm được.

"Ta sẽ dạy ngươi." Bạch Vô Thường bất đắc dĩ nói.

Có thể là do Đông Tảo nên gần đây y cảm thấy mình dễ mềm lòng hơn rất nhiều. Lúc đi câu hồn cũng thường hay do dự.

Thạch Đầu nghe thế, kinh ngạc, sung sướng ngẩng lên "Thật không?"

"Ừm." Bạch Vô Thường gật đầu, tránh đi ánh mắt nóng bỏng của nó.

"Ta biết ngươi là ngươi tốt mà!" Thạch Đầu vui vẻ nói "Ta sẽ không đi tìm Đại Ma Quân nói ngươi thích nương tử của hắn nữa!"

Bạch Vô Thường thở dài. Nhưng mà… Đợi đã… Y trừng mắt nhìn Thạch Đầu, rốt cuộc không nhịn được rống lên "Còn nói bậy nữa là ta ném ngươi vào rừng đấy!"

54. Chương 54

Thời tiết đầu hạ không nóng cũng không lạnh, cả ngày đều rất thích hợp để ngủ. Đông Tảo buồn chán gục xuống bàn, nhìn tỳ nữ béo thêu hoa, mệt mỏi híp mắt lại.

Hai bóng dáng một đen một trắng bỗng nhiên nhào tới giống như chớp giật, không ngừng meo meo kêu loạn.

"Trời đất ơi!" Mèo trắng hai mắt đẫm lệ nhảy lên chân Đông Tảo "Bên ngoài có nhiều quái vật chim muốn ăn thịt mèo không chịu đi lắm!"

Mèo đen cũng run rẩy núp cạnh Đông Tảo.

Cơn buồn ngủ của Đông Tảo bị xua đi một ít. Nó cúi người ôm hai con mèo lên.

"Gì vậy? Sao mà trông sợ thế?" Tỳ nữ béo cười, tay vẫn không ngừng luồn kim.

Đông Tảo đứng dậy "Ta ra xem sao."

"Đừng đi, đừng đi!" Mèo con bám chặt chân nó cầu xin "Đông Đông mau đóng cửa lại, chúng ta trốn đi rồi đợi Xấu Xa về đánh đuổi chúng nó!"

Xấu Xa chính là chỉ cái người tên Tiêu Tuy không gần gũi với hai đứa.

Đông Tảo nhìn mèo con sợ thành như vậy, trong lòng tự nhiên thấy chột dạ và hổ thẹn với cách giáo dục của mình. Sau này cứ thấy chim là lại như vậy thì sống kiểu gì được?

"Không sao." Đông Tảo hôn nhẹ đầu mèo con, dỗ dành chúng nó "Ta đi xem thế nào, các con ở trong phòng chờ ta."

Nói xong, nó liền đi ra ngoài.

Trên cái cây to trong viện quả nhiên có ba con chim đang đậu. Hai trong số đó, Đông Tảo chưa gặp bao giờ. Thế nhưng, nó biết một con. Chính là con chim cái bay về phương nam tránh rét hồi trước Tết. Nhìn bộ lông sáng bóng của nó, hẳn là sống không tệ.

Ngoài ra, hai con chim theo cùng cũng hiển nhiên là nhỏ tuổi hơn nó.

"Ngươi về rồi à?" Đông Tảo vui vẻ "Ngươi chờ chút, ta đi lấy đồ ăn cho ngươi."

Nó nói xong thì về phòng, tìm chỗ thức ăn cho chim mà tỳ nữ béo mới chuẩn bị hôm nay, bưng hết ra rãi dưới gốc cây.

Con chim cái nghi hoặc theo dõi nó, cảm giác âm thanh này rất quen tai, thử gọi một tiếng "Đông Tảo?"

"Ừm." Đông Tảo gật đầu, tủm tỉm cười "Ngươi về thì tốt quá. Ta cứ sợ ngươi sẽ ở lại phương nam mãi thôi."

Sau khi con chim cái biết đây là Đông Tảo, cũng không tỏ ra bất ngờ về việc Đông Tảo có thể biến hóa. Nó cúi đầu, tự nhiên mổ thức ăn. Thế nhưng, hai con chim còn lại thì có vẻ ngại ngùng hơn, cẩn thận nép vào người nó.

Xa xa, sau khe cửa, hai con mèo con chen nhau đứng, mở to mắt trông chừng nhìn về phía Đông Tảo.

"Sao lại thế này?" Con chim cái ăn gần no mới ngẩng đầu hỏi "Bây giờ, ngươi còn biến lại thành chim được không?"

"Được." Đông Tảo đáp.

"Vậy thì tốt." Con chim cái thở phào, giơ cánh đẩy hai con chim con về phía Đông Tảo "Đây là hai đứa con gái của ta, ngươi tự chọn lấy một đứa đi."

Con chim cái bay về phương nam tránh rét vẫn lo lắng cho Đông Tảo không thôi. Nó cảm thấy Đông Tảo một thân một mình mà muốn tìm bạn đời thì hơi kì. Cộng thêm chuyện chưa đến năm mới mà Đông Tảo đã biến thành cô nhi làm nó thương cảm, cho nên muốn nhân dịp này giúp đỡ Đông Tảo. Nó chọn ra hai đứa con gái thành thật trong đám con của mình, dẫn đến cho Đông Tảo xem mắt.

"Hả?" Đông Tảo sửng sốt, nhìn hai con chim nhỏ, lắp bắp "Chọn, chọn cái gì?"

Xét về thẩm mĩ trong thế giới loài chim, thì hai con chim con này đều thuộc kiểu cực kì xinh đẹp. Đông Tảo đã từng bị gọi là đồ quái dị nhiều năm, nên nó biết rất rõ như nào là đẹp, cũng biết rất rõ tìm bạn đời khác loài có bao nhiêu khó khăn. Hiện tại, đột nhiên lại mọc ra hai con chim cái điều kiện tốt như vậy cho nó chọn. Đối với đời chim mà nói, thật sự giống như được vận may rơi trúng đầu!

"Ngươi là một con chim thật thà, ở trong Vương Phủ lại không lo ăn lo mặc, giao con gái cho ngươi, ta thấy rất yên tâm." Con chim cái nói.

"Nhưng mà ta có tướng công rồi!" Đông Tảo nhỏ giọng đáp, bị hai con chim non nhìn đến bứt rứt.

Con chim cái bay lên, dùng đầu dụi dụi vào trán Đông Tảo. Nó chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lấy ngữ điệu của người đi trước răn dạy Đông Tảo "Sao vẫn cứ mơ mộng vậy chứ? Chim thì phải ở cùng với chim mới được!"

Mèo con trong khe cửa thấy thế thì hoảng sợ. Lại thấy bộ dạng hung ác của con chim kia đối với Đông Tảo, tim chúng nó liền thình thịch thình thịch đập loạn.

Chim, chim định ăn thịt người rồi!

Mèo trắng và mèo đen liếc nhau, sợ Đông Tảo bị chim ăn mất, cùng ngao lên một tiếng, kiềm nén sợ hãi, phi ra ngoài.

"Không được ăn Đông Đông!"

Con chim cái và hai con chim non hoảng sợ, chật vật vỗ cánh bay lên không trung.

"Các ngươi, các ngươi đừng có mà xuống đây!" Mèo đen run rẩy uy hiếp "Ta với Bạch Bạch rất dữ đó!"

Mèo trắng cũng phụ họa "Đúng, đúng thế!"

Hai đứa xoay quanh Đông Tảo, chỉ sợ đám chim độc ác kia lại lao xuống ăn mất Đông Đông của bọn nó.

Con chim cái xoay người trên không trung, trợn mắt nhìn Đông Tảo, cũng bị dọa không nhẹ "Ngươi còn dám nuôi cả mèo?"

Làm một con chim, hành động của Đông Tảo đúng là đi ngược lại bình thường!

Đông Tảo áy náy ôm lấy hai con mèo con "Xin lỗi xin lỗi nha, hai đứa chúng nó ngoan lắm, ngươi đừng sợ."

Mèo đen và mèo trắng không nghe hiểu tiếng chim, trốn trong lòng Đông Tảo, chỉ lộ ra con mắt.

Mèo trắng hỏi "Đông Đông, bọn nó muốn ăn người sao?"

Mèo đen không nhịn được bật khóc "Bảo quái vật chim kia đừng ăn người, ăn chúng con đi!"

Con chim cái nhìn cảnh tượng này thì không hiểu ra làm sao. Nó chỉ vào hai con mèo con hỏi "Bọn nó không bị ngu chứ hả?"

Đông Tảo nuôi ra hai tên nhóc con ngu ngốc có phần chột dạ, chủ động nhận trách nhiệm "Là lỗi của ta."

Con chim cái không hiểu ý Đông Tảo, lại càng không hiểu việc một con chim dám nuôi mèo có bao nhiêu vĩ đại. Nó có chút không vui khi con gái bị từ chối, thế nhưng nó vẫn không giận Đông Tảo "Nếu ngươi đã không cần thì thôi, quên đi. Nhưng mà ta vẫn phải nói với ngươi điều này."

"Hửm?" Đông Tảo khó hiểu.

"Gần đây trong Kinh Thành không yên ổn lắm, trên đường đến đây ta thấy rất nhiều yêu quái đều đang hỗn loạn bỏ chạy, không dám ở lại Kinh Thành nữa. Nếu ngươi có thể biến hóa, thì chắc cũng gần như là yêu quái, tự mình phòng bị cho tốt."

"Đều chạy á? Tại sao chứ?" Đông Tảo tròn mắt hỏi.

"Ừm, hình như là..." Con chim cái có chút đăm chiêu "Ta cũng không nghe rõ nữa, hình như cái gì mà dính dáng đến thần tiên ấy. Không biết là thần tiên nào tới, nhiều thần tiên lắm, đại khái thế."

Đông Tảo nghe xong thì hơi sợ, cẩn thận gật đầu "Cảm ơn ngươi, ta biết rồi."

Con chim cái lúc này mới quay đầu bay đi.

Tỳ nữ béo mãi vẫn không thấy Đông Tảo đi vào, đuổi theo ra xem thì chỉ thấy bóng lưng của con chim kia. Nàng vừa liếc mắt đã nhận ra, nhưng không bất ngờ lắm "Đó không phải con chim cái năm ngoái rất thân với Mập Mập sao?"

"Đúng..." Đông Tảo nói. Lúc nhận thấy ánh mắt sâu xa của tỳ nữ béo, nó mới nhận ra khi ấy "Đông Tảo" còn chưa vào phủ, vội vàng nhét thêm một từ nghi vấn "...Không?"

"Vâng... Ạ...!" Tỳ nữ béo học theo giọng điệu của nó, ánh mắt nghi ngờ quét khắp người Đông Tảo.

Đông Tảo mê man nhìn tỳ nữ béo, ánh mắt trong veo trông đến là vô tội.

Vô ý thức tỏ ra dễ thương gì đó, đúng là đáng ghét!

Tỳ nữ béo bất đắc dĩ nhìn sang chỗ khác, không truy cứu thêm nữa.

Về việc bản thân dạy ra hai con mèo ngốc, Đông Tảo vừa vui vừa buồn, chỉ đành mang về phòng dạy lại lần nữa.

"Trước đây ta nói sai rồi." Đông Tảo đặt mèo con xuống trước mặt mình, khoanh chân ngồi ở phía đối diện "Chim không ăn mèo, mèo cũng không ăn chim, sau này thấy chim không cần sợ nữa."

"Nhưng Đông Đông vẫn hay nói..." Mèo trắng hít mũi "Ai làm sai thì phải chịu phạt!"

"Ừm." Đông Tảo xấu hổ gật đầu.

"Phạt thế nào?" Mèo đen quay đầu nhìn mèo trắng.

Mèo trắng lộn nhào trên giường, làm nũng nói "Phạt Đông Đông hôn chúng con nhiều hơn, yêu chúng con nhiều hơn, ngày nào cũng phải gãi ngứa cho chúng con!"

Mèo đen nghe thế lập tức hưng phấn, hi hi cười, cùng với mèo trắng nhào vào lòng Đông Tảo. Một người hai mèo quấn lại một chỗ.

Hôm nay ngoài chuyện con chim cái đến thì không còn chuyện gì khác. Đông Tảo đang nghĩ không biết vụ trong Kinh Thành xuất hiện thần tiên đúng sai thế nào, đã nghe thấy tiếng Tiêu Tuy và tỳ nữ béo truyền tới từ bên ngoài.

"Vương Gia còn nhớ con chim cái năm ngoái rất thân với Mập Mập không?" Tỳ nữ béo cung kính hỏi.

"Nhớ." Tiêu Tuy chậm rãi đi đến phòng ngủ chính.

"Hôm nay con chim ấy về rồi." Tỳ nữ béo cười nói "Còn dẫn theo hai con chim cái khác, có lẽ là đến tìm Mập Mập, nhưng mà Mập Mập không ra, chỉ có công tử mang chút thức ăn ra cho chúng nó."

"Ừm." Tiêu Tuy biểu thị đã biết, bước chân đã bước vào đến trong phòng.

Á à! A Xuân này mách lẻo! Đông Tảo tức giận lăn ra giường. Nó rất sợ Tiêu Tuy vừa về đã hỏi chuyện này, cho nên vội vã nhắm mắt lại.

Đông Tảo nằm trên giường giả bộ ngủ, thế nhưng hai con mèo bên cạnh thì ngủ thật.

Bước chân của Tiêu Tuy dừng lại cạnh giường.

Đông Tảo căng thẳng. Nó cảm nhận thấy Tiêu Tuy đang chậm rãi ghé vào, sau đó, nhẹ nhàng nhéo tai nó.

"Sao con chim cái kia lại tới đây?"

Tiêu Tuy không hề thích con chim đó một tẹo nào, vì trước khi biến hình, Đông Tảo quả thực rất thân thiết với nó. Trước đây không nhắc không sao, giờ nhớ lại, Tiêu Tuy lại thấy ghen. Không chỉ thế, nó lại còn dẫn hai con nữa tới!

Đông Tảo thấy việc mình giả vờ ngủ bị vạch trần, lăn lộn ngồi dậy "Nó, nó đói, ta lấy cho nó ít đồ ăn thôi."

Tiêu Tuy ngoài cười nhưng trong không cười nói "Nói thật."

"Đông Tảo buồn phiền "Cái đó… Cái đó…"

Nó len lén liếc nhìn Tiêu Tuy, bất chấp nói ra "Nó muốn dẫn con gái đến cho ta xem, nhưng ta từ chối rồi!"

"Dẫn con gái đến cho ngươi xem? Tiện làm nương tử của ngươi luôn à?" Ánh mắt Tiêu Tuy nghiêm lại, nghiêng người áp chặt Đông Tảo.

Đông Tảo bị dồn vào thế nguy hiểm, vẫn cố gắng giải thích "Không phải, nó muốn để con gái nó làm nương tử của ta!"

Sự thật bù trừ lẫn nhau chẳng giải trừ được cơn ghen tuông đang cuộn trào trong lòng Tiêu Tuy một tí nào…

55. Chương 55

"Hửm?" Tiêu Tuy hừ mũi, hỏi Đông Tảo "Hai cái này có gì khác nhau sao?"

Đông Tảo nhíu mày suy nghĩ một lúc, phát hiện không khác thật thì lập tức im lặng.

Hơi thở của Tiêu Tuy chậm rãi phả lên mặt Đông Tảo, thiêu đốt gương mặt trắng nõn. Khoảng cách giữa hai người rất gần khiến cho hơi thở cứ quấn quanh. Đông Tảo cố tình muốn lấy lòng, vội chu môi thơm lên miệng Tiêu Tuy. Vốn cứ nghĩ là sẽ biến thành một nụ hôn sâu, nhưng không ngờ, trong nháy mắt môi hai người chạm vào nhau, Tiêu Tuy lại quay đi, tránh khỏi hành động của Đông Tảo.

Tiêu Tuy kéo tay Đông Tảo, cố định trên đỉnh đầu, tay khác luồn vào vạt áo nó thăm dò. Trong lúc vuốt ve lại nhỏ giọng hỏi con chim béo, giọng điệu không rõ hàm ý "Ngươi cảm thấy, tìm một người làm nương tử của ngươi, tốt không?"

Trong lời nói của Tiêu Tuy bao gồm cả ý lạnh thấu xương, đồng thời, ánh mắt thâm trầm chăm chú khóa chặt Đông Tảo, muốn xác nhận sự phủ định từ gương mặt nó.

Thật ra, từ trước đến nay hắn không chỉ không tự tin, mà còn càng sợ Đông Tảo động tâm với những sự lựa chọn ngoài hắn hơn. Cho nên, mỗi lần hắn đụng đến chuyện gì gần gần như vậy là lại cuống hết cả lên.

Nhưng Đông Tảo lại hiểu nhầm ý của Tiêu Tuy, cho rằng hắn thật sự đang hỏi mình có muốn tìm nương tử không.

Nó thở dốc, mở to mắt nói "Ta thấy không tốt."

Đông Tảo không vui khiến cho Tiêu Tuy nhất thời ngây ra. Hắn còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy Đông Tảo hỏi ngược lại "Ngươi cảm thấy ta muốn tìm nương tử sao?"

Rõ ràng một khắc trước hãy còn là bên đuối lí, mà lúc này đã biến thành bộ dạng tức giận.

"Sao…"

Tiêu Tuy ngạc nhiên. Nhưng hắn mới thốt ra được một từ, Đông Tảo đã lại nói không ngừng "Ngươi không muốn làm tướng công của ta? Không có cửa đâu! Ta nói cho ngươi biết, ngươi cứ mơ đi!"

Đến cả uy hiếp, vốn từ của Đông Tảo cũng nghèo nàn. Cuối cùng, nó không biết nên nói gì nữa, chớp chớp đôi mắt ướt sũng. Cái bộ dạng vừa giận dữ xong đã nước mắt lưng tròng trông thật đáng thương.

Do ngây người và bất ngờ nên Tiêu Tuy buông lỏng bàn tay chế trụ Đông Tảo. Thấy vậy Đông Tảo liền dùng sức vùng ra, sau đó, nó lấy can đảm đè Tiêu Tuy xuống dưới, hai chân giang ra cưỡi lên người hắn, khí thế ngút trời.

Nó không thể dùng một tay mà giữ được cả hai tay của Tiêu Tuy cho nên phải mỗi tay giữ một bên. Đông Tảo căng mặt tỏ ra biểu tình hung ác, lắp bắp uy hiếp "Tiêu, Tiêu Tuy, ngươi sống là người của ta, chết là ma của ta, nhớ chưa?"

Đông Tảo đã nói đến thế, thì cho dù nó không trả lời câu hỏi lúc trước, Tiêu Tuy cũng biết rõ đáp án. Tâm trạng nặng nề của hắn nháy mắt mất sạch. Sự ham muốn cuồng nhiệt mà Đông Tảo bày ra lúc này khiến hắn gần như muốn cười lớn, rồi ăn mừng một phen.

Đông Tảo không nhận được đáp án của Tiêu Tuy thì rất hồi hộp. Nó nghi ngờ hửm một tiếng, trừng mắt, hai tay ôm mặt Tiêu Tuy ép hỏi "Mau trả lời! Ngươi có thích ta nhất không?"

Trong sự cường bá xen lẫn chút run rẩy nhẹ nhàng nhéo vào tim Tiêu Tuy, làm hắn chỉ muốn ôm ôm, hôn hôn, nâng nâng, cẩn thận yêu thương Đông Tảo.

Cổ tay Tiêu Tuy chuyển động, mạnh mẽ áp chặt Đông Tảo. Hắn xoay người, lần nữa đặt đối phương dưới thân.

Tiêu Tuy cắn môi Đông Tảo, nhẹ mút rồi luồn lưỡi vào xâm nhập. Hắn cố gắng hút lấy đầu lưỡi Đông Tảo, lửa tình giữa hai người nhanh chóng bùng lên.

Hơi thở quấn nhau, Đông Tảo vốn bị hôn đến mơ màng, hai tay mềm nhũn vô thức quơ quơ, lại bỗng nhiên quơ phải một mảng lông mượt mà.

Nó gắng gượng hé mắt. Đối diện là đôi con ngươi đen tuyền của mèo trắng. Nó vừa bị Đông Tảo sờ phải nên tỉnh ngủ, lúc này đang mơ màng nhìn Đông Tảo.

Mèo trắng mơ một giấc mơ. Trong mơ, con chim độc ác kia ăn mất Đông Tảo. Lúc tỉnh, trong lòng nó vẫn còn sợ, thế mà lại còn nhìn thấy Đông Tảo đang bị bắt nạt đến phát khóc. Xấu Xa "ngặm" thịt trên người Đông Tảo, bộ dạng giống như đã nhịn đói mấy ngày.

"Đông Đông!" Mèo trắng nhanh chóng nhảy dựng lên, đập móng vuốt gọi tỉnh mèo đen hãy còn ngáy ngủ để cùng cứu người.

Hai đứa nhanh chóng xù lông, nhìn Tiêu Tuy gầm gừ.

Dục vọng dâng cao của Tiêu Tuy bị chuyện này đánh gãy. Hắn cả mặt tràn đầy vẻ không vui quay đầu nhìn. Khí thế của hai con mèo chẳng qua chỉ là giả, bị Tiêu Tuy liếc mắt liền sợ hãi thụt lùi về sau.

Đông Tảo thấy chúng nó nhìn thì ngại, đỏ mặt đẩy Tiêu Tuy "Cho bọn nó ra ngoài trước đi."

Tiêu Tuy không còn cách nào khác, đành đứng dậy, khép lại y phục của mình và Đông Tảo. Sau đó, hắn mỗi tay xách một con mèo con, mở cửa, đặt xuống đất. Xong xuôi, hắn không hề lưu tình mà đóng sầm cửa.

Hai con mèo không biết làm sao, chỉ có thể ghé vào ván cửa nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Đầu tiên, chúng nghe thấy Đông Tảo buồn bực hừ hừ mấy tiếng, sau đó thì đến một hồi rên rỉ ngắt quãng, lâu sau nữa thì biến thành tiếng khóc.

Đông Tảo khóc bên trong, hai con mèo khóc bên ngoài, thậm chí còn đập cửa bùm bụp.

Đám tỳ nữ từ xa nhìn lại, không hiểu sao chúng nó lại ghé vào cửa phòng chủ tử bi thương đến vậy. Thế nhưng, lúc này, ai cũng biết người trong phòng đang làm gì, cho nên không dám đi đến ôm hai đứa đi, sợ quấy rầy đến bên trong.

Chờ khi Đông Tảo đỡ eo đi ra, hai con mèo đã ngủ quên dưới mái hiên. Một đen một trắng rúc vào nhau, đầu dán lên cửa, tạo ra một khung cảnh vô cùng ấm áp dưới ánh chiều tà.

Gần đây, Kinh Thành quả nhiên không yêu ổn. Nhưng cũng không liên quan gì đến nhân giới mà chỉ có đám tiểu yêu là gà bay chó sủa.

Thạch Đầu ngồi trong một cửa tiệm bán đồ ăn sáng, gọi hai cái bánh bao và bát sữa đậu nành. Lúc nó đang há miệng, khóe mắt đột nhiên nhìn thấy một ông lão cổ quái đi qua. Ông ta không chỉ thu hút ánh mắt của nó mà còn thu hút rất nhiều người qua đường. Lí do là vì ông ta mặc y phục và sử dụng trang sức của triều đại trước!

Thạch Đầu quệt miệng, sau khi nuốt xuống miếng bánh bao cuối cùng xong, nó liền nhanh chóng đứng dậy, thả ba đồng tiền lên mặt bàn rồi chạy theo ông lão đã đi xa. Nó thấy ông ta đi thẳng đến khu vực bên cạnh Tĩnh Vương phủ nhưng sau khi quẹo vào một hẻm cụt thì lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thạch Đầu do dự, suy nghĩ một lúc, quyết định không vào. Nó buồn bực đi đến khu rừng nhỏ ngoài ngoại ô chờ Bạch Vô Thường.

Bạch Vô Thường nói muốn dạy nó tu tiên, đương nhiên không phải lừa gạt.

Hai hôm nay, mỗi ngày, y đều rút chút thời gian giảng cho Thạch Đầu ít phương pháp, đồng thời giám sát quá trình tu luyện của Thạch Đầu. Mặc dù Bạch Vô Thường vẫn thấy Thạch Đầu ngốc nghếch, nhưng y không thể phủ nhận sự cần cù và nỗ lực của nó. Chính điều này đã làm cho y muốn dạy nó.

Kéo một tên tiểu yêu quay về với con đường chính đạo, cũng coi như làm một việc tích đức đi.

Bạch Vô Thường vừa đến, Thạch Đầu đã vội tranh công "Hôm nay, đáng ra ta rất muốn đến Tĩnh Vương phủ, nhưng mà ta nghe lời ngươi, không đi, có phải ngươi nên thưởng cho ta chút gì đó không?"

Bạch Vô Thường phủi bụi trên y phục, nghe thấy Thạch Đầu nói vậy thì khó hiểu "Thưởng cái gì?"

Thạch Đầu thèm thuồng nói "Mứt quả!"

"Mứt cái đầu ngươi ý!" Bạch Vô Thường giơ tay định đập đầu nó. Nhưng thấy Thạch Đầu co rúm người lại, lộ ra vẻ sợ hãi thì đành ho một tiếng, thu tay về, hung hăng nói "Còn không bắt đầu luyện công đi?"

Thạch Đầu hỏi "Ngươi không muốn biết vì sao ta đến Tĩnh Vương phủ à? Ta nói cho ngươi nha, thật ra là ta thấy một ông lão rất kì lạ, ta muốn đi theo ông ta coi coi xem sao đó."

"Kì lạ thế nào?" Bạch Vô Thường nói. Trong Tĩnh Vương phủ có đại thần tôn quý, y không muốn quan tâm cũng không được.

Thạch Đầu thấy y mắc câu, đáy mắt hiện lên vẻ giảo hoạt. Nó giơ tay vẽ một nét gạch ngang với Bạch Vô Thường, nói "Ngươi mua mứt quả cho ta trước đi đã."

Chuyện nói có một nửa, ai mà không nghẹn chết? Bạch Vô Thường thật muốn ấn đầu tên tiểu yêu này xuống bùn!

Lại nói Tĩnh Vương phủ, ông lão kì lạ kia quả là đã đi thẳng vào trong. Có điều, ông ta không đi cửa chính hay leo rào, mà là đi xuyên qua tường. Chuyện như vậy xảy ra trước mắt bao người nhưng tuyệt nhiên không có lấy một ai để ý.

Ông ta cứ đi mấy bước lại dừng, nhắm mắt lẩm bẩm, quẹo quẹo rẽ rẽ đến tận khi đến cổng Trúc viện mới mở mắt ra. Đứng trước cổng Trúc viện, ông lão chấn chỉnh lại bộ dáng đĩnh đạc, ẩn vào một góc tường để

tiến vào trong viện. Thế nhưng, ông ta cũng không dám tiến vào quá sâu mà chỉ dám đứng ở xa xa phía ngoài cổng, thò đầu vào thăm dò.

Hạ phàm lịch kiếp không hiếm, đủ loại kiếp số muôn hình vạn trạng, có khi đến mấy trăm năm cũng không có người trùng nhau.

Lúc đầu nghe nói, Hoài Tuy Quân hạ phàm chỉ phải trải qua cuộc đời của phàm nhân, vậy mà đến bây giờ, lại bất ngờ dính vào tình kiếp. Chuyện này còn đáng sợ hơn cả chuyện Quảng Bình Quân hạ phàm làm đá lót đường hơn ba mươi năm!

Mà đáng sợ nhất chính là, đối tượng tình kiếp còn là yêu quái?

Ông lão nhìn cái sân trống rỗng, vô cùng kiên nhẫn chờ đợi.

Tiêu Tuy đi ra khỏi thư phòng, quanh người bao bọc một luồng khí lạnh.

Ông khẽ run lên. Không ngờ Tiên Quân trên trời lạnh lùng, sau khi hạ phàm vẫn không hề thay đổi.

Vậy mà tên tiểu yêu kia cũng dám chọc vào? Ông lão do dự, đột nhiên thấy Tiêu Tuy dừng bước nhìn về phía mình.

Tuy biết đối phương lúc này không thể thấy mình, ông lão vẫn cứng người, trốn sang một bên.

Chỉ trong một chớp mắt nhưng ông đã thấy lạnh từ đỉnh đầu xuống đến gan bàn chân!

Ông gần như khẳng định mà nghĩ "Nào có yêu quái nào chịu được chuyện này chứ? Lời đồn đúng là gạt người mà!"

56. Chương 56

Ông lão nhìn Tiêu Tuy đi vào bên trong, không cần cử động cũng có thể mở rộng tầm nhìn trông theo.

Bên trong có một thiếu niên đang nằm trên giường, hai tay tỳ dưới cằm, nghiêng đầu nhìn Tiêu Tuy.

Khí lạnh trên người Tiêu Tuy một khắc trước giống như băng đá gặp ánh mặt trời, hóa thành nụ cười ấm áp. Hắn ngồi xuống cạnh giường, hơi cúi đầu, ánh mắt chăm chú ngắm nhìn thiếu niên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thiếu niên, trong động tác lộ rõ vẻ quý trọng và bảo vệ.

Ông lão thầm tắc lưỡi, nhưng không ngờ, chưa đến một giây sau, chuyện đã xảy ra biến đổi. Thiếu niên kia trừng mắt lên nhìn Tiêu Tuy, rồi gạt tay hắn ra.

Ông không nghe thấy bọn họ nói gì, chỉ thấy chưa được bao lâu, Tiêu Tuy đã bị thiếu niên đuổi ra khỏi phòng một cách chật vật, trên mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Thiếu niên đuổi được người xong, tự mình đỡ eo, trở người nằm úp sấp trên giường, vẻ mặt giận dữ, miệng lầm bầm không biết nói gì.

Ông lão tập trung tâm trí, nháy mắt đã hiện thân trong phòng.

Ông cứ nghĩ mình ẩn thân rất tốt, mà không ngờ thiếu niên vừa ngẩng đầu đã lập tức liếc mắt nhìn về phía mình.

Đông Tảo bất chấp mông đau eo đau, bật dậy lui về sau hai bước, đề phòng nhìn đối phương "Ông là ai?"

Ông lão giật mình "Ngươi nhìn thấy ta à?"

Cho dù là yêu quái đã tu luyện ngàn năm, gặp ông ta cũng không thể chỉ cần liếc mắt đã thấy. Do đó, điều đầu tiên mà ông lão nghĩ tới chính là: Tên tiểu yêu này công lực thâm hậu, e là không phải loại yêu quái thông thường!

"Thấy." Đông Tảo cảm thấy cảnh này rất quen thuộc, bèn thăm dò hỏi "Ông cũng là yêu quái muốn tu tiên sao?"

"Yêu quái gì chứ…" Ông lão thầm nhủ, vọt đến trước mặt Đông Tảo, ngón tay chỉa vào giữa hai đầu lông mày của nó, một luồng khí tức quen thuộc lập tức chui ra.

Khắp người Đông Tảo đều là tiên khí. Điều này đã nói cho lão hay, nó không phải bất kì loại yêu quái nào.

"Thật kì lạ…" Ông lão cười. Dưới ánh mắt kinh sợ của Đông Tảo, nụ cười vừa mới tràn ra đã lập tức cứng đờ.

Bởi vì, tiên khí chui ra từ người Đông Tảo không hề thân thiện với ông ta chút nào! Trong nháy mắt, chúng đột nhiên lóe lên thành một luồng ánh sáng xanh chói mắt, vây chặt lấy ông.

Ông lão hoảng loạn thụt lùi mấy bước, cả người ướt sũng giống như bị ai ấn vào trong nước.

Vừa nãy, vừa nãy là…

Tuy ánh sáng xanh chỉ xuất hiện trong thời gian ngắn, nhưng cảm giác bị chúng bủa vây đối với ông lão lại không hề dừng lại ở đó, mà còn khiến ông ta cảm nhận được sát khí. Đó tuyệt đối không phải thứ thiếu niên trước mặt ông có thể làm được. Mà khí tức trên người cậu ta, cũng rõ ràng là khí tức của Hoài Tuy Quân.

Trách sao thiếu niên chỉ cần liếc mắt đã có thể thấy mình! Y đâu phải yêu quái? Không gọi y là thần tiên, có khi còn thiệt thòi cho y ấy chứ!

Hoài Tuy Quân không giống với phần lớn tiên nhân. Hắn không phải do đắc đạo thành thần, mà bản thân hắn chính là đời sau của thượng cổ thần tiên, đến nay không biết đã bao nhiêu ngàn vạn tuổi. Thái độ của hắn tuy không khoe khoang khoa trương, thế nhưng luận về bối phận, hắn chỉ cần giậm chân một cái là cũng đủ làm rung động thiên giới.

Uy áp từ một cái liếc mắt của hắn có thể khiến cho rất nhiều tiểu tiên không chống đỡ nổi, chứ đừng nói gì đến việc lưu lại được tiên khí của hắn trên người.

Có điều, ông lão không ngờ, thiếu niên trong lòng Hoài Tuy Quân đã nặng đến mức người khác muốn động vào cũng không động được. Nếu vừa nãy không phải ông ta phản ứng nhanh, thì có khi đã bị phế bỏ tu vi mấy trăm năm.

"A." Đông Tảo thấy trán có chút lạnh, giơ tay lên che. Song song đó, nó còn bị bộ dạng của ông lão kia dọa sợ, im lặng theo dõi ông ta, sự phòng vệ trong mắt chỉ tăng không giảm.

Nhìn điệu bộ này, e là không hề biết tiên khí trong cơ thể mình mạnh đến đâu rồi!

Ông lão phát hiện chỗ này không thể dây, tự mình hong khô y phục xong thì xua tay nói "Ngươi đừng sợ, ta không hại ngươi."

Đông Tảo thật thà, nói cái gì thì là cái đấy, nên tự nhiên cũng cho rằng người ta giống mình, không nói hai lời. Rất nhanh, sắc mặt đã thả lỏng.

"Ông, ông là thần tiên à?" Đông Tảo ướm hỏi.

Nó còn nhớ rõ lời con chim cái từng nói với nó.

Ông lão gật đầu, thầm nghĩ tên này cũng không phải cái gì cũng không biết.

Vẻ mặt Đông Tảo lại có phần hoảng hốt lo lắng. Nó lắp bắp hỏi "Vậy, vậy ông đến bắt ta sao?"

Đông Tảo vừa dứt lời, luồng ánh sáng xanh vốn đã yếu đi lại lập tức lan ra, lộ rõ ý muốn xâm lược, giống như chỉ cần ông ta gật đầu, chúng sẽ lao đến quấn chết người.

Ông lão sợ hãi, cuống quýt phủ nhận "Ta bắt ngươi làm gì, ta không đến bắt ngươi!"

Trước ánh mắt nghi ngờ của Đông Tảo, lão lại bổ sung thêm "Ta đi ngang qua đây thôi."

Cái cớ đi ngang qua phòng người khác sứt sẹo như vậy, chắc ngoài Đông Tảo ra, tìm khắp tam giới cũng chẳng có ai dễ dàng tin tưởng. Nhưng Đông Tảo nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm "Ta còn tưởng ông đến bắt ta chứ."

Thấy mình được bỏ qua, tiểu yêu tinh Đông Tảo đi đến cạnh bàn, ân cần rót một chén trà đưa cho ông lão "Ông uống giải khát đi, đi đường hẳn mệt lắm rồi."

Vừa nói hai mắt vừa lòe lòe phát sáng, lộ ra vẻ nịnh nọt.

Tuy thế, ông lão lại chỉ nhìn thấy những ánh sáng xanh nhàn nhạt quanh thân Đông Tảo. Ông không dám không uống nên lúc đưa tay ra nhận cứ một mực cẩn thận, sợ tay mình chạm phải tay Đông Tảo.

"Uống ngon không?" Đông Tảo hỏi.

"Ngon, ngon." Ông lão cúi đầu.

"Tướng, tướng công ta pha đấy." Đông Tảo sung sướng mím môi.

Ông lão suýt thì nghẹn, nhịn xuống cơn ho khan, không cần biết Tiêu Tuy có nghe thấy hay không, bản thân vẫn thuận theo Đông Tảo tán thưởng "Thảo nào ngon thế."

Gạt đi sự sợ hãi trong lòng, ông lão thầm nghĩ, trải nghiệm mà hôm nay ông trải qua đúng là đủ để lên trời khoác lác một phen! Thử hỏi, thiên giới đã có mấy ai được nếm qua trà do đích thân Hoài Tuy Quân pha?

Khoác lác thì khoác lác, ông lão vẫn không dám ở lại lâu, cho nên sau khi uống xong ngụm trà, liền vội vã cáo từ. Đông Tảo tiễn ông đến cửa phòng, do dự nói ra suy nghĩ của mình.

Ông lão kì lạ cũng không đi ngay, chờ nghe Đông Tảo nói hết.

"Ông cẩn thận một chút, đừng để tướng công ta nhìn thấy."

Lúc đầu, ông lão còn cho rằng, Đông Tảo lo lắng cho an nguy của mình, trong lòng hơi hơi rung động. Lúc ông đang định nói, Đông Tảo đã tiếp lời "Tướng công ta là người phàm, không hiểu chuyện tiên ma quỷ quái, ta sợ ông làm hắn sợ..."

Nó còn rất tâm lí quay lại an ủi ông lão "Không phải tại ông xấu đâu, tại ta sợ tướng công ta nhát gan thôi."

"Tướng công" ngươi không làm ta sợ đã là may mắn lắm rồi, ngươi hãy còn lo ta làm hắn sợ?

Chỉ là lời này ông lão khó mà mở miệng nói trước mặt Đông Tảo. Mím môi một lúc lâu, cuối cùng lão vẫn bại trận dưới ánh nhìn của Đông Tảo, bất đắc dĩ thở dài.

"Được rồi, ta nhất định sẽ đi đường vòng, không làm hắn sợ."

"Ông đúng là một người tốt." Đông Tảo cảm thán từ tận đáy lòng.

Ta thấy ngươi mới đúng là người tốt ý! Ông lão nhẫn nhịn không nói, lúc bước ra khỏi cửa, đến nửa bước cũng không dám dừng, chạy đi nhanh như chớp giật.

Ánh chiều tà chậm rãi phủ xuống, nhuộm đỏ tất cả cảnh vật trong phạm vi có thể.

Thạch Đầu híp mắt nằm trên phiến đá, hai chân vắt chéo, cầm xiên mứt quả, chầm chậm nhai.

Bạch Vô Thường đứng cạnh nó, cằn nhằn không ngớt, tránh cho tên tiểu yêu này sau này lại cứ coi đây như chuyện đương nhiên "Hôm nay ta thấy ngươi tu luyện chăm chỉ nên mới mua cho ngươi, ngươi đừng tưởng ngày nào cũng có!"

"Ờm." Thạch Đầu đáp, chẳng biết nghĩ gì mà bỗng nhiên ngốc nghếch bật cười, cảm thán "Không biết nhóc đáng yêu kia đang làm gì trong Vương Phủ nhỉ."

"Cái gì mà nhóc đáng yêu?" Bạch Vô Thường nhíu mày, do dự một lúc mới hiểu Thạch Đầu đang nói đến Đông Tảo.

"Đừng có mà gọi linh tinh." Bạch Vô Thường kiềm nén để bản thân không kích động đi đạp cho Thạch Đầu một phát, uốn ắn lại nó "Người ta gọi là Đông Tảo, nhớ chưa."

Ba chữ "nhóc đáng yêu" này nếu như để người không nên nghe nghe thấy, thì tên quỷ con này có đến mười cái mạng cũng không thoát được.

"Ồ." Thạch Đầu rất biết nghe lời nói "Không biết nhóc đáng yêu Đông Tảo đang làm gì nhỉ."

"Ngươi nói xem, sao da mặt ngươi dày thế chứ!" Bạch Vô Thường rốt cuộc không nhịn nổi nữa, giơ chân đá Thạch Đầu ngã lăn khỏi hòn đá.

Yêu quái da dày thịt béo, bị đá mạnh hơn cũng chẳng đau.

Thạch Đầu nhanh nhẹn bảo vệ xâu mứt quả, vỗ vỗ bụi đất trên người "Nếu như ngươi làm rơi xâu mứt quả của ta thì ngươi phải đền ta xâu khác đó."

Sau đó, nó mới trả lời câu phía trước của Bạch Vô Thường, hừ nói "Ta da mặt dày đâu mà dày? Rõ ràng là các ngươi cứ thích ra vẻ, cứ thích giả bộ đoan chính đấy chứ. Nói gì cũng che che giấu giấu, ngươi thử đặt tay lên ngực hỏi xem Đông Tảo có đáng yêu không?"

Câu này, nếu Bạch Vô Thường nói thật, thì đúng là không nói ra được.

Thạch Đầu thành công khiến Bạch Vô Thường nghẹn họng, nhàn nhã nằm lại lên phiến đá, vắt chéo chân, thận trọng liếm xâu mứt quả.

Bạch Vô Thường dựa vào thân cây, liếc mắt nhìn tên tiểu yêu.

Y đã từng thấy rất nhiều yêu ma quỷ quái có ngoại hình xấu xí, thế nhưng Thạch Đầu không thế. Có lẽ là do ngoại hình của nó đa phần giống với mẫu thân mình. Ngũ quan tinh tế, chỉ cần che đi hai cái sừng nho nhỏ trên đầu là hoàn toàn có thể biến thành một thiếu niên người phàm tuấn tú.

Lúc này, ánh sáng màu vàng cam bao phủ lên Thạch Đầu, tôn lên đường cong nhu hòa quanh thân nó, khiến cho nó có phần đáng yêu.

Bạch Vô Thường hơi sững sờ, nhìn không rời mắt.

Thạch Đầu nuốt một miếng mứt quả, ngâm nga hát lên điệu hát dân gian. Bạch Vô Thường tỉ mỉ lắng nghe "Ai ya ya nhóc Đông Tảo nha… Hôn hôn mặt ngươi nha… Ngươi đừng có trốn nha…"

Đáng yêu cái rắm!

Bạch Vô Thường đạp nó không do dự.

57. Chương 57

Từ ngày vào hè, tiết trời nóng nực, mỗi buổi trưa đều nóng đến mức không muốn sống!

Đông Tảo ngồi khoanh chân trên giường, muốn đọc sách mà không tài nào tập trung nổi. Nó ném quyển "Thư sinh bá đạo và tiểu nam yêu" sang một bên, nhìn quanh, nói với một tỳ nữ "A Hương, ngươi có thể lấy giúp ta chậu nước đến đây không?"

Tiểu tỳ nữ vội vã chạy đi, lát sau đã đầu đầy mồ hôi quay lại, đặt chậu nước lên kệ. Nàng vuốt mồ hôi trên trán, muốn hầu Đông Tảo rửa mặt, nhưng Đông Tảo lại cho nàng lui "Ngươi đi nghỉ trước đi, ta tự mình ngủ."

Khóe mắt Đông Tảo không nhịn được mà liếc qua chậu nước, thế nhưng nó không động, các tỳ nữ cũng không hiểu nó đòi chậu nước làm gì.

Đợi họ giải tán hết, Đông Tảo mới vội vã đóng cửa, còn cài then cẩn thận. Sau đó, nó thở phào, nhẹ tay nhẹ chân cởi bỏ quần áo, biến thành hình chim.

Tiểu bạch thu ngâm mình trong nước, lành lạnh rất thoải mái. Đông Tảo nhắm mắt làm ổ trong chậu, mặt nước vì nó mà khe khẽ lay động.

Mùa hè đầu tiên xuống núi không ngờ lại nóng như vậy. Tự nhiên, Đông Tảo thấy hơi nhung nhớ cái ngọn núi đã làm bạn với nó ba mươi năm trời. Mùa hè ở đó thật mát mẻ.

Đông Tảo đờ đẫn hóa thành quả cầu béo trong nước.

Sau đó, Đông Tảo còn biết một sự thật tệ hại hơn nữa…

Cách ngày…

"Đây chưa phải lúc nóng nhất đâu." Tỳ nữ béo lấy kinh nghiệm lão làng nói với Đông Tảo "Năm ngoái phải hơn tháng nữa mới đến thời điểm nóng nhất trong năm cơ. Cũng phải đến lúc ấy, các viện trong Vương Phủ mới bắt đầu trải băng ra sân."

"Nhưng mà Trúc viện trước giờ không trải, tại Vương Gia không cần."

Đông Tảo ngẩng đầu nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, cảm thấy mình ngồi trong phòng mà cũng sắp bị thiêu cháy.

Tiêu Tuy cũng để ý thấy Đông Tảo mấy hôm nay bị thời tiết làm phiền, cả người lười biếng, lúc nào cũng lim dim buồn ngủ.

Có điều, ngoại trừ phân phó năm nay rải cả băng cho Trúc viện, Tiêu Tuy cũng không để ý nhiều lắm đến vấn đề này. Vì nói thật ra, bộ dạng càng ngày càng mềm nhũn của Đông Tảo khiến Tiêu Tuy thực thích. Không cần biết lúc nào, chỉ cần hắn về phòng, giang tay ôm Đông Tảo một cái, là Đông Tảo sẽ dính chặt lấy hắn không buông.

Cứ thế, cho đến tận khi nóng bức bắt đầu ảnh hưởng đến cuộc sống của bọn họ...

Mặt trời đã lặn từ lâu, nhưng nhiệt độ lưu lại một ngày không chỉ không giảm bớt mà ngược lại, còn oi nồng như muốn bóp chặt yết hầu con người.

Sau khi ăn xong, Tiêu Tuy đến thư phòng giải quyết công vụ. Lúc quay về, hắn đẩy cửa nhưng không đẩy được.

Tiểu tỳ nữ đứng một bên cẩn thận tiến lên nói "Công tử ở trong đó một mình đã nửa canh giờ, trước có sai người lấy chậu nước rồi không còn động tĩnh nào nữa."

Tiêu Tuy gõ cửa "Đông Tảo?"

Bên trong truyền ra tiếng Đông Tảo "Xin chờ một chút."

Sau đó vang lên tiếng động như có người nhảy xuống đất, rồi tiếng bước chân chạy đến gần, lách cách lách cách mở cửa.

"Những người khác đừng theo vào nha." Đông Tảo đứng sau cửa vội nói.

Tiêu Tuy chen vào kẽ hở giữa hai cánh cửa. Hắn vừa đứng vững, một đôi tay đã quàng qua người hắn. Tiêu Tuy cúi đầu, ánh mắt chạm phải Đông Tảo thì hơi sững sờ.

Hành động của Đông Tảo cực kì có khí chất của bậc bá vương. Nó ôm lấy Tiêu Tuy, càng dựa càng gần, đến tận khi gương mặt mềm mềm áp lên ngực Tiêu Tuy đến biến dạng.

Tiêu Tuy nhìn xuống, phát hiện cả người Đông Tảo trống trơn. Vậy cử chỉ này là tỏ ý yêu thương nhung nhớ sao?

Hắn đương nhiên không khách khí, không cần con chim béo kia câu dẫn, trong mắt đã tự đong đầy dục vọng. Tiêu Tuy giơ tay ôm lại Đông Tảo, không ngờ, Đông Tảo hự một tiếng dùng lực, cành cạch cài lại then cửa. Hai cánh tay Tiêu Tuy còn chưa khép lại, nó đã quay đầu, không thèm để ý chạy đi, lưu lại bóng mông trắng muốt.

Yêu thương nhung nhớ ban nãy hóa ra chỉ là vì đóng cửa!

Đông Tảo chạy hai ba bước thì đứng lại, theo sau một âm thanh khe khẽ, nó hóa thành hình chim, chậm chạp quay về làm một quả cầu trắng trôi nổi trên mặt nước.

"Ngươi đi ngủ đi." Đông Tảo ngồi trong chậu nói "Ta cũng ngủ đây."

Tiêu Tuy không dám tin "Ngươi ngủ ở đây á?" Hắn nhíu mày "Hóa lại thành người lên giường ngủ đi."

"Trên giường nóng lắm." Đông Tảo nhắm mắt từ chối "Ở đây khá mát mẻ."

Tiêu Tuy đã không ngủ một mình từ lâu, lúc này tự nhiên sinh ra cảm giác thất lạc. Hắn lựa lời khuyên bảo "Lên giường ngủ đi, chứ cứ ngâm nước thế này một lúc, chim lại bị ngâm đến sưng bọng lên mất."

Chim ý là chỉ hình dạng tiểu phì thu của Đông Tảo.

Đông Tảo mở mắt, có chút mừng rỡ "Ây da, thế á?"

Tiêu Tuy nghĩ nó dao động, đang muốn đổ thêm ít dầu vào lửa, đã thấy Đông Tảo vui như phát hiện bí kíp mới nói "Thế thì tốt, phải ngâm đến khi nào to bằng ngươi mới được."

Lần đầu tiên Tiêu Tuy nhận ra Đông Tảo còn có một suy nghĩ như thế.

"Ngâm cái kia làm gì." Tiêu Tuy nhất thời nghẹn lời, một lúc sau mới khuyên tiếp "Mập Mập như bây giờ cũng tốt lắm rồi."

Đông Tảo hừ hừ, không tin đáp "Ngươi đừng dỗ ta, ta đọc nhiều sách rồi, ta biết cái kia càng lớn mới càng tốt."

"Nhưng mà ngâm nước không lớn được đâu." Tiêu Tuy chỉ ra sự thật.

"Vậy vừa nãy ngươi lừa ta?" Đông Tảo tỏ vẻ "ta nắm được ngươi rồi" nói "Ta không ngủ với ngươi nữa."

Quấy tới quấy đi hóa ra là do ghét trên giường nóng, không chịu lên.

Tiêu Tuy dỗ một lúc lâu mới dỗ được con chim béo ra khỏi chậu nước.

Tuy bản thân nằm dưới, nhưng Đông Tảo toàn đọc truyện về hình mẫu bá đạo thư sinh, nên khi hóa thành người, nó nằm trên giường vô cùng đĩnh đạc. Chờ một lúc vẫn không thấy Tiêu Tuy qua, Đông Tảo lật mình gọi "Tiểu bảo bối, còn không mau đến ngủ với ta?"

Ngữ khí ngả ngớn, thiếu điều huýt sáo thổi gió nữa là đủ.

Nhưng trong mắt Tiêu Tuy, không cần biết con chim trần như nhộng kia lưu manh đến đâu, bản thân vẫn phải ăn nhiều một chút. Hắn cởi sạch xong mới lên giường. Lúc quay người, Đông Tảo có thể nhìn rõ toàn bộ cơ thể hắn.

"Oa." Đông Tảo trợn tròn mắt, ghen tị nói "Ngươi từ nhỏ đã ngâm nước để lớn lên à?"

Nó còn không biết ngại gẩy gẩy khối thịt dưới thân của mình, cảm thấy không so sánh thì sẽ không bi thương, liền hừ một tiếng, xoay người lăn ra giữa giường.

Tiêu Tuy ôm lấy Đông Tảo từ phía sau, hài lòng bắt đầu động tác. Mập Mập giống như thiếu đi sự hăng hái, nhưng Tiêu Tuy thấy không sao cả. Hắn đã có kinh nghiệm lão luyện, biết làm cách nào để khơi gợi sự hào hứng của nó.

"Ưm, ưm?" Đông Tảo rên rỉ, bỗng nhiên giống như nhờ sự khiêu khích của Tiêu Tuy mà nó phát hiện ra tay Tiêu Tuy rất mát.

Đông Tảo chủ động nắm tay Tiêu Tuy.

Tiêu Tuy bị tiếng ngâm của Đông Tảo đốt cháy, đang định lật người đè lên thì Đông Tảo đã ấn hắn lại giường, bắt hắn nằm thẳng. Trong khi nó, chính nó cũng áp tới, nằm đè lên người Tiêu Tuy.

Hôm nay có thể trải nghiệm cảnh Mập Mập chủ động?

Tiêu Tuy sung sướng, kiềm chế kích động đợi Đông Tảo. Ai ngờ, sau khi nằm xuống, Đông Tảo không nhúc nhích nữa. Nó gối đầu lên hõm vai Tiêu Tuy, sự mềm mại tiếp xúc với sự cương cứng, chưa bao lâu đã ngủ say.

Tiêu Tuy trợn mắt đẩy Đông Tảo "Không làm sao?"

"Nóng lắm…" Đông Tảo lầm bầm.

Nhiệt độ cơ thể Tiêu Tuy thấp, ôm ngủ thực thoải mái.

"Sao lại muốn ngủ kiểu này?" Tiêu Tuy hỏi.

"Nóng…" Đông Tảo ngáp một cái, thật sự ngủ mất.

Cứ thế mà "nóng" đã trở thành vấn đề cần giải quyết hàng đầu trong mùa hè ở Tĩnh Vương phủ.

58. Chương 58

"Muốn dẫn ta về núi ở á?" Đông Tảo ngồi trong chậu nước, cho là mình nghe nhầm, hỏi.

"Ừ." Tiêu Tuy đứng trước tủ quần áo, tự mình giúp Đông Tảo thu dọn y phục "Chuyện gần đây đều giải quyết xong rồi, có chút rảnh, có thể về đó ở nửa tháng."

Vợ ngày nào cũng làm ổ trong chậu nước, hiếm khi được ôm một cái thì lại sợ nóng không cho ngủ, đổi lại là ai thì cũng không chịu nổi!

Vừa hay triều chính gần đây bình yên, ngoại trừ chuyện Hoàng Đế phong phi thì không còn chuyện gì khác. Đến cả Hoàng Đế cũng dẫn theo Trắc Phi đi nghỉ hè ở sơn trang. Thế nhưng Tiêu Tuy lười đối phó với những tình huống giả tạo này, cho nên hắn cảm thấy so ra thì về núi nghỉ cùng Đông Tảo lại có phần thú vị hơn.

Tỳ nữ béo biết hai người định lên núi thì lo lắng không thôi. Trước hai ngày đã vội vàng chuẩn bị, lúc đi rồi vẫn còn lôi kéo Đông Tảo dặn dò.

"Chăn mỏng đã cầm chưa? Buổi tối trên núi có thể lạnh đấy."

"Đúng là sẽ lạnh." Đông Tảo ngẫm nghĩ, đồng ý đáp. Nhưng nó có da có lông, nó không sợ lạnh. Nó nói chuyện thản nhiên khiến tỳ nữ béo đỏ ửng cả mặt. Có điều, nghĩ nghĩ, nó lại lập tức bổ sung "Mang một ít cho Tiêu Tuy là được."

Thu dọn qua loa một hồi, Tiêu Tuy dẫn theo Đông Tảo gọn nhẹ lên đường, tự mình đánh ngựa điều xe.

"Trên núi mát lắm." Suốt dọc đường đi, Đông Tảo không ngừng nói về quê hương của mình "Mấy loại như hổ cọp gì đó không có đâu. Hè còn nhiều trái cây để ăn, bình yên cực kì."

Lúc đến chân núi, hai người gặp mấy người nông dân đang làm việc trên đồng. Bọn họ thấy xe ngựa có vẻ như muốn lên núi, liền ngăn lại hỏi "Muốn lên núi sao?"

Tiêu Tuy mặc y phục dân dã, mặc dù không che được khí chất dung mạo, nhưng cũng đủ để không ai đoán ra được thân phận của hắn.

Nghe lão nông hỏi, hắn đáp "Vâng."

"Ai, núi không lên được đâu!" Lão nông liên tục xua tay, khuyên nhủ "Núi này từ năm ngoái bắt đầu có dã thú, tháng trước chúng còn xuống thôn hại chết hai người. Các ngươi đi như vậy là toi mạng đó."

Đông Tảo vội hóa thành hình người, thò đầu qua khung cửa thăm dò "Dã thú?"

Nó nhớ làm gì có bóng dáng dã thú nào xuất hiện trên núi đâu nhỉ.

Tiêu Tuy tạ ơn lão nông, nhưng vẫn quyết định lên núi.

Mấy người ở phía sau xe nhìn nhau, lắc đầu.

"Xem chừng chỉ mai là thành hai bộ hài cốt thôi."

Xe ngựa vượt qua con đường xóc nảy tiến về phía trước, mãi cho đến khi vó ngựa không cách nào cất nổi nữa, một dáng cây đại thụ mới hiện ra trong tầm mắt.

Đông Tảo hóa thành chim, nhìn qua cửa sổ thấy cái cây kia xong thì lùi lại, cười híp mắt nói với Tiêu Tuy "Chính là ngọn núi kia rồi, ta còn giấu nhiều đồ ăn ngon trong cái hốc cây ở đó lắm."

Nói thì nói thế, nhưng lúc đến nơi, Đông Tảo bay đi tìm đồ thì chỉ còn thấy cái hốc cây trống rỗng và mấy mảnh lá rách.

"Rõ ràng ta cất nhiều đồ ăn ngon mà." Đông Tảo nhíu mày, quay đầu nhìn Tiêu Tuy "Ta không lừa ngươi đâu."

Tiêu Tuy xoa xoa gò má nó "Không sao."

Hắn vốn cũng không trông cậy vào mấy thứ đồ Đông Tảo cất giấu sẽ đủ để bọn họ no bụng.

Sắc trời chưa muộn, trên núi hãy còn nhiều thứ có thể ăn. Đông Tảo dẫn Tiêu Tuy đến cái hồ nhỏ cách đó không xa. Nước trong hồ trong suốt thấy đáy, ánh mặt trời chiếu vào, lộ rõ đàn cá đang chậm chạp bơi qua bơi lại.

Đông Tảo ngồi trên bờ, hai chân ngâm trong nước. Tiêu Tuy vén quần, cởi giày lội xuống. Hắn mắt chuẩn tay nhanh, dùng kiếm đâm mỗi nhát một con. Cá ở đây không có kẻ địch, nên con nào con nấy béo tròn mập mạp.

Trong xe ngựa chỉ có ít hoa quả, gia bị, và cái lò có thể sinh ra lửa nho nhỏ. Dù sao, điều kiện ở đây cũng không tiện mang theo quá nhiều đồ.

Hai người bên này nhóm lửa nướng cá, trong Tĩnh Vương phủ, tỳ nữ béo lại có chút lo lắng "Ta chuẩn bị nhiều đồ như vậy mà không mang theo. Rõ ràng là một tên miệng lúc nào cũng tóp tép, trên núi thì có gì ăn ngon được chứ?"

Tỳ nữ gầy vừa ra khỏi phòng chủ tử cũng nói "Kỳ lạ, mang cả Mập Mập đi hay sao mà không thấy."

Tuy tỳ nữ béo đã sơ sơ nghi ngờ việc Đông Tảo có thể chính là Mập Mập, nhưng nàng vẫn không nói ra mà chỉ mập mờ đáp "Chắc thế."

Mèo trắng và mèo đen được Đông Tảo dặn dò từ trước, ủ rũ ghé vào dưới hành lang ngủ gật.

Một canh giờ đầu tiên sau khi Đông Đông đi, chúng thật nhớ thật nhớ nó…

Chạng vạng, sắc trời còn chưa hoàn toàn tối đen, nhưng trong rừng đã vang lên âm thanh quái dị, không biết có bao nhiêu cặp mắt đang ẩn núp trong bụi cỏ trông ngóng.

Đông Tảo ngâm nga một điệu hát dân gian, đảo quanh Tiêu Tuy. Nó không giúp được gì, chỉ có thể ở cạnh nhìn xem.

Tiêu Tuy lấy ra cái hũ nhỏ, sau khi cho gạo và nước thì mắc lên giá, treo trên trên đống lửa. Còn cá thì hắn xâu thành chuỗi bằng nhánh cây, mượn chút lửa nhỏ thừa ra để nướng. Chưa đầy một lúc, không khí đã tản đầy hương thơm.

Trên núi dù mát mẻ, nhưng ngồi cạnh đống lửa vẫn có chút nóng. Đông Tảo lúc ở dưới núi thoải mái đã quen, lại cảm thấy xung quanh không có người ngoài, nên rất tự nhiên giơ tay muốn cởi y phục. Tiêu Tuy quay lại nhìn, thấy nó đã cởi được một nửa khuy áo, lộ ra bờ ngực thì vội kêu ngừng "Mặc lại đi."

"Sao chứ?" Đông Tảo kéo vạt áo "Nóng mà."

"Bị người khác thấy thì làm sao?" Tiêu Tuy hỏi.

"Ở đây làm gì có ai." Đông Tảo vô cùng kiên quyết muốn cởi.

Tiêu Tuy đặt cá lên kệ, đứng dậy nửa ôm Đông Tảo vào trong xe ngựa "Ngươi cách xa ra sẽ không nóng nữa."

Chuyện bên cạnh hắn có mấy người ám vệ, Tiêu Tuy không muốn nói cho Đông Tảo biết.

Đông Tảo mở to con mắt tròn xoe, đang định nói gì đó, Tiêu Tuy đã cúi đầu hôn lên miệng, lên hai má nó.

Anh hùng khó qua ải mĩ nhân, Đông Tảo được dỗ dành, sướng đến mức muốn hô to Tiêu Tuy tiểu bảo bối.

Ai da, tiểu bảo bối làm nũng, bản thân đúng là khó cưỡng mà!

Đông Tảo ngoan ngoãn cài lại khuy áo.

Ánh trăng trong sáng, chiếu khắp núi rừng.

Đông Tảo hóa thành hình chim, đậu trên cành cây ríu rít, vô cùng vui vẻ.

Tiêu Tuy đốt hương muỗi xung quanh xe ngựa xong, ngẩng đầu gọi Đông Tảo "Đông Tảo, xuống đây."

Trong xe ngựa đã được thu dọn sạch sẽ, trải sẵn chăn đệm. Không gian cũng đủ lớn, hai người Đông Tảo vừa Tiêu Tuy nằm mà vẫn còn thừa chỗ.

Đông Tảo đứng cạnh cái hốc cây của mình, hết nhìn Tiêu Tuy lại nhìn hốc cây, do dự nói "Ta không ngủ hốc cây nhỏ lâu lắm rồi."

Tiêu Tuy chưa được thỏa mãn dục vọng nói "Ngươi cũng chưa ngủ ta lâu lắm rồi."

Đông Tảo đập cánh, tiếc nuối liếc nhìn hốc cây, áy náy nói với nó "Trưa mai ta quay lại ngủ ngươi vậy."

Nó có chút không hiểu mấy chuyện tình tam thê tứ thiếp ngẫu nhiên được nhắc tới trong truyện. Chẳng qua mới có một cái hốc cây với một tiểu bảo bối, Đông Tảo đã thấy mệt mỏi rồi. Thế mà còn đến một vài người nữa, còn không phải muốn nổ chết nó sao?

Hai người lăn qua lăn lại đủ kiểu đến nửa đem, Tiêu Tuy ôm Đông Tảo đến bên hồ rửa mặt. Nó mềm nhũn nằm trong vòng tay Tiêu Tuy.

Giữa núi rừng yên ắng, giống như chỉ còn lại hai bọn họ, xuyên qua con đường được ánh trăng chiếu sáng.

Lúc về lại xe ngựa, Đông Tảo cũng đã nghỉ được một lúc, nên lấy lại được chút tinh thần. Nó ghé vào trên người Tiêu Tuy, ngón tay gảy gảy tóc hắn, trong lúc vô tình, ánh mắt đảo qua một sợi bạc "A Xuân nói cái này phải nhổ." Đông Tảo nói "Nếu không sẽ càng ngày càng nhiều."

Nó nói xong, tỉ mỉ tách sợi tóc kia ra, dùng sức nhổ.

Tiêu Tuy thấy nhói lên một cái, nghiêng đầu nhìn. Đông Tảo giơ sợi tóc ra tranh công.

"Xem này, tay nghề của ta chuẩn không."

Tóc bạc.

Tiêu Tuy tiếp nhận, ánh mắt không rời.

Đông Tảo ghé vào cạnh hắn, hăng hái tìm tóc bạc, tìm rồi lại tìm, không biết có phải may mắn hay không, nó tìm được ba cái liên tiếp.

Đối với Đông Tảo, đây giống như một cuộc đi tìm vật báu, nhưng với Tiêu Tuy lại không hề dễ chịu chút nào.

Trước khi Đông Tảo xuất hiện, hắn chưa từng thấy thời gian trôi nhanh. Vậy mà sau khi Đông Tảo xuất hiện, thi thoảng hắn lại nghĩ, có phải chính sự thờ ơ khi đó đã mang đến trừng phạt cho tương lai của hắn và Đông Tảo?

Chắc chắn hắn sẽ chết trước Đông Tảo. Và lúc ấy, nếu như Đông Tảo hãy còn là một thiếu niên, thì phải làm sao mới tốt?

E là hắn cũng chỉ là vị khách qua đường trong đời Đông Tảo. Tóc bạc chẳng qua là một lời nhắc nhở.

Đông Tảo không cho sự lo lắng của Tiêu Tuy là đúng. Nó thân thiết ghé vào tai Tiêu Tuy, nhỏ giọng nói "Thật ra ta vẫn len lén xem rất nhiều sách, trên sách nói, ta có thể đưa tinh khí vào cơ thể ngươi, giúp ngươi sống lâu hơn. Mà cho dù không thể, ngươi cũng không cần sợ." Đông Tảo ôm mặt Tiêu Tuy, chậm rãi hôn lên miệng hắn, ánh mắt trong sáng "Nếu ngươi có chết, ta cũng sẽ chết cùng ngươi."

Nó nói đúng vẻ không quan tâm, như thể sinh mạng là thứ đồ có thể tùy ý vứt bỏ.

Tiêu Tuy biết lúc này, hắn hẳn là nên từ chối Đông Tảo, nói với nó cho dù có ra sao thì nó cũng phải sống thật tốt. Thế nhưng, cổ họng hắn nghẹn ứ, một chữ cũng không nói ra được.

Đông Tảo ôm hắn, thi thoảng lại hôn mặt, hôn miệng Tiêu Tuy. Lần đầu tiên, vai trò của cả hai bị đảo ngược, Đông Tảo nhỏ giọng dỗ dành Tiêu Tuy đi ngủ.

Hôm sau, mặt trời lên cao, cả hai mới chịu tỉnh.

Đông Tảo không thích mặc quần áo, ở trong núi hóa thành chim tự do bay nhảy.

Thói quen tích lũy lâu năm khiến nó bận bịu đến tận trưa, tìm kiếm rất nhiều quả nhỏ về nhét vào trong hốc cây. Thậm chí, nó còn đuổi theo Tiêu Tuy nói "Trước khi chúng ta đi, ngươi giúp ta bịt cái hốc cây lại nhé, đừng để chúng bị trộm đi."

Cái hốc cây của Đông Tảo nằm trên một cây đại thụ vô cùng to lớn, vững vàng bám trụ tại mảnh đất này.

Tiêu Tuy đi tới, giơ tay tỳ vào thân cây. Bỗng nhiên, đầu ngón tay hắn sinh ra một trận đau đớn.

Vỏ cây bị nứt nẻ, nên làm xước ngón tay hắn. Giọt máu rơi ra, nháy mắt đã bị đại thụ hấp thu.

Cây đại thu rì rào lay động, giống như lay động cả mặt đất.

Đông Tảo trừng mắt nhìn cái nhà hơn ba mươi năm của mình nháy mắt tỏa sáng hóa thành một cây trâm gỗ rơi trên mặt đất.

59. Chương 59

Đám quả nhỏ vừa được nhặt về cất trong hốc cây lộp bộp rơi đầy đất, lăn ra tứ phía.

Tiêu Tuy cúi đầu nhìn tay mình, giọt máu chảy ra khi nãy còn chưa bị đại thụ hấp thu hết, lúc này đang lập lòe phát ra ánh sáng kì dị. Còn cây trâm gỗ rơi trên mặt đất thì đã hoàn toàn bình thường.

Cây trâm gỗ có kiểu dáng hết sức phổ biến, nói cách khác thì ngoại trừ được đẽo gọt thành hình cái trâm ra, nó hoàn toàn không có tí tẹo gì ngoài sức tưởng tượng.

"Chuyện gì xảy ra vậy…" Đông Tảo thì thào, biến hóa khó hiểu khi nãy làm nó muốn ngồi xuống nhặt cây trâm lên xem kĩ.

Nhưng Tiêu Tuy sợ cây trâm khác thường có thể khiến Đông Tảo bị thương, nên hắn ngay lập tức bước lên giữ tay không cho nó sờ vào.

Ai ngờ, cây trâm kia lại như bị kinh động, nhảy thẳng vào trong tay Tiêu Tuy.

"A." Đông Tảo giật mình. Nó đang định bắt lấy, đã thấy bàn tay Tiêu Tuy chậm rãi nắm lại. Sau khi cầm cây trâm một lúc, thân thể hắn cũng từ từ đứng lên.

Đông Tảo vẫn còn đang ngồi xổm, ngửa đầu nhìn Tiêu Tuy. Nó không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy hai mắt Tiêu Tuy đột ngột mất đi tiêu cự, quanh thân tỏa ra hơi nước nhàn nhạt, trong cơ thể cũng nứt ra những tia sáng.

"A, A Tuy." Đông Tảo không kiềm nén được sợ hãi, lắp bắp gọi. Nó đứng lên muốn đến gần Tiêu Tuy, nhưng lại bị một cỗ năng lượng không biết tên ngăn cản.

Tiêu Tuy nhíu mày, ánh sáng trên người nháy mắt hóa thành một bóng dáng bằng hơi nước. Ánh mắt mất đi tiêu cự lúc này lại có thể tập trung lại một lần nữa, dừng trên người Đông Tảo "Đông Tảo…?"

Hắn giống như vừa nghi ngờ vừa xác nhận, chậm rãi hỏi.

Ánh mắt hắn nhìn Đông Tảo xa lạ chẳng khác nào đang nhìn một người qua đường, khiến cho Đông Tảo không biết phải làm sao.

Đông Tảo bị biến cố này dọa cho hoang mang cùng cực. Nó mê man gật đầu "Là ta, A Tuy, ngươi sao vậy?"

Nó nói xong mới chú ý thấy thân thể Tiêu Tuy lung lay lung lay, sau đó, phân tách ra một bóng người khác. Bóng người đó chậm rãi rời khỏi thân thể của Tiêu Tuy, bay lên không trung.

Hai Tiêu Tuy xuất hiện trước mắt Đông Tảo. Một người thì mờ nhạt tầm thường, còn một người thì uy áp đến mức Đông Tảo không dám nhìn thẳng.

Nó ngây ngẩn cả người, nước mắt đảo quanh hốc mắt cũng không dám chảy ra, chỉ lăng lăng ngóng trông Tiêu Tuy đang bay lên không trung.

Hồn, hồn phách bị đánh văng ra, không phải là đã chết rồi chứ? Đông Tảo bị suy đoán của mình làm cho kinh hoảng. Nó chớp mắt, không nhịn được mà oa một tiếng khóc lớn, ôm cái xác không hồn trước mặt, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Hoài Tuy nhìn Đông Tảo. Hắn rất muốn đưa tay lau đi nước mắt của nó, nói cho nó biết hắn là thần thức hồi phục, cho nên thân xác người phàm không thể tiếp tục thừa thụ. Mà lúc này, hắn phải nhanh chóng quay lại tiên phủ, để ý thức nhập lại vào cơ thể.

Lúc đầu, do thần thức bị rút đi theo cách không bình thường, cho nên lúc quay về, hắn cũng không tự mình khống chế được. Càng ở lại nhân gian lâu, khí tức của hắn sẽ càng yếu đi.

Có điều, may mà hắn vẫn còn nhớ Đông Tảo.

"Chờ ta." Cuối cùng, Hoài Tuy chỉ có thể vội vàng cúi người, hôn nhẹ lên trán Đông Tảo, sau đó nương theo một trận gió bay lên trời, nháy mắt liền biến mất.

Nếu không phải có cái hôn nhẹ nhàng trên trán kia, Đông Tảo đã nghĩ là mình đang mơ.

Nhưng nếu như người vừa nãy mới là Tiêu Tuy, thì người nó đang ôm trong ngực lúc này là ai?

Đông Tảo chậm chạp buông tay, nhìn Tiêu Tuy hai mắt vô thần, nén khóc gọi "A Tuy?"

Người trong lòng giống như đang ngủ, không đáp lại.

Đông Tảo không đỡ nổi Tiêu Tuy, ám vệ núp trong bóng tối nhảy ra giúp nó đỡ người lên xe ngựa, sau đó chủ động đảm nhiệm việc đánh xe, kết thúc sớm lịch trình nửa tháng này.

Xe ngựa vững vàng chạy trên đường. Đông Tảo ngồi trong xe nhìn khuôn mặt không có biểu cảm gì của Tiêu Tuy. Sau đó, nó dịch người đến cạnh cửa, hỏi ám vệ bên ngoài "Vừa nãy ngươi nhìn thấy cả rồi sao?"

Ám vệ phản ứng vô cùng bình thường đáp "Công tử nói là...?"

Vẻ mặt của y đơn thuần chỉ là vẻ khó hiểu với câu hỏi mà Đông Tảo đưa ra, thật giống như vừa nãy y không nhìn thấy chuyện gì.

"Ngươi không nhìn thấy chuyện vừa xảy ra?"

"Vừa nãy Vương Gia bất ngờ ngất xỉu." Ám vệ nói "Công tử nói chuyện này sao?"

Y không thấy thật, hay đã quên những gì mình thấy?

Đông Tảo nhíu mày "Không, không có gì."

Nó thấp thỏm bất an nép vào lòng Tiêu Tuy lúc này đang ngủ say, nhiều lần nhớ lại mà nước mắt chỉ muốn trào ra.

Kia là người, là yêu, hay là quỷ? Đông Tảo không đoán ra được. Hắn bảo nó chờ là có ý gì? Nó cũng không đoán ra.

Nhưng nó không ngờ, thay đổi chỉ trong nháy mắt không chỉ có những thứ đó.

Xe ngựa dừng trước cổng Tĩnh Vương phủ. Hình dáng hoàn toàn khác với lúc mà nó rời đi. Đợi khi vào đến bên trong, sự khác biệt lại càng lớn. Mỗi một kết cấu bố cục của đình viện đều tinh xảo, xem ra là đã được người tu sửa.

Đông Tảo mới bước đến trước cổng, hạ nhân đã khách khí ngăn nó lại. Nó nhìn Tiêu Tuy bị người khiêng vào trong, lại nghe hạ nhân nói "Bên trong có nữ quyến, xin công tử dừng bước."

Đông Tảo nhìn qua người hạ nhân, xa xa thấy có mấy người nữ tử mặc y phục lộng lẫy đi tới, ánh mắt lo lắng nhìn Tiêu Tuy.

Nó mơ hồ nghe thấy có người gọi "Vương Phi".

Đông Tảo đứng sững, sau đó theo người hầu ra ngoài. Lúc đi ngang qua tiểu viện, nó bỗng nhiên nhìn thấy tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy đang ở trong. Đông Tảo như vớ được cứu tinh, hô lên "A Xuân, A Phương!"

Tỳ nữ béo và tỳ nữ gầy quay đầu nhìn nó, vừa nhìn đã cẩn thận cúi đầu, hành lễ "Công tử."

"Công tử có gì phân phó?"

A Xuân và A Phương cũng thay đổi.

Thay đổi không chỉ có Tiêu Tuy, mà còn có toàn bộ Vương Phủ.

Đông Tảo ngơ ngác đi về phía trước, nhưng sau khi ra khỏi Vương Phủ rồi, nó lại không biết phải đi đâu.

Đang ngây người trước cổng, hai tiếng kêu đã truyền đến "Đông Đông!"

Đông Tảo quay đầu, thấy mèo trắng và mèo đen một trước một sau nhảy xuống khỏi tường viện, chạy về phía mình.

Nó vội ngồi xổm xuống, trái phải ôm hai đứa vào lòng, hít mũi hỏi "Các con vẫn nhận ra ta sao?"

"Người là Đông Đông mà!" Mèo trắng nói "Sao chúng con lại không nhận ra người được chứ?"

"Đông Đông, cuối cùng người cũng về rồi." Mèo đen tiếp lời "Người trong nhà đều trở nên rất kì lạ, A Xuân, A Phương cũng không nhận ra chúng con."

Đông Tảo liếc nhìn Vương Phủ, ôm chặt hai con mèo con "Đây đã không còn là nhà chúng ta nữa rồi."

Mèo trắng và mèo đen giật mình "Vậy sao?" Tuy nhiên, bọn chúng cũng thích ứng với hoàn cảnh rất nhanh, nói "Không sao, được ở cùng Đông Đông là được."

Lúc này, Đông Tảo mới hiểu, A Tuy kia nói mình chờ là có ý gì. Hắn đi rồi, người còn lại cũng không còn là Tiêu Tuy mà Đông Tảo từng biết nữa.

Quan hệ giữa hai người bị cắt đứt, những chuyện trước đây cũng bị cắt đứt. Nhưng cuộc sống của con người vốn không thể bị gián đoạn, cho nên, tự nhiên sẽ có một câu chuyện khác được vẽ ra để thay thế vào.

May mà hai tên nhóc mình nuôi lớn vẫn còn nhớ mình, không thì, Đông Tảo cũng không biết nên làm gì lúc này.

Tâm trạng vốn mất thăng bằng, từ khi nhìn thấy hai con mèo con lại có phần tỉnh táo lại. Đông Tảo ôm mèo, nhân lúc trời còn chưa tối hẳn mà ra khỏi thành. Nhưng nó không biết đi đâu, cho nên chỉ có thể quay lại quanh quẩn trước con đường vào rừng, tìm phiến đá ngồi nghỉ.

"Không sao." Đông Tảo tự khuyến khích "A Tuy bảo ta đợi hắn, hắn sẽ quay lại thôi."

Mèo trắng và mèo đen cuộn tròn trong lòng Đông Tảo, cổ họng grừ grừ kêu. Âm thanh trầm thấp dần dần trấn an Đông Tảo.

Ý thức của Hoài Tuy quay về đến tiên phủ. Tuy thời gian rất ngắn, nhưng dân gian cũng đã qua hết một ngày.

Thời gian của tiên giới và nhân gian khác nhau, cho dù Hoài Tuy có dùng tốc độ nhanh nhất để quay xuống dưới đó thì cũng phải mất mấy ngày.

"Tiên Quân, rốt cuộc ngài cũng về rồi!" Tiểu tiên đồng nhìn thấy Hoài Tuy như nhìn thấy cứu tinh "Quảng Bình Quân đến hơn nửa canh giờ rồi mà vẫn không chịu đi. Ngài ấy nói có chuyện gấp muốn tìm ngài."

Hoài Tuy vốn định để tiểu tiên đồng đi kéo dài thêm một lúc, ai ngờ, Quảng Bình Quân đã xông đến, không thèm đếm xỉa lễ nghi lôi kéo hắn "Hoài Tuy Quân, hai viên tiên dược lần trước ngài cho ta có còn không? Có thể cho ta thêm không? Để cứu mạng!"

Nghe một vị thượng tiên cùng vai với mình nói vậy, Hoài Tuy không thể từ chối, chỉ đành lộn lại đi tìm dược thuốc cho Quảng Bình Quân.

Cùng lúc đó, dưới nhân giới đã là đêm khuya.

Bạch Vô Thường đứng trong điện Diêm Vương bẩm báo.

"Chẳng qua chỉ là câu cái hồn, vậy mà ngươi kéo dài đến tận bây giờ cũng chưa làm xong. Ngươi muốn đợi thêm ba mươi năm nữa, cho tên yêu quái kia tha hồ hưởng thụ hay sao!"

Bạch Vô Thường lấy lí do thoái thác "Cũng không phải thần không muốn làm, nhưng Tiên Quân lúc nào cũng ở cạnh Đông Tảo, thần không còn cách nào…"

Lời vừa dứt, một tên quỷ sai nhỏ đã từ ngoài chạy vào, đến trước mặt Diêm Vương ghé tai nói nhỏ.

Hai mắt Diêm Vương sáng lên "Thật không?"

"Thật ạ."

Diêm Vương liếc nhìn Bạch Vô Thường.

Trong lòng Bạch Vô Thường dấy lên dự cảm không tốt, quả nhiên nghe Diêm Vương nói "Được rồi, số kiếp Tiên Quân qua rồi, hôm nay, ngài ấy vừa quay lại tiên giới, cái hồn kia, ngươi cứ yên tâm đi câu về đây cho ta đi."

"Đi bắc cho ta cái chảo dầu lên, đun sôi một chút." Diêm Vương lại sai tên tiểu quỷ bên cạnh.

Bạch Vô Thường miễn cưỡng quay lại nhân gian, không ngờ, y gặp ngay Đông Tảo trước rừng cây.

Bạch Vô Thường tăng nhanh tốc độ bám theo mùi hương của Đông Tảo, nhưng không hiểu sao, y tự nhiên lại ngửi thấy cả mùi của yêu quái Thạch Đầu. Bạch Vô Thường nhíu mày, đi lên phía trước một chút thì nghe thấy tiếng hai người đang nói chuyện. Tập trung nhìn nhìn, Thạch Đầu kia đang ngồi cạnh Đông Tảo cười ngu, một tay còn ôm vai Đông Tảo, luôn miệng nói "Đừng sợ, Đông Tảo, có ta bảo vệ ngươi rồi."

Đông Tảo hồn nhiên không nhận ra tâm tư của tiểu yêu, thành thật nói với nó "Cảm ơn ngươi, Thạch Đầu."

"Nên làm mà, nên làm mà." Thạch Đầu nhìn chằm chằm mặt Đông Tảo, sung sướng đáp.

60. Chương 60

Buổi sáng, A Hồ chỉnh lí xong chuyện triều chính, linh thức liền tiến vào trạng thái ngủ sâu, đến tận chạng vạng mới tỉnh.

Hoàng Đế phiền muộn chạy từ ngoài vào, cả người vẫn lưu lại mùi hương của ánh mặt trời, oán giận nói "Mẫu Hậu lại trách mắng ta."

"Trách gì vậy?" Hồ ly đứng lên, đi tới cạnh bàn rót trà cho Hoàng Đế.

Hoàng Đế nhận trà, ừng ực uống hai hớp. Chờ khí nóng tan hết, mới nói "Vẫn là mấy chuyện cũ mèm thôi. Đặc biệt là tin Tĩnh Vương Phi có thai truyền ra tháng trước lại càng khiến bà nóng lòng, chỉ hận không thể bắt ta bế đứa nào nở ra từ hòn đá về cho bà."

A Hồ nhướn mày, tưởng mình nghe nhầm, hỏi lại "Tĩnh Vương Phi?"

Bên cạnh Tĩnh Vương chỉ có một mình Đông Tảo, kết hôn lúc nào mà kêu có thai?

Nhưng theo lời nói của Hoàng Đế, những mảnh kí ức xa lạ nháy mắt ùa vào trong não A Hồ. Làm gì có cái gì mà chiến thần Tĩnh Vương? Làm gì có cái gì mà công lớn hơn Vua? Làm gì có cái gì mà nắm quyền trong tay? Tiêu Tuy chỉ đơn giản là một vị Vương Gia nhàn tản, còn Vương Triều thì an ổn, nam bắc xưa giờ chỉ có hai chữ bình yên.

Những kẻ phản kháng nòng cốt như Trần Khởi Minh đã biến thành hết mực trung thần.

"Tĩnh Vương Phi làm sao cơ?" Hoàng Đế thấy vẻ mặt hồ ly kì lạ, ngửa đầu nhìn, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

"Ngươi ở đây chờ ta." A Hồ cảm thấy không ổn, xoay người ra ngoài. Hoàng Đế không hiểu, nhưng cũng chuyển bước theo sau hồ ly đến ngự thư phòng, nhìn hắn vội vã lật giở tấu chương.

Không cần xem nhiều, chỉ xem qua một vài bản, động tác của A Hồ đã dừng lại.

Tấu chương được hắn sửa tán loạn khắp bàn, nội dung tự mình phê chuẩn cũng thay đổi. Chữ tuy là của hắn đấy, nhưng chuyện trong tấu chương thì không có cái nào đúng cả.

"Từ lúc ta xuống núi đến nay là hai mươi mốt năm à?" Hắn quay đầu hỏi Hoàng Đế, gần như bắt đầu hoài nghi về nhận thức của mình.

Thế nhưng cứ cho là kí ức mới vừa tới, hắn vẫn nhớ được chuyện Đông Tảo xuống núi, vào Tĩnh Vương phủ. Còn Tĩnh Vương, chính là đại họa trong lòng Hoàng Đế.

Hoàng Đế hơi do dự "Đúng vậy, hai mươi mốt năm, A Hồ, ngươi trúng tà sao?" Hai tay Hoàng Đế ôm lấy mặt hồ ly, vô cùng lo lắng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, A Hồ không rõ lắm. Nhưng hắn lập tức nghĩ đến Đông Tảo. Tiêu Tuy đã thay đổi, vậy thì Đông Tảo đang ở đâu?

A Hồ đi theo đường cũ, vội vã quay về.

"Ta phải ra ngoài một chuyến, tối không chắc về, ngươi cứ ngủ trước, đừng chờ ta." A Hồ thay y phục, nói với Hoàng Đế.

Hoàng Đế cũng muốn đi, A Hồ cúi đầu hôn nhanh lên mặt y "Giờ ta còn không biết chuyện gì xảy ra, cho nên dẫn ngươi theo sẽ không an toàn." Hắn nói xong, giơ tay điểm lên vùng giữa lông mày của Hoàng Đế, Hoàng Đế liền an ổn ngủ say.

A Hồ thiết lập kết giới xung quanh giường ngủ, tránh cho yêu ma đến gần.

Làm xong hết mọi thứ, hắn nhanh chóng xuất cung, tập trung tìm kiếm khí tức của Đông Tảo. Kinh Thành to lớn, ngoại trừ Tĩnh Vương phủ còn lưu lại chút ít thì không tìm được ở đâu.

A Hồ mở rộng phạm vi tìm kiếm, ra đến tận ngoại ô mới phát hiện vết tích của Đông Tảo. Thế nhưng chỗ nào cũng có thêm khí tức của những yêu quái khác ngoài Đông Tảo.

Hắn chỉ có thể thông qua dò hỏi thăm dò để tìm kiếm sự tồn tại của Đông Tảo, chứ cũng không biết được chuyện gì đã xảy ra. Đông Tảo không có năng lực tự vệ, tính cách đơn thuần dễ bắt nạt càng khiến A Hồ lo lắng hơn. Hắn chỉ hận trước đây, chính mình không học được thuật di chuyển trong nháy mắt.

Lại nói đến tiên cung.

Hoài Tuy tùy ý lôi hết đan dược bản thân luyện chế ra, vứt cho Quảng Bình Quân.

Quảng Bình Quân đầu tiên là sợ hãi, sau đó vui mừng ôm vào lòng, mặt dày nói "Sớm biết Hoài Tuy Quân trượng nghĩa như vậy, ta đã không cần khách khí rồi."

Y còn chưa dứt lời, Hoài Tuy đã không thèm đếm xỉa đi thẳng ra ngoài, giống như bị lửa đốt mông, nào còn dáng vẻ thong dong thường ngày.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến Quảng Bình Quân. Y thu hết đồ vào trong túi Càn Khôn của mình, quay đầu định đi thì đụng phải hai tiểu tiên đồng đang nhìn mình chằm chằm.

Một tiểu tiên nói "Cái thuốc này lần trước Tiên Quân bế quan năm trăm năm."

Tiểu tiên kia nói "Cái kia luyện lửa nhỏ mất tám trăm năm kìa, mà luyện một lần còn được có ba viên."

Hai tiểu tiên đồng nhìn Quảng Bình Quân không rời mắt, khiến trán y rịn đầy mồ hôi.

Y do dự móc một bình thuốc từ trong túi Càn Khôn ra đặt lên bàn. Tiểu tiên liền vơ lấy cất về chỗ cũ, nhưng ánh nhìn vẫn không buông tha.

Quảng Bình Quân đau lòng lấy ra thêm hai bình, như cũ đặt lên bàn.

Hai tiểu tiên lúc này mới tha y, khách khí nói lời tạm biệt.

Chút đan dược ấy Hoài Tuy hoàn toàn không để tâm, bởi vì trong lòng hắn lúc này, hắn chỉ sợ Đông Tảo ở một mình sẽ sợ.

Nếu theo như lẽ thường, người xuống trần gian lịch kiếp sẽ trải qua sinh lão bệnh tử xong thì thần thức mới có thể quay về vị trí cũ. Nhưng năm đó, Hoài Tuy hạ phàm không phải do hắn tình nguyện mà là do bị người đẩy xuống.

Cây trâm gỗ tuột khỏi tóc Hoài Tuy vốn là vật mà hắn muốn dùng để kích thích tiên khí, nhưng không ngờ nó lại không rơi xuống nơi hắn sinh ra. Cho nên ý định muốn kết thúc việc này ngay sau khi hạ phàm của hắn đã bị kéo dài đến hơn ba mươi năm.

Có điều, nhờ vậy mà hắn mới gặp được Đông Tảo, nếm được mùi vị của tình yêu.

Hoài Tuy không chỉ không thể nói lần lịch kiếp này đối với hắn vô dụng, mà kể ra, thì còn có phần quá tốt.

Hắn tăng nhanh tốc độ chạy xuống trần gian.

Lúc hồ ly đến được rừng cây, cảnh tượng mà hắn lo lắng nhất đang diễn ra.

Một tên tiểu yêu thèm thuồng nhìn Đông Tảo, mà bên cạnh Đông Tảo, còn một tên quỷ sai sắc mặt khó nói khác đang đứng. Xích khóa hồn trong tay y rục rịch không ngừng. Vậy mà Đông Tảo của hắn vẫn ngây ngốc ôm hai con mèo con ở yên không chạy.

A Hồ nhanh chóng đánh giá tính chiến đấu của hai người: tên tiểu yêu không có tu vi gì, còn tên quỷ sai lại có phần khó đối phó.

Thế nhưng hắn không nghĩ nhiều được, an nguy của Đông Tảo mới là điều quan trọng nhất. Hồ ly dẹp bỏ do dự trong đáy mắt, xông lên, kéo Đông Tảo đến cạnh mình, rồi vọt sang một bên.

Bạch Vô Thường nhận ra yêu khí, ngẩng đầu đã không thấy Đông Tảo ở chỗ cũ nữa mà đang bị một con yêu hồ mặt mày xinh đẹp dùng bộ dáng che chở ôm lấy.

"To gan!" Bạch Vô Thường giận dữ, phi xích khóa hồn trên tay ra hòng buộc chặt hồ ly "Yêu vật mà dám đến nhân gian tác quái?"

A Hồ dẫn theo Đông Tảo né tránh, ngữ khí trầm thấp "Ta chỉ tới dẫn bạn ta đi, vô tình đối nghịch với ngài!"

"A Hồ?" Đông Tảo mở to mắt, đầu tiên là không dám tin, đợi sau khi xác nhận người bên cạnh đúng là A Hồ, nó mới buông lỏng hai con mèo con để chúng nhảy xuống đất. Đông Tảo ôm cổ A Hồ, chôn đầu vào hõm vai hắn, bối rối bật khóc.

Hôm nay, nó đã trải qua quá nhiều chuyện. Bên cạnh mất đi Tiêu Tuy, chỉ có A Hồ là người mà nó quen thuộc tín nhiệm nhất. Lúc này A Hồ chủ động tìm đến, Đông Tảo đương nhiên là không giả vờ kiên cường nổi nữa.

"Ta không dám, không dám đi tìm huynh, cũng không biết phải làm sao." Đông Tảo run run bả vai "A Tuy không hiểu sao không thấy đâu nữa rồi."

Thấy phản ứng như vậy của nó, Thạch Đầu và Bạch Vô Thường đang định tiến lên cướp người nhất loạt dừng lại.

A Hồ coi Đông Tảo như đệ đệ, biết tính nó đơn thuần, trắc trở trong đời gặp qua rất ít, nên bây giờ hiển nhiên rất sợ hãi. Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc Đông Tảo, an ủi "Hiện tại ta cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nhưng đệ đừng sợ, đệ quay về với ta đi, ta sẽ giúp đệ điều tra rõ ràng."

"Được." Đông Tảo nghẹn ngào đồng ý.

Bạch Vô Thường ngừng tay, có chút nghi ngờ hỏi "Đông Tảo, đây là người quen của ngươi à?"

Đông Tảo dụi mắt, hai con ngươi dưng dưng nhìn Bạch Vô Thường gật đầu, giới thiệu "Đây là A Hồ, là bạn của ta."

Thạch Đầu nhìn A Hồ ôm vai Đông Tảo, có chút ghen tị, quay đầu quái cứ nhìn Bạch Vô Thường, nhỏ giọng oán giận "Vừa nãy không cho ta ôm, sao giờ không đi ngăn hắn đi?"

Bạch Vô Thường nhịn xuống xúc động muốn cốc đầu tên tiểu yêu kia, đưa mắt nhìn A Hồ.

Đó là một con hồ yêu không sai. Nhưng sao Đông Tảo cả người đều là tiên khí lại quen biết với yêu ma đây?

Y còn chưa kịp hiểu rõ, xung quanh đã xảy ra biến đổi. Chỉ thấy mặt đất bỗng nhiên tỏa ra âm khí, khiến cho rừng cây dày đặc sương mù.

Bạch Vô Thường khẽ hô lên "Không hay rồi!"

Y đẩy Thạch Đầu sang một bên, muốn bảo nó mau chạy đi nhưng không kịp nữa, Hắc Vô Thường cùng mấy tên quỷ sai đã nhanh chóng vây lại.

"Diêm Vương sợ ngài không thu được hồn, cố ý bảo chúng ta đến giúp một tay." Một tên quỷ sai nói, ánh mắt đảo quanh thăm dò. Nó nhìn Đông Tảo, lại nhìn A Hồ và Thạch Đầu, vẻ mặt lộ ra vẻ không thân thiện "Sao chỗ này vừa có yêu vừa có ma vậy?"

"Chuyện của ma giới chúng ta không can thiệp." Bạch Vô Thường đứng chắn trước mặt Thạch Đầu "Chuyện này cũng không liên quan đến nó."

Hắc Vô Thường nháy mắt với Bạch Vô Thường, ám chỉ y đừng nói nhiều. Sau đó ha ha cười "Chuyện này, chúng ta câu hồn xong rồi về thôi, mọi người cùng được nghỉ sớm."

Hai tên quỷ sai khác cũng nghiêm túc tiến lên, cầm xích sắt trong tay ném mạnh về phía Đông Tảo. Lúc sắp trói được người, xích sắt bỗng bị hồ ly phất tay áo đẩy bật lại.

Bạch Vô Thường cũng nháy mắt chắn trước mặt Đông Tảo, gian nan nhưng kiên định nói "Hồn này vẫn chưa câu được!"

"Ngươi!" Hắc Vô Thường không ngờ Bạch Vô Thường lại dám ngăn cản, hận đến mức muốn đập vỡ đầu y.

61. Chương 61

Đông Tảo hãy còn mê man chưa hiểu nguy hiểm trước mắt, nó chỉ biết tình hình có phần căng thẳng, tâm tư đều đang bị buồn bã bi thương xâm chiếm. Nó không hề biết, những thứ này đều vì nó mà đến.

Mặt khác, thái độ của hai tên quỷ sai hiển nhiên là kiên định hơn. Bọn chúng quét mắt nhìn quanh, lạnh lùng nói với Bạch Vô Thường "Ngài không chỉ không câu hồn, mà còn cấu kết với đám yêu ma quỷ quái này, thì liệu lúc về địa phủ, ngài có thể không bị trị tội sao? Nếu bây giờ, ngài biết quay đầu hối cải, câu đi hồn phách kia, ít nhất ngài còn có cái gọi là lấy công chuộc tội, còn có cái để giảm nhẹ hình phạt."

Đã nói đến nước này, Bạch Vô Thường cũng không muốn bày ra vẻ mặt giả dối nữa. Y hiểu rất rõ Đông Tảo không đáng phải chịu như thế, cho nên y cứng rắn đứng chắn trước nó và Thạch Đầu, nói "Tuy Tiên Quân đã quay về cương vị, nhưng ngài ấy cũng không nói không quan tâm đến chuyện nhân gian nữa. Bây giờ các ngươi muốn cường thế bắt người, chẳng nhẽ không sợ đến lúc ấy Tiên Quân trách tội hay sao?"

Hắc Vô Thường đứng cạnh cũng xuôi theo Bạch Vô Thường nói mấy câu hòa giải giúp bạn "Vậy thì… Cứ xem lại chút xem sao?"

Hai tên quỷ sai không nhúc nhích, chỉ vào Đông Tảo to tiếng chất vấn Hắc Bạch Vô Thường "Con chim này không chỉ sống nhiều hơn ba mươi mốt năm mà còn thuận lợi biến hình, xét trên phương diện nào cũng đáng bị trừng phạt, còn cái gì để xem?"

"Cứ coi như Tiên Quân tới thật, thì quy tắc của địa phủ cũng là quy tắc, người trong tam giới không ai được quyền thay đổi, chứ đừng nói đến Hoài Tuy Quân vốn là một người công tư phân minh!"

"Các ngài làm quỷ sai bao năm, ngay cả điều cơ bản như vậy cũng quên? Nếu như tùy tiện cho qua, vậy địa phủ dùng để bỏ trống, còn người ác thì sống lâu trăm tuổi ư?"

A Hồ nghe thấy Hoài Tuy Quân, trong lòng liền mạnh mẽ chấn động. Không phải hắn ngạc nhiên mà chỉ tại cái tên này quả thực quá uy áp, khiến cho tiểu yêu như hắn không tài nào thở nổi.

A Hồ cảm thấy kì quái. Bọn họ muốn câu hồn Đông Tảo, sao lại liên quan đến thần tiên?

Hắn cúi đầu, nhỏ giọng hỏi Đông Tảo "Đông Tảo, đệ biết Hoài Tuy Quân à?"

Tuy trong cái tên này cũng có một chữ "Tuy", nhưng đối với Đông Tảo, Tiêu Tuy và Hoài Tuy vẫn khác nhau rất xa.

Do đó, nó lắc đầu "Không biết."

Hồ ly thấy trong mắt nó thật sự là vẻ mê man, không giống như có biết Tiên Quân.

Đông Tảo bị đám quỷ sai dọa sợ. Nó nghe thấy rất rõ là bọn họ đến đây vì nó. Nó sợ hãi giấu diếm thân phận yêu quái của mình, không ngờ đến cuối cùng vẫn bại lộ, bọn họ vẫn đến bắt nó đi.

Đông Tảo vẫn luôn nghĩ đến một ngày này, chỉ là không ngờ nó lại đến quá đột ngột.

Thế nhưng, nó không đi được, chí ít là bây giờ nó không đi được. Đông Tảo vô cùng kiên định, nó nhớ A Tuy trước khi đi đã bảo nó chờ hắn, cho nên cho dù có thể nào, nó cũng phải đợi A Tuy quay lại.

Sự phủ nhận của Đông Tảo càng khiến A Hồ thấy khó hiểu.

Nhóm người Bạch Vô Thường bị nói cho á khẩu. Y không thể phủ nhận danh tiếng hàng ngàn năm qua của Hoài Tuy Quân, Hoài Tuy Quân sẽ không bao che! Theo như lời đồn, năm đó đệ đệ ruột của hắn phạm lỗi, hắn còn tự mình đánh xuống thiên lôi, một chút cũng không nương tay.

"Ngài đừng cố kéo dài thời gian nữa! Ngài cho là Hoài Tuy Quân sẽ còn xuống nhân giới nữa ư? Kí ức của ngài ấy dưới nhân giới nhất định đã tan biến từ lâu rồi!"

Những lời này, Bạch Vô Thường trước giờ luôn không dám nói ra. Vì thế, y không khỏi quay đầu nhìn Đông Tảo. Chỉ thấy đối phương sắc mặt trắng bệch, mê man không ngừng. Trước khi Đông Tảo càng thêm suy nghĩ và đau thương, Bạch Vô Thường quyết định cắt ngang lời quỷ sai "Đừng nói nhiều nữa, hôm nay có ta ở đây, các ngươi đừng hòng mang nó đi!"

Thạch Đầu cũng xót xa ngoái nhìn nhóc đáng yêu Đông Tảo của nó, kiên định đứng cạnh Bạch Vô Thường, trong ngực dâng lên tinh thần anh hùng cứu mỹ nhân "Cả ta nữa, có ta ở đây, các ngươi đừng hòng mang Đông Tảo đi!"

Bạch Vô Thường bất đắc dĩ đẩy Thạch Đầu, nghiến răng nói với nó "Ông tổ nhỏ, ta xin ngươi đừng có chui đầu ra."

Thạch Đầu muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng Bạch Vô Thường lại ngày nào cũng cảm thấy như mình cứu phải một tên ngu.

A Hồ thông qua lời bọn họ nói, cũng hiểu ra sự tình.

Tại sao chuyện trên nhân giới lại thay đổi, tại sao Tiêu Tuy mà hắn và Đông Tảo quen thuộc lại biến mất? Là bởi vì, Tiêu Tuy vốn không phải người phàm, mà là thần tiên hạ phàm lịch kiếp. Nếu vậy, có phải chỉ cần tìm được Hoài Tuy Quân, thì việc bảo vệ Đông Tảo sẽ không còn khó khăn nữa?

A Hồ thầm tính toán, nghiêng đầu, thừa dịp mọi người không chú ý, bám lấy Đông Tảo nói thầm "Ta dẫn đệ đi trốn trước, theo ta."

Hắn nói xong liền kéo Đông Tảo rời đi. Thế nhưng hành động này lại bị người nhìn thấy, lập tức vây lại. Xung quanh nổi lên làn gió âm u, dọa cho tâm người lạnh toát. Đông Tảo không nguyện ý đứng lại, nhưng cũng không nguyện ý chạy cùng A Hồ.

Nó cẩn thận suy ngẫm lại mọi chuyện, chủ động nói với quỷ sai "Tại ba mươi năm trước ta phải chết nhưng lại sống đến giờ nên các ngươi đến bắt ta đi chịu phạt sao?"

Quỷ sai gật đầu, cho rằng Đông Tảo mở miệng là muốn ba hoa, nhưng không ngờ nó lại nói tiếp "Ta đúng là nên bị phạt."

Bộ dạng thành thật, không hề dối lừa.

"Đông Tảo?!" Bạch Vô Thường, Thạch Đầu và A Hồ đồng loạt khó tin kêu lên.

Đông Tảo vẫn chỉ nhìn quỷ sai, do dự thương lượng với chúng "Nhưng tướng công ta bảo ta đợi hắn, ta có thể đợi hắn về rồi mới đi chịu phạt không?"

Có công nhận thưởng, làm sai chịu phạt, Đông Tảo sống rất đơn giản, hoàn toàn không có khái niệm gian lận nào.

Nhìn nó nhu thuận như vậy, quỷ sai cũng có phần do dự. Nhưng chỉ là trong nháy mắt, quỷ sai đã ngoảnh đi, không nhìn Đông Tảo nữa để ép mình kiên định "Không được, Diêm Vương muốn ngươi chết canh ba, sao có thể lưu lại đến canh năm. Ngươi phải theo chúng ta ngay bây giờ!"

Quỷ sai vừa nói, vừa quăng xích về phía Đông Tảo, đồng thời, cũng có mấy bóng người nhảy lên khỏi mặt đất chế trụ A Hồ.

Đông Tảo vô thức tránh đi, nhưng chiếc xích sắt kia lại linh hoạt giống như nhận biết con mồi. Lúc xích sắt sắp quấn lấy Đông Tảo, một đôi tay từ đâu vươn tới, kéo Đông Tảo đang lảo đảo.

Cùng lúc đó, xích sắt uốn lượn trên không trung hóa thành hơi nước, biến mất vô tung vô ảnh.

Còn khu rừng âm u không có ánh sáng lại bỗng nhiên bị một luồng ánh sáng bao phủ. Ánh sáng ấy không quá chói mắt, nhưng người đứng ở trung tâm luồng sáng lại mang theo uy áp vô cùng mạnh mẽ. Hắn vừa xuất hiện đã khiến cho tất cả những người ở đây gần như không thở nổi.

Thậm chí, Thạch Đầu có tu vi thấp nhất, nhất thời không chịu nổi đã ngất xỉu.

Theo ánh sáng dần thu lại, mọi người thấy Đông Tảo được người ôm vào lòng che chở.

"Hoài, Hoài Tuy Quân!" Quỷ sai hốt hoảng hành lễ, ngay cả A Hồ cũng khom người xuống.

Đông Tảo nép trong ngực Hoài Tuy, không dám ngẩng đầu, chỉ có hai tay là nắm chặt tay áo hắn, mơ hồ cảm nhận chút khí tức quen thuộc. Nó chần chừ nhỏ giọng hỏi "Ngươi là A Tuy sao?"

Nó sợ ngẩng lên thấy là ai khác, nó sẽ thất vọng.

Lúc ở dưới trần gian, Hoài Tuy chỉ thấy dáng vẻ linh động tươi cười của Đông Tảo, chứ chưa từng thấy nó co rúm cẩn thận, cả người toát ra vẻ đáng thương thế này bao giờ. Tâm tình của hắn lập tức tuột dốc theo Đông Tảo, trái tim như bị kim châm.

"Là ta." Hoài Tuy cúi đầu, không e dè mà hôn Đông Tảo trước mặt mọi người, động tác tràn ngập dịu dàng.

Đông Tảo lúc này mới chậm rãi ngước lên nhìn hắn.

Người trước mắt làm nó thấy hơi xa lạ. Khuôn mặt của Hoài Tuy chỉ giống Tiêu Tuy bảy tám phần, và có vẻ tuấn mỹ hơn Tiêu Tuy. Tiêu Tuy ngoại trừ khí chất có chút lạnh lùng, ngũ quan tính ra lại khá nhu hòa. Còn Hoài Tuy, vẻ đẹp của hắn chỗ nào cũng lạnh, từ trong ra ngoài lạnh không góc chết.

Đông Tảo không dám thừa nhận hắn, cẩn thận chui ra khỏi lồng ngực Hoài Tuy, mất tự nhiên đứng sang một bên, len lén quan sát.

Đây thật sự là A Tuy ư?

Đông Tảo trải qua một ngày đầy biến cố, bây giờ cảm thấy cái gì cũng như mơ. Nó chưa từng nghĩ, một Tiêu Tuy không lâu trước đây còn bắt cá nướng cá cho nó ăn lại có thể biến thành một thượng thần đáng sợ.

Hành vi giữ khoảng cách của Đông Tảo khiến Hoài Tuy mất mát. Nhưng hắn cũng hiểu thân phận mình thay đổi quá đột ngột, dẫn đến Đông Tảo khó mà thích ứng. Vì thế, hắn chỉ đành khắc chế bản thân, nắm tay Đông Tảo, thu lại uy áp của bản thân, nhìn bốn phía nói "Sao ở đây lại náo nhiệt thế này?"

Quỷ sai một người lại cúi đầu thấp hơn một người. Bọn họ không được đối xử đặc biệt như Đông Tảo, được hưởng tiên khí dịu dàng đến cùng cực của Tiên Quân. Đứng trước Tiên Quân đã giảm bớt uy áp, nhưng vẫn không ai dám ngẩng đầu lên. Mà Tiên Quân hỏi, quỷ sai cũng không dám không trả lời.

"Là, là thu hồn ạ."

"Hồn ai?" Trong giọng nói Hoài Tuy lộ ra vẻ khó đoán.

"Của ta." Đông Tảo hít mũi, nghĩ đến lời hứa lúc trước của mình, nhịn đau tạm biệt Hoài Tuy "Ta, ta đợi được ngươi rồi, giờ ta phải đi."

"Đi đâu?" Hoài Tuy không buông tay, mà trái lại còn nắm chặt hơn. Ánh mắt của hắn theo sát Đông Tảo, có chút không không chế được mà lại tăng thêm uy áp, thiếu điều dọa cho mấy người kia nhũn cả chân.

Quỷ sai thầm lo sợ trong lòng. Bọn chúng tuy không thấy được động tác của Tiên Quân với tiểu yêu kia, nhưng bọn chúng lại nghe được sự quan tâm của Tiên Quân trong lời nói. Chẳng lẽ đúng như lời Bạch Vô Thường nói, Hoài Tuy Quân muốn xen tình riêng vào chuyện này sao?

"Đi chiên vạc dầu." Đông Tảo thành thật đáp "Ta sống lâu hơn ba mươi năm, là lỗi của ta."

"Chiên vạc dầu…" Hoài Tuy nhẩm lại ba chữ kia một lần, đầu ngón tay xẹt qua bàn tay trắng nõn của Đông Tảo, nhẹ nhàng xoa nắn.

Da thịt thế này mà cho vào vạc dầu chiên một lần, còn không phải muốn lấy mạng nó sao?

Trong lúc quỷ sai kinh sợ đứng chờ, Hoài Tuy rốt cuộc mở miệng "Làm sai bị phạt là chuyện bình thường, nhưng đó không phải lỗi của Đông Tảo, nên xuống vạc dầu hay lên biển đao, ta sẽ đi thay nó."

Vừa dứt lời, quỷ sai đúng là bị dọa ngất. Chiên con chim béo kia thì được, chứ chiên Tiên Quân ai dám chiên?

62. Chương 62

Thượng Tiên không vì tình riêng mà đích thân lĩnh tội chịu phạt, mặc dù trước đây chưa từng có tiền lệ, mấy tên quỷ sai cũng không tìm ra lí do để thoái thác.

"Ta đi cùng với các ngươi về Địa Phủ." Hoài Tuy nhanh chóng quyết định, không cho đối phương cơ hội thương lượng. Quỷ sai không dám phản kháng, lúng ta lúng túng ậm ờ đồng ý.

Đông Tảo thấy hắn sắp đi, nóng lòng nói "Không, không được, ngươi đừng đi." Nói xong, nó vội vàng kéo tay Hoài Tuy.

Hoài Tuy dừng bước, quay đầu nhìn Đông Tảo. Hắn đưa tay xoa mặt Đông Tảo, dịu dàng an ủi "Đừng sợ, ngươi cứ ở đây chờ ta, ta về ngay."

"Không được, đây là lỗi của ta, sao ngươi lại bị phạt chứ?" Trên mặt Đông Tảo vừa có sự lo lắng, vừa có sự áy náy với Hoài Tuy.

Đông Tảo đang giữ khoảng cách với hắn! Nó vẫn chưa coi hắn và Tiêu Tuy là cùng một người!

Hoài Tuy nheo mắt. Những người xung quanh lập tức bị ngăn ở ngoài kết giới, không nghe được, cũng không thấy được những chuyện xảy ra bên trong.

Lời cần nói vẫn nên nói rõ trước đã, nếu không bộ dạng xa lạ của Đông Tảo như vậy thật khiến Hoài Tuy khó chịu.

Hắn cúi đầu, trán ghé sát vào Đông Tảo, đồng thời hai tay ôm lấy mặt nó. Khoảng cách giữa môi hai người rất gần, ánh mắt sâu thẳm của hắn chăm chú nhìn Đông Tảo.

"Đông Tảo, ngươi coi ta là người ngoài sao?" Hoài Tuy nhỏ giọng hỏi.

Khuôn mặt của hắn, Đông Tảo không hoàn toàn quen thuộc, mà khí thế của hắn, lại quá mức cường đại, thế nên cho dù biết hắn từng là Tiêu Tuy, Đông Tảo vẫn khó mà thích ứng ngay lập tức. Thấy Hoài Tuy định hôn mình, nó bất giác ngoảnh đi, khiến cho bờ môi Hoài Tuy rơi lên gò má mềm mại.

"Ta, ta có chút mơ hồ." Đông Tảo lí nhí "Rõ ràng ta vẫn thấy A Tuy ở trong Tĩnh Vương phủ."

Hoài Tuy thầm nghĩ, hắn phải giải thích cặn kẽ chuyện này một phen mới được.

"Nhớ cái này không?" Hoài Tuy móc cây trâm gỗ, chìa ra trước mặt Đông Tảo.

Cây trâm này chính là do cây đại thụ trên núi đột ngột biến thành! Đông Tảo không ngừng gật đầu, nhận lấy cây trâm nhìn kĩ. Nếu như không phải nó tận mắt chứng kiến, nó cũng không dám tin, vật nhỏ như này lại có thể là cái hốc cây mình từng ở suốt ba mươi năm.

"Cái trâm này là tín vật ta lưu lại lúc hạ phàm. Có điều trong quá trình xảy ra ít sai sót, cho nên không thể tìm thấy ngay lập tức."

"A Tuy ở Vương Phủ là xác của ta dưới trần gian. Do ta hạ phàm bất ngờ, nên đã chiếm mất số mệnh của hắn cũng như thay đổi nó. Giờ ta đã đi, hắn tự nhiên cũng sẽ quay về vị trí vốn có của mình. Vì thế nên hôm nay mới có nhiều chuyện xảy ra như vậy."

Sau khi hồn phách của thần tiên quay về, mọi nguyên tố ảnh hưởng đến đời sống nhân gian đều sẽ được thay đổi. Vậy nên, Đông Tảo mới đột nhiên phải đối mặt với một thế giới lạ lẫm.

Cái đầu nhỏ của Đông Tảo nhất thời khó mà xử lí được chuyện phức tạp như vậy. Nó chau mày, buồn phiền ngẫm nghĩ "Ta phải cẩn thận suy nghĩ trước đã."

"Vậy là ngươi không thừa nhận ta?" Hoài Tuy cố tình buông bàn tay kiềm hãm Đông Tảo, vẻ mặt bi thương nói.

Đông Tảo sao có thể không để ý tí nào? Nó thấy Hoài Tuy như vậy, liền vội vã kéo hắn "Không, không phải đâu." Có điều, lúc này, mồm miệng nó khá chậm chạp, ấp úng mãi mà vẫn không biết nói gì mới tốt.

Hoài Tuy chỉ cảm thấy hơi mất mát, chứ hắn đã quá hiểu tính Đông Tảo, hắn cũng không chờ mong chỉ trong có một ngày mà tên nhóc này đã lập tức thân cận với mình. Bộ dạng khổ sở buồn bã lúc này cũng chỉ là giả vờ để kích thích Đông Tảo mà thôi.

"Nếu thế thì ngươi chứng minh đi." Hoài Tuy nói.

Đông Tảo ngốc nghếch hỏi lại "Chứng minh kiểu gì?"

"Cho ta hôn một cái." Hoài Tuy thuận nước đẩy thuyền, lúc vừa nói xong, liền thấy Đông Tảo đỏ bừng cả mặt.

Hắn xoa mặt Đông Tảo, nhỏ giọng cười nói "Trước đây lúc đọc truyện trêu người sao không xấu hổ mà giờ nói chút đã ngượng rồi?"

Đông Tảo vốn lo sợ bất an, tâm trạng hỗn loạn, nghe Hoài Tuy nói đến đọc truyện, trêu người, thì có phần chắc chắn hơn. Bởi vì đây là chuyện riêng giữa nó và A Tuy, chỉ có A Tuy chân chính mới biết.

"Cái đó, cái đó ta nói cho tiểu bảo bối của ta nghe." Đông Tảo cố giả bộ bình tĩnh "Thì sao phải xấu hổ!"

"Thế giờ tiểu bảo bối của ngươi muốn hôn ngươi thì sao." Hoài Tuy được nước lấn tới, đáy mắt tràn ra ý cười.

Oa, sao cái người này lại trở lên không biết xấu hổ vậy chứ! Đông Tảo thầm nghĩ, nhưng cũng không nhịn được mà muốn hôn hắn.

Sau khi nói chuyện, vẻ mặt của Đông Tảo dần dần tươi vui trở lại. Nó đã có thể chắc chắn người này chính là Tiêu Tuy. Đông Tảo len lén kéo góc áo Hoài Tuy, nắm chặt, lộ ra vẻ mặt tin tưởng "Vậy, vậy thì ngươi hôn đi."

Đông Tảo ngửa đầu, nhắm mắt lại. Cánh môi hồng hồng khẽ cong, khiến Hoài Tuy nhìn mà ngứa ngáy trong lòng.

Hắn không phải người có dục vọng mãnh liệt, hay nói trắng ra, hai chữ này trước giờ chưa từng xuất hiện trên người hắn. Bản chất tiên giới vốn dĩ không hỗn loạn giống như nhân gian, lại cộng thêm việc hàng ngàn năm qua, hắn một lòng chuyên tâm tu luyện, cho nên trong chúng tiên, hắn đã sớm trở thành hình mẫu lí tưởng cho hành vi gò bó bản thân.

Người muốn kết thành bạn đời với hắn những năm đầu không thiếu, nhưng từng người từng người đều lần lượt bị từ chối. Hoài Tuy cũng không ngờ, mình hạ phàm chuyến này, cuộc đời lại có biến chuyển. Thất tình lục dục hắn từng thiếu bỗng chốc bị Đông Tảo dẫn dụ bộc phát hết ra. Đã vậy, còn không ngừng lớn mạnh.

Giống như lúc này, hắn nhìn Đông Tảo, nhìn nó thổ lộ mỗi từ, thậm chí là nhìn dáng vẻ do dự của nó, hắn đều cảm thấy Đông Tảo thực khiến người ta thương yêu.

Mập Mập của hắn sao lại đáng yêu đến thế? Đáng yêu đến vô hạn.

Đối với Hoài Tuy mà nói, đây là một câu hỏi khó.

Hắn nắm nhẹ cằm Đông Tảo, đề phòng nó lại bỗng nhiên tránh đi, sau đó mới hôn xuống. Hắn hút nhẹ đôi môi mềm của Đông Tảo, rồi hé miệng vươn lưỡi tiến vào, ngậm lấy đầu lưỡi của nó.

Hai người đã từng hôn nhau rất nhiều lần, cả hôn sâu lẫn hôn nhẹ. Nhưng lúc này, không hiểu sao vẫn dây dưa không dứt. Cả hai đều thở gấp. Những thứ khác có thể gạt người, nhưng cảm giác quen thuộc được xây đắp theo thời gian thì không. Đông Tảo chỉ do dự trong chốc lát đã lập tức chủ động cuốn theo. Nó vòng hai tay ôm lấy cổ Hoài Tuy, kiễng chân đáp lại.

Hoài Tuy chiếm được thế chủ động ngay từ khi bắt đầu, vậy nhưng chỉ chưa đầy chốc lát đã bị Đông Tảo hôn đến không chống đỡ nổi.

Cách lớp y phục, con sâu thịt của cả hai gần như muốn đánh nhau.

Mắt Đông Tảo hồng hồng, mang theo hơi nước. Bộ dạng rõ ràng là bên bị ăn hiếp, thế nhưng hết lần này đến lần khác muốn đòi lại danh dự, ôm chặt Hoài Tuy hôn tiếp.

Hơi thở của Hoài Tuy nặng nề. Hắn kiềm nén đẩy Đông Tảo ra, khàn khàn cười nói bên tai nó "Hôn thêm một lúc sẽ không đến Địa Phủ được đâu."

Đông Tảo nghẹn đỏ bừng cả mặt, nhưng tinh thần thì hoàn toàn phấn chấn trở lại.

Nó quen thuộc nhảy lên người Hoài Tuy, hai chân quặp chặt eo hắn, chụt chụt hôn mặt hắn, đanh đá nói "Tiểu bảo bối của ta lần nào cũng ngoan ngoãn cho ta hôn, ngươi có phải tiểu bảo bối của ta không?"

Không đến Địa Phủ được mới tốt, Đông Tảo thực sự rất không nỡ để Tiêu Tuy đi chiên vạc dầu.

"Mập Mập, nghe lời." Tay Hoài Tuy đỡ mông Đông Tảo, thuận thế nhéo nhéo hai cái "Địa Phủ đi đi về về cũng chỉ mất có một lúc, chuyện này phải làm rõ thì sau mới không dây dưa. Mà bên ngoài có hồ yêu với tiểu yêu, nếu ngươi ở trong này vẫn sợ, thì ta dẫn ngươi tới nơi khác trước nhé?"

Giọng điệu của hắn cho thấy hắn rõ ràng không thích hồ yêu và tiểu yêu kia. Đông Tảo phải không ngừng giải thích "Không cần, không cần đâu." Nó lắc đầu "Hồ yêu là A Hồ, tiểu yêu là Thạch Đầu, bọn họ đều là bạn của ta đó."

Sau đó, nó lại lo lắng hỏi "Ngươi, ngươi đến Địa Phủ rồi còn về nữa không?"

Đông Tảo chưa từng biết gì về vị trí trong tiên giới của Hoài Tuy. Nó cứ luôn cảm thấy xuống vạc dầu một cái là tiểu bảo bối của nó sẽ tan biến giống như mây khói.

"Nhiều nhất..." Hoài Tuy nhẩm tính thời gian, cho Đông Tảo một câu trả lời chắc nịch "Nhiều nhất là nửa canh giờ, ta nhất định sẽ về."

"Nhưng, nhưng mà..." Đông Tảo kéo tay Hoài Tuy "Ta vẫn không muốn để ngươi đi, ta, ta có thể tự mình đi không?"

"Tướng công dùng để làm gì?" Hoài Tuy hỏi ngược lại Đông Tảo.

Đông Tảo nghiêm túc đáp "Làm tiểu bảo bối ăn cùng ngủ cùng."

"Còn một cái nữa, ngươi phải nhớ kĩ." Hoài Tuy thả Đông Tảo xuống, sửa lại vạt áo cho nó, che đi nơi khó nói của cả hai, sau đó mới chỉ dạy Đông Tảo "Tướng công, vào thời điểm cần thiết, còn dùng để làm lá chắn nữa."

Vẻ mặt Đông Tảo hết mực tiếp thu.

Ánh trăng nơi rừng núi vì bị cây che khuất mà lúc mờ lúc tỏ.

Tuy Hoài Tuy phải đến Địa Phủ, nhưng Đông Tảo không còn vẻ ủ rũ, buồn bực nữa. Nó ngồi trên táng đá, vô cùng phấn chấn lau mồ hôi cho Thạch Đầu.

A Hồ ngồi cạnh nó, thấy sự vui vẻ trong mắt Đông Tảo, thì ngầm hiểu mọi chuyện phiền phức đã được giải quyết.

Bạch Vô Thường cũng theo quỷ sai về lại Địa Phủ. Trước khi y đi, Thạch Đầu hãy còn mê man.

"Sao tự nhiên lại ngủ mất..." Đông Tảo thì thầm, lau mồ hôi cho Thạch Đầu nhưng cũng không quên dùng quạt quạt cho nó. Hai con mèo con ngủ bên chân Đông Tảo, chỉ cần Đông Tảo hơi động, là chúng nó sẽ nhanh như chớp mở to mắt nhìn, giống như sợ Đông Tảo đi mất.

Cứ thế, lúc Thạch Đầu tỉnh lại, nó liền nhìn thấy Đông Tảo đang ghé sát lại gần mình, con ngươi to tròn nhìn không chớp mắt.

Được nhìn Đông Tảo ở góc độ này… Thạch Đầu ôm tim, còn chưa kịp tỉnh táo đã thấy mình bị nhóc đáng yêu đánh cho một kích, càng mê man hơn.

"Ngươi tỉnh ngủ rồi à." Đông Tảo ngồi thẳng dậy, hai chân khoanh lại.

Thạch Đầu nhớ ra lúc nãy còn có quỷ sai và một vị thượng thần, xoa trán nói "Hình như ta nằm mơ." Nó vừa nhớ lại vừa căm phẫn "Có tên thần tiên nào đó vừa đến đã ôm ngươi!"

Đông Tảo "Hửm?"

Thạch Đầu học theo giọng điệu của mẹ nó khuyên răn Đông Tảo "Đông Đông à, sau này nếu ngươi mà gặp người như thế thật thì ngươi nhất định không được đứng im cho hắn ôm, vì người chịu thiệt chỉ có ngươi thôi, biết chưa?"

"Có điều, bạn bè như hai chúng ta thì ôm được."

Nửa câu sau, Thạch Đầu gần như phải dùng hết can cảm của bản thân mới có thể nói ra, ôm ấp hi vọng được đích thân ôm Đông Tảo một lần.

Đông Tảo lúc này mới hiểu Thạch Đầu nói gì, cười nói "Đó là tướng công nhà ta mà."

Động tác ôm Đông Tảo của Thạch Đầu còn chưa kịp thực hiện đã cùng với trái tim thiếu nam của nó cứng đờ, rồi ào ào rơi vỡ đầy đất.

63. Chương 63

"Cái này, việc này…" Lần đầu tiên, Diêm Vương đứng trên địa bàn của mình mà lòng thấp thỏm không yên. Ông ta có nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ đến việc Thượng Tiên lại xuống Địa Phủ.

Diêm Vương sợ Hoài Tuy hiểu nhầm, vội lôi sổ sinh tử ra cho hắn xem, đồng thời giải thích cho hắn hiểu nguyên nhân bọn họ đi bắt Đông Tảo "Trên sổ ghi con chim này ba mươi năm trước phải chết, cho nên ta mới cho quỷ sai đi câu hồn."

"Giờ một con chim cũng được ghi vào sổ sinh tử cơ à?" Hoài Tuy hỏi.

"Chuyện này…" Diêm Vương ấp úng "Chuyện này thật ra ta cũng không rõ lắm, trong sổ sinh tử không ghi thêm gì khác."

"Đông Tảo đúng ra là đã chết." Hoài Tuy giải thích "Chỉ là đúng lúc ấy, nó bị một giọt hoa lộ trong phủ của ta rơi trúng đầu, mở ra linh thức, nên vẫn còn sống. Ta vô tình thay đổi số mạng của nó, tính đi tính lại đều là lỗi của ta. Giờ ta đến chịu phạt thay nó, cho dù là phạt như thế nào cũng không liên quan đến Đông Tảo."

Diêm Vương không ngờ Thượng Tiên vì thế mà đến, nhất thời trán đẫm mồ hôi.

Kẻ nào sai thì phạt kẻ đó, điều này không sai, nhưng mà bảo ông ta vất Hoài Tuy Quân vào vạc dầu, có đi mượn cả nghìn lá gan khắp tam giới, ông ta cũng không dám.

"Nếu đã là sơ suất, vậy thì không cần truy cứu nữa. Làm phiền Tiên Quân phải cất công đi một chuyến đến đây để giải thích rồi." Chuyện đến nước này, Diêm Vương cũng không phải người cố chấp, lập tức chừa đường lui cho mình.

Đám quỷ sai cũng câm như hến.

Hoài Tuy không quá để tâm chuyện này. Hắn còn đang nóng lòng quay về gặp Đông Tảo, nên chẳng nán lại nữa mà rời đi luôn.

Chờ Hoài Tuy đi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Diêm Vương vốn chỉ muốn làm tốt công việc của mình, nên nghĩ đi nghĩ lại tự nhiên thấy uất ức, quay sang giận chó đánh mèo trách mắng Bạch Vô Thường "Ngươi không nghe lệnh là có ý gì?"

Nói như vậy có nghĩa là muốn tước chức vị của y, đồng thời dụng hình một phen.

Bạch Vô Thường đã làm tốt tư tưởng chuẩn bị, nhưng khi nhớ tới tên tiểu yêu Thạch Đầu trên nhân gian, y lại lo lắng mình không ở đó, nó sẽ làm ra chuyện liều lĩnh. Vì thế, y hơi băn khoăn, không biết có nên cầu tình cho bản thân hay không?

Cũng may, Hắc Vô Thường đã kịp đứng ra nói đỡ cho Bạch Vô Thường "Đại nhân, nếu không phải Bạch Vô Thường ngăn cản, e là chúng ta đã dụng hình với Đông Tảo rồi. Khi ấy thì hậu quả còn khó vãn hồi hơn."

Câu này quả thực không sai.

Diêm Vương không phản đối, cuối cùng chỉ phất tay áo bỏ đi, ném chuyện này ra sau đầu, không bao giờ nhắc lại nữa.

Trong rừng cây nhỏ.

Thạch Đầu ôm ngực, quay lưng về phía Đông Tảo, thở dài.

Đông Tảo nhìn bóng lưng nó, nghĩ Thạch Đầu có tâm sự, lại gần cẩn thận hỏi "Thạch Đầu, ngươi không vui sao?"

Thạch Đầu nhìn chằm chằm mũi chân mình, hậm hực hờn dỗi ừ một tiếng.

Đông Tảo đặt tay lên vai nó, dịu dàng an ủi "Đừng không vui nữa, ta đã không phải xuống Địa Phủ chiên vạc dầu rồi mà, tướng công ta cũng về rồi nữa."

Chính vì tướng công ngươi về nên ta mới không vui đó! Thạch Đầu vốn muốn nhân cơ hội này đến gần Đông Tảo, âm thầm nhụt chí.

Thạch Đầu biết, trong tam giới đều lấy thực lực để định đoạt địa vị, mà công lực của vị Thượng Tiên khi nãy thì vô cùng thâm hậu khó dò. Chẳng biết đến lúc nào, nó mới với tới được.

Đông Tảo vô tâm, tiến đến cạnh Thạch Đầu, nỗ lực muốn dỗ dành Thạch Đầu "Đừng không vui mà, ta không thích ngươi không vui đâu."

"Thật, thật không?" Sự quan tâm của Đông Tảo khiến Thạch Đầu dấy lên hi vọng nho nhỏ. Nó quay đầu, thấy gương mặt Đông Tảo cách mình rất gần. Có điều, trong mắt Đông Tảo lại vô cùng thuần khiết, sạch sẽ, không mang chút phòng bị nào. Điều này làm Thạch Đầu cảm thấy hổ thẹn vì ý nghĩ muốn hôn đối phương.

"Thật." Đông Tảo gật mạnh đầu, vô cùng chân thành.

Đông Tảo ngay ngắn ngồi xuống, trên mặt treo ý cười, cả người trông mềm nhũn như cây bông, dụ dỗ người tới xoa nắn.

A! Đông Tảo đúng là vừa rụt rè vừa đáng yêu mà!

Thạch Đầu nghĩ đến tim cũng như tan ra.

"Đông Tảo!" Thạch Đầu hắng giọng, cổ vũ bản thân, nghĩ muốn thổ lộ một phen. Ai ngờ, hồ ly đứng cạnh nãy giờ chưa từng lên tiếng lại đột ngột cắt ngang, ép cho bao lời lên đến cổ họng của nó đều nghẹn lại.

Thạch Đầu bị cản hết lần này đến lần khác, trừng mắt nhìn A Hồ. Nhưng nó còn chưa kịp nổi cáu, một giọng nói xa lạ gọi tên Đông Tảo đã vọng tới.

Sau đó, Thạch Đầu quay đầu lại. Nó thấy Đông Tảo đứng bật dậy, nhiệt tình nhào vào lòng đối phương.

Nó rất ngạc nhiên. Hóa ra khi đổi sang người khác, Đông Tảo trước giờ luôn đáng yêu lại có thể không chút rụt rè.

Tim Thạch Đầu lần nữa bị trúng tên.

Hoài Tuy nhìn lướt qua Thạch Đầu. Thạch Đầu liền thấy lạnh toát toàn thân. Bỗng nhiên, nó hiểu ra vì sao hồ ly lại cắt lời nó.

Nếu không có hồ ly, những lời nó vừa định nói với Đông Tảo mà để Tiêu Tuy nghe thấy, thì sợ là bây giờ không chỉ đơn giản là chuyện liếc mắt nữa.

Bên kia, Đông Tảo vô cùng sốt ruột kiểm tra Hoài Tuy.

Nó sờ trên sờ dưới, vừa sờ vừa hỏi "Chỗ này có bị thương không? Chỗ này thì sao?"

Sau khi xác định không có chỗ nào bị thương xong, Đông Tảo mới thở phào, ngửa đầu, đôi mắt trong suốt nhìn Tiêu Tuy.

"Có chỗ khác bị thương." Hoài Tuy nói với Đông Tảo, sắc mặt thần bí.

"Hả!?" Đông Tảo hoảng sợ.

Nó vội vàng muốn kiểm tra lại một lần. Hoài Tuy nắm tay nó, cười nhẹ, hôn lên bàn tay kia "Về rồi cho ngươi xem."

Đông Tảo xót xa "Chúng ta mau về đi, ta cẩn thận xem cho ngươi."

Lúc này, Hoài Tuy đã thu lại khí thế cường đại của mình, cho nên Thạch Đầu và A Hồ cũng có thể chứng kiến nhất cử nhất động của hắn.

"Tiên Quân." A Hồ do dự, mở miệng thỉnh giáo Hoài Tuy "Ta muốn truyền tu vi của mình cho người khác, nhưng thất bại nhiều lần, xin hỏi, ngài có biết cách nào phá giải không?"

Hoài Tuy liếc nhìn hắn, lộ ra nụ cười "Truyền cho Hoàng Đế?"

A Hồ sửng sốt, không hiểu sao Hoài Tuy biết thân phận của mình. Theo lí mà nói, Hoài Tuy chỉ có thể có kí ức của Tiêu Tuy, mà Tiêu Tuy thì hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của hồ ly.

Hoài Tuy giống như đọc được suy nghĩ của A Hồ, chậm rãi nói "Trên người ngươi toàn mùi của Hoàng Đế."

Sau đó, hắn mới trả lời câu hỏi của hồ ly "Đạo trời không thể nghịch chuyển, ngươi không cần lo lắng số mệnh của Hoàng Đế nữa. Y sẽ an ổn sống đến tám mươi tuổi thôi. Còn chuyện phía sau à… Ai, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng."

Hoài Tuy không có ác cảm với hồ ly, nguyên nhân tiên quyết là bởi vì hồ ly thật lòng đối tốt với Đông Tảo.

Chuyện dưới phàm trần trong suốt ba mươi năm qua, nếu như không phải gặp được Đông Tảo, đối với Hoài Tuy mà nói, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, xảy ra cái gì cũng đều không cần để ý.

A Hồ sửng sốt. Hắn nghe hiểu lời Hoài Tuy nói còn bao hàm một nghĩa khác, nhưng tỉ mỉ suy ngẫm thì lại không thể nào hiểu được nghĩa khác đó. Hắn còn đang muốn hỏi thêm một câu, Hoài Tuy đã dẫn Đông Tảo đi xa.

Hồ ly cũng đi, trong rừng bỗng chốc chỉ còn lại mỗi mình Thạch Đầu.

Nó từng qua đêm một mình rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào thấy tâm trạng sa sút như lần này.

Bạch Vô Thường cũng xuống địa phủ ư? Lúc trước hình như có cãi nhau, mà đối phương còn người đông thế mạnh… Thạch Đầu nghĩ mà lo, trăn trở suy tư một hồi rồi thở dài, nhớ tới Đông Tảo và Tiêu Tuy vừa rời đi.

Cùng lúc này, Bạch Vô Thường thở gấp, phi từ Địa Phủ quay về, chỉ lo Thạch Đầu ở một mình sẽ sợ.

Từ sau nhìn lại, Thạch Đầu ngồi xổm trên phiến đá, bóng lưng tịch mịch, bộ dáng quả là đáng thương. Bạch Vô Thường bước nhanh tới, khoát tay lên vai nó "Đừng sợ, ta về rồi đây."

Thạch Đầu ngơ ngác quay đầu "A?"

"Không hề quan tâm!" – Trên mặt tên tiểu yêu viết bốn chữ to đùng.

Bạch Vô Thường giống như bị tọng viên đá vô họng, tiến thoái lưỡng nan, trong lòng ấm ức.

"Đang nghĩ gì vậy?" Y nhẫn nhịn ngồi xuống cạnh Thạch Đầu.

"Đang nghĩ về Đông Tảo với tướng công của nó." Thạch Đầu thành thật nói cho Bạch Vô Thường nghe "Không biết lúc nào ta mới có pháp lực thâm hậu như thế."

Nó phiền muộn.

Bạch Vô Thường càng phiền muộn. Y muốn giơ tay cốc đầu Thạch Đầu, nhưng lại không nỡ xuống tay, tim phổi dồn nén như muốn bùng nổ.

Tên tiểu yêu này không phải vô tâm mà căn bản là không có lương tâm! Đã không có lương tâm lại còn suốt ngày nhớ thương Đông Tảo nhà người ta!

Ở một nơi khác.

Đông Tảo ôm hai con mèo con thật chặt. Còn Hoài Tuy thì ôm nó trong lòng, xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây trời, tiến vào tiên giới.

Nó kinh ngạc nhìn xung quanh, thầm nghĩ cảnh vật từng nơi từng nơi đều khác với nhân gian. Cái gì cũng đều thật mới mẻ.

Tiên thú kéo xe đứng cách đó không xa. Thân xe lượn lờ trong làn sương mù và ánh sáng bàng bạc, bánh xe thì dùng linh khí hóa thành.

Hai cái tai của tiên thú tròn tròn, kết hợp với cái đầu của nó thì trông vô cùng ngốc nghếch. Đông Tảo không nhịn được mà giơ tay sờ, bật cười.

Hoài Tuy ôm Đông Tảo lên xe, hai con mèo con vì tiến nhập tiên giới mà hôn mê, nặng nề ngủ say. Có lẽ bọn nó sẽ không tỉnh lại trong chốc lát.

Đông Tảo chưa quên chuyện Hoài Tuy nói có chỗ bị thương, gấp gáp muốn xem.

"Mau cởi y phục ra xem nào." Nó vừa nói vừa chủ động cởi ngoại bào của Hoài Tuy.

Xe vững vàng chạy, mặc dù tốc độ nhanh như bay, nhưng bên trong vẫn rất êm ái, không hề có cảm giác xóc nảy.

Có điều nếu ai mà nhìn thấy tình hình trong xe, có khi đều bị dọa sợ nhảy dựng lên.

Hoài Tuy bị người đè dưới thân, lột hết quần áo. Đông Tảo tỉ mỉ chau mày quan sát thân trên một lượt, không phát hiện ra chỗ nào không bình thường xong mới chăm chú cởi đến quần Hoài Tuy.

"Chỗ nào bị thương thì phải nói với ta, đừng có mà xấu hổ." Đông Tảo ra sức cởi quần Hoài Tuy, ân cần nói.

Sau đó, nó thật sự nhìn thấy Hoài Tuy có chỗ không ổn, mà tình trạng không ổn còn vô cùng nghiêm trọng.

64. Chương 64

Cuộc sống ba mươi năm đối với một Hoài Tuy đã sống qua những tháng ngày dài đằng đẵng, nói giống như thời gian một cái chớp mắt là hãy còn khếch đại. Những thiện ác toan tính hắn chứng kiến không thiếu. Cho nên, sau khi khôi phục thần thức, hắn không hề bị chuyện dưới trần gian làm phiền lòng. Ngoại trừ Đông Tảo, cái gì cũng đều nhỏ nhặt không đáng lưu tâm.

Đông Tảo sờ con sâu thịt, động tác cẩn thận, do dự hỏi "Lúc nãy ngươi nói có chỗ bị thương, là chỗ này sao?"

Thật kích thích! Hoài Tuy hơi bất ngờ, trong lòng chờ mong Đông Tảo tiến thêm một bước. Nhưng Đông Tảo thấy khuôn mặt vặn vẹo vì dục vọng của Tiêu Tuy thì lại hiểu nhầm, thả lỏng tay.

Nó vươn người ôm cổ Hoài Tuy, áp khuôn mặt mềm mại vào mặt Hoài Tuy, vô cùng đau lòng "Lúc bị chiên có phải đau lắm không? Giờ còn đau không? Vừa nãy ta có làm đau ngươi không?"

Đau thì đúng là đau thật, nhưng không phải cái đau mà Đông Tảo đang nói.

Hoài Tuy đang tìm từ, Đông Tảo đã hôn nhẹ lên miệng hắn, ánh mắt tràn đầy yêu thương dành cho bảo bối nhỏ "Đừng sợ, đừng sợ, cho dù bị thương không dùng được nữa, ta vẫn thích ngươi nhất."

Lời này giống như đốm lửa nhỏ, trước là thiêu cháy khóm cỏ khô trong lòng Hoài Tuy, sau là dấy lên lan ra khắp đồng, trở thành đại hỏa hoạn. Hắn vẫn nên để Đông Tảo tự mình kiểm nghiệm xem mình có vô dụng hay không vậy.

-TẮT ĐÈN!!!-

Trên đường có tiên nhân đi qua, thấy thần thú thì biết ngay là ai đang ở trong xe. Nhưng mà, thần thú đi rất chậm, cho nên nghi ngờ hỏi "Đây không phải xe của Hoài Tuy Quân sao?"

Người còn lại thò đầu ra nhìn "Ý, đúng rồi, hiếm khi mới thấy nha, lần trước thấy Tiên Quân cũng phải năm trăm năm trước, lúc ngài ấy đi bình loạn Nam Hải rồi ấy nhỉ?"

Trong lúc nói chuyện, do tốc độ chênh lệch giữa hai xe mà chẳng bao lâu, xe sau đã đuổi kịp xe trước.

"Có cần hành lễ không?" Tiên nhân lưỡng lự.

"Ừm… Xét bối phận thì chắc chắn là cần rồi."

Khi cả hai vén rèm cửa sổ lên tính chào hỏi, thì chiếc xe bên cạnh bỗng nhiên tăng tốc, phi đi như chớp.

Hai tiên nhân có phần sửng sốt, nhưng cũng rất nhanh hồi phục tinh thần, cười cười nói với nhau.

"Tiên Quân quả nhiên có thói quen tách xa mọi người."

"Ừm."

Bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng, trong xe ngoại trừ một Tiên Quân trời sinh tính tình quái gở, hãy còn một con chim béo nước mắt đầm đìa. Nó bị tiếng động mơ hồ bên ngoài làm cho sợ đến mức không ngừng mềm nhũn, thiếu chút thì làm hỏng luôn cậu bé nhà Tiên Quân.

Điều này khiến Hoài Tuy phải nhanh chóng dẫn Đông Tảo rời đi. Bên cạnh đó, hắn còn phải gia tăng kết giới, không để âm thanh bên ngoài truyền đến làm Đông Tảo xấu hổ.

Lúc đến được trước cổng Tiên Phủ, thời gian đã qua một lúc lâu.

Tiên Thú được nuôi mập mạp chẳng mấy khi thấy Hoài Tuy ra ngoài, tính tình có chút nảy sinh lười biếng. Không ngờ, lần này vừa đi, Hoài Tuy đã đi một quãng lớn. Chạy cả nửa ngày khiến tiên thú không còn giữ được tôn nghiêm thường ngày nữa. Nó khụy xuống mặt đất thở dốc.

Hai tiểu tiên đồng nghe ngoài cửa có tiếng động, vội vã chạy đến nghênh đón, nhưng đợi mãi, vẫn chưa thấy người trong xe bước ra. Chúng hết nhìn tiên thú, lại nhìn cửa xe đóng chặt.

Tiên thú không cho bất kì ai ngoài Tiên Quân lên xe, trong xe lúc này chắc chắn là Tiên Quân rồi. Thế nhưng, Tiên Quân bây giờ hãy còn ở trên xe làm gì?

Lẽ nào đang ngủ?

Trong lúc tiểu tiên do dự, không biết có nên lên tiếng thăm dò hay không, thì cửa xe đột nhiên bật ra.

Bọn chúng vội tiến lên vấn an. Có điều hình ảnh nhìn thấy lại khiến người không khỏi kinh ngạc.

Tiên Quân bế một thiếu niên bước xuống. Mà hai tay của thiếu niên, lại cực kì quen thuộc vòng qua cổ Tiên Quân.

Đã vạn năm chưa thấy ai thân mật với Tiên Quân như vậy. Tiểu tiên đồng chăm chú nhìn kĩ tướng mạo thiếu niên, nhưng lại giống như bị một tầng hơi nước che mắt, không nhìn rõ được.

Tiểu tiên dụi mắt, phát hiện tầm nhìn vẫn thế. Nó lại nhìn tiên quân, nhìn xung quanh, vẫn bình thường. Chỉ có khi nhìn thiếu niên kia mới không nhìn rõ.

Cả hai thầm cả kinh, nhận ra đây là do Hoài Tuy cố ý gây nên do không thích bọn họ nhìn chằm chằm thiếu niên thì lập tức không dám nhìn nữa, cung kính mở cửa cho Hoài Tuy đi vào.

"A Tuy, đây là nhà của ngươi à?"

Tiểu tiên đồng theo sau Hoài Tuy, nghe thấy thiếu niên hỏi, âm thanh của y có vẻ khàn, nhưng vô cùng trong trẻo.

Có điều, khiến bọn chúng ngạc nhiên nhất, phải kể đến xưng hô. Tiểu tiên đồng theo hầu Hoài Tuy đã mấy trăm năm, nhưng trước giờ chưa từng thấy ai có thể xưng hô thân thiết với hắn đến như vậy. Cho dù là đệ đệ ruột của hắn, cũng chỉ dám gọi hắn một tiếng huynh trưởng mà thôi.

"Sau này chính là nhà của chúng ta rồi."

Hai tiểu tiên đồng nghe vậy nhìn lên. Trong tầm nhìn mông lung hơi nước, chúng thấy rất rõ Tiêu Tuy cúi xuống hôn lên mặt người kia.

Đến nước này, thân phận của thiếu niên cũng coi như đã được xác định. Tiên Quân khi nãy vội vã ra ngoài, hóa ra là vì muốn tìm vợ!

Kích thích! Thật đúng là kích thích!

Đông Tảo được Tiêu Tuy ôm thẳng đến phòng ngủ. Eo nó rất đau, hầm hừ kêu buồn ngủ. Nhưng đến khi nhìn thấy giường trong phòng, nó lại trợn mắt khó tin "Ngươi ngủ ở đây hả?" Đông Tảo chỉ tảng đá lớn, nhìn qua vừa đen xì vừa cứng nhắc, nhấp nhô trập trùng.

Hoài Tuy nghe Đông Tảo nói thì cũng thấy có chút không ổn, áy náy đáp "Đúng là chỗ ta hay ngủ."

Tảng đá kia không có tí sức hút nào, thế nhưng lại là linh thạch nồng đậm linh khí. Tu sĩ bình thường đừng nói ngủ cả đêm, ngồi ké một nén nhang thôi cũng có thể tăng đến vài chục năm tu vi.

Vật bị kẻ tu đạo khắp nơi tranh cướp đến đầu rơi máu chảy, vất ở đây làm giường thì thôi đi, giờ lại còn bị Đông Tảo ghét bỏ!

"Cứng quá!" Nó ngồi xuống, nhích nhích mông, được giây lát đã mặt biến sắc. Nó ngoắc ngoắc Hoài Tuy, đang định nói nhỏ với hắn về tình hình khó nói của mình, tiểu tiên đồng đã bưng trà xanh và tiên quả bước vào. Đông Tảo đành im bặt, mặt đỏ ửng.

Hoài Tuy nhìn theo tầm mắt Đông Tảo, cho là nó muốn ăn tiên quả, liền sai tiểu tiên bưng đến gần, đích thân lấy một quả giơ đến cạnh miệng Đông Tảo "Không có hạt, vị lại ngọt, chắc ngươi sẽ thích đấy."

Đông Tảo cố gắng ngồi thẳng, không để lộ ra tình trạng khó nói phía sau, gương mặt chật vật đỏ ửng. Mà thật ra nhìn tiên quả, nó cũng có chút thèm, bèn cắn mấy miếng. Lúc này, tiểu tiên đồng mới rời đi.

Đông Tảo lập tức kéo tay Tiêu Tuy, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ "Cái thứ ngươi ấy ấy, chảy ra..."

Tiểu tiên đồng đứng xa, tuy không nghe thấy bọn họ nói gì, nhưng lại thấy được cả hai ghé sát vào nhau trò chuyện thân mật.

Hai đứa liếc nhìn nhau, trên mặt tràn ra ý cười.

Một tiểu tiên trong đó thì thầm nói "Hừ, lần sau Quảng Bình Quân tới xin thuốc mà lại nói mấy câu như Tiên Quân nhà ngươi không có bạn đời gì gì đó, đệ rốt cuộc cũng có thể bật lại ngài ấy rồi!"

Tiểu tiên còn lại nói "Bạn đời của Tiên Quân, ha ha, huynh chưa từng nghĩ là lúc mình còn sống lại có thể nhìn thấy bạn đời của Tiên Quân!"

Thế nhưng, sau khi vui sướng, hai tiểu tiên đồng lại thấy lo.

"Lỡ như bạn đời của Tiên Quân không dễ tính thì sao?"

"Đệ nghe Quảng Bình Quân nói, cái vị Tiên Quân gì ấy đấy, bạn đời của ngài ấy y như sư tử Hà Đông luôn. Hung dữ lắm, ngày nào cũng xách tai vị Tiên Quân ấy hết."

Mặc dù chả ai dám xách tai Hoài Tuy, nhưng tai bọn chúng thì... Cả hai lo sợ che kín.

Mới nghĩ vậy một lúc, trong phòng đã truyền ra tiếng gọi.

Đông Tảo vừa thay một bộ y phục mới, sắc mặt khá lên nhiều. Nó ôm tiên quả nhấm nháp từng miếng nhỏ.

"Trải đệm giường đi, trải mềm một chút, mang da của linh thú trong khố phòng đến trải."

Tiểu tiên đồng ngỡ mình nghe nhầm. Da linh thú trong khố phòng toàn là da của linh thú thời thượng cổ, không biết bị bao người nhòm ngó. Vậy mà lúc này, Tiên Quân lại kêu mang ra trải giường một cách nhẹ bẫng như tơ?

Hai tiểu tiên không nhịn được thầm nghĩ, quả nhiên người bạn đời này của Tiên Quân không phải dạng tốt! Ngươi xem, đây không phải làm hư Tiên Quân rồi hay sao? Lãng phí! Quá lãng phí!

Đông Tảo không biết da linh thú quý giá, còn tưởng chỉ là đồ trải giường thông dụng. Nó ăn hết một quả tiên quả, quay đầu khách khí nói với tiểu tiên "Làm phiền trải nhiều hơn hai lớp, càng mềm càng tốt, vất vả cho hai ngươi rồi."

Oa? Còn nhiều hơn hai lớp?! Quả nhiên, quả nhiên! Tiểu tiên đồng lập tức nghĩ là Đông Tảo muốn khoe khoang sự lãng phí, thế nhưng chúng không tìm được kẽ hở nào trong câu nói của nó, thậm chí còn hơi ngạc nhiên khi được đối phương nhờ vả lịch sự.

Khố phòng phía Đông.

Hai tiểu tiên vừa thở phì phò thu dọn da linh thú, vừa nhớ lại hành động và lời nói của Đông Tảo.

Loại cảm giác muốn tức mà không tức được này rốt cuộc là sao chứ?

Bọn chúng suy đoán nửa ngày, thầm kết luận: Bạn đời của Tiên Quân đúng là tâm tư sâu xa, rất biết cách ăn nói để mua chuộc lòng người. Nếu không, Tiên Quân đã mấy vạn năm không động tâm, sao lại có thể chú ý đến một thiếu niên non nớt như vậy?

Hai người càng nghĩ càng thấy đúng, trong lòng run sợ.

"Chúng ta nhất định phải giữ vững lập trường!" Một tiểu tiên nói "Không được rơi vào bất kì cái bẫy nào của y, như thế thì may ra mới cứu được Tiên Quân!"

"Ừm!" Tiểu tiên khác ra sức gật đầu.

Cả hai khuyến khích nhau. Lúc trải giường xong bước ra, chúng thấy Đông Tảo đang tiến lại từ phía xa xa, trong lòng còn ôm hai con mèo, một đen một trắng. Đông Tảo thân thiết nói "Ngoan nha, ngoan nha, đừng sợ nha, sau này các con sẽ ở đây cùng ta nha."

Tiểu tiên đồng lúc này không bị Hoài Tuy che mắt, có thể thấy rõ khuôn mặt trắng trẻo và đôi mắt to tròn của thiếu niên. Y đang ôm hai con mèo con mập mạp, trong mắt tràn đầy ý cười.

Bình, bình tĩnh! Tiểu tiên đồng nỗ lực cổ vũ nhau, vẻ đáng yêu kia nhất định là giả, là giả mà thôi!

65. Chương 65

Hai tiểu tiên hầu hạ Hoài Tuy đã ngót nghét năm trăm năm. Cả hai là huynh đệ ruột, có phụ mẫu là tán tiên. Tính theo tuổi của nhân gian, cũng đã tầm trên dưới chín tuổi, dáng vẻ trắng trẻo ngoan ngoãn.

[Tán tiên: chỉ những thần tiên chưa được ban tước vị.]

Vốn dĩ, cả hai cũng rất bướng bỉnh, nhưng may mà được theo Hoài Tuy hầu hạ tu luyện. Đây là chuyện mà các bậc phụ mẫu cùng vai vế với phụ mẫu chúng có cầu cũng không được. Cho nên, dù cách xa nhau, chỉ cần có dịp gặp mặt, không lần nào mà phụ mẫu không dặn chúng quý trọng cơ hội, chăm chỉ học tập bản lĩnh của Hoài Tuy. Hai tiểu tiên lúc đầu còn có phần sợ tính cách của Hoài Tuy, lại vì danh tiếng Hoài Tuy vang xa, có vai vế ngang với tổ tông của mình mà không dám lỗ mãng. Nhưng thời gian lâu dần, tự nhiên cũng bị tính tình trầm tĩnh của Hoài Tuy ảnh hưởng, giảm bớt sự kiêu căng sốc nổi, ngày ngày chuyên tâm tu luyện, lộ ra vẻ thông minh lanh lợi nhưng vẫn có phần chững chạc, vững vàng.

Có điều, hai đứa lại tên là Đại Bảo và Nhị Bảo, lúc nói ra khó tránh khỏi xấu hổ. Sau khi đến chỗ Hoài Tuy, hắn liền đặt lại tên cho hai đứa thành Đức Ninh và Đức Nguyên, khiến chúng thà chết cũng không lấy lại cái tên cũ nữa.

Ai ngờ, mới sáng sớm, lúc Đại Bảo và Nhị Bảo bưng nước vào hầu Hoài Tuy rửa mặt, Hoài Tuy lại nhìn chúng, nói với Đông Tảo "Lần lượt là Đại Bảo và Nhị Bảo."

Hắn nói xong, còn giơ tay chỉ cho Đông Tảo nhận biết.

Đại Bảo Nhị Bảo gượng đỏ cả mặt, quay đầu biện giải "Giờ không còn là Đại Bảo Nhị Bảo nữa mà là Đức Ninh với Đức Nguyên rồi."

Đông Tảo ngủ dậy, tóc vẫn còn rối bù, mắt lờ đờ, nhoẻn miệng cười. Nó không nói gì, nhưng ánh nhìn vô hại lại khiến Đại Bảo Nhị Bảo càng nóng nảy, trong lòng buồn bực cũng không dám thể hiện ra ngoài.

Chẳng hiểu sao tự nhiên Tiên Quân lại nói cho bạn đời của ngài ấy cái tên cũ đầy xấu hổ của bọn chúng.

"Đó là tên do phụ mẫu các ngươi đặt cho, cho dù không thích cũng không được chối bỏ." Hoài Tuy nói, phủi sạch cơn giận của hai đứa.

Đại Bảo Nhị Bảo nhớ tới phụ mẫu đã ba bốn mươi năm chưa được gặp mặt, cũng cảm thấy hổ thẹn. Thế nhưng, trong lúc chúng đang tự trách vì sự chính trực nghiêm túc của Hoài Tuy, chúng lại thấy Hoài Tuy cúi đầu hôn mặt Đông Tảo, nhỏ giọng dỗ dành "Ngươi xem, ta đã nói Đông Tảo không phải cái tên thiếu thiện cảm nhất rồi mà."

Đại Bảo Nhị Bảo:????

Thật, thật quá đáng! Hai đứa lập tức nghĩ. Tiểu tiên đồng bị biến thành vật cho Tiên Quân dỗ vợ âm thầm giơ nắm đấm, đến cười cũng không cười nổi nữa.

Lần đầu tiên, cả hai dám to gan hậm hực chạy đi.

Đông Tảo nhìn bóng dáng bọn chúng biến mất cuối hành lang "Nhưng ta thấy Đại Bảo với Nhị Bảo rất hay mà."

"Giống như..." Nó quay đầu nhìn Hoài Tuy, bổ sung "Giống như mỗi lần ta gọi ngươi là tiểu bảo bối ấy, nhất định là phải rất rất yêu mới gọi như thế."

Đại Bảo Nhị Bảo tức giận một lúc liền đi làm bài tập và tu luyện. Đến khi quét xong sân viện, ôm cỏ đi cho tiên thú ăn thì cả hai lại thình lình chạm mặt với vị kia của Tiên Quân. Y đang cầm một túm cỏ nhỏ trong tay để đút cho tiên thú.

Hai người tiến lên tiếp nhận nốt công việc, nhưng Đông Tảo vẫn không đi mà chỉ nhích mông chừa chỗ cho bọn chúng. Ba người đứng cạnh nhau cho tiên thú ăn.

Tiên thú lần đầu tiên được tận ba người cho ăn có phần kinh ngạc, sau đó biến tướng thành hơi hơi kiêu ngạo, ánh mắt lướt qua ba túm cỏ, giống như cân nhắc xem nên thị tẩm túm nào trước mới tốt.

"Vừa nãy có phải các ngươi không vui không?" Trong khi Đại Bảo Nhị Bảo còn đang lúng túng xấu hổ, Đông Tảo bỗng nhiên mở miệng.

Hai người sửng sốt, ấp úng phủ nhận.

"Đừng buồn." Đông Tảo rụt bàn tay bị tiên thú liếm buồn lại, quay đầu nhìn Đại Bảo Nhị Bảo "Hai cái tên này nghe hay hơn Đức Ninh với Đức Nguyên nhiều."

Đại Bảo Nhị Bảo không biết đáp lại thế nào, dưới ánh nhìn hòa hảo của Đông Tảo, mặt từ từ đỏ lên.

Hóa ra bị y đoán được rồi!

Vậy là nhìn thì có vẻ ngốc nhưng thực chất lại không hề ngốc sao?

"Sáng nay, ta kể chuyện ngày xưa của ta cho A Tuy nghe, có kể đến việc tên ta do một người bạn đặt. Bởi vì ta sinh vào một sáng mùa đông, nên người đó đặt cho ta là "Đông Tảo", không còn ý nghĩa gì khác." Đông Tảo nói "Sau đó, ta hỏi A Tuy tên các ngươi, thì đúng lúc các ngươi bước vào."

Đại Bảo không ngờ Đông Tảo lại giải thích chuyện này với mình, có chút giật mình.

"Vậy, vậy sau này chúng ta sẽ gọi ngài là Đông Tảo Quân." Nhị Bảo phản ứng nhanh, tính tình lại dễ bị mua chuộc, thoáng cái đã thấy Đông Tảo là người lương thiện. Nó ném lập trường lúc thương lượng với Đại Bảo ra sau đầu, bộ dáng như hận không thể quy phục ngay lập tức.

"Ha ha ha." Đông Tảo bị nó chọc cười "Nghe Đông Tảo Quân kì lắm."

Nhị Bảo đỏ mặt, bị Đại Bảo kéo một cái, loạng choạng không kịp theo.

Có điều cười như vậy lại thấy có chút ngốc.

"Gọi Đông Tảo hoặc Đông Đông là được." Đông Tảo nói, ngẫm nghĩ một hồi lại cẩn thận căn dặn "À, à, đừng gọi Mập Mập nhé."

Mặc dù Đại Bảo và Nhị Bảo không hiểu yêu cầu này lắm, nhưng vẫn nhanh nhẹn đồng ý.

Đại Bảo, thân là huynh trưởng, thấy đệ đệ mình không hề rụt rè thì có phần không vui. Nhưng bản thân nó cũng hiểu xung quanh mình nguy hiểm đang rình rập khắp nơi. Nó giống như đang ngồi trên một con thuyền lênh đênh trên sóng, còn Đông Tảo ở sau thì chỉ cần nhe răng cười một cái là có thể tạo ra sóng lớn đánh úp nó.

Ban ngày.

Sau giờ ngọ không có việc gì, hai người đều tranh thủ đi ngủ một giấc. Nhưng Nhị Bảo mọi hôm lười biếng, hôm nay lại chịu khó khác thường. Lúc Đại Bảo đang cởi giày, nó còn phi đi chuẩn bị đồ để đưa đến hoa viên.

Đại Bảo cảnh giác kéo nó "Đệ định làm gì?"

"Đệ mang ít trà cho Đông Đông với Tiên Quân." Nhị Bảo làm như lẽ đương nhiên, cười vô cùng ngọt "Lúc sáng Đông Đông có hứa cho đệ ôm Tiểu Bạch."

Tiểu Bạch chính là con mèo màu trắng trong hai con mèo con. Trong mắt Đại Bảo, hai con mèo cũng nhất định không phải thứ gì tốt hết. Cả ngày nghịch ngợm, được nuôi nấng thành bộ dạng béo tròn núc ních. Từ sau khi chúng tới, Đại Bảo đi đường cũng thấy nguy hiểm. Ví như lúc nó bước qua cửa vòm, sẽ có một con mèo không biết lăn từ đâu ra, lười biếng chổng vó lên trời. Hai con mắt giống hệt như hai viên ngọc lưu ly, như có như không mà nhìn chằm chằm nó.

Lại ví như có lần, Đại Bảo nghe tiếng mèo kêu meo meo, nhịn không được mà thử thám thính ý tứ của chúng. Ai ngờ, nó lại nghe thấy đúng duy nhất một câu "Có muốn tới ôm ta cái không?"

Còn nhỏ vậy mà đã biết câu dẫn người khác?

Cái loại ranh con chỉ biết quấy nhiễu tu sĩ tu luyện, có thể là thứ gì tốt đẹp hay sao?! Lúc này Nhị Bảo lại còn vội vàng muốn đi ôm nó, Đại Bảo cảm thấy vô cùng đau lòng.

"Đệ quên nhưng gì chúng ta đã nói lúc đầu rồi sao?" Đại Bảo không cho Nhị Bảo đi "Sao đệ có thể dao động dễ dàng như vậy chứ?"

Nhị Bảo đảo mắt sang bên cạnh, ho một tiếng nói "Đệ không quan tâm, đệ muốn đi tìm Đông Đông."

Nói xong, nó chạy biến như một làn khói. Đại Bảo lên giường nằm, giận đến mức phải quá thời gian uống một chén trà mới ngủ được.

66. Chương 66

Thời tiết của Thiên Cung không thay đổi như dưới hạ giới, khắp nơi thường có cảm giác giống như ảo ảnh không chân thực. Khái niệm trời tối ở đây cũng không rõ ràng, càng không có sự chuyển đổi khí hậu giữa bốn mùa.

Trong hoa viên, cho dù đã gần chạng vạng, sắc trời vẫn hãy còn sáng.

Đông Tảo chăm chú nhìn bàn cờ, quân cờ trong tay đã nắm một hồi lâu mà chưa biết hạ đâu.

Đại Bảo ngủ trưa dậy, nhớ tới bộ dạng không tiền đồ của Nhị Bảo, nhanh chóng chạy qua.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đã suýt ngã ngửa. Nhị Bảo ngồi xổm bên cạnh bàn đá xoa xoa mặt mèo trắng, cười tít cả mắt. Đại Bảo vừa thầm mắng tên đệ đệ ngu ngốc, vừa liếc mắt nhìn qua bàn cờ.

Không biết đã chơi bao lâu mà trông cứ như vừa bắt đầu. Theo như tình thế trên bàn, có thể thấy là hai bên tương đương. Thế nhưng thực tế vẻ nhíu mày của Đông Tảo và thoải mái của Hoài Tuy đã chứng minh sự chênh lệch giữa hai người.

Đạo Bảo nhớ Hoài Diễm Quân cũng thường hay chơi cờ với Tiên Quân. Thời gian chưa kịp uống một tách trà đã thua đến oa oa kêu gào, không cam lòng đòi chơi lại. Mỗi lần như thế, Tiên Quân chỉ lạnh lùng đáp "Lần sau luyện tốt rồi hãy tới!"

Cũng không quan tâm Hoài Diễm Quân có muốn hay không, một mực ép người quay về khổ luyện.

Tiên Quân làm người chính trực, đối với ai cũng thế. Đại Bảo không nhịn được mà băn khoăn ngó nhìn Đông Tảo, có thể cảm nhận thấy y đang bối rối không biết đi nước nào.

"Ừm." Đông Tảo do dự một lúc, rốt cuộc đặt quân cờ xuống một vị trí vu vơ nào đó.

A! Hai mắt Đại Bảo sáng lên, cho dù tầm nhìn nó hạn hẹp, nó cũng có thể nhìn ra nước này đi sai rồi. Tiên Quân chỉ cần hai bước nữa thôi, là đến cả cơ hội cứu vãn Đông Tảo cũng không còn. Ván này nhất định sẽ thua.

Đại Bảo giữ điều này lại trong lòng, chờ mong Đông Tảo bại trận, để Nhị Bảo thấy được đối phương không hề hoàn mỹ.

Hoài Tuy nhìn bàn cờ, tay chậm rãi đặt quân cờ xuống. Dưới ánh nhìn chăm chú của Đại Bảo, hắn thậm chí còn đi một nước cờ tệ hơn cả Đông Tảo. Tự mình dâng non nửa số quân cờ vào miệng Đông Tảo.

Vẻ mặt Đông Tảo quả nhiên không ngập ngừng như trước nữa mà chậm rãi thả lỏng.

Đại Bảo lại nhìn sang bên cạnh bàn cờ, phát hiện Tiên Quân đang nắm tay Đông Tảo.

Thực là không nhìn nổi nữa!

Đại Bảo cảm thấy cả thế giới giống như tràn đầy mùi vị bi thương. Nó quay đầu định đi thì Hoài Tuy bỗng nhiên gọi "Đức Ninh."

Đại Bảo vội ngoảnh lại "Vâng, Tiên Quân?"

Hoài Tuy cúi xuống nhìn bàn cờ, nhàn nhạt nói "Lát nữa mẫu thân ngươi sẽ qua đây một chuyến."

Đại Bảo có chút bất ngờ, nhưng vẫn ứng tiếng. Nó khom lưng, kéo Nhị Bảo hãy đang vô tư chơi đùa, chạy nhanh về phòng ngủ của cả hai.

"Sao đột nhiên mẫu thân lại tới đây?" Đại Bảo chất vấn Nhị Bảo.

Tán tiên thấp kém như phụ mẫu bọn chúng vốn không thể bước vào được nơi ở của Hoài Tuy trên thiên giới, trừ khi Hoài Tuy tự cho tiên thú đi đón. Cũng vì thế, mà cho dù cả hai rất nhớ mẫu thân của mình cũng không dám nhắc tới với Hoài Tuy.

Nhị Bảo bị Đại Bảo hỏi, đúng là có phần chột dạ. Hai tay nó chắp sau lưng xoắn chặt lấy nhau, ngó ngang ngó dọc không dám nhìn Đại Bảo "Thì, thì tới thôi."

Đại Bảo hừ một tiếng "Đệ đừng hòng gạt ta! Nếu không, lát nữa ta sẽ mách mẫu thân là đệ không nghe lời!"

Nhị Bảo hết cách, chỉ có thể khai thật.

"Lúc trước đệ đi tìm Đông Đông với mèo con chơi, Đông Đông kể với đệ là mẹ của mèo con đã đi mất. Nghe thế, đệ cũng kể là rất lâu rồi đệ chưa được gặp mẹ." Đối diện với ánh mắt uy hiếp của Đại Bảo, Nhị Bảo ấp úng "Sau đó, Đông Đông hỏi đệ vì sao, đệ liền đáp. Cuối cùng thì Đông Đông kêu Tiên Quân mời mẫu thân tới."

"Ai da!" Đại Bảo giơ tay muốn đánh vỡ đầu Nhị Bảo, nhưng không nỡ xuống tay, đành hầm hè nói "Đệ đó, lỗ mãng thất lễ thì thôi không nói, giờ tự nhiên lại còn nợ người ta một món ân tình."

"Hừ!" Nhị Bảo cũng không phải không tức giận tí nào "Đệ không hiểu sao huynh cứ không thích Đông Đông vậy? Đông Đông tốt vô cùng. Huynh không biết lúc có Đông Đông ở bên, Tiên Quân dễ chịu thế nào đâu. Đệ ngồi cạnh chơi với Tiểu Bạch mà Tiên Quân cũng không trách đệ vô phép vô tắc!"

Lại nhớ ngày xưa, khi hai người vừa tới, Hoài Tuy yêu cầu đứng cho ra đứng, ngồi cho ra ngồi, làm cả hai sợ đến không dám loạn động. Cứ đến trước mặt hắn là cả người cứng đơ như tượng gỗ.

Đại Bảo nói "Đệ có ngốc không vậy? Nếu như chúng ta ngồi xổm mà đã coi là vô phép vô tắc, thì, thì, thì cái Đông Đông kia còn không phải cả ngày đều vô phép vô tắc à?"

Xế chiều hôm qua, nó còn thấy Đông Tảo nằm vắt vẻo trên tảng đá trong hoa viên ngủ, mặc kệ hết thảy lễ nghĩa, tư thái.

"Phi!" Nhị Bảo khinh bỉ "Huynh thật ngốc! Thiệt cho Đông Đông hôm qua còn khen huynh thành thục, lần sau nếu như ngài ấy còn khen huynh nữa, đệ nhất định sẽ nói huynh giả vờ, huynh thật ra chỉ là một tên ngốc mà thôi!"

Đại Bảo sửng sốt, không ngờ Đông Tảo nói về mình như vậy. Nghe Nhị Bảo kể, nó có chút ngượng ngùng, nhưng câu mắng cuối cùng của đệ đệ vẫn khó tránh khỏi làm nó thẹn quá hóa giận "Vậy đệ cả ngày chỉ biết chơi với mèo thì sao? Đúng là đồ không hiểu chuyện!"

"Huynh mới không hiểu chuyện ý!" Nhị Bảo rung đùi đắc ý nhìn Đại Bảo, cảm thán nói "Người chưa được sờ móng vuốt của Tiểu Bạch thì chưa biết được sự kì diệu của nó đâu!"

Đại Bảo nhớ tới con mèo chỉ thích câu dẫn người kia, lại nhìn Nhị Bảo giống như ăn được tiên dược, cảm thấy đệ đệ nó đúng là cần ăn đòn. Đại Bảo rốt cuộc không nhịn được nữa, ya một tiếng nhào tới quần nhau với Nhị Bảo.

Cùng lúc ấy, trong hoa viên, Đông Tảo cuối cùng cũng vất vả giành chiến thắng.

Nó thở phào "Gian nan quá!"

Trong mắt Hoài Tuy có ý cười, dụ dỗ "Chơi ván nữa không?"

Vừa dứt lời, bên tai đã truyền đến tiếng kêu leng keng. Đông Tảo nhớ, đây chính là tiếng chuông treo trên cổ linh thú.

Linh thú đón người về rồi!

Hai người lập tức đứng dậy, nhường hoa viên lại cho mẫu tử đã lâu chưa được gặp nhau.

Đại Tảo dù tức Nhị Bảo, nhưng lúc thấy mẫu thân vẫn rất vui. Ba người quấn túm thủ thỉ chuyện trò.

Đông Tảo nhìn lén qua khe cửa, gương mặt ép xẹp lép bên cánh cửa.

Hoài Tuy chọc chọc cái má mềm mại nõn nà của Đông Tảo, nhỏ giọng hỏi "Ngươi nhìn gì vậy?"

"A." Đông Tảo quay đầu, có chút ngại khi bị bắt quả tang "Ta, ta chỉ muốn nhìn coi mẫu tử ở cùng nhau thì trông như thế nào thôi."

Mặc dù Đông Tảo che giấu rất kĩ, nhưng lúc nói chuyện, nó vẫn không nhịn được mà bộc lộ ra.

Từng là một con chim bị mẫu thân đánh đuổi, nó hoàn toàn không nhớ được sự ấm áp và thân thiết của bà từ ngày còn bé xíu.

Đối với Đông Tảo, không có tình thương của phụ mẫu, thực chất còn đáng thương hơn việc bị gọi là đồ quái dị suốt ba mươi năm. Đồng thời, đây là căn nguyên sâu xa khiến nó mất đi tự tin.

Cho dù Đông Tảo không kể, Hoài Tuy cũng hiểu. Hắn ôm chặt Đông Tảo, hôn hôn "Ta dẫn ngươi đi gặp mẫu thân ngươi nhé."

Mẫu thân của Đông Tảo sau khi tiến vào luân hồi đã thoát khỏi kiếp súc sinh.

Hoài Tuy dẫn Đông Tảo hạ phàm. Thiên giới chẳng qua mới chỉ một ngày, dưới này đã qua năm sáu năm. Cảnh vật Kinh Thành chưa hoàn toàn thay đổi, đến chưởng quỹ người làm trong tiệm sách kia vẫn y thế.

Hoài Tuy và Đông Tảo đến trước một gia đình trong ngõ nhỏ. Trong lúc Đông Tảo căng thẳng nhìn, Hoài Tuy giơ tay gõ cửa.

Chưa đầy một lúc sau, một phụ nhân trung niên đã ra mở cửa. Bà thấy bên ngoài là hai người nam tử xa lạ thì cẩn thận hỏi thăm "Các vị là...?"

Đông Tảo nấp sau lưng Hoài Tuy, con mắt trong veo như nước nhìn bà "Xin hỏi, có thể xin bà một chén nước giải khát hay không?"

Câu này là vừa nãy Hoài Tuy dạy nó nói.

Phụ nhân này là một góa phụ, nhưng con cái rất chăm chỉ học hành. Bên trong cánh cổng mở rộng còn văng vẳng phát ra tiếng đọc bài.

Thấy đối phương hỏi xin chén nước, bà lập tức mỉm cười "Có thể, đương nhiên có thể chứ! Các vị chờ một lát nha!"

Không lâu sau, bà liên bê hai chén nước ra cho bọn họ.

Đông Tảo vội nhận lấy, ừng ực uống hết. Ánh mắt nó dính chặt trên người góa phụ, khiến bà hiểu nhầm nó vẫn khát, chạy vào rót thêm một chén.

Đến chén thứ ba, Đông Tảo rốt cuộc thu hết can đảm nói "Ngoại hình của bà rất giống với mẫu thân ta."

Người góa phụ sửng sốt, bật cười "Công tử cứ đùa! Ta xấu như này, sao có thể sinh ra đứa nhỏ xinh đẹp như ngài?" Bà nói "Nếu mà sinh được, ta nhất định là dốc hết tâm can ra mà thương nó."

Đông Tảo vừa vui vừa buồn, không hiểu sao khi cảm xúc đột nhiên cuộn trào, nó lại chỉ biết quay đầu bỏ chạy.

Hoài Tuy đuổi theo nó, lưu lại người góa phụ đứng nhìn ngẩn ngơ.

Bà cúi đầu, chén trà cũ kĩ bọn họ trả lại cho bà đã biến thành hai thỏi vàng ròng chói mắt tự lúc nào.

Sau khi loanh quanh trên đường, Đông Tảo khóc mệt liền ghé vào lòng Hoài Tuy ngủ say.

Nó mơ một giấc mơ rất đơn giản nhưng cũng rất đẹp. Chính là lúc nó còn ở nhân gian, vừa mới được sinh ra, mẫu thân đã dùng đôi cánh ấm áp của mình để ôm lấy nó.

"Con của ta." Đông Tảo nghe tiếng bà nhẹ nhàng hát "Là con chim tốt nhất tốt nhất trên đời này. Sau này, cho dù các con có rời đi đến nơi đâu, các con cũng đừng quên mất điều này."

Hôm sau, Đông Tảo lấy lại tinh thần.

Nó nhìn con mắt sưng sưng trong gương, không nhịn được mà giơ tay dụi dụi.

"Ta đột nhiên nhớ ra." Đông Tảo nói với Hoài Tuy "Hôm qua, chúng ta còn rất nhiều chuyện quên chưa làm."

"Hửm?" Hoài Tuy đứng sau chải đầu cho nó "Chuyện gì?"

"Ta chưa đi thăm A Hồ. Cả A Xuân, A Phương ta cũng chưa gặp. Thạch Đầu nữa, không biết giờ nó tu luyện thế nào rồi." Đông Tảo trôi chảy nhắc đến những người bạn của mình "À, còn mèo đen, còn con chim cái kia, ta cũng thấy nhơ nhớ."

A Hồ, một con hồ ly tinh làm bạn với Đông Tảo hơn mười năm, lại còn đặt tên cho Đông Tảo.

Thạch Đầu, một tên tiểu yêu thèm muốn Đông Tảo không hiểu thụ thụ bất thân là cái gì.

Con chim cái, một con chim mưu mô muốn đem con gái mình gả cho Đông Tảo làm nương tử.

Mèo đen, một con mèo suýt thì ăn thịt mất Đông Tảo.

Lúc này, ngoại trừ A Xuân và A Phương không khiến Hoài Tuy ác cảm, mấy người khác đều là đối tượng ghen tuông và không ưa của hắn!

Nhưng nhìn ánh mắt chân thành của Đông Tảo, Hoài Tuy chỉ có thể nhịn một bước, đồng ý.

"Vậy thì đi."

67. Chương 67

Người đầu tiên tìm thấy là mèo đen, lúc ấy, nó đang mang bầu, ngồi phơi nắng trên nóc một nhà phú viện, trông có vẻ béo hơn một chút.

Hoài Tuy ẩn thân rồi ôm Đông Tảo lên nóc nhà. Nó cẩn thận ngồi xuống, muốn hỏi mèo đen có còn nhớ mình hay không. Mèo đen nghe thấy tiếng động liền mở mắt nhìn "Đông Tảo?"

Nó lập tức hoạt bát, tì chân lên đùi Đông Tảo.

Mèo không nói được tiếng người, cho nên không bị ảnh hưởng bởi biến đổi trong nhân gian, không quên đi Đông Tảo.

So với lúc Đông Tảo rời đi, mèo đen đã già hơn rất nhiều.

"Hóa ra Tiểu Hắc với Tiểu Bạch được ngươi mang đi à?" Mèo đen dù không quá bảo vệ con mình, nhưng nó vẫn nhớ rõ chuyện về chúng, nói "Lúc trước ta có về Vương Phủ tìm ngươi, nhưng không hiểu sao nơi đó lại thay đổi."

"Đây có lẽ là lần mang thai cuối cùng của ta. Nhà ta cũng tìm xong, chính là chỗ này. Nữ chủ nhân chỗ này rất lương thiện, hôm qua, ta còn nghe nàng nói muốn nuôi mèo con. Chờ ta sinh xong, cai sữa, ta sẽ lại đi."

Giọng điệu mèo đen bình thường, nhưng sự xem nhẹ sinh tử trong lời nói của nó lại khiến Đông Tảo nặng lòng. Mà nặng lòng hơn cả, chính là nó mới đi có mấy ngày, bạn bè nó đều đã bắt đầu già đi.

Nó ôm mèo đen vào lòng, dùng phương pháp dỗ Tiểu Hắc và Tiểu Bạch để gãi gãi cằm mèo đen.

Mèo đen lười biếng duỗi eo, nhắm hờ mắt nói với Đông Tảo "Mẹ ta là mèo hoang trên núi, sau khi sinh ta không lâu, đã bị sói bắt ăn thịt do muốn bảo vệ ta và huynh đệ tỷ muội. Kể từ đó, ta liền thấy, sinh con đúng là một loại gánh nặng."

"Thế nhưng, hết cách rồi. Ngươi nói xem, năm nào ta cũng đến mấy phủ viện giàu có để sinh, đợi sinh xong, cuộc đời chúng sẽ không quá cơ cực, có đúng hay là không."

"Ừ." Đông Tảo cúi đầu đáp "Ngươi yên tâm, Tiểu Hắc và Tiểu Bạch sống tốt lắm."

Trong viện truyền đến một trận hô hào. Một tiểu tỳ nữ cầm thức ăn cho mèo đến gọi mèo đen.

"Giờ ngươi đi, chắc chúng ta sẽ không còn gặp được nhau nữa." Mèo đen nhảy ra khỏi lòng Đông Tảo, đến sát mép ngói. Nó quay đầu nhìn Đông Tảo "Tạm biệt, Đông Tảo."

Đông Tảo không tìm được con chim cái, vì nó đã mất từ lâu. Cuối cùng, Đông Tảo chỉ có thể tìm thấy đứa con gái mà năm đó nó từng có cơ hội gặp mặt.

Không ngờ, nó cũng hãy còn nhớ rõ về Đông Tảo.

"Lúc trước, mẫu thân ta có đến Vương Phủ nhiều lần. Nhưng không lần nào gặp được ngài, nên sau này, bà không đi nữa." Con gái của con chim cái kia lúc này cũng đã là một người mẹ. Nó đứng trên tổ chim cao cao nhìn xuống Đông Tảo, ngẫm nghĩ rồi lại nói "Giờ ngài sống có tốt không?"

Đông Tảo gật đầu, còn chưa kịp hỏi, con chim kia đã nói rõ lí do mình hỏi thế "Tại mẫu thân ta nói, tướng công ngài đã cưới Vương Phi khác, lại nói cái gì mà quả nhiên không đáng tin."

Về phần Đông Tảo không chịu nghe lời khuyên, quá ngốc gì đó, nó sẽ không tùy tiện kể ra.

"Chuyện này có chút hiểu nhầm." Đông Tảo liếc nhìn Hoài Tuy, nhưng không giải thích cặn kẽ mà chỉ nói cho con chim kia biết lúc này mình sống rất tốt rồi rời đi.

Con chim cái khi trước đã đầu thai thành một bé gái ba tuổi. Đông Tảo trốn ở góc đường len lén nhìn nó, không nén nổi nụ cười. Nó thật sự rất thích con chim cái kia, cũng biết nó đối với mình rất tốt. Vì thế, hôm nay, thấy nó được thành người, Đông Tảo vô cùng vui vẻ.

Đông Tảo đang định quay người rời đi, bỗng nhiên có người dè dặt gọi nó.

"Công tử."

Đông Tảo ngoái nhìn, thấy một thiếu nữ ước chừng mười hai mười ba tuổi, ngoại hình thanh tú, hai má hồng hồng. Nó nhìn có điểm quen mắt, nhưng không nhớ đã gặp ở chỗ nào.

"Gọi ta sao?" Trên đường tự nhiên bị người xa lạ gọi lại, Đông Tảo nghi hoặc "Xin hỏi có chuyện gì không?"

Thiếu nữ lấy hết dũng khí nhìn Đông Tảo, sau khi có vẻ đã xác định, nàng đáp "Ta, ta muốn hỏi, mấy năm trước công tử có từng cứu bé gái nào bên ngoài kịch viện hay không?"

Nàng vừa nói vậy, Đông Tảo liền nhớ ra.

Đối với nó mà nói, đây chẳng qua mới chỉ là chuyện mấy tháng trước, nhưng dân gian đã qua bảy tám năm, tiểu cô nương nháy mắt đã lớn thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

Đông Tảo không hiểu sao nàng vẫn nhớ. Có lẽ nào là do chuyện nhỏ nhặt như vậy vốn không ảnh hưởng gì đến trật tự trong nhân giới?

Đông Tảo có chút lúng túng, không biết nên nhận hay nên chối.

"Ta biết chính công tử đã cứu ta." Thiếu nữ kiên định nói "Vì công tử trông vẫn giống y như ngày đó."

Người thành thật như Đông Tảo, chỉ có thể thừa nhận "Đúng là ta."

Nó vì ý tưởng muốn nói dối khi nãy của mình mà khẽ đỏ mặt. Thế nhưng, thiếu nữ nhìn thấy vậy lại nghĩ nó vẫn còn nhớ mình.

Vì thế, nàng hạ nhỏ thanh âm, đủ để Đông Tảo nghe rõ "Vậy công tử còn muốn thú ta nữa không?"

Hoài Tuy vẫn luôn đứng cạnh Đông Tảo, nghe đến câu này, tay hắn hơi siết chặt, ôm lấy thắt lưng Đông Tảo. Hắn nhìn Đông Tảo, dùng im lặng để chất vấn.

Mặc dù Hoài Tuy biết chuyện Đông Tảo bị thương ở tay, thế nhưng hắn chưa từng nghe Đông Tảo nói, nó còn đồng ý kết hôn với người ta?

Thiếu nữ mặt đỏ ửng bỗng rét run. Nàng mê man nhìn quanh, rõ ràng mình đang mình đứng cùng hai vị ân công, sao tự nhiên lại có khí lạnh thổi tới, giữa mùa hè làm tim người phát lạnh?

"Xin lỗi." Đông Tảo nhỏ giọng đáp lại nàng "Ta không cưới cô nương được, ta đã thành gia rồi."

Sắc mặt thiếu nữ từ hồng chuyển sang trắng, hốc mắt nháy mắt ầng ậc nước, chỉ cần nàng chớp mắt, giọt nước kia sẽ lăn xuống ngay lập tức.

Làm một tiểu cô nương bật khóc, Đông Tảo cảm thấy rất hổ thẹn. Thật ra, Đông Tảo nhất thời chưa thể thích ứng với thay đổi, nó vẫn coi nàng là cô nhóc ngày trước mà thôi. Nó muốn tiến lên lau nước mắt giúp thiếu nữ, nhưng lại bị Hoài Tuy ôm chặt không cho động. Đông Tảo ngẩng lên, đối diện với khuôn mặt không vui của Hoài Tuy, nó có phần chột dạ, không dám đi tới an ủi người nữa.

"Đừng khóc." Cuối cùng, Đông Tảo chỉ có thể chân thành nói "Sau này, cô nương nhất định sẽ gả được cho một người vô cùng vô cùng tốt với cô."

Nó nói xong, dùng sức giãy tay mình ra xoa đầu đối phương, an ủi nàng giống như năm đó nó từng an ủi cô nhóc kia.

Thiếu nữ sững sờ, nháy mắt đã thấy Hoài Tuy kéo Đông Tảo rời đi.

Hắn sợ, nếu còn lưu lại chốc nữa, hắn sẽ khó nhịn mà bóp chết người phàm vô tội.

Đông Tảo nghe tiếng gió phần phật lướt qua, trợn mắt nhận ra mình đã ở trên đỉnh núi tự lúc nào.

Tuy là Hoài Tuy đang rất ghen, hắn vẫn đưa Đông Tảo đến chỗ của Thạch Đầu.

Đông Tảo lúc này đã nhạy cảm hơn với cảm xúc của Hoài Tuy rất nhiều "Ngươi đừng giận, ta không muốn ngươi giận đâu. Ta rất sợ người khác khóc nên khi thấy nàng khóc đáng thương quá, ta mới muốn an ủi nàng một chút thôi."

Đông Tảo vòng tay ôm eo Hoài Tuy, ngửa đầu nhìn hắn, chùn chụt hôn lên mặt hắn.

"Nếu nàng vẫn khóc, ngươi cũng sẽ vẫn an ủi nàng sao?" Hoài Tuy biết Đông Tảo hay mềm lòng "Vậy nếu nàng nói ngươi thú nàng, nàng mới không khóc nữa thì ngươi định thế nào?"

Quả nhiên, trên mặt Đông Tảo xuất hiện vẻ rối rắm.

Hoài Tuy nhức đầu, đang hối hận sao tự nhiên lại đi hỏi cái câu hỏi làm mình khó chịu, Đông Tảo đã đáp "Vậy, vậy thì hết cách rồi, đành phải để nàng khóc thôi."

Cũng may tên ngốc Mập Mập này mồm miệng rất dẻo. Chỉ cần một câu là có thể dập tắt lửa ghen.

Trên đỉnh núi có một căn nhà đá nho nhỏ, cửa mở hé.

Đông Tảo đi đến gọi thử "Thạch Đầu, ngươi ở đâu?"

Bên trong vang lên tiếng loảng xoảng làm Đông Tảo giật mình. Thạch Đầu trợn mắt chạy tới, hô to "Đông Tảo!"

Trải qua sáy bảy năm tu luyện không ngừng, ma khí vốn lượn lờ trên đầu Thạch Đầu đã tản đi gần hết. Gần đây, nó lại còn học được cách thu hồi sừng trên đầu, thành ra nhìn không khác gì thanh niên bình thường.

Mấy năm này, một nửa thời gian nó dùng để tu luyện, nửa khác thì dùng để săn thú trồng trọt, lấy đồ xuống núi đổi y phục thức ăn. Cuộc sống cũng coi như là vui vẻ.

Nó vừa nói chuyện với Đông Tảo, vừa dẫn người vào nhà. Vừa vào, Đông Tảo quả nhiên nhìn thấy trên tường có treo nửa miếng thịt khô.

Trừ cái đó ra còn có các loại hoa quả, nồi niêu khác. Đồ dùng tuy đơn giản, nhưng rất có mùi vị cuộc sống.

"Phải đến bảy năm rồi ta không được thấy ngươi." Thạch Đầu rót trà cho Đông Tảo và Hoài Tuy. Tuy là vừa nãy, mỗi lần nó muốn nắm tay áo Đông Tảo đều bị Hoài Tuy ngăn cản, nhưng nó vẫn can đảm y như ngày xưa, nói với Đông Tảo "Ta nhớ ngươi lắm đó Đông Đông."

"Ta cũng nhớ ngươi." Đông Tảo đáp lại lời thăm hỏi của bạn bè.

Thạch Đầu hí hí cười, cả mặt hồng hồng.

Hoài Tuy ngồi cạnh, lông mày giật giật, hôm nay, hắn không biết đã khắc chế cảm xúc muốn giết người bao nhiêu lần.

"Các ngươi ngồi đi, ngồi đi." Cũng may, Thạch Đầu vẫn biết giữ chừng mực. Nó đã trở nên chững chạc hơn, biết nhân lúc Hoài Tuy chưa phát tác đứng dậy đi vào buồng nhỏ, bùm bụp chặt xương "Ta nấu cơm, lát nữa lão Bạch cũng qua ăn đấy."

Trên tường đá có một lỗ nhỏ, trong lỗ luồn qua một ống trúc nhỏ. Thạch Đầu gỡ miếng vải trên miệng ống trúc ra, nước liền ào ảo chảy xuống.

Thạch Đầu nhanh nhẹn rửa rau, luôn miệng nói "Vừa hay hôm qua ta săn được một con thỏ với một con lợn rừng, đem đi đông lạnh. Lát lấy ra luộc rồi ăn. Lần trước vào thành có mang ít rượu về, may mà chưa uống hết."

Đông Tảo ngốc nghếch chưa từng giặt đồ nấu cơm, là một người có phúc hưởng. Lúc này, nó thấy Thạch Đầu làm thì vô cùng tò mò, thích thú đứng cạnh quan sát.

"Rửa như vậy à? Oa, hóa ra là làm như vậy à?"

Tiểu ngốc vây quanh tiểu Thạch Đầu cảm thán, làm cho Thạch Đầu sướng nổ mũi, hưng phấn muốn dựa vào tài nấu nướng mà giữ chân Đông Tảo. Đông Tảo cũng cổ vũ nó. Vì thế, một người cứ ra sức khoe, một người cứ ra sức khen.

Lúc Bạch Vô Thường đến, thấy Thượng Tiên sầm mặt ngồi uống trà, còn Đông Tảo thì không ngừng nói lợi hại.

Thạch Đầu đảo nồi như muốn đảo bay miếng thịt khô lên trời, không cần nhìn cũng biết giờ nó đang lâng lâng thế nào.

Sắc mặt Bạch Vô Thường cũng nhất thời sầm xuống.

Hoài Tuy ngồi trên ghế thầm nghĩ: Nếu như bóp chết nó, Đông Tảo sẽ buồn. Ta nhịn!

Bạch Vô Thường đứng ở cửa thầm nghĩ: Muốn đánh cái tên ngốc Thạch Đầu kia một trận, nhưng lại sợ mình đau lòng. Ta nhịn!

68. Chương 68

Lần trước gặp A Xuân và A Phương, hai người bọn họ đã không còn nhớ mình là ai, cho nên lần này đến gặp, Đông Tảo rất sợ hãi. Nó chỉ dám trốn trong góc phòng không lộ mặt.

Nhân gian qua bảy tám năm, A Xuân và A Phương đã không còn trông giống như trong kí ức của Đông Tảo nữa. A Xuân vẫn ở trong Tĩnh Vương Phủ. Hai năm trước, nàng được gả cho con trai của một quản sự nhỏ, rồi sinh con. Đến nay con cái đã gạo nếp đều đủ, sống thật sự rất tốt.

Đông Tảo hóa thành hình chim, chậm rãi bay đến cái cây gần nàng.

Một đứa bé đang chơi dưới gốc cây ngửa đầu nhìn Đông Tảo, oa một tiếng mở to mắt, kéo A Xuân "Mẹ, có con chim nhỏ kìa."

A Xuân nhìn theo tay đứa bé, thấy một con chim trắng trẻo mập mạp đang chăm chú nhìn mình.

Nàng ngây người, không hiểu sao lại sinh ra cảm giác thân quen. Trong lúc nàng suy nghĩ, con chim béo kia đã bay xống, đậu trên vai nàng.

"Trông béo tròn như vậy, hay là gọi Mập Mập đi." Trong đầu A Xuân lóe lên.

Là ai nói? Nói lúc nào? Sao nàng không nhớ ra?

"Mập Mập…?" Nàng thì thào gọi, thấy con chim nhỏ vỗ vỗ cánh, nhẹ nhàng xoa mặt nàng.

"Chíp chíp." Đông Tảo cất tiếng nói, A Xuân không phản ứng, thế nhưng đứa bé bên cạnh nàng lại ngây người.

Lúc này, một người nam tử từ ngoài đi tới, cười nói với A Xuân "Hôm nay ta hỏi lão Trần, chuyện lần trước nói có đến tám phần là sẽ được, bên ngoài đang có một chức vị nhàn hạ để trống. Nếu như có thể giúp nàng nhận được, nàng sẽ không cần ở trong phủ bí bách cả ngày nữa. Nhà chúng ta cũng còn một căn nhà nhỏ bên ngoài, ta đi lại rất tiện, đến lúc ấy, chúng ta chuyển ra ngoài đi, không cần ở đây chen chúc với cha mẹ nữa."

Y bước đến trước mặt A Xuân, thân thiết đặt tay lên vai nàng.

A Xuân nói "Vậy thì thật tốt! Ở đây có một con chim…" Nàng nói rồi quay đầu nhìn, thế nhưng chỉ thấy bóng Đông Tảo giương cánh bay đi.

"Định hỏi chàng có từng thấy hay chưa, không hiểu sao thiếp cứ thấy nó quen mắt."

Nam tử cười, vỗ vai A Xuân, rồi về phòng thay y phục.

Ve râm ran kêu, thời tiết nóng bức của mùa hè bị tán cây ngăn trở. Lúc A Xuân sắp không để ý đến chuyện con chim bất ngờ xuất hiện nữa, bé con bên cạnh nàng lại lên tiếng "Mẹ, con chim vừa nãy nói với con là "Thấy ngươi sống tốt ta rất yên tâm"! Nó trông thế mà lại biết nói!"

A Xuân trừng mắt "Nói với con lúc nào?"

Bé con đáp "Lúc nó chíp chíp ấy ạ."

A Xuân giơ tay nhéo mặt cho con, vẻ mặt giận dữ nhưng không nén nổi nụ cười "Cái thằng nhóc này, suốt ngày nói linh tinh, chim thì sao mà nói được chứ?"

Bé con ôm má đứng phắt dậy, chạy sang một bên cãi "Ai nói không? Thế mấy chuyện thần tiên quỷ quái mẹ kể cho con nghe đều là giả sao? Mẹ lừa con sao?"

Bầu trời trong xanh, có tiếng con trẻ văng vẳng vọng lại.

"Con chim kia có thể nói, nhất định là chim thần…"

"Chính là lúc nó chíp chíp…"

A Phương không giống A Xuân, không chọn ở lại Tĩnh Vương Phủ. Nàng tích ngân lượng nhiều năm, cuối cùng cũng có thể tự chuộc thân, trở thành người tự do.

Nhưng nàng cũng không rời đi mà ở lại trong Kinh Thành. Lúc đầu, nàng cũng rất túng thiếu, trong tay không có tiền vốn, cái gì có thể bán đều bán. Cộng với hai mươi lượng bạc đến mượn A Xuân, A Phương gom tất cả được ba mươi lượng. Nàng tìm một nơi ở, rồi dọn dẹp mở hàng ăn.

Đồ nàng bán vừa chất lượng vừa đẹp mắt, sạch sẽ, nên chưa đến một năm đã trả được hết nợ cho A Xuân, khiến A Xuân không đến mức khó ăn khó nói với cha mẹ chồng.

Nhưng nàng cũng không giống A Xuân, nàng đi sớm về muộn, bận bịu đến quên cả kết hôn. Nay đã hai mươi hai tuổi, trong nhân gian cũng đã coi là quá lứa. Nhưng khả năng của nàng, ai cũng nhìn thấy, nên chưa từng thiếu người đến làm mai.

Lúc A Phương vừa rời khỏi phủ Tĩnh Vương, nàng có về nhà một chuyến, xem mọi người sinh sống thế nào. Khi ấy trong tay nàng chỉ còn chút bạc, không hề nghĩ đến việc làm ăn buôn bán. Ai ngờ, đệ đệ ở nhà nuôi heo mấy năm kiếm được ít tiền, liền không mấy hoan nghênh người tỷ tỷ đột ngột quay về. Y nói gần nói xa, ám chỉ nàng đã không còn là người nhà của y.

A Phương khi ấy mới biết phụ mẫu vừa qua đời, nhưng không ai đến báo cho nàng một tiếng.

Nàng nản lòng, rời nhà không chút lưu luyến, sau đó quay lại ổn định cuộc sống trong Kinh Thành.

Nàng mở hàng khi chợ đêm còn chưa tấp nập, lúc dọn dẹp xong bát đĩa, đang đun nước trong bếp, một công tử tuấn tú từ đâu đi đến trước quầy, đôi mắt tròn to như nhìn thấu tâm can con người "Xin cho ta hai bát thịt băm." Giọng điệu của y không hề cao ngạo mà vô cùng lịch sự.

Nàng vội ứng tiếng, nhanh nhẹn làm hai bát bưng ra, lại thấy bên cạnh công tử là một người nam tử khí phách mạnh mẽ, gần như có thể làm cho khí trời nóng bức mát mẻ hơn mấy phần.

"A Phương nấu ăn thật ngon." Đông Tảo nhỏ giọng nói với Hoài Tuy, cầm đũa gắp một miếng lên ăn.

A Phương còn chưa đi xa nghe thấy lời này, không khỏi ngẩn người. Nàng hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn, nhưng chỉ thấy ánh mắt lạnh lùng của người nam tử bên cạnh.

Có lẽ là nghe nhầm rồi! Nàng vội bước đến bắt chuyện với những người khách khác.

Có điều, A Phương đang đứng phía xa xa không ngờ hai người nam nhân này lại càng ngày càng kì lạ.

Vị công tử kia tuy nhìn không lớn tuổi lắm, vậy mà ăn rất khỏe. Y tổng cộng đã ăn hết năm bát thịt băm mà bụng vẫn chưa no. Chờ khi ăn hết năm bát, y còn chậm rãi nhìn tấm bảng thực đơn của quán hỏi "Món mì xào này có phải cũng rất ngon không?"

A Phương do dự nhìn bụng thiếu niên, kiên nhẫn đáp "Vâng, có cả thịt heo và giá đỗ. Nếu ngài muốn, ta còn có thể cho cả tôm vừa vớt dưới sông lên nữa."

"Vậy được." Đông Tảo lập tức đồng ý, giơ hai ngón tay "Xin cho ta hai bát."

A Phương cố chống hai chân mềm nhũn đi nấu mì cho Đông Tảo.

Tối đó, trong người tiểu thiếu gia giống như nuôi một con ác thú, ăn hết mười bát mì. Nếu là người thường, e là lúc này bụng đã phình to. Nhưng vị tiểu thiếu gia kia hết ăn mì lại uống canh, giữa chừng còn sai nam tử đi mua mứt quả ăn thêm mà vẫn hoàn toàn bình thường.

Vì thế khi A Phương đang thu dọn đồ đạc, thấy Đông Tảo chậm chạp đi đến, nàng nhất thời sợ hãi "Công tử, chỗ ta hết mì rồi!"

"Không sao, ta vừa ăn bánh no rồi." Đông Tảo không nghi ngờ mỉm cười, sau đó móc trong túi ra ít bạc vụ và nén bạc, muốn đưa hết cho A Phương.

A Phương cười cười, nhặt viên bạc nhỏ nhất rồi lại nhặt một xấp tiền đồng trong ngăn kéo ra trả lại cho Đông Tảo "Ăn mì rất rẻ, không cần nhiều như vậy." Nàng thầm nghĩ, chắc Đông Tảo là một tiểu thiếu gia được gia đình chiều chuộng, chưa từng tự mình tiêu tiền bao giờ, cho nên mới không có khái niệm về tiền tài. Nàng không nhịn được dặn dò "Bên ngoài có rất nhiều thứ rẻ, sau này công tử nhất định không được để lộ là mình giàu có, tránh cho có người rắp tâm theo dõi."

"Ừ." Đông Tảo mím môi cười, lại nhẹ giọng đáp, bộ dáng nhu thuận nghe lời.

A Phương trộm nhìn nó, lại nhìn người nam tử lạnh mặt đứng ở phía xa, giống như tỷ tỷ mà dặn dò mấy câu.

Đông Tảo nhất mực nghe theo, cuối cùng mở miệng khen "Ta thấy ngươi rất giỏi." Nó dùng ngón tay xoa xoa lòng bàn tay nàng, khẽ nói "Tuy là giữa đường gặp nhiều trắc trở, nhưng cuộc sống sau này rất tốt, không cần lo lắng."

Đông Tảo móc một con chim cỏ từ trong ngực ra. Chính là con chim từng bị mình vất xuống đất, xong được A Phương nhặt lên trả lại.

"Cho ngươi cái này có được không?" Đông Tảo đưa con chim qua, con chim trông có vẻ ngốc nghếch, là đồ chơi dành cho trẻ em.

A Phương nhận lấy. Vốn dĩ, nàng không tùy tiện nhận đồ của người khác bao giờ, nhưng ánh mắt của Đông Tảo quá mức chân thành, vẻ mặt giống như "Ngươi không lấy ta sẽ khóc" làm nàng phải nhận con chim kia.

Ánh mắt nàng quấn quanh con chim "Thật lạ." A Phương thì thào "Sao ta lại cảm thấy mình từng thấy con chim nhỏ này rồi nhỉ?"

Nàng ngẩng đầu muốn hỏi Đông Tảo, nhưng đối phương không biết đã đi đâu mất. Đến cả người nam tử đi cùng cũng không thấy đâu, thật như bọn họ chưa từng xuất hiện.

Đêm, nàng uể oải về đến nhà, đang định lấy ngân lượng ra kết toán thì ngây ngẩn cả người.

Một đống bạc tiểu thiếu gia cầm khi nãy đã đặt hết trong ngăn kéo.

Việc này thật sự rất kì lạ. Sau đó, trong một lần gặp mặt, A Xuân và A Phương đều kể lại chuyện của mình cho đối phương nghe.

Hai người nghe xong cảm thấy kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã cười cười cảm thán "Có lẽ là duyên phận từ kiếp trước."

"Thiên địa kì diệu, ai mà biết được."

Cuối cùng là đến chỗ A Hồ.

Lúc vào cung, tin tức đầu tiên Đông Tảo nghe được là Hoàng Đế đã ốm gần nửa năm. Từ một trận cảm phong hàn nhẹ, y liền nằm liệt trên giường không dậy nổi. Tình hình vô cùng đáng lo.

Quả nhiên, Hoàng Đế rất khác so với kí ức của Đông Tảo. Y không còn cái vẻ hăng hái và tuấn lãng nữa, mà là sắc mặt tiều tụy vàng vọt, nằm trên long sàng, im lặng đọc sách.

"Thật đáng thương." Đông Tảo khẽ nói với Hoài Tuy.

Hoài Tuy nhìn Tiêu Diễm, từ chối cho ý kiến. Thật ra hắn không thương cảm cho y nhiều lắm, mà trái lại, vẻ mặt còn lộ ra chút đùa cợt.

Cho dù bọn họ không đến tìm A Hồ, A Hồ cũng đang định nghĩ cách đi gặp Đông Tảo.

Đông Tảo không giúp được Tiêu Diễm, nhưng bạn đời Hoài Tuy Quân của nó thì được. Chỉ cần hắn đồng ý giúp kéo dài mệnh của Tiêu Diễm, thì chuyện còn không dễ như trở bàn tay?

"Tiên Quân, ngài có thể..." A Hồ chần chừ mở miệng, nhưng chưa đợi hắn nói xong, Hoài Tuy đã cắt lời.

"Không thể." Ánh mắt hắn bình tĩnh, giọng điệu cũng thản nhiên "Hắn giờ là con người, ngươi lại là hồ yêu, hai người gần gũi, yêu khí xâm nhập cơ thể trong thời gian dài tất nhiên không thể thừa thụ. Đây là số mệnh của y rồi, không đổi được đâu."

Lần đầu tiên, Đông Tảo nhìn thấy vẻ sợ sệt như vậy trên mặt A Hồ. Hắn giống như bị nghẹn, hai tay nắm chặt, mãi lâu sau mới hỏi "Chỉ cần Tiên Quân cho ta một cách, chỉ cần có thể để A Diễm bên ta thêm một ngày, ta nguyện ý làm bất cứ thứ gì."

Đông Tảo bị cảm xúc của A Hồ lây nhiễm, cảm thấy bộ dáng Hoàng Đế quá mức đáng thương. Sau đó, nó lại nghĩ nếu một ngày mình cũng bị ép chia lìa với tướng công thì sẽ thế nào? Đông Tảo xót xa, hai mắt nhìn chằm chằm Hoài Tuy, giật giật tay áo hắn.

Hoài Tuy nhìn nó, lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

"Người và yêu vốn không thể ở cùng nhau, ngươi phá vỡ quy củ, nên chấp nhận hậu quả." Hoài Tuy nói, rồi hỏi A Hồ "Nếu Tiêu Diễm có thể sống sót, thì cho dù y có dùng cách nào để ở bên ngươi, ngươi cũng không quan tâm đúng không?"

A Hồ vốn đã nản lòng thoái chí, nghe vậy thì dấy lên hi vọng đáp "Đúng, chỉ cần A Diễm còn ở cạnh ta, cho dù y biến thành dạng gì ta cũng chấp nhận."

Tiêu Diễm đang đọc sách trên giường không hề biết ba người cách mình không xa đang nói đến những việc liên quan đến mình.

Hoài Tuy nghe câu trả lời của A Hồ xong, chậm rãi đi về phía Tiêu Diễm. Hắn đưa tay điểm lên trán Tiêu Diễm, nhất thời, một luồng ánh sáng nhàn nhạt từ trong cơ thể Tiêu Diễm bị hút ra ngoài theo ngón tay hắn.

Tiêu Diễm lập tức cứng đơ như xác chết. Y không nhúc nhích, sách trên tay rớt xuống chăn.

Hoài Tuy nhẹ nhàng bắn ra, đạo ánh sáng liền bay vọt đi, biến mất trong không trung.

Mà Hoàng Đế một khắc trước hãy còn cứng đơ bỗng nhiên trợn mắt, cả người tràn đầy sức sống, giống như chưa từng bị ốm đau gì. Thế nhưng, niềm vui trên mặt A Hồ lóe lên rồi chợt tắt, vì hắn nhận ra Tiêu Diễm này đã không còn là Tiêu Diễm mà hắn biết nữa.

"Ngài đã làm gì?" A Hồ không quan tâm tôn ti trật tự, trực tiếp nhảy đến trước mặt Hoài Tuy chất vấn.

"Để hồn phách của y về đúng chỗ của y mà thôi." Hoài Tuy đáp "Đây vốn không thuộc sự sở hữu của y, chắc khoảng..." Hắn nhẩm tính thời gian mình chạy đến tìm Đông Tảo, trả lời A Hồ "Khoảng mấy canh giờ là y đến tìm ngươi ngay đấy mà."

A Hồ nghe Hoài Tuy nói mà như lạc trong sương mù. Hắn không hiểu lắm, nhưng còn hy vọng là được.

Đông Tảo cũng tiến lên vỗ lưng A Hồ, chân thành an ủi hắn "A Hồ, đừng sợ, tướng công của huynh nhất định sẽ về, A Tuy không nói dối đâu."

A Hồ miễn cưỡng tập trung chờ đợi.

Sau khi hồn phách của Tiêu Diễm bị hút ra, A Hồ có thể thấy ngay một người khác bên trong Hoàng Đế.

Tiêu Diễm lúc thường đến chân còn lười duỗi, lúc này lại vội vàng đứng lên chạy đến thư phòng phê duyệt tấu chương, xem xét kĩ càng một bản lại một bản. Bận rộn từ trưa đến chiều, đến cả cơm cũng chỉ ăn có mấy miếng đã thôi.

Trong lúc đó, có hai người phi tử chưa từng tồn tại đến thăm y. A Hồ nhìn nhìn, giống như nhìn thấy một cuộc sống khác của Tiêu Diễm, một cuộc sống hoàn toàn không có hắn.

“Kì lạ.” Hắn nghe Đông Tảo nói với Hoài Tuy, nhưng mơ hồ như cách một tầng hơi nước “Một người có thể biến từ rất chăm chỉ thành lười biếng, còn người này lại có thể biến từ lười biếng thành chăm chỉ nha.”

“Một âm một dương, vốn là để hỗ trợ nhau.” Hoài Tuy xoa đầu Đông Tảo.

A Hồ suy sụp ngồi yên tại chỗ, cúi đầu không nói, cả người im lặng như mất hết sinh khí.

Chạng vạng, mặt trời xuống núi, lưu lại vầng sáng rừng rực phía trên mặt đất.

Đúng lúc A Hồ sắp không nhịn được nữa, một thanh âm vội vã từ trên trời vọng xuống “Ta, ta, ta, ta tới đây!”

Thanh âm này rất quen thuộc! Giọng điệu cũng rất quen! A Hồ ngẩng đầu, khó tin nhìn lên, chỉ thấy một Tiên Quân không hề có phong thái nhào về phía mình, chui vào lồng ngực mình, ôm mình.

“Lúc trước ngươi nói, cho dù ta biến thành bộ dạng gì cũng chấp nhận, giờ không được nói xong không giữ lời đâu đấy!”

Hoài Diễm xấu xa nói.

Cả người y tràn ngập mùi vị khiến A Hồ an tâm. Rõ ràng, y chỉ dùng hình dáng khác để đứng trước mặt hắn. A Hồ nghĩ mình đang mơ, ngập ngừng không dám ôm lại.

Hoài Diễm ngẩng đầu, có chút sợ nhưng không để lộ ra, thăm dò hỏi “Ngươi hối hận sao?”

A Hồ đột nhiên vươn tay ôm chặt Hoài Diễm, nghẹn ngào “Ngươi, ngươi đúng là đáng ghét!”

Hoài Diễm cảm thấy có giọt nước rơi trên mặt mình, nóng bỏng đến khó mà chịu nổi.

Bốn người rời khỏi cửa cung.

Trong cung trừ Tiêu Diễm, căn bản không có gì đáng để A Hồ lưu luyến.

“Không cần quan tâm đến tuổi tác, cũng không cần quan tâm đến yêu khí của ngươi, sau này chúng ta có thể ở cùng nhau rồi.” Hoài Diễm kéo tay A Hồ nói “Ngươi vui không?”

“Vui.” A Hồ dễ tính, cũng không có vẻ tức giận vì bị lừa dối gì đó khi đối diện với sự thay đổi này. Ánh mắt hắn theo sát Hoài Diễm, giống như không nhìn một cái là y sẽ chạy mất.

Hoài Tuy ở cạnh nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Hoài Diễm, cúi đầu cười nhạo, khiến Hoài Diễm không phục.

“Huynh cười cái gì mà cười!” Y đắc ý nhìn Đông Tảo, hòng tìm ra chút chứng cứ thuyết phục phản bác Hoài Tuy “Lúc trước đệ kêu huynh hạ phàm lịch kiếp, huynh còn nói cái gì mà vô nghĩa cơ mà. Nếu như vô nghĩa thế, thì con chim này huynh đưa ta đi, ta và A Hồ sẽ đối xử tốt với nó.”

Hoài Tuy ôm vai Đông Tảo, không giận đáp “Cái này quả thực rất thú vị, nhưng mà thú vị nhất chính là, lúc ở trên thiên giới, đệ không muốn khất phục làm đệ đệ ta. Đến khi hạ phàm rồi, lại còn biến thành cháu ta, kém hẳn một bậc, đệ nói xem, có tức không cơ chứ?”

“Huynh lại chọc đệ!” Hoài Diễm giận giơ chân “Làm ván cờ phân định thắng thua đi!”

Bóng dáng bốn người lúc ẩn lúc hiện, hỉ nộ ái ố nơi trần thế ngày trước biến thành những điều quá mức nhỏ nhặt. Quá khứ không liên quan đến họ, tương lai lại càng không…

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tieu-phi-thu-chu-luon-muon-an-ta